

A

Luc 73,7

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

026000213358

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S V I I

C V R A V I T

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIUM

M D C C L X X X.

Αρ. Βιβλ. Εισαγ. 11923

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΝΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α΄

ΙΩ. ΠΕΤΡ. ΣΧΗΜΙΔΙΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ

Προσλαλιά, ἢ Διόνυσος.

Οτε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδὸς στρατιάν ἤλασε
(κωλύει γὰρ ἔδεν, οἶμα, καὶ μῦθον ὑμῖν
διηγῆσασθα Βακχικόν) Φασὶν ἔτω καταφρο-
νῆσαι αὐτῆ τὰ πρῶτα τὲς ἀνθρώπους τὲς ἐκεῖ,
ὡσε καταγελαῖν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν
τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατηθησομένου
ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον
γὰρ, οἶμα, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τῆς
στρατιᾶς αὐτῆ ἀγγειλούντων, ὡς ἡ μὲν Φάλαγξ
αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ἔκφρονες καὶ
μεμη-

Praefatio, seu Bacchus.

Cum exercitum contra Indos duceret Bacchus,
nihil enim, opinor, prohibet etiam Bac-
chicam vobis fabulam enarrare; ita aiunt con-
tempta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut
aduentantem deriderent, vel potius ipsius auda-
ciae misererentur, qui statim ab elephantis con-
culcandus esset, si aciem contra auderet instrue-
re. Audierant enim, puto, exploratores absur-
da quaedam de illius exercitu narrare, Phalan-
gem ipsius et ordines esse mulieres insanas et fu-

Luc. Op. T. VII.

A

rentes,

μεμηνηῖα, κιττῶ ἐξεμμένα, νεβρίδας ἐνημένα,
 δόρατά τινα μικρὰ ἔχουσα, ἀσίδηρα, κιττο-
 ποιήτα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια κοῦφα,
 βομβᾶντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο (ἀσπίσι
 γὰρ εἴκαζον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγες δέ τινες
 ἀγροίκες νεανίσκας ἐνεῖναι γυμνὰς, κέρδαρα ἐρ-
 χυμένους, ἐρὰς ἔχοντας, κεράσας, οἷα I) τοῖς
 ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται.

Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἄρμα-
 τος ὀχεῖσθαι παρδάλεων ὑπερσευγμένων, ἀγέ-
 νειον ἀκριβῶς, ἐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὴν πα-
 ρειάν,

rentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulo-
 rum pellibus, hastis quibusdam paruis instructas,
 sine ferro, hedera ornatis et ipsis, leuibusque
 parmulis, bombos, si quis modo attingeret, red-
 dentibus; nempe clypeis assimulabant etiam tym-
 pana: paucos autem quosdam inter eos versari
 rusticos iuvenes, nudos, saltantes cordacem, qui
 caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia re-
 cens natis haedis subnascuntur.

2. Ac ducem quidem ipsum curru vehi iun-
 ctis pardalibus; plane imberbem, ne parua qui-
 dem lanugine vestitum genas, cornutum, coro-
 natum

I. κεράσας, οἷα] Κεράσας iungendum cum
 accusatiuis reliquis: οἷα per synesin s. sylle-
 psin dicere malis aut ellipsin; adeo, refertur
 ad κέρατα quae in κεράσας latent. Gesner.

ρεινὸν, νερασφόρον, βοτρυοῖς ἐξεφανωμένον,
 μίτρα τὴν κόμην ἀναδεξιμένον, ἐν πορφυρίδι,
 καὶ χρυσοῦ ἐμβάδι. ὑποσχετηγεῖν δὲ δύο, ἓνα
 μὲν τινα βραχὺν πρῆσβύτην, ὑπόπαχυν, προ-
 γαστρα, ἐνόςσιμον, ὦτα μεγάλα ὄρθια ἔχοντα,
 ὑπότρομον, γάρδηκι ἐπεριδόμενον, ἐπ' ὄνυχ τὰ
 πολλαῖ ἰππεύοντα, ἐν κροκωτῶ, καὶ τρίτον πύ-
 ρυ πιδανόν τινα συνταγματάρχην αὐτῶ. ἕτε-
 ρον δὲ τεράσιον ἄνθρωπον, τράγω τὰ νέρθεν
 ἐεικότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα,
 βραδυπόγωνα, ὀργίλον καὶ θυμικόν, φατέρω
 μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ ῥάβδον καμ-
 πύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκιρτῶντα ὄλον τὸ
 στρατόπεδον. καὶ τὰ γυναῖκα δὲ φοβεῖσθαι αὐτοῖν,
 καὶ

natum vis, mitra reuinctum comas, amictum
 purpura, et auro calceatum: duces sub ipso duos,
 vnum breuem, senem, crassiusculum, ventri-
 colum, sinum naribus, auribus longis et erectis,
 tremulum, innixum baculo, asino vectum ple-
 rumque, crocota indutum, atque adeo congruen-
 tem plane agminis sub illo ductorem; alterum
 porro prodigiosum hominem, capro inferiori
 parte similem, cruribus hirsutis, cornutum, bar-
 ba proluxa, iracundum et vehementem, qui al-
 tera manu ferat fistulam, dextra vero baculum
 incuruum intentans, exercitum totum circum-
 saltet: territas autem ab illo mulierculas, iactare

καὶ σείειν ἠνεμωμένας τὰς κόμας, ἔποτε προσίοι,
καὶ βοᾶν, εὖ οἱ· τῆτο δ' εἰκάζειν κάλεισθαι
αὐτῶν τὸν δεσπότην 2)· τὰς δ' ἔν πείμνας,
διηρησάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ διεσπᾶ-
σθαι ἔτι ζῶντα τὰ θρέμματα· ὠμοφάγας γάρ-
τινας αὐτὰς εἶναι·

· Ταῦτα οἱ Ἴνδοι καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκρόνον-
τες, ἐγέλων ὡς τὸ εἶκος, καὶ εἰδ' αἰτεπεξάγειν,
ἢ παρατάττεσθαι ἠξίον· ἀλλ' εἶπερ ἄρα τὰς
γυναῖκας ἐπαφήσειν αὐτοῖς, εἰ πλησίον γένουσιντο,
σφίσι

permissos ventis capillos ad illius aduentum, et
clamare Euoe; suspicari autem, hac voce appel-
lari ab illis dominum. Greges porro iam dire-
ptos a mulieribus, et dilaceratas viuas adhuc pe-
cudes; esse enim illas crudiuoras.

3. Audientes ista Indi et rex illorum, ridebant,
vt probabile est, neque contra educere exercitum,
aut aciem struere, operae pretium censebant.
Sed, (si modo omnino educere contra eos placeat)
mulieres iis immittere, si prope venissent; ipsis
autem

· 2. εὖοἱ — δεσπότην] Omissa *Bochario* atque
Huetio obseruatio. Nempe ipsum nomen
יהוה hic latere dicerent, tetragrammatum
et ipsum. Qui εὖ οἱ vel εὖ οἱ scripsere; illi
votum forte, *Bene illi!* interpretati sunt,
qua ratione cum nobili illo נח — עשיהו
conueniret, quod in Iudaica illa thyrsopho-
ria ingeminatum nouimus. *Gesner.*

σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν ἐδόκει, καὶ Φοιεύειν
 γύναια μεμηνότα, καὶ θηλύμιτρον ἄρχοντα, καὶ
 μεθύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμισρατιώτην
 ἄλλον, καὶ γυμνήτας ὀρχησᾶς, πάντας γελοίους.
 ἐπεὶ δὲ ἠγγέλλετο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν
 χώραν, καὶ πόλεις αὐτάνδρες καταφλέγων, καὶ
 ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχεῖ πᾶσαν τὴν
 Ἰνδικὴν πυρὸς ἐμπεπληκῶς (ὄπλον γάρ τοι Διο-
 νυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῷ, καὶ τῶ κε-
 ρυνῶ) ἐνταῦθα ἤδη σπεδῆ ἀνελάμβανον τὰ
 ὄπλα, καὶ τὰς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες, καὶ ἐγ-
 χαλινώσαντες, καὶ τοὺς πύργους ἀναθέμενοι,
 ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξήεσαν, καταφρονοῦντες μὲν
 καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως, καὶ συντρίψαι
 σπεύ-

autem *viris* etiam vincere indecorum videbatur,
 et interficere mulieres furentes, et mitratum mu-
 liebriter ducem, et ebrium paruum seniculum,
 et alium semimilitem, et saltatores nudos, omnes
 ridiculos. Cum vero nunciaretur iam igne va-
 stare regionem Deus, et cum ipsis hominibus
 cremare vrbes, et silvas incendere, et Indiam
 vniuersam breui tempore implere incendiis (nam
 Bacchi arma ignis, patrius illi et de fulmine)
 hic iam festinanter sumere arma, et ornatis ele-
 phantis, atque frenatis, impositisque in illos tur-
 ribus, contra illos educere, contemnentes illi
 quidem tum quoque, sed irati tamen, et atte-
 rere

σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένοιον ἐκεί-
νον στρατηλάτην.

Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλή-
λους, οἱ μὲν Ἴνδοι προτάξαντες τὰς ἐλέφαντας,
— ἐπήγον τὴν Φάλαγγα, ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον
μὲν αὐτὸς εἶχε, τῆ κέρως δὲ αὐτῷ τῆ δεξιῷ
μὲν ὁ Σειληνός, τῆ εὐωνύμῃ δὲ ὁ Πάν, ἤγξαντο ὀ-
λοχαγοὶ δὲ καὶ ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθαισθή-
κεισαν. καὶ τὸ μὲν σύνθημα ἦν ἅπασιν τὸ, εὐ-
οί. εὐθύς δὲ τὰ τύμπανα ἐπαταγείτο, καὶ τὰ
κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμανε, καὶ τῶν Σα-
τύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπήυλει τὸ Ὀρφεῖον,
καὶ ὁ τῆ Σειληνῆ ὄνος ἐνυάλιον τι ὠγήσατο,
καὶ αἱ Μαινάδες σὺν ἐλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς,
δράκοντας ὑπεζωσμέναι, καὶ τῶν θυρῶν ἄκρων
ἀπο-

rere festinantes suo cum exercitu imberbem istum
imperatorem.

4. Cum vero prope et in conspectum venissent,
Indi constitutis in prima acie elephantis, pha-
langem inducunt. At Bacchus mediam ipse te-
net aciem, dextrum illius cornu Silenus ducit,
Pan sinistrum: ordinum vero et agminum ducto-
res constituti Satyri: tessera omnibus illud Euoe.
Simul pulsantur tympana, ac Satyrorum aliquis
cornu sumto incinit orthium, et Sileni asinus
Martium quiddam rudit, et insultant illis cum
vlulatu Maenades, succinctae draconibus, et de
summis

ἀπογυμνῶσαι τὸν σίδηρον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκκλίναντες, σὺν ἔδενι κόσμῳ ἔφευγον, ἔδ' ἐντὸς βέλους γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἐαλώκεσαν, καὶ ἀχυάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως καταγελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς ἔκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς πρώτης ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων.

Ἄλλὰ τί πρὸς τὸν Διόνυσον ἔτος ὁ Διόνυσος; εἶποι τις ἄν. ὅτι μοι δοκᾷσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ μὲ κορυβαντιᾶν, ἢ τελέως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τὰ μὰ εἰκάζω τοῖς θεοῖς) ὁμοίον τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τὰς κλιναὶς τῶν λόγων τοῖς Ἴνδοις ἐκείνοις, οἷον καὶ πρὸς τὰς ἐμὰς. οἰόμενοι

summis thyrsis ferrum nudantes. At Indi et illorum elephantcs, inclinato statim agmine, sine more et modo fugiunt, nec intra teli iactum venire ausi, ac tandem vi superati captique abducentur ab his, quos modo deriserant, experimento docti, non esse ex prima fama deridendos externos exercitus.

5. Verum enim vero, *Quid ad Bacchum iste Bacchus?* aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (et per ego vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane ebrium esse putetis, si me cum Diis comparem) simili ratione quosdam, atque Indos illos, ad nouitatem disputationum affectos esse, vt ad mearum quoque. Nam cum audiunt

μενοι γὰρ Σατυρικὰ, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κο-
μιδῆ κωμικὰ παρ' ἡμῶν ἀκέσθαι 3), τοιαῦτα
πεπιζεύκασιν, ἔκ οἱδ' ὅ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ
ἑμῶν. οἱ μὲν ἔδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνεῖνται, ὡς ἔ-
δὲν δέον παρέχειν τὰ ὦτα κώμοις γυναικείοις,
καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας 4) ἀπὸ
τῶν

audiunt Satyrica, et ridicula quaedam, et plane
Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt,
nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim
quidem eorum plane non veniunt, quasi non
oporteat descendentes de elephantibus aures prae-
bere comissionibus muliebribus, et Satyricis
salta-

3. οἰόμενοι — ἀκέσθαι] Quae ista est
connexio: dum putant a nobis audiri ridicu-
la, talia credunt? quis sic loquitur de vna
quadam re, dum putant, credunt? Corrupta
haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima
mutatione posse restitui οἰόμενοι dum au-
diunt ex aliis, credunt. Audacter recipi sua-
derem, si praesto esset vel libri vnus aucto-
ritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut
alium bonum scriptorem verbo οἶσμαι, pro
αἶω, quod ipsum poëticum est, vsum esse.
Sed ideo non damno coniecturam. Praesto
caussa est, ob quam verbo alio quam ἀκείν
vsum esse potest Lucianus; quia statim sequi-
tur ἀκέσθαι. Ipsa deinde raritas verbi
fecit, vt in οἰόμενοι mutaretur. Gesner.

4. καταβάντας] Cum allusione ad Indos in-
telligit

τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοῖς τό τι ἤγον-
 τες, ἀντὶ τῆς κίττης σίδηρον εὐρόντες, ἐδ' ἕτως
 ἐπαινεῖν τολμῶσι 5) τῷ παραδόξῳ τῆς πράγμα-
 τος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θαρρῶν ἐπαγγέλλο-
 μαί αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν ὡς πρότερον ποτε
 τὴν τελετὴν ἐθελήσωσιν ἐπιδεῖν πολλάκις, καὶ
 ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπτώσει κώμων κοι-
 νῶν

saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant,
 inuento pro hedera ferro, neque sic redire au-
 dent, inopinata re perturbati. Verum audacter
 illis denuntio, si nunc etiam, vt prius olim, ce-
 rimoniam inspicere voluerint saepius antiqui no-
 stri conuiuiae, et recordati fuerint commissatio-

A 5

num

telligit superbo quodam fastidio quosdam
 venire nolle ad audiendas suas recitationes
 vel declamationes. *Gesner.*

5. ἐπαινεῖν τολμῶσι] Non est hic sermo de
 laudibus, sed simpliciter de audiendi studio.
 Queritur Luc. quosdam, audito, ludicra a
 se dici, plane non venire: alios, qui ludi-
 cra audiendi consilio veniant, seriis praeter
 spem turbatos, non audere quid ex-
 pectamus? *laudare* ne an *redire*? *Redire*
 profecto. Legendum ergo ἐπαινέειν vel
 ἐπαινέειν. Certe sine fraude fuerit inter-
 pretationem dedisse, quae ex ἐπαινέειν tra-
 cta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore
 reditu demum laudem sperari, sequentia sa-
 tis declarant. *Gesner.*

νῶν τῶν τότε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσωσι τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πίωσι δὲ ἐς κόρον τῆ κρατῆρος τέττε, ἐμβακχεύσειν καὶ αὐτῆς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν τὸ, εὖ οἱ.

Οὗτοι μὲν ἔν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοή) ποιούντων ὅ, τι καὶ Φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδήπερ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς ἐσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγῆσαι σθαί τι τῶν ἐκεῖθεν, ἢ ἀπροσδιόνυσον οὐδ' αὐτὸ, ἔδ' ὧν ποιῶμεν ἀλλότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μαχλαίοις 6), οἱ τὰ λαιὰ τῆ Ἰνδοῦ ποταμῆ, εἰ κατὰ ῥῆν αὐτῆ βλέπεις, ἐπινεμόμενοι, μέχρι

num illius temporis communium, neque contemserint Satyros ac Silenos, biberintque ad satietatem de hoc cratere; futurum, ut ipsi quoque occupentur Baccho, et saepe nobiscum Euoe illud ingeminent.

6. Atque hi quidem, liberum enim audire, faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quando adhuc inter Indos versamur, volo etiam aliud vobis de illis rebus enarrare, nec ipsum abhorrens a Baccho, nec ab instituto nostro alienum. Apud Indos Machlaeos, qui ad sinistra Indi amnis, si secundum flumen respicias, pascentes ad

6. τοῖς Μαχλαίοις] Ignorabile nomen Geographis: non puto tamen a Nostro confictum. Gesner.

μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν καθήκασιν· παρὰ τούτοις ἄλλος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, ἔπανυ μεγά-
 λω χωρίῳ, συνηρεφεῖ δέ. κίττος γὰρ πολὺς,
 καὶ ἄμπελοι, σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιῶσιν.
 ἐνταῦθα πηγαί εἰσι τρεῖς καλλίσαι καὶ διειδεσά-
 ται ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρα, ἡ δὲ Πανός, ἡ δὲ
 Σειληνῆ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἴνδοι ἅ-
 παξ τῆ ἔτης, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι
 τῶν πηγῶν ἔχ' ἀπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ'
 ἡλικίαν, τὰ μὲν μεράκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ
 ἄνδρες δὲ τῆς Πανικῆς· τῆς δὲ τῆς Σειληνῆ οἱ
 κατ' ἐμέ.

Ἄ μὲν ἔν πάσχασι οἱ παῖδες ἐπειδὴν πίνου-
 σιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολμῶσι κατεχόμενοι τῷ
 Πανί,

ad Oceanum usque perveniunt: apud hos igitur
 nemus est in conserto, regione non admodum
 magna, sed opaca, hedera enim multa et vites
 plane illam inumbrant. Hic fontes sunt tres,
 pulcherrimae et pellucidissimae aquae, Satyri
 vnus, alter Panis, tertius Sileni. Intran illud
 nemus Indi quotannis semel, sacrum facientes
 Deo, bibuntque de fontibus non omnibus omnes,
 sed pro diuersa aetate, adolescentes nimirum de
 Satyrorum fonte, de Panico viri, de Sileni au-
 tem mei aequales.

7. Quae igitur adolescentulis, cum biberunt,
 eueniant, aut quae viri audeant occupati a Bac-
 cho,

Παλί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. & δ' οἱ γέροντες ποιῶσιν, ὅταν μεθύσθῳσι τῆ ὕδατος, ἕκ ἀλλότριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῖη ὁ γέρον, καὶ κατὰ στήθη αὐτὸν ὁ Σειληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφρονός ἐστι, καὶ κρηβαρῶντι καὶ βεβηπτισμένῳ ἔοικεν, εἶτα ἄφρων Φωνή τε λαμπρὰ, καὶ φθέγμα τερρὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἀφρονστάτε ἐστίν· ἔδ' ἂν ἐπισμίσας παύσειας αὐτὸν μὴ ἔχι συνεχῆ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς συνείρειν. συνετὰ μείτοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὅμηρον ἐκείνον ῥήτορα, νιφάδεσσι γὰρ ἔοικότα χειμερίησι διεξέρχονταί. ἔδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ τεττιγῶδές τι πυκνόν

cho, longum fuerit dicere. Sed quae senes faciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum bibit senex, et occupavit illum Silenus, primo aliquamdiu mutus est, et crapula laboranti atque bene madido similis. Deinde subito vox splendida, et loquela vehemens, et spiritus modulatus illi contingit, et est ex plane muto loquacissimus, quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne perpetuo loquatur, et longos sermones continuet: prudentia tamen omnia, et decentia, et, ad Homericum illius oratoris exemplum, *niuibis similia bibernis*, proferunt. Neque satis fuerit cycnis illos propter aetatem comparare, sed ci-

cada-

πυκνὸν καὶ ἐπίτροχόν συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας ἑσπέρας. τὸν τεῦθεν δὲ ἤδη ἀφεθείσης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνχτρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον εἰδέπω εἶπον. ἦν γὰρ ἀτελεῆ ὁ γέρον μεταξὺ καταλίπη ὃν διεξῆει τὸν λόγον, δύντος ἡλίχ κωλυθεῖς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελθεῖν, ἐς νέωτα πικρὴν αὔθις ἐκείνα συνάπτει, ἀπέρυσσι λέγοντα ἢ μέθη αὐτὸν κατέλιπέ.

· Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς ἑμαυτὸν ἀπεσκώφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, εἴκ' ἂν ἔτι ἐπαγαγοίμι τὸ ἐπιμύθειον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καθότι τῷ μύθῳ ἔοικα. ὡς ἦν μὲν τι παραπαίωμεν, ἢ μέθη:

cadarum more confertum quiddam et volubile ad seram usque vesperam perpetuant. Inde autem, iam dimissa ebrietate, tacent, et ad pristinam rationem redeunt. Verum, quod maxime admirabile est, nondum dixi. Si enim senex imperfectam abruptat, quam explicare coepit, orationem, occidente sole impeditus illam ad finem suum perducere: altero anno bibens rursus illa adnectit, quae superiore anno dicentem destituerat ebrietas.

§. Ista Momi illius exemplo in me ipsum dicta sunt, nec ego, ita me Iupiter, quorsum pertineat fabula adiunxero: iam enim videtis qua in re similis illi sim. Itaque si quid deliremus, cau-

ia

μέτρη αἰτία· εἰ δὲ πιυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα,
ὁ Σειληνός ἄρα ἦν ἰλεως.

sa ebrietas: si prudentia quae diximus videantur,
Silenus erat propitius.

Προσλαλιά, ἢ Ἡράκλῆς.

Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὀγμιον ὀνομάζουσι
Φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ θεῶ,
πάνυ ἀλλόκοτον γράφουσι. γέρον ἐστὶν αὐτοῖς
ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλαντίας, πολὺς ἀκρι-
βῶς, ἔσται λοιπὰ τῶν τριχῶν, ῥυστὸς τὸ δέρ-
μα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί
εἰσιν οἱ θαλαττῆργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χά-
ρων, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ
πάν-

Praefatio, seu Hercules.

Herculem Galli Ogmium sua voce appellant:
sed figuram Dei plane monstrosam pingunt.
Ultimae aetatis senex illis est, recalvus, plane
canis qui supersunt capillis, rugosa cute, et ad
nigerrimum colorem perustus, quales sunt senes,
qui in mari opus faciunt. Potius Charontem
quendam aut Iapetum de tartareis specubus, et
omnia

πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσειας.
ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τῆς
Ἡρακλέως. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν
τῆς λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ,
καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρηται, καὶ τὸ τόξον ἐν-
τεταμένον ἢ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡ-
ρακλῆς ἐστίν.

Ταῦτά γε ὥμην ἐν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων.
θεῶν τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν
μορφὴν τὴν τῆς Ἡρακλέως, ἀμυνομένους αὐτὸν
τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ αὐ-
τῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύνων, ὅποτε τὰς Γηρυό-
νου ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ, τῶν
ἐσπερίων γενῶν.

Καί-

omnia potius quam Herculem, esse suspiceris.
Verum talis cum sit, habet tamen paratum Her-
culis. Etenim pellem leonis suspensam gerit,
et clavam dextra praefert, et pharetra appensa,
et intentum arcum sinistra ostendit: atque in uni-
versum est Hercules.

2. Itaque suspicabar, ut contumelia afficerent
Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Hercu-
lis designasse, quem tali pictura ulcisci vellent,
qui suam quondam regionem inuasit, ac praed-
as ibi egerit, cum quaerens Geryonis greges,
multas per occidentem gentes percurreret.

3. Ve-

Καίτοι τὸ παραδοξότατον εἶδένω ἔφην τῆς
 βικόνος. ὁ γὰρ δὴ γέριον Ἡρακλῆς ἐκείνος ἀν-
 θρώπων πάμπαν τι πλῆθος ἔλκει ἐκ τῶν ὤ-
 των ἅπαντας δεδεμένους. δεσμὰ δέ εἰσιν οἱ σει-
 ραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρος εἰργασμένα, ὁρ-
 μοῖς ἐοικῆσαι τοῖς καλλίσοις. καὶ ὁμῶς ἀφ' οὗ-
 τως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, ἔτε δρασμὸν βελεύσει,
 δυνάμενοι ἂν εὐμαρῶς, ἔτε ὅλως ἀντιτείνουσι,
 ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς
 ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ Φαιδροὶ ἔπονται
 καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινῶντες ἐπ-
 ειγόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ φθάσειν ἐθέλειν
 τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, ἐοικότες ἀχθροσθη-
 σομένοις, εἰ λυθήσονται. ἔδὲ πάντων ἀτοπώ-
 τατον

3. Verum quod insolentissimum in illa pictu-
 ra, nondum dixi. Nempe senex ille Hercules,
 hominum magnam multitudinem trahit, auri-
 bus omnes reuinctos. Vincula autem illi sunt
 tenues catenae, ex auro atque electro elaboratae,
 monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab in-
 firmis adeo *catellis* tracti, neque fugam molun-
 tur, cum possint facile, neque omnino contra
 tendunt, aut obnituntur pedibus, resupinati in
 contrariam ei qua ducuntur partem: sed sequun-
 tur hilares, et gaudentes, et ductorem suum lau-
 dant, atque vrgent omnes, et dum praeuenire
 student, laxant vinculum, quasi aegre latūri, si
 soluantur. Quod vero omnium maxime porten-
 tosum

τάτον εἶνά μοι ἔδοξεν, ἐκ ὀκνήσω καὶ τῆτο εἰπεῖν. ἔ γάρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὄθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς *) τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἤδη τὸ ῥύπαλον, τῆς λαῖᾶς δὲ τὸ τόξον ἐχέσης, τρυπήσας τῆ θεῆ τὴν γλωτταν ἀκρην, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτὰς ἐποίησε, καὶ ἐπέσραπτά γε εἰς τὰς ἀγομένους μειδιῶν.

Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰσῆκειν ὄρων, καὶ θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν. Κελευτὸς δὲ τις παρεστὼς ἐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς

tosum mihi videtur, non pigrabor ipsum quoque dicere. Cum non haberet pictor unde principia catenae suspenderet, quippe cum dextra clauam, arcum vero sinistra haberet: perforata Dei lingua extrema, tractos ex illa fecit; et retorquet Hercules ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem.

4. Haec ego stabam intuens nec sine admiratione, dubius simul, et indignatus. Sed Gallus aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris literis,

* ταῖς σειραῖς] Obscura constructionis ratio, propter quam aliquando optabam τῆς σειραῖς. Sed plurali numero ante extulit: et potest Dativus hic intelligi pro Genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. Gesner.

ὡς εἰδείξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα Φωνὴν ἀφιεῖς, Φιλόσοφος, οἶμα, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, εἶφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ ἀίνιγμα, πάνυ γὰρ ταραττομένῳ ἔοικας πρὸς αὐτήν· τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ, ἔχῃ ὡσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἐρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τῷ Ἐρμῆ ἰσχυρότερος ἔστος. εἰ δὲ γέρων πεποίηται, μὴ θαυμάσης· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρα Φιλεῖ, ἐντελεῖ ἐπιδέκνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἶγε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιήται λέγουσιν,

"Ὅττι μὲν αἱ τῶν ὀπλοτέρων Φρένες ἡρέ-
... ..
... .. θούνται.

Τὸ δὲ γῆρας

"Ἐχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

Οὕτω

ris, quod declaravit, accurate loquens Gracce, popularium suorum more, vt arbitror, philosophus, Ego vero, inquit, solvam tibi, hospes, ricturae huius aenigma, videris enim plane in illa perplexus. Vim dicendi nos Galli non, uti vos Graeci, Mercurium putamus esse, sed Herculi illam assimilamus, quod hic Mercurio multum est fortior. Si vero senex repraesentatus est, noli mirari. Sola enim eloquentia in senectute solet plenam vim et maturitatem ostendere, si quidem veterum dixere vestri poetae,

Suspensa incerto est iuuenum sententia motu:
 Dicit senex meliora iunioribus.

Οὕτω γέ τοι καὶ τῷ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ
τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν
Τρώων τὴν ἔπα τὴν λειριόεσσαν ἀφιασιν εὐαν-
θῆ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἶγε μέμνημαι,
τὰ ἀνθῆ.

Ὡσε εἰ τῶν ὠτων ἐκδεδεμένως τὰς ἀνθρώπους
πρὸς τὴν γλῶτταν ὁ γέρων ἔτος Ἡρακλῆς ὁ λό-
γος ἔλκει, μηδὲ τῆτο θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν
ὠτων καὶ γλῶττης συγγένειαν· ἔδ' ὕβρις εἰς
αὐτὸν, εἰ ταύτη τετρύπηται. μέμνημαι γοῦν
ἔφη καὶ κωμικῶν τινῶν ἰαμβείων, παρ' ὑμῶν
μαθὼν,

Τοῖς γὰρ λάλοις

Ἐξ ἄκρῃ ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶν τετρύπη-
μένη.

Τὸ

*Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel de-
fluit. Ex concionatores Troianorum vocem emit-
tunt liliaceam, hoc est floridam; (florum instar
suavem) flores enim, si recte memini, sunt lilia.*

5. *Itaque neque illud mireris, si auribus rein-
ctos hic Hercules, b. e. eloquentia trahit, qui no-
tis illam aurium atque linguae cognationem. Ne-
que vero contumelia in ipsum est, hac parte perfo-
ratum esse. Memini enim, pergebat, etiam quo-
rundam de comoedia iamborum, quos a vobis didicisti*

Extrema enim loquacibus
Pertusa lingua est omnibus foramine.

Τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λό-
γω τὰ πάντα ἡγάμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν
γενόμενον, καὶ πειθεῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι,
καὶ τὰ γε βέλη αὐτῷ οἰλόγοι εἰσὶν, εἴματα, ἐξέϊς,
καὶ εὐσοχοί, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώ-
σκοντες· πτερόεντα γὰρ τὰ ἔπη, καὶ ὑμεῖς φα-
τε εἶναι. τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός.

Ἐμοὶ δὲ ἠνίκα περὶ τῆς δεῦρο παρῶς ταύτης
ἐσκοπέμην πρὸς ἑμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχου-
τηλικῶδε ὄντι καὶ πάλα τῶν ἐπιδείξεων πεπαυ-
μένῳ, αὐθις ὑπὲρ ἑμαυτῷ ψῆφον δίδοναι τοσού-
τοις δικασαῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀναμνη-
σθῆναι τῆς εἰκότος. τέως μὲν γὰρ ἐδεδίεν, μή
τινι ὑμῶν· δόξαίμιν κομιδῇ μερικκιώδη ταῦτα
ποιεῖν,

6. In uniuersum autem putamus, oratione Her-
culem perfecisse omnia, sapientem uirum, et elo-
quuntiae uiribus pleraque expugnasse. Et tela ipsius
orationes puto sunt, acutae, collineantes ad scopum,
celeres, quibusque vulnerentur animi. Alata nem-
pe uerba uos quoque esse dicitis. Haec tum Gallus.

7. Mihi uero, cum apud me considerarem,
deceretne huc me progredi, hoc aetatis homi-
nem, quiue hoc declamandi genus olim desis-
sem, et rursus de me calculum dare tot iudici-
bus; opportune in mentem venit eius imaginis
memoria. Ante enim metuebam, ne cui uestrum
viderer plane adolescentuli more istuc facere, et
praeter

ποιεῖν, καὶ πᾶρ ἡλικίαν νεανιεύεσθαι· κατὰ τις
 Ὀμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,
 Ἦ δὲ βίη λέλυται.

Χαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε,
 Ἡπεδανὸς δὲ νύτοι-θεράπων, βραδέες δε
 τριῖπποι

ἐς τὰς πέδας τῆτο ἀποσκώπτων. ἀλλ' ὅταν
 ἀνκμησθῶ τῆ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλῆος, πάν-
 τα ποιεῖν πράγομαι, καὶ ἔκ αἰδῆμαί τοιαῦτα
 πολυῶν, ἡλικιωτῆς ὢν τῆς εἰκόνος.

Ὡς ἐἴσχυς μὲν καὶ τάχης, καὶ κάλλος, καὶ
 ὅσα σώματος ἀγαθὰ χαρέτω, καὶ ὁ ἔρως ὁ σὸς,
 ὦ Τῆιε ποιητῆ, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον,
 χρυσοφαέννων εἰ βέλεται πτερυγῶν, ἢ ἀετοῖς
 παραπέτεσθω, καὶ ὁ Ἴπποκλείδης ἔ Φροντιεῖ.
 τῶ

praeter aetatem iuuenari; ac deinde Homericus
 aliquis iuuenis increparet mihi illud,

*Iam perit tua vis, grauis arripuitque senectus,
 Inuclidusque tibi famulus, tardique caballi,
 In pedes hoc ultimum iaciens. Sed vbi recordor
 senis illius Herculis, ad agenda omnia prouehor,
 nec me pudet talium auctorum, qui imaginis pro-
 positae aequalis sim.*

8. Itaque robur, et celeritas, et pulchritudo,
 et quaecumque corporis bona sunt, valeant: ac
 tuus, Teie Poeta, Cupido, intuens me, sensim
 canente mentio, auratis uectus, si voluerit, alis,
 aut aquilis praeteruolato: ac non curabis Hippocli-

τῷ λόγῳ δὲ νῦν ἂν μάλις ἀνηβᾶν, καὶ ἀνθεῖν,
καὶ ἀκμάζειν καθ' ὥραν εἶη, καὶ ἔλκειν τῶν ὤ-
των, ὅσας ἂν πλείους δύνηται, καὶ τοξεύειν
πολλάκις, ὡς εἰδέν γε δέος, μὴ κενωθεῖς λάθοι
ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὄρας ὅπως παραμυθοῦμαι
τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτῷ. καὶ διὰ
τῷτο ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλημένον τὸ ἀκά-
τιον κατασπάσας, καὶ ἐκ τῶν ἐνόοντων ἐπισκευά-
σας, αὐθις ἀφῆναι ἐς μέσον τὸ πέλαγος. εἶη
δ', ὦ θεοί, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν ἐμπνεῦσαι δεξιά,
ὡς νῦν γε μάλις πλησιζέτε, καὶ ἐσθλῆ, καὶ
ἑταίρα ἀνέμω δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι φανοίμεθα,
καὶ ἡμῖν τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγγηται τις,
Οἶην ἐκ ῥακέων ὁ γέρον ἐπιγυρνίδα φαίνει.

des. At dicendi facultate vel maxime reiuuene-
scere, et florere, et vigere tempestivum fuerit,
et auribus trahere, quam fieri possit, plurimos,
et sagittas emittere saepius, cum metus non sit,
ne imprudenti vacua fiat pharetra. Vides, quo-
modo meam ipse aetatem senectutemque conso-
ler. Et hac ipsa causa ausus sum subductum o-
lim nauigiolum iterum deducere, et pro copia
instructum, in medium mare dimittere. Adspi-
ret modo a vobis, Dii, dextra aura! Nunc enim
vel maxime implente vela, et bono, et secundo
vento indigemus, vt, si quidem digni videamur,
etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,
Quod femur e pannis senior tam vilibus effert!

Περὶ

Περὶ τῆς ἤλεκτρος, ἢ τῶν κύκνων.

Ηλέκτρος περὶ καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέ-
πεικεν, αἰγείρας ἐπὶ τῷ Ἐριδανῷ ποτα-
μῷ δακρῦειν αὐτὸ, θρηγέσας τὸν Φαέθοντα, καὶ
ἀδελφάς γε εἶναι τὰς αἰγείρας ἐκείνας τῆς Φαέ-
θοντος, εἶτα ὀδυρομένας τὸ μεράκιον, ἀλλαγή-
ναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποσάζειν ἐτι αὐτῶν δά-
κρυον δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει
καὶ αὐτὸς ἀκῶν τῶν ποιητῶν ἀδόντων ἠλπιζον,
εἴ ποτε γενοίμην ἐπὶ τῷ Ἐριδανῷ, ὑπελθὼν
μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προκόλπιον,
ὑποδέξασθαι τῶν δακρῦων ὀλίγα, ὡς ἤλεκτρον
ἔχοιμι.

Καὶ

De electro, seu cyncis.

De electro nimirum nobis etiam fabula per-
suasit, populos ad Eridanum flumen eam
stillare lacrimam, quae deplorent Phaëthontem,
et sorores quidem esse populos illas Phaëthontis,
deinde dum deslent adolescentulum inutatas esse
in arbores, et stillare adhuc de illis lacrimam, ni-
mirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum
audissem poetis canentibus, sperabam, si quan-
do essem ad Eridanum, me subiturum populo-
rum unam, et expanso sinu excepturum paucas
lacrimas, ut electrum habeam.

Καὶ δὴ ἔπρὸ πολλῶ, κατ' ἄλλο μέντοι χρέος,
 κόν δέ ὄμως ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ ἔδει γὰρ
 ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἡριδανόν, ἔτ' αἰγείρας εἶ-
 δον, πάντο περισκοπῶν, ἔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ'
 ἔδὲ τῆνομα τῶ Φαέθοντος ἤδυσαν οἱ ἐπιχώριοι.
 ἀναζητῆντος γέν ἐμῶ καὶ διαπυθανομένη, πό-
 τε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρας ἀφίξομεθα, τὰς τὸ ἤλε-
 κτρον ἐκδιδέσας; ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἠξίαν
 σαφέςερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλομαι· καὶ γὼ τὸν
 μῦθον διηγέμην· αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι
 Ἥλιε παῖδα, καὶ τῆτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα,
 αἰτῆσαι παρὰ τῶ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἄρμα, ὡς
 ποιήσεις καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δῆναι,
 τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελ-
 Φάς

2. Et sane non ita diu est, cum alterius qui-
 dem rei causa, sed veni tamen in loca illa: oportebat enim aduerso Eridano nauigare, sed nec
 populos vidi, diligenter licet circumspiciens, ne-
 que electrum. quin neque nomen Phaëthontis
 nouerant incolae. Requirente enim me atque
 interrogante, quando veniremus ad populos, ele-
 ctrum reddentes? ridebant nautae, postulabant-
 que, vti clarius, quid mihi vellem, dicerem.
 Hic ego fabulam ipsis enarro, Phaëthontem fuisse
 Solis filium, et hunc, adultus cum esset, pe-
 tiisse a patre currus ipsius agendi facultatem, vt
 et ipse diem vnum faceret: illum dedisse, hunc
 excussum curru periisse, et sorores ipsius dum
 luge-

Φὰς αὐτῆ πενθέσας ἐνταῦθα πρ, ἔφην, παρ' ἡμῖν, ἴναπερ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἐριδανῷ, αἰγείρας γενέσθαι, καὶ δακρῦειν ἐπ' αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον.

Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγῆσατο ἀπατεῶν καὶ ψευδολόγος ἀνθρώπος; ἡμεῖς δὲ ἔτε ἠνιόχον τινα ἐκπίπτοντα εἶδομεν, ἔτε τὰς αἰγείρας, ἃς Φῆς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἶμαι ἡμῶς δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα ἐρέττειν ἂν, ἢ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν πλατῆν, ἀναλέγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα; τῆτο λεχθέν ἔμετρίως μὲ καθίκετο· καὶ ἐσιώπησα δισταχυνθεὶς, ὅτι παιδίον τινὸς ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπείθειν, πισεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω ψευδομένοις, ὡς μηδὲν ὑγιᾶς ἀρέ-

lugerent hic circiter, dicebam, apud nos, ubi etiam cecidit, apud Eridanum, populos factas esse, et lacrimari propter eam succina.

3. *Quis haec tibi, dicebant, narrauit impostor et mendax homo? Nos vero neque aurigam quemquam excidere vidimus, neque habemus, quas, ais populos. Si vero quid esset tale, putasne nos duorum obolorum causa remigaturos, aut tracturos aduerso flumine nauigia, cum diuitibus nobis esse liceret, legendis populorum lacrimis? Hic sermo non mediocriter me momordit. Et tacui cum puderet me, cui te vera accidisset quod puero, ut poetis crederem improbabilia adeo mentientibus,*

ἀρέσκεισθαι αὐτοῖς. μιᾶς μὲν δὴ ταύτης ἐλπίδος ἔμικρᾶς ἐψευσμένος ἠνιώμην, καθάπερ ἐκ τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσπερ ἤδη ἀνέπλαττον ὅσα καὶ οἷα χρήσομαι αὐτῷ.

Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ ἀληθῶς ὤμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνης πολλὰς ἀδοντας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τῆς ποταμῆς. καὶ αὐθις ἠρώτων τὰς ναύτας (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἄλλ' οἷ γε κύκνοι, πηνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ἀδασιν ἐφesyῶτες τῷ ποταμῷ, ἐνθεν καὶ ἐνθεν; Φασὶ γὰρ Ἀπόλλωνος παρῆδρας αὐτὰς ὄντας, ὠδικὰς ἀνθρώπων, ἐνταῦθά περ ἐς τὰ ἔρνεα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἀδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαδομένους τῆς μουσικῆς.

Οἱ

bus, vt sanum nihil illis placeat. Vna igitur hac spe non parua falsus, aegre ferebam quasi ex ipsis manibus electrum perdidissem, qui iam imaginatus fueram, ad quot res et quomodo illo usus essem.

4. Illud tamen, et quidem certo, putabam me apud illos reperturum, cycnos multos canentes in ripis fluvii; ac rursus interrogabam nautas (nam adhuc aduerso flumine nauigabamus) *Verum cycni certe quando nobis modulatum illud carmen canunt adstantes hinc et hinc fluvio? Aiunt enim illos Apollinis comites, homines canendi peritos, hic aliquando in volucres abiisse, et propterea adhuc canere, non oblitos Musicae.*

5. At

Οἱ δὲ σὺν γέλῳτι, Σὺ, ἔφησαν, ὡς ἄνθρω-
 πε, ἔ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χώ-
 ρας ἡμῶν, καὶ τῶ ποταμῷ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλέον-
 τες, καὶ σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ
 Ἑριδανῷ; ὀλίγας μὲν κύκνας ἐνίοτε ὄρωμεν ἐν
 τοῖς ἔλεσι τῷ ποταμῷ, καὶ κριώζουσιν ἔτσι πά-
 νυ ἄμικτον καὶ ἀσθενές, ὡς τὰς κόρυκας ἢ τὰς
 κολοιδὰς Σειρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτὰς ἀδόν-
 των δὲ ἡδύ, καὶ οἶον σὺ Φῆς, ἔδὲ ὄναρ ἀκηκόα-
 μεν, ὡς θραυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς
 ἀφίκετο περὶ ἡμῶν.

Πολλὰ τοιαῦτα ἔξαπατηθῆναι εἶναι, πιστεύον-
 τας τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἕκαστα ἐξηγημένοις. ὡς θ
 καὶ γὰρ νῦν δέδία ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἀρτι
 ἀφίγμε-

5. At illi cum risu, Tu homo, inquit, non
 desines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio?
 Nos vero semper nanigantes, et a pueris inde fere
 opus facientes in Eridano, paucos quidem cycnos
 interdum videmus in palustribus ripis fluminis, et
 crocitant hi quiddam plane alienum a Musis, et
 imbecillum, adeo ut corui vel graculi Sirenes sint
 ad illos. Canentes autem suaviter, atque ut tu ais,
 ne per somnium quidem audiimus. Itaque mirari
 subit unde ista de nobis ad vos pertuenerint.

6. Multum decipi in talibus potest, si quis
 credat iis, qui in maius extollunt narrando omnia.
 Itaque ego etiam pro me nunc sum sollicitus, ne
 qui

ἀφίγμένοι, καὶ τὸ πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡ-
μῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνης ἐλπίσαντες εὐ-
ρήσειν παρ' ἡμῶν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλθη-
τε κατ' ἡγεμονίας τῶν ὑποσχεθέντων ὑμῖν, ποι-
αῦτα πολλὰ κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ
μαρτύρομαι, ὡς ἐμὲ τριζῦτα μεγαλαυχούμενος
περὶ τῶν ἐμῶν ἔτε ὑμεῖς, ἔτε ἄλλος πῶ ἀκή-
κοεν, ἔδ' ἂν ἀκείσειέ ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ
καὶ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἡριδανοῖς τισι, καὶ οἷς
καὶ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποσάξει τῶν
λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυ-
ροτέροις. τὸ δὲ ἐμὸν ὄρατε ἤδη ἐποῖον ἀπλοῖκόν
καὶ ἄμυσον, ἔδέ τις ὠδὴ πρόσεσιν. ὥσε ὄρα μὴ
τοιᾶτο τι πάθης μείζω περὶ ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν
τι

qui modo venistis et iam primum nos auditis,
electra quaedam et cycnos inuenire apud nos cum
speraretis, discedatis paullo post irridentes illos;
qui pretiosa id genus multa inesse nostris in ora-
tionibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor;
talia me de meis rebus gloriantem neque vos;
neque alium quemquam vnquam audiuisse; ne-
que auditurum vnquam esse. Alios quidem in-
uenias non paucos, Eridanos quosdam, quibus
non electrum, sed aurum ipsum orationis stillat;
multum poetis cycnis modulatiores. Ego vero
qualis sum iam videtis, simplex, literarum ex-
pers; neque cantus adest. Igitur vide, si quis
maiora de nobis speras, ne tibi accidat, quod
his,

τι πύσχυρον οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι ὄρωντες· οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διεφαίνετο αὐτοῖς ἀνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιᾶς πρὸς τὴν αὐγὴν 1), ἐπειδὴν ἀνασπάσῃ, πολλῶν μικρότερα εὐρίσκοντες, ἀνιῶνται· ἤδη ἔν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ 2), καὶ ἀποκαλύψας τὰ
μά,

his, qui aquis submersa vident. Arbitrati enim, tanta esse illa, quanta desuper adspicientibus videbatur, dilatata a radiis umbra; cum extracta multo minora deprehendunt, indignantur. Iam igitur tibi praedico, effusa aqua, et detegens me,
ne

1. σκιᾶς — αὐγῆν] Non satis opticarum rationum peritum fuisse nostrum, non negaverim. Sed nec obesse illi debet usus horum nominum. Nempe σκιά est species in oculos incurrens, praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἰδῶλα tum Opticorum, tum quae apud manes, quae etiam Latine *umbrae* vocari notum est: αὐγή sunt radii varie reflexi et refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς *Euclides* in principio opticarum; εἰδῶλον autem et ἐμφασιν hic et *Heliodorus Larissacus* dicunt eam, quae hic σκιά est. *Plin.* 36. 26. s. 67. imaginem, quam reddit *Obsidianus lapis*, *umbra*m vocat, et magis discrete *Isidor.* Orig. 16, 4. *imaginum umbras.* *Gesner.*

2. ἐκχέας τὸ ὕδωρ] Nihil minus quam ad iudicia-

μὰ, μὴδὲν μέγιστον προσδοκίᾳς ἀτιμώσεσθαι, ἢ
σπουδὴν αἰτίας τῆς ἐλπίδος.

ne quid magni te hausturum speres, sut spei va-
vae culpam in te ipse conteras.

dicialem clepsydram hoc pertinet. Dixerat,
quae sub aqua sunt, ea apperere maiora: ad
simili ratione iudicare quosdam de operibus
ingenii. Ism subiicit, se hac ingenua pro-
fessione, velut illam aquam effundere, quae
hominum iudiciis officere posset, et nudam
se praebere spectandum. *Gesner.*

Μύιας ἐγκώμιον.

Η Μῦζ ἔστι μὲν ἐ τὸ σμικρότατον τῶν ἐρπύων,
ὅσον ἐμπίσι, καὶ κώτωψι I), καὶ τοῖς ἔτι
λεπτο-

Muscae Encomium.

Non est minima volucrum musca, in quan-
tum calicibus diuerſi generis, et minoribus
etiam

I. ἐμπίσι καὶ κώτωψι] Non inueniebam di-
uersa nomina horum insectorum. Igitur
contentus sui cuiusdam generis indiscretim, di-
cere. *Gesner.*

λεπτοτέραις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσῶτον ἐκείνων μεγέθει πρῶται, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπτέρωται δὲ ἔκκατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομιᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστι μὲν ὑμενόπτερος, τοσῶτον ἀπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἢ Ἰνδικῆ λεπτοτέρα, καὶ μαλακώτερα· καὶ μὴν διήνθισται κατὰ τὰς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, ὁπότεν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον, ἐκπτερεύσσηται.

Ἡ δὲ πτῆσις ἄτε κατὰ τὰς νυκτερίδας εἰρσὶα συνεχεῖ τῶν πτερῶν, ἔτε κατὰ τὰς ἀκρίδας

etiam insectis comparatur: sed tantum istae magnitudine superat, quantum ipsa ape minor est. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plumis toto corpore velut comata sit, maiores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, et cicadarum, apiumque, pinas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior et delicatior. Et sane floreat pavonum instar colores habet, si quis intente illam respiciat, cum expansis ad solem pennis volatum meditatur.

2. Volatus illius est non qualis vespertilionum in perpetuo alarum remigio, neque locustarum instar

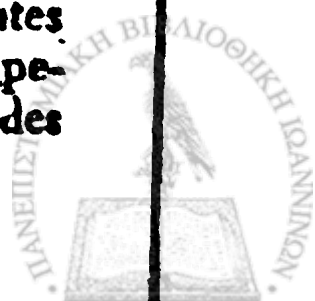

δας μετὰ πηδήματος, ἔδὲ ὡς οἱ σφῆκες μετὰ
 ῥοιζήματος, ἀλλ' εὐκαμπῆς πρὸς ὃ, τι ἂν μέρος
 ὀρμήσῃ τῆ ἀέρος. καὶ μὴν κινεῖτο πρὸς ἐς ἑαυ-
 τῆ, τὸ μὴ καθ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὠδῆς πέ-
 τεσθαι, ἐκ ἀπηνῶς οἷα κωνώπων, καὶ ἐμπίδων,
 ἔδὲ τὸ βαρὺ βρομεν τῶν μελιττῶν, ἢ τῶν σφη-
 κῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐνδεικνυμέ-
 νης· ἀλλὰ τσῆτόν ἐστι λιγυρώτερα, ὅσον σάλ-
 πιγγος καὶ κυμβάλων αἰλοὶ μελιχρότεροι.

Τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα
 τῷ αὐχένι συνέχεται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος,
 ἔ συμπεφυκυῖα ὡσπερ ἔ τῶν ἀκρίδων· ὀφθαλ-
 μοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τῆ κέρατος ἔχοντες.
 ζέρον εὐπαγές, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῆ οἱ πό-
 δες,

*instar cum saltu coniectus, neque cum perstre-
 pero impetu, vt vesparum, sed flexilis in quam-
 cumque partem aëris tendat. Etiam hoc illi in-
 est, quod non silentio, verum cum cantu quo-
 dam volat, non infesto, qualis est culicum, ne-
 que graues fremitus apum, aut terribiles mina-
 cesque vesparum imitante, sed in tantum est mo-
 dulatior, quantum tuba atque cymbalis, tibiae
 sunt placidiores.*

3. Quantum ad reliquum corpus, caput te-
 nuissimo canali continetur ceruicibus, et circum-
 actu est facile, non adnatum quale locustarum:
 oculi autem solide eminentes multum habentes
 de cornu: pectus compactum, e quo enati pe-
 des

δες, ἔκκατὰ τὲς σφῆκας πάνυ ἐσφιγμένοι. ἡ
 γαστήρ δὲ ὠχύρωται καὶ αὐτὴ, καὶ θώρακι ἔσι-
 κε ζώνας πλατείας, καὶ Φολίδας ἔχουσα. ἀμύ-
 νεται μέντοι ἔκκατὰ τὸ ὀρρόπύγιον ὡς σφήξ,
 καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ σώματι, καὶ τῇ προβο-
 κίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν καὶ αὐτὴ
 ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνεται, καὶ
 προσφῦσα κατέχει, κοτυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον
 ἐοικυῖα, ἐκ δὲ αὐτῆς ὀδὸς προκύπτει, ᾧ κεντῶ-
 σα πίνει τῶ ἀίματος, πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλα-
 κτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ καὶ τὸ αἷμα, ἔκκατὰ μεγά-
 λης ὀδύνης τῶν κενταμένων. ἑξάπυς δὲ οὔσα,
 τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προ-
 σθίοις δυοῖν καὶ ὅσα χερσὶ χρῆται. ἴδοις ἂν
 οὖν

des non omnino vt in vespis adstricti. Aluus
 munita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas
 latas et squamas habens. Ulciscitur se non circa
 nouissimam alui partem, vti vespa, et apis, sed
 ore ac proboscide, qua eo modo quo elephanti
 instructa et ante se pascitur, et comprehendit, et
 adhaerescens continet, quum acetabulo extrema
 parte sit similis. Ex illa vero dens emicat, quo vbi
 pupugit, potat sanguinem. Nam bibit quidem
 lactem quoque: sed suavis illi etiam sanguis, cum
 dolore non magno eorum, qui punguntur. Sex
 pedes cum habeat, quatuor solis incedit, ante-
 rioribus autem duobus, velut manibus vtitur.

Luc. Op. T. VII.

C

Videas

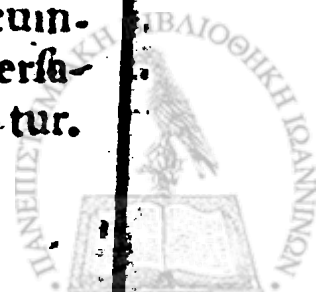

οὖν αὐτὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχσάν τι ἐν τῶν χειρῶν μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως πάνυ, καὶ κατ' ἡμᾶς.

Γίγνεται δὲ ἐκ εὐθύς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶτον ἔσται ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἶτα κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ; καὶ ἐξ ἔρπετῆ ὄρνεον γίγνεται, καὶ κυοφορεῖ δέ, καὶ ἀποτίκτει σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕπερον. σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὀμοδίαιτος, καὶ ὀμοτραπέζος ἀπάντων γεύεται πλὴν ἐλαίου. θάνατος γὰρ αὐτῇ τῆτο πιεῖν· καὶ μέντοι ὠκυμορος ἔσα (πάνυ γὰρ ἐς γενὸν ὀβίος αὐτῆς συμεμέτρηται) τῷ φωτὶ χαίρει μάλιστα, καὶ τῷ πολυ-

Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem manibus sublatum esculentum quiddam humano plane more, atque ut nos.

4. Nascitur non statim talis, sed vermis primum, siue ex hominibus, siue animalibus aliis demortuis. Deinde paulatim et pedes profert, et pinnas gignit et ex repente fit volucris: fit etiam grauida et vermiculum parit, muscam paulo post futurum. Cum autem nutriatur cum hominibus, eorumque contubernio et mensa utatur, omnia gustat praeter oleum, quippe quod bibisse illi mors est. Verum brevis aevi cum sit, omnino enim arctis vita illius terminis circumscripta est; luce gaudet maxime, et in ea versatur.

πολιτεύεται. νικτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ ἔτε πέτεται, ἔτε ἄδει ἄλλ' ὑπέπτηχε, καὶ ἀτρεμεῖ.

Σύγερσιν δὲ ἔ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ἔπὸ-
ταν τὸν ἐπίβελον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀρά-
χην διαδιδράσκη· λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ,
καὶ ἀντίον αὐτῷ ὄρεῖ, ἐκκλίνουσα τὴν ὄρεμν ὡς
μὴ ἀλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα, καὶ περιπεσῶσα
ταῖς τῆ θηρίε πλεκτάναις. τὴν μὲν γὰρ ἀν-
δρίαν καὶ τὴν ἀλικὴν αὐτῆς, ἔχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν,
ἀλλ' ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν ποιητῶν Ὀμη-
ρος· τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπανέσαι ζη-
τῶν, ἔ λέοντι, ἢ παρδάλει, ἢ ἢ τὴν ἀλικὴν αὐ-
τῆ εἰκάσει, ἀλλὰ τῷ θάρσει τῆς μυίας, καὶ τῷ
ἀτρεσῶ, καὶ λιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ
γὰρ

tur: noctu autem quietem agit, et neque volat,
neque canit, sed contrahit se et nusquam movet.

5. Prudentiam illius non parvam in eo dico
inesse, cum insidiatorem et hostem suum araneum
effugiat. Insidiantem enim observat, et contra
intuetur, devitans impetum, ne reti illius capia-
tur, et in cirros bestiae incidat. Fortitudinem
illius et robur nos dicere nihil attinet, sed poë-
tarum magniloquentissimum. Nam laudare stu-
dens Heroum praestantissimum, non leoni, aut
pardali, aut apro robur illius comparat, sed au-
daciae muscae, et intrepidis illius improbisque

γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος 2) Φησὶν αὐτῇ προσ-
εῖναι. καὶ γὰρ εἰρηομένη, Φησὶν, ὅμως ἐκ ἀ-
φίσταται, ἀλλ' ἐφίεται τῷ δήγματι. ἔτω δὲ
πάνυ ἐπαινῆ καὶ ἀσπάζεται τὴν μύϊαν, ὡς ἐχ-
ᾶπαξ, ἐδ' ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ
πολλάκις, ἔτω κοσμεῖ τὰ ἔπη μυημονευομένη,
ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγελαιὴν πτῆσιν αὐτῆς ἐπὶ
τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθηνῶν ὁπότε
τῷ

conatibus. Neque enim audaciam ait illi inesse,
sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, ta-
men non desistit, sed morsum appetit. Ita au-
tem omnino laudat atque amplectitur muscam,
vt non semel, neque paucis mentionem illius in-
iiciat, sed saepe: adeo commemoratione illius
ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius
ad lac volatum enarrat; nunc Mineruam, cum
defen-

2. ἐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος] Firmat ita-
que etiam Lucianus discrimen inter θράσος
et θάρσος, idque ait antiquissimum esse, et
Homero iam obseruatum Il. ρ, 570. quam
accurate non dixerim. Obseruauit hoc dis-
crimen *Thucydides*, qui I, 121. θράσει ἀ-
πίστω ἐπαίρεσθαι dicat, *fallaci audacia*, et
2, 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ
ὄκνον φέρει. contra ea, 6, 68. θάρσος πα-
ρασχεῖν, de honesta fiducia. Obseruauit
Aristoph. et, puto, vt quisque est accura-
tissimus. *Gesner.*

τῆ Μενέλεω τὸ βέλος ἀποκρέεται, ὡς μὴ ἐπὶ τὰ κριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένη κοιμωμένη αὐτῇ τῆ Βρέφους, τὴν μυῖαν αὐτῆς ἐπεισάγει τῷ περὶ δειγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτω καλλίσω αὐτῆς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν 3), καὶ τὴν ἀγέλην αὐτῶν ἔθνη καλῶν.

Οὕτω

defendit a Menelao telum, ne in vitalia illius labatur, comparans matri dormientem infantem suum curanti, muscam rursus comparationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas ornauit, dum *frequentes* dixit, et turbam illarum vocauit *gentes*.

C 3

G. Ad-

3. ἀδινὰς προσειπὼν] Vaga admodum est notio huius epitheti. *Eustarb.* Od. Ω, 326. p. 817, 35. *Basf.* ad verba ποιῆται Σειρήνων ἀδινάων, Ἐνθα Φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τῆ ἡδυφώνων, ὠδικῶς. περὶ τὸ ἀδειν, ἢ μᾶλλον περὶ τὸ ἡδύ. πείτε γὰρ Φασὶ τὸ ἀδινὸν σημαίνει, ἀθρόον, ὡς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων. σικτρὸν, ὡς ἐν τῷ ἀδινὸν σοναχῆσαι ἡδιον, ἔχεν ἡδύ γλυκύ, ὡς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ισχνόν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἡρέμα, ὡς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνερείκατο Φωνισέν τε. Inter haec ipse *Eustarb.* ad locum, quem tractat Lucianus, nempe II. B, 469. p. 194. 48. *Basf.* eligit, ἢ τὰς λεπτὰς, ἢ τὰς πυκνάς. καὶ ἀθρόον πεπομένας. Posterior intellectus ad Luciani mentem aptior: nisi tamen

Οὕτω δὲ ἰσχυρὰ ἐσιν, ὥσθ' ἐπόταν τι δά-
κη, τιτρώσκει ἔκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλ-
λὰ καὶ βοῶς, καὶ ἵππου, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ
ἐς τὰς ρυτίδας αὐτῆ παρεισδυομένη, καὶ τῇ
αὐτῆς προνομίᾳ κατὰ λόγον τῆ μεγέθους ἀμύσ-
σασα. μίξεως δὲ καὶ Ἀφροδισίων, καὶ γάμων
πολλὴ τις αὐταῖς ἢ ἐλευθερία· καὶ ὁ ἄρρην οὐ
κατὰ τῆς ἀλεκτρούνας ἐπιβάς εὐθύς ἀπεπήδη-
σεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολὺ· καὶ
κείνη φέρει τὸν νυμφίον, καὶ συμπέτονται τὴν
ἐναέριον ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθεῖρα-
σαι. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπι-
πολὺ ζῆ τῷ ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπνευς ἐσίν.

Ὁ δέ

6. Adco autem robusta est, vt morsu vulneret non hominis modo cutem, sed bouis etiam et equi. Quin elephantem dolore afficit intra rugas illius dum repit, et sua proboscide proportione magnitudinis suae sauciat. Coitus, et Veneris, et nuptiarum multa illis est libertas: ac nas non, vt in genere gallinaceo, cum incendit, statim iterum desilit; sed diu inequitat feminae, atque illa fert sponsum, volantque vna, neque illum in aëre coitum volatu disturbant. Praeciso capite musca diu vivit corpore reliquo, et spirat.

7. Quod

men malis cānoras, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude agereter, cuius etiam est, densare ordines. Gesner.

Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ Φύσει αὐτῶν ὑπάρχει, τὸ δὲ βέλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδέειν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθανασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανῶσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ, καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται· ὡς ἀκριβῶς πεπεῖσθαι πάντας, ὅτι καὶ κείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, εἴγε καὶ ἀπελθῶσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ· καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τῆ Κλαζομενίαι μῦθον, ὅτι πολλὰκις ἀφείσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει καὶ ἑαυτὴν· εἴτα ἐπανελθῶσα ἐπλήρῃ αὐτὸς τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμοτίμον.

Ἀργός

7. Quod autem maximum in natura illarum est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Plato praeteridisse in suo de anima illiusque immortalitate libro. Mortua enim musca inperfo cinere resurgit, et instaurata illi natiuitas, atque alia de noua vita, contingit, adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque immortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit, et agnoscit et suscitatur corpus, et, ut volet musca, efficit, et fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae, animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam: deinde reducem impleuisse corpus, suscitasse Hermotimum.

C 4

8. Iam

Ἄριστος δὲ αὐτῇ καὶ ἀνετος ἔσται, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων ποιούμενα καρποῦται, καὶ πλήρης αὐτῇ πανταχῶς τρέφεσθαι. καὶ γὰρ αἴγες αὐτῇ ἀμείλονται, καὶ ἡ μέλιττα ἔχει ἴμισα μίσις ἢ ἀνθρώποις ἐκτρέφεται, καὶ οἱ ὄψοισιοὶ ταύτην τὸ ὄψα ἰδύουσι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προσηύεται, καὶ ταῖς τραπεζαῖς ἐμπεριπατῶσα συνεσιᾶται αὐτοῖς, καὶ συναπολαύει πάντων.

Νεοττιανὴ δὲ ἢ καλιανὴ ἔχει ἐνὶ τόπῳ κατεσησάτο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτήσιν κατὰ τοὺς Σκύθας ἐπανηρημένη, ὅπως ἂν τύχη ὑπὸ τῆς τυκτὸς καταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐσίαν καὶ εὐνήν ποιεῖται. ὑπὸ σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, ἐδὲν ἐργάζεται, ἕτε ἀξιοῖ λανθάνειν τι πράττεσθαι, ἐδὲ ἡγεῖ-

8. Iam ipsa musca vacua opere et solum alieno labore partis fruitur, ac plena illi vbique menia. Nam et caprae illi mulgentur, et non minus muscis quam hominibus laborat apis: et coqui huic condiunt opsonia, et regibus ipsis praegustat, mensisque inambulans cum illis epulatur, et vna fruitur omnibus.

9. Pullitiem vero suam aut nidum non vno loco constituit, sed volatum erraticum Scytharum more suscipiens, vbicumque a nocte apprehenditur, ibi et larem sibi et cubile facit: Verum noctu, vti dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; neque putat quidquam se

ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ ἐν Φωτὶ δρώμενον
αἰσχυρεῖ αὐτήν.

Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ ἄνθρωπόν τινα Μυῖαν τὸ
ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ καλὴν, λάλον μέντοι γε
καὶ σωμύλην, καὶ ᾠδικήν, καὶ ἀντερασθῆναί γε
τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως τῷ Ἐνδυ-
μίωνος. εἶτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μειράκιον
συνεχῶς ἐπήγειρεν ἐρεσχελῆσα, καὶ ἄδασα, καὶ
κωμάζουσα ἐπ' αὐτὸν, τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν
δὲ Σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς τῷτο τὴν Μυῖαν
μεταβαλεῖν· καὶ διὰ τῷτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμω-
μένοις αὐτήν τῷ ὕπνε Φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι
τῷ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἀπα-
λοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ τοῦ αἵμα-
τος

τος

se turpe facere, quod in luce factum pudori esse
sibi debeat.

10. Fertur etiam fabula, mulierem quandam,
Muscā, olim fuisse, pulcherrimam, loquacem
vero eandem atque argutam, et cantus amantem;
riualem autem Lunae in amando Endymione
fuisse. Deinde cum dormientem adolescentem
subinde ludibriis suis, et cantionibus, et comi-
sationibus, excitaret, aegre tulisse illum; iratam
vero Lunam in hoc illam animal mutasse: atque
ideo omnibus illam nunc inuidere somno, En-
dymionis nimirum memorem, maxime vero iu-
nioribus, tenerioribusque. Morsus autem ipse,

C 5

et

τος ἐπιθυμία, ἐκ ἀγριότητος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι
σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὡς γὰρ δυνατὸν ἀ-
πολαύει, καὶ τῆ κάλλος τι ἀπανθίζεται.

Ἐγένετο δὲ κατὰ τὰς παλαιὰς καὶ γυνή τις
ὀμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ καλὴ καὶ σο-
φῆ· καὶ ἄλλη ἑταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφανῆς,
περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα
ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· ἔτιωσ ἔδὲ ἡ
κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, ἔδὲ ἀπέκλεισε τῆς
σκηνῆς τὸ τῆς μυίας ὄνομα, ἔδ' οἱ γονεῖς ἠδῆντο
τὰς θυγατέρας ἔτιω καλῶντες. ἡ μὲν ἐν τρα-
γωδία καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς
μυίας, ὡς ἐν τέτοις,

Δεινὸν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει.

Πηδᾶν

et illa sanguinis cupiditas, non feritatis signum,
sed amoris est, atque humanitatis. - Quantum
enim potest fruitur, et de pulchritudine decerpit
aliquid.

II. Fuit autem apud antiquos etiam mulier
quaedam illi cognominis Poëtria, pulchra sane,
et docta; et alia nobilis apud Athenienses mere-
trix, de qua Comicus poeta dixit, *Istaec momor-
dit Musca ad usque cor viri*. Ita neque Comica
venustas dedignata est, aut scena exclusit nomen
muscae, neque puduit parentes ita vocare filias.
Quin tragoedia multa cum laude muscae memo-
riam usurpat, ut in illis.

Proh dedecus, si musca forti robore

Cor-

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὡς πλησθῆ Φόνε'
 " Ἄνδρας δ' ὀπλίτας πολέμοιοι ταρβῆν δόρυ.
 Πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῆς Πυθα-
 γορικῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἢ κατ' αὐ-
 τὴν ἰσορία.

Γίνονται δὲ καὶ μέγισται τινες μυῖαι, ἃς στρα-
 τιώτιδας οἱ πολλοὶ καλεῶσιν, οἱ δὲ κύνας, τρα-
 χύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτήσιν ἰσχυτά-
 ται. αἶγες καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ
 χειμῶνος ὄλε' ἄσιτοι διακαρτεροῦσιν, ὑπεπτη-
 χυῖαι τοῖς ὀρέφοις μάλιστα. - ἐφ' ὧν καμῆνο
 θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θηλειῶν
 καὶ τὰ ἀρρένων δρωσί, βαίνοντες ἐν τῷ μέρει,
 κατὰ τὸν Ἑρμῆ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν
 τὴν

Corpus virorum amore caedis insilit:

Armatus hastam sed veretur hosticani.

Multa habereim dicere de Musca (Mýia) etiam
 Pythagorica, nisi nota omnibus esset illius historia:

12. Nascuntur etiam maximae quaedam mu-
 scae, *militares* vulgo vocant, alii vero *canes*, bom-
 bo asperimo, velocissimo volatu, quae etiam
 longaeuae admodum sunt, et tota hieme sine ci-
 bo durant, lacunaribus se insinuantes maxime,
 in quibus illud praesertim mirabile est; quod
 vtrumque et marium opus et feminarum pera-
 gunt, mutuo se inſcendentes, vt Veneris ille et
 Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natura,
 pul.

τὴν Φύσιν, καὶ διπτὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν περσομίαν, Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

pulchritudine duplici. Multa cum supersint quae dicam, desinam, ne, quod est in prouerbio, elephantem facere ex musca videar.

Πρὸς ἀπαιδέυτον, καὶ πολλὰ βιβλία
ὠνέμενον.

Καὶ μὴν ἐναντίον ἐστὶν ἔθελεις, ἔ νῦν ποιεῖς. οἷοί μὲν γὰρ ἐν παιδείᾳ, καὶ αὐτὸς εἰνῶ, τις δόξειν, σπερδῆ συνωνέμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ, καὶ ἔλεγ-

Aduersus indoctum, et libros multos
ementem.

Quin contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quosque libros coëmas. At illud ne-
quiter

ἔλεγχος γίγνεται τῆς ἀπαιδευσίας πως τοῦτο.
 μάλισα δὲ ἔδὲ τὰ κάλλισα ὠνῆ, ἀλλὰ πιςεύεις
 τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπαινῆσι, καὶ Ἑρμαιον εἰ τῶν
 τὰ τριαῦτα ἐπιψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ
 θησαυρὸς ἕτοιμος τοῖς καπήλοις αὐτῶν. ἢ πῶ-
 θεν γάρ σοι διαγνώσκει δυνατόν, τίνα μὲν πα-
 λαιά, καὶ πολλῆ ἀξία, τίνα δὲ Φαῦλα, καὶ ἄλ-
 λως σάπρᾳ, εἰ μὴ τῷ διαβεβρωσθαι, καὶ κα-
 τακεκίφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβέλης
 τὴν σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; ἐπεὶ
 τῆ ἀκριβῆς, ἢ τῆ ἀσφαλῆς ἐν αὐτοῖς, τίς, ἢ
 ποία διάγνωσις;

Ἴνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκριμέναι, ὅσα
 ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ αἰίδιμος Ἀττικὸς
 σὺν

quiter tibi euenit, et ipsum valet quodammodo
 ad conuincendam ignorantiam tuam. In primis
 vero, quod nec emis optimos, sed credis temere
 laudantibus: et Mercurio immolant te inuento,
 qui talia mentiuntur de libris, ac thesaurus pa-
 ratus es eorum inangonibus. Aut vnde tu di-
 gnoscere posses, qui sint veteres et multi pretii,
 qui autem viles et temere futiles: nisi ex eo,
 quod excisi et pertusi sunt, iudices, et consilia-
 rias ad hanc inquisitionem tineas adhibeas? Quan-
 doquidem curae exquisitae, et certae fidei, quae
 aut qualis a te proficiscatur diiudicatio?

2. Vt autem tibi dem, ipsa illa te iudicare
 posse, quae Callinus pulchre, aut celeberris ille
 Atti-

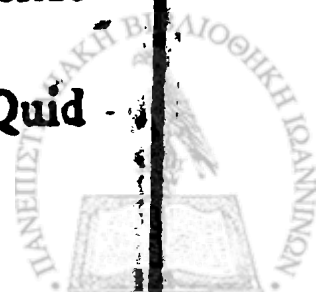

σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, σοὶ τί ὄφελος, ὦ θανυάσις, τῆ κτήματος, ἔτε εἰδέτι τὸ κάλλος αὐτῶν, ἔτε χρησαμένῳ ποτὲ ἔδεν μάλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένοις μὲν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὄρῃς τὰ βιβλία, καὶ νῆ Δία, κατακόρως, καὶ ἀναγινώσκεις ἔνια πάντῳ ἐπιτρέχων, φθάνοντος τῆ ὀφθαλμοῦ τὸ σῶμα. ἔδέπω δὲ τῆτό μοι ἰκανόν, ἢν μὴ εἰδῆς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν ἐκάσθ τῶν ἐγγεγραμμένων, καὶ συνίης ὅσις μὲν ὁ νῆς σύμπασσι, τίς δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων, ὅσα τε πρὸς τὸν ὄρθον κανόνα τῷ συγγραφεῖ ἀπηκρίβωται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ νόθα, καὶ παρακεκομιμένα.

Τί

Atticus summa cura scripserint: quid tibi prodest, mirabilis homo, eorum possessio, qui nec pulchritudinem illarum noris, neque vnquam illis vsurus sis, non magis quam caccus forma fruatur amorum suorum? Tu vero apertis quidem oculis inspicias libros, et sane ad satietatem; alios etiam cursim oculo os praecueniente perlegis. Illud vero mihi nondum latis est, nisi virtutem etiam vitiumque vniuscuiusque eorum, quae scripta sunt agnoscas, atque intelligas, quae sit sententia vniuersis, quis ordo verborum, quae ad rectam regulam scriptor exegerit, quae sublestae fidei; parum genuina, adulterata.

3. Quid

Τί ἔν Φῆς, καὶ ταῦτα μὴ μαθῶν ἡμῖν εἰδέ-
 ναι; πόθεν εἰ μὴ ποτε παρὰ τῶν Μουσῶν κλωῖα
 δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος, λαβῶν;
 Ἑλικῶνα μὲν γὰρ, ἵνα διατρίβειν αἰθερὰ λέ-
 γονται, ἔδὲ ἀκήκοας, οἶμά, ποτε, ἔδὲ δια-
 τριβὰς τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιᾷ· σοὶ καὶ
 μεμνησθαι Μουσῶν ἀνάσιον· ἐκεῖνος γὰρ τῷ ποι-
 μένι μὲν ἐκ ἄν ὠκνησαν Φανῆνα· σκληρῷ ἀνδρὶ,
 καὶ δασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι
 ἐμφαίνοντι, οἶω δέ σοί; καὶ μοι, πρὸς τῆς Λι-
 βανίτιδος I), ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμ-
 παντα

3. Quid igitur ais? haecine etiam, licet non didiceris, tamen nobis scire? Unde? nisi forte a Musis lauri ramum, ut ille pastor, accepisti. Nam Heliconem, ubi commorari Deae dicuntur, nec audisti, puto, unquam, neque ibi puerili aetate moratus es. Tibi ne meminisse quidem Musarum fas est. Illae enim pastori apparere non sunt dedignatae, duro homini et hirsuto, et multum in corpore solem prae se ferenti. Tali vero, qualis tu es, homini (et, per ego te Libanitidem, permitte in praesens, ne diserte di-
 cam

I. πρὸς τῆς Λιβανίτιδος] Vix dubito, quin Libanitis, quod nondum alias inveni nomen, a loco sui cultus dicta sit Venus illa, Aphacitidis appellatione decantata ante, quam illius templum in Libano monte positum, euerteret Constantinus M. Locus classicus est

παντα σαφῶς εἰπεῖν, ἔδὲ ἐγγύς γενέσθαι ποτ' ἂν εὖ εἶδ' ὅτι κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δάφνης μυρρίνην ἢ καὶ μαλάχης φύλλοις μασιγῆσαι, ἀπήλλαξαν ἂν τῶν τοιαύτων, ὡς μήμιαναι μήτε τὸν Ὀλυμπεῖον, μήτε τὴν τῆ ἵππεα κρήνην, ἅπερ ἢ ποιμνίοις διψῶσιν, ἢ ποιμένων σόμασι καθαρῶς πέτιμα. καίτοι ἔδὲ εἰ πάνυ ἀναίσχυντος εἶ, καὶ ἀνδρεῖος τὰ τοιαῦτα, τολμήσεας ἂν ποτε εἰπεῖν ὡς ἐπαιδεύθης, ἢ ἐμέλυσέ σοι πώποτε τῆς ἐν χερσὶ πρὸς τὰ βιβλία συνεχσίας, ἢ ὡς διδασκαλὸς σοι ὁ δεῖνα, ἢ τῷ δεῖνι ζυνεφείτας.

Ἄλλ'

cam omnia) ne prope quidem venire, bene novi, vnquam dignentur: sed pro lauro, murtea virga, aut maluae foliis, flagellatum relinquunt, ne vel Holmeum, vel Hippocrenen polluant, fontes gregibus sitientibus alioquin, et puri oris pastoribus opportunos. Verum quantumcumque impudens sis, et eatenus virilis, non tamen audebis vnquam dicere, te eruditum esse, aut vnquam curae tibi fuisse arctiorem cum libris consuetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse, aut illum condiscipulum.

4. Sed

est Eusebii de Vita Constant. 3, 53. Reliqua de hoc templo *Bocharius* Canaan' 2, 14. *Gesner*.

Ἄλλ' ἐνὶ τῷ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδρα-
 μείσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶσθαι πολλὰ βι-
 βλία. κατὰ δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβῶν ἐκεῖνα τὰ
 τῷ Δημοσθένει, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτῷ ὁ ῥήτωρ
 ἔγραψε, καὶ τὰ τῷ Θουκυδίδει, ὅσα παρὰ τοῦ
 Δημοσθένει, καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μετεγγεγραμ-
 μένα εὐρέθη καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκεῖνα κτήσῃ,
 ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε,
 τί ἂν ἐκ τούτων πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο; καὶ
 ὑπεβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύδῃς, ἢ ξυκολλησῃς,
 καὶ περιβαλλόμενος περινοσῆς; πίθηκος γὰρ ὁ πί-
 θηκος, ἢ παροιμία Φησί, καὶ χρύσεια ἔχη σύμβο-
 λαί: καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ
 ἀναγιγνώσκεις αἰεὶ· τῶν δὲ ἀναγιγνωσκομένων
 οἶσθα

4. Sed vno hoc solo omnia te illa iam emen-
 surum speras, multis libris comparandis. Hacten-
 us sane habe tibi collecta illa Demosthenis ex-
 emplarum, quae sua manu scripsit orator, et illa
 Thucydidis, quae a Demosthene et ipsa octies
 descripta pulchre inuenta sunt. Si omnia illa ha-
 beas, quae Sulla Athenis misit in Italiam: quae
 tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat accessio?
 et si substratis tibi indormias, aut ea tibi aggluti-
 nata vel vestis instar circumposita circumferas.
 Simia enim simia est, ait proverbum, etiam si
 aurea gestet crepundia. Etiam tu igitur librum
 quidem habes in manu, et legis semper: eorum
 Luc. Op. T. VII. D vero

οἷσθα ἔδέν, ἀλλ' ὄνος λύρας ἀκχεῖς κινῶν τὰ ὦ-
 τα. ὡς εἶγε τὸ κερτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πε-
 παιδευμένον ἀπέφθινε τὸν ἔχοντα, πολλῶν ἂν
 ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνον ὑμῶν
 τῶν πλησίων, εἰ ὡσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι,
 τὰς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς δὲ τοῖς
 ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλικαπήλοισι ἤρισεν ἂν
 περὶ παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πω-
 λῶσιν; ἀλλ' εἶγε διελέγχειν ἐθέλοις, ὅψαι μὴδ'
 ἐκείνης πολὺ σε τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνης; ἀλλὰ
 βρεβάρης μὲν τὴν Φωνίην, ὡσπερ σὺ, ἀξυνέτης
 δὲ τῇ γνώσει, οἷος εἶναι τὰς μὴδὲν τῶν
 καλῶν καὶ αἰσχυρῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ
 μέν

vero quae legis scis nihil, sed asinus lyram au-
 dis mouens auriculās. Nam si eruditum redde-
 ret dominum librorum possessio, quantiuis certe
 illa possessio pretii esset, et vestrum solorum qui
 estis diuites; si nempe velut de foro liceret teme-
 re, atque pauperes nos superare. Quis vero cum
 mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione con-
 tenderet, tot libros habentibus vendentibusque?
 Verum si volueris examinare; videbis, neque il-
 los multum quam tu es eruditione praestantiores,
 sed lingua barbaros, velut te, et quantum ad
 cognitionem nihil intelligentes; quales esse cre-
 dibile est, qui nihil vel turpium vel honesto-
 rum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut
 tres

μὲν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν ἐκείνων πριάμενος ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά.

· Τίτος ἐν ἀγαθῷ ὠνῆ ταῦτα, εἰ καὶ μὴ τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἢ ἢ πεπαιδευσθαι, τοσαῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν ξυγγράμματα; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀποκρίσασθαι· μᾶλλον δὲ ἐπεὶ τῷ σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον γέν, ἢ ἀνάνευσον πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τις αὐλεῖν μὴ ἐπισάμενος, κτήσασαι τὰς Τιμοθέου αὐλὰς, ἢ τὰς Ἰσμηνίας, ἕως ἑπτὰ ταλάντων ὁ Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα διὰ τῷ καὶ αὐλεῖν δύναται; ἢ εἰδὲν ὄφελος αὐτῷ τῷ κτήματος, οὐκ ἐπισαμένῳ χρῆσασθαι κατὰ τὴν τέχνην; εὖγε ἀνένευσας, οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρ-

σύε

tres libros ab illis ipsis emtos habes: at illi die pariter ac noctu manibus illos tractant.

5. Cuius igitur boni causa illos emis, nisi ipsas quoque librorum capsas eruditas esse putas, quae tot veterum virorum scripta contineant? Ac mihi responde sodes: vel potius, cum hoc non possis, annue certe aut renue ad ea quae interrogabo. Si quis tibi arum infandarum ignarus, Timothei tibias emit aut Ismeniae, quas hic septem talentis emit Corinthi; numquid propter ea tibiis etiam poterit canere? an nihil ipsi possessio profuerit, qui ex arte illis uti non possit? Recte tu quidem renuis. Neque enim si vel

σύχῃ ἢ Ὀλύμπῳ κτήσάμενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ
 μαθῶν. τί δ' εἴ τις τῶν Ἡρακλέους τὰ τόξα
 κτήσαιοτο, μὴ Φιλοκτῆτης ὢν, ὡς δύνασθαι ἐν-
 τείναςθαι τε αὐτὰ, καὶ ἐπὶ σκοπῶν τοξοῦσαι,
 τί σοι καὶ ἔτος δοκεῖ; ἂρ' ἂν ἐπιδείξασθαι τι
 ἔργον τοξότη ἀξίον; ἀνένευσας καὶ τῶτο. κατὰ
 ταῦτα δὴ καὶ ὁ κυβερνῶν ἐκ εἰδῶς, καὶ ἰππεύειν
 μὴ μεμελετηκῶς, εἰ ὁ μὲν ναῦν καλλιζήν παρα-
 λάβοι τοῖς ἅπασιν, καὶ εἰς κάλλος καὶ εἰς ἀσφά-
 λειαν κάλλιζα ἐξειργασμένην, ὁ δὲ ἵππον κτή-
 σαιοτο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππαφόρον,
 ἐλέγχοιτο ἂν, οἶμαι, ἑκάτερος ἐκ εἰδῶς ὅ, τι
 χρήσαιοτο ἑκατέρῳ. ἐπινεύεις καὶ τῶτο; πεί-
 θου δὴ, καὶ τοῦτό μοι ἐπίνευσον, εἴ τις
 ὥσπερ

Marfyae aut Olympi tibi quis possideat, canat,
 nisi didicerit. Quid vero si quis Herculis cum
 arcu sagittas habens, ipse non sit Philoctetes, qui
 possit contendere, et collineare ad metam; quid
 hic tibi videtur? an perfecturus opus sagittatore
 dignum? Renuis hoc quoque. Eadem ratione
 qui gubernare nescit, et equestrem rationem non
 exercuit, si iste quidem pulcherrimam nauem
 accipiat rebus omnibus ad decus pariter ac firmi-
 tatem elaboratam pulcherrime; hic vero equum
 emat Medicum, aut centauri de stirpe, aut cop-
 pa insignem: deprehendatur, puto, vterque;
 qui neutra re recte vti possint. Annuis etiam
 hoc? Crede ergo, et hoc etiam mihi annue, si
 quis,

ὡσπερ σὺ ἀπαιδευτος ὢν ὠνοῖτο πολλὰ βιβλία,
 ἔ σκώμματα ἔτος εἰς ἀπαιδευσίαν καθ' ἑαυτῶ
 ἐκφέρει; τί ὀκνεῖς καὶ τῆτο ἐπινεύειν; ἔλεγχός
 γάρ, οἶμα, σαφῆς ἔτος, καὶ τῶν ὀρώντων ἔτ
 καςος εὐθύς τὸ προχειρότατον ἐκεῖνο ἐπιφθέγγ
 γεται, τί κοινὸν κυνὶ καὶ βλαναίῳ;

Καὶ ἐγένετό τις ἔ πρό πολλῶ ἐν Ἀσίᾳ πλέγ
 σιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορῶς ἀποτμηθεὶς ἀμφοτέ
 ρας τῶς πόδας, ἀπὸ κρύου, οἶμα, ἀποσαπέν
 τας, ἐπειδὴ ποτε διὰ χιόνος ὁδοιπορήσας ξυνέ
 βη αὐτῷ· ἔτος τοίνυν τῆτο μὲν ἐλεεινὸν ἐπε
 πόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν δυσυχίαν ξυλίνους
 πόδας πεποίητο, καὶ τούτους ὑποδύμενος,
 ἐβάδιζεν, ἐπισηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις
 ἐκεῖνο

quis, qualis tu, indoctus homo, multos emat
 libros; nonne dicteria hic in ruditate sua con
 tra se ipsum elicit, et publicat? Quid annuere
 hic etiam cunctaris? Clarum enim istud est ar
 gumentum, videntiumque vnusquisque statim
 illud, quod maxime in promptu esse solet, subii
 cit, *Quid commune cani et balneo?*

6. Et fuit non ita pridem in Asia aliquis vir
 diues, calamitate quadam utroque pede truncatus,
 qui ex frigore, puto, sphacelo essent corrupti,
 cum per niuem iter ei faciendum fuisset. Huic
 ergo miserabilis ille casus obuenerit: quod infortu
 nium uti consolaretur, ligneos sibi pedes fecerat:
 iisque subligatis, seruis simul innixus, incedebat.

ἐκεῖνο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπίδας γὰρ καλλίστας ἐβωνεῖτο νεοτήτας 2) αἰεὶ, καὶ τὴν πλείστην πραγματείαν περὶ ταύτας εἶχεν, ὡς καλλίστοις ὑπόδημασι κεκοσμημένα εἶη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πόδες δὲ. Ἐταῦτα ἔν καὶ σὺ ποιεῖς; χολὴν μὲν ἔχων καὶ συκίνην τὴν γνώμην, ὠνόμενος δὲ χρυσῆς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἂν τις καὶ ἀρτίπυξ ἐμπεριπατήσκειεν.

Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὅμηρον ἐπρίω πολλάκις, ἀναγνώτω σοί τις αὐτῆ λαβὼν τὴν

Βῆτα

At hoc factitabat ridicule, quod crepidas semper pulcherrimas emebat, recenti opère, et multum sibi negotii circa illas habebat, ut quam pulcherrimis semper calceis ornata haberet ligna illa, hoc est, suos pedes. Non igitur eadem tu facis? mentem qui habeas claudam et ficulneam, aureos vero tibi cothurnos compares, in quibus vix rectis pedibus aliquis incedat.

7. Quandoquidem vero inter alios Homerum etiam emisti saepe, capiat aliquis et legat tibi secundum

2. νεοτήτας] Non ausim damnare nomen quod libri tuentur et analogia. Venit tamen in mentem, an non posuerit Lucianus verbum paulo generalius, νεοκήτας. Certe Latine non ausus sum dicere crepidas recens scissas, cum a suendo potius sutores dicti sint, quam a scindendo. Gesner.

Βῆτα τῆς Ἰλιάδος ῥαψωδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα
 μὴ ἐξετάζειν· ἔδεν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποιή-
 ται δέ τις αὐτῷ δημηγορῶν παγγέλοιος ἄνθρω-
 πος, διάστροφος τὸ σῶμα καὶ ληλωβημένος.
 ἐκεῖνος τοίνυν ὁ Θερσίτης ὁ τριῖτος, εἰ λάβοι
 τὴν Ἀχιλλείως πανοπλίαν, οἶει ὅτι αὐτίκα διὰ
 τῆτο καὶ καλὸς ἄμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ
 ὑπερπηδήσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιθολώσει
 δὲ αὐτῷ τὸ ρεῖθρον τῷ Φόνι τῶν Φρυγῶν, ἀπο-
 κτενεῖ δὲ τὸν Ἑκτορα, καὶ πρὸ αὐτῷ τὸν Λυ-
 κάονα, καὶ τὸν Ἀσεροπαῖον, μηδὲ Φέρειν ἐπὶ
 τῶν ὤμων τὴν μελίαν δυνάμενος; ἔκ ἂν εἴποις.
 ἀλλὰ καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνει χωλεύων ὑπὸ
 τῇ ἀσπίδι, καὶ ἐπὶ σόμῃ καταπίπτων ὑπὸ τῷ
 βάρους, καὶ ὑπὸ τῷ κράνει, ὅποταν ἀνανεύσειε,
 δεικνύς

cundum Iliadis librum, cuius reliqua examinare
 noli; nihil enim eorum ad te. Fingitur autem ab
 illo concionari ridiculus vndique homo, distorto
 corpore atque debili. Ille ergo Therstites, talis,
 Achillis arma si capiat, putasne illum propterea
 statim et pulchrum simul et fortem futurum, et
 traiecti saltu fluminis aquas Phrygum caede infe-
 cturum? interfecturumque Hectorem, atque ante
 illum Lycaonem et Asteropaeum, qui neque hu-
 meris ferre fraxineam illam *Achillis hastam* possit?
 Non sane dixeris. Sed risum quoque debeat,
 claudicans sub scuto, et prae grauitate pronus
 prolabens, ac sub galea, si quando suspiciat, stra-

δεικνύς τὰς παραβλαῶπας ἐκείνας αὐτῆ ὀφθαλ-
 μάς, καὶ τὸν θώρακα ἐπαίρων τῷ τῆ μεταφρέ-
 νει κερτώματι, καὶ τὰς κνημιῶνας ἐπισυρέμενος,
 καὶ ὅλως αἰσχύνων ἀμφοτέρως, καὶ τὸν δριμι-
 ζργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ
 καὶ σὺ πάσχων, ἔχ ὄρας ὅποταν τὸ μὲν βιβλίον
 ἐν τῇ χειρὶ ἔχῃς πάγκαλον, πορφυρᾶν μὲν ἔχον
 τὴν διφθέραν, χρυσᾶν δὲ τὸν ὀμφαλόν, ἀνα-
 γηγνώσκεις δὲ αὐτὸ βερβερίζων, καὶ κατασχύ-
 νων, καὶ διασρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμέ-
 των καταγελωμένος, ὑπὸ δὲ τῶν ξυνόντων σοι
 κολάκων ἐπαυόμενος. οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλή-
 λους ἐπισυρεφόμενοι, γελοῦσι τὰ πολλὰ;

Θέλω δὲ σοι διηγήσασθαι τι Πυθοῖ γενό-
 μενον. Ταραντιῖος, Εὐάγγελος τοῦνομα, τῶν

ἐκ
 bos illos oculos ostendens, et illa dorsi curvitate
 thoracem elevans, trahensque ocreas, qua re pu-
 dorem et artificii et domino armorum obiicist.
 Idem vero tibi quoque vsa venire non vides, cum
 librum in manu habes pulcherrimum, pelle pur-
 purea, aureo umbilico, ornatum; legis autem
 ita vt pronuntiatione barbara illum deformes at-
 que distorqueas, deridentibus eruditis, laudanti-
 bus autem, qui tecum sunt, adulatoribus, qui
 tamen et ipsi ad se inuicem conuersi frequenter
 rident?

8. Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone fa-
 ctum. Tarentinus quidam, Euangelus nomine,
 domi

ἐκ Ἀφανῶν ἐν τῷ Τάραντι, ἐπεθύμησέ νικῆσαι Πύθια. τὰ μὲν ἔν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκ᾽ ἐδόκει αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχὺν, μήτε πρὸς ὠκύτητα εὐ πεφυκότι· κιθάρα δὲ καὶ ὠδῆ, ῥαδίως κερτήσεν ἐπέισθη ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτὸν, ἐπαινέντων, καὶ βωόντων, ὅποτε καὶ τὸ σμικρότατον ἐκεῖνος ἀνακρέσασατο. ἦκεν ἔν εἰς τὰς Δελφὰς τὰ τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ ἐσθῆτα χρυσοπάσον ποιησάμενος, καὶ σέφανον δάφνης χρυσοῦς κάλλιπον, ὡς ἀντὶ κερπῆ τῆς δάφνης σμαράγδης εἶναι ἰσομεγέθεις τῷ καρπῷ: τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερφυῆς τι χρῆμα εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειαν χρυσοῦ μὲν τῆ ἀκηράτῃ

domi non ignobilis, animum adiecerat ad victoriam Pythiorum. Ac nudorum illud certamen statim supra se esse videbat, qui neque ad robur neque ad celeritatem natura aptus esset: cithara vero et cantu facile se victurum, persuaderi sibi a facerrimis hominibus, familiaribus suis, passus fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel minimum ille chordas attingeret. Venit ergo Delphos, cum cetera splendidus, tum quod intextam auro vestem sibi fecerat, et coronam ex aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri smaragdi essent aequali fructus illius magnitudine. Citharam autem ipsam fecerat admirandum opus, pulchritudine et pretio, ex auro totam solido,

ράτῃ πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ καὶ λίθοις ποικίλοις
κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλ-
λωνος, καὶ Ὀρφέως ἐντρυφευμένων· θαῦμα
μέγα τοῖς ὀρώσιν.

Ἐπεὶ δ' ἔν ποτε καὶ ἦκεν ἡ τῷ ἀγῶνος ἡμέ-
ρα, τρεῖς μὲν ἦσαν· ἔλαχε δὲ μέσος αὐτῶν ὁ
Εὐάγγελος ἄδειν, καὶ μετὰ Θεσπιν τὸν Θεβαῖον
ὁ Φαῦλος ἀγωνισάμενον. εἰσέρχεται ἔν ὄλος
περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς σμαράγ-
δοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορ-
φύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος, ἢ μετὰ τῷ
χρυσῷ διεφάνετο. τότε ἅπασι προεκπλή-
ξας τὸ θέατρον, καὶ θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλή-
σας τὰς θεατὰς, ἐπειδὴ πρὸς καὶ ᾄσαι καὶ κιθα-
ρίσαι

sigillisque et gemmis variis ornatam, cum Musae
inter alia et Apollo et Orpheus insculpti essent:
ingens videntibus miraculum.

9. Cum vero tandem aliquando venisset dies
certaminis, tres erant, quorum media canendi
fors cecidit Euangelo, et quidem post Thebanum
Thespin, qui non male certauerat. Ingreditur
ergo, auro relucens totus, et Smaragdis, et Be-
ryllis, atque Hyacinthis. Decora quoque vesti-
menti purpura, inter aurum interlucens. His
omnibus cum ante perculisset theatrum, et admi-
rabili expectatione spectatores impleuisset, ac tan-
dem canere etiam et citharam pulsare omnino
opor-

ρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρέεται μὲν ἀνὰ ρυθμόν τι, καὶ ἀσύντακτον, ἀπορρήγνυσι δὲ τρεῖς ἅμα χορδάς, σφοδρότερον τᾶ δέοντος ἐμπροσθὶν τῇ κιθάρα, ἄδειν δὲ ἄρχεται ἀπόμυξόν τι, καὶ λεπτόν, ὡς γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν· τὰς ἀθλοθέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ τόλμῃ, μασιγώσαντας αὐτὸν, ἐκβαλεῖν τῷ θεάτρῳ. ὅτεπερ καὶ γελοιότατος ὠφθη δακρύων ὁ χρυσῆς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μασιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθηματομένος ἐκ τῶν μασιγίων, καὶ συλλέγων χαῖμαθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας (ἐξεπεπτώκεισαν γὰρ, καὶ κείνης ξυμμασιγμένης αὐτῷ.)

Μικρὸν

oporteret: pullare incipit inconcinnum quiddam et incongruum; abrumpit autem chordas simul tres, vehementius iusto in citharam dum irruit; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis atque extenuatum, ut risus spectatorum omnium cooriretur, praesides autem certaminis indigne ferentes hominis audaciam, flagris caesum theatro eiicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Euangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligens sigilla citharae, quae exciderant scilicet cum vapularet una cum ipso etiam cithara.

10. Par-

Μικρόν δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτὸν Εὐμηλός τις
 Ἴηλιος εἰσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων,
 ξυλίνης δὲ κίλλοπας ἐπικειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ
 μογίς σὺν τῷ Σεφάνῳ δέκα δραχμῶν ἀξίαν·
 ἀλλ' ἔτος γε ἄσας δεξιῶς, καὶ κιθαρίστας κατὰ
 τοῦ νόμου τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνεκηρύτ-
 τετο, καὶ τῷ Εὐαγγέλῳ κατεγέλα, μάτην ἐμ-
 πομπεύσαντος τῇ κιθάρῃ, καὶ ταῖς σφραγίσιν
 ἐκείνου. καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτὸν· ὦ
 Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσῆν δάφνην περικίεσαι,
 πλατεῖς γάρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικὴν·
 πλὴν τῷτό γε μόνον ὠνήσο τῆς σκευῆς, ὅτι μηδ'
 ἐλεῦμενος ἐπὶ τῇ ἡττῇ ἀπέρχη, ἀλλὰ μισῶμε-
 νος προσέτι διὰ τὴν ἀτεχνόν σου ταύτην. καὶ
 περιτ-

10. Paruo autem post illum interuallo, Eumelus aliquis intrat Eliensis, citharam habens veterem, cuius lignei essent verticilli, vestem vero vix cum ipsa corona drachmis decem dignam. At hic, qui dextre cantasset, et lege artis tractasset citharam, vicit, et praeconio ornatus est, et derisit Euangelum, frustra sibi placentem cithara illa sua et sigillis, ac dixisse illi fertur, Tu quidem, Euangele, aurea lauro cinctus es, quippe dives: ego vero pauperculus Delphica. Ceterum illum solum tui apparatus fructum tibi habe, quod, neque miserante quoquam te victum, hinc discedis, sed exosus omnibus propter artis illam experiem atque
 super-

περιττήν τρυφήν· περί πόδα δὴ σοι καὶ Εὐάγγελος ἔτος, πᾶρ ἕσον σοί γε ἔδ' ὀλίγον μέλει τῷ γέλωτος τῶν θεατῶν.

Οὐκ ἄκαιρον δ' ἂν γένοιτο, καὶ Λέσβιον μῦθον τινὰ διηγῆσασθαι· σοι πάλαι γενόμενον. Ὅτε τὸν Ὀρφέα διεσπάσαντο αἱ Θρᾷτται, Φασί, τὴν κεφαλὴν αὐτῷ σὺν τῇ λύρα εἰς τὸν Ἑβρον ἐμπεσῶσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρα, τὴν μὲν ᾄδουσαν Θρῆνόν τινὰ ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπηχεῖν τῶν ἀνέμων ἐπιπτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ ἔτω μετ' ᾄδῆς προσενεχθῆναι τῇ Λέσβῳ· κακείνης ἀνελομένης τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι, ἵνα περὺ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἐσι· τὴν λύραν δὲ ἀναθῆναι

superuacua luxuriam. Apprime tibi Euangelus ille congruit, quatenus plane non curas risum spectatorum.

¶ I. Neque vero intempestiuum fuerit Lesbiam tibi fabulam enarrare, antiquam. Cum Orpheum Thressae mulieres discerpissent, caput illius una cum lyra in Hebrum delapsum in sinum Melana delatum esse, aiunt; atque innatasse caput lyrae, canens, ut ferunt, threnum de Orpheo, cui lyra, ventis chordas impellentibus, succinuerit, et sic cum cantu appulsam Lesbo: illosque sublatum caput sepelisse, ubi nunc Baccheum illis est, lyram vero

Θῆναι εἰς τῆ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, καὶ ἐπὶ πολὺ γε σώζεσθαι αὐτήν.

Χρόνῳ δὲ ὕστερον Νέανθον τὸν τῆ Πιττακῆ τῆ τυράννε ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας πυνθανόμενον, ὡς ἐκῆλει μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ, καὶ λίθους, ἐμελώδει δὲ καὶ μετὰ τὴν τῆ Ὀρφέως συμφορὰν μηδενὸς ἀπτομένῃ, πρὸς ἔρωτα τῆ κτήματος ἐμπεσεῖν, καὶ διαφθείραντα τὸν ἱερέα μεγάλῃσι χρήμασι, πείσαι ὑποθέντα ἑτέραν ὀμοίαν λύραν, ὄξνομα αὐτῷ τὴν τῆ Ὀρφέως λαβόντα δὲ μετ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ ἀσφαλὲς οἶεσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλπῃ ἔχοντα, μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάσειον, καὶ προχειρισάμενον κρᾶειν καὶ συνταράττειν τὰς χορ-

vero Apollinis in templo dedicasse, vbi diu seruata sit.

12. Interiecto tempore Neanthum Pittaci tyranni filium, qui istaec de lyra audisset, vt animalia, et plantas, et saxa demulserit, ac post Orphei mortem, nemine illam tractante cecinerit, in cupiditatem illius habendae incidisse, corruptoque magna vi pecuniae sacerdoti persuasisse, vt subiecta alia simili, Orphei sibi lyram daret. Cum vero accepisset, interdium quidem in vrbe ea vti non satis tutum putasse; noctu vero illa sinu condita solum progressum esse in locum suburbanum, eaque deprompta, pulsasse et perturbasse fides adolelscen-

καρδίας, ἄτεχνον καὶ ἄμωσον νεανίσκον, ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινὰ θεσπέσια ὑπήχθησεν τὴν λύραν, ὑφ' ὧν πάντας καταθέλξειν, καὶ κηλήσειν, καὶ μακάριον ἔσεσθαι, κληρονομήσαντα τῆς Ὀρφέως μουσικῆς· ἄχρι δὴ ζυνελθόντας τὸς κύνας πρὸς τὸν ἦχον (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόφθι) διασπάσασθαι αὐτόν· ὡς τῆτο γῆν ὁμοιον τῷ Ὀρφεῖ παθεῖν, καὶ μόνως ἐφ' ἑαυτὸν συγκαλέσαι τοὺς κύνας. ὅτεπερ καὶ σαφέςατα ὤφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ τέχνη καὶ ἡ ὠδὴ, ἃ μόνω ἐξάίρετα τῷ Ὀρφεῖ παρὰ τῆς μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν οὐδὲν ἄμεινον τῶν ἄλλων βαρβίτων.

Καὶ

lescentem artis et Musarum expertem, qui speraret, carmina quaedam diuina reddituram esse lyram, quibus delinire omnes ac mulcere cum posset, beatum se fore Musicae Orphei heredem; donec conuenientes ad sonum canes, multos autem ibi fuisse, miserum laniauering. Haecenus ergo Orphei simile fatum habuisse, ut solos in se conuocaret canes. Vbi illud quidem manifestissime apparuit, non lyram fuisse, quae demulserit, sed artem et cantum, quae sola eximia Orpheo a matre contigerant. Caeterum lyra supellex erat non melior barbitis aliis.

Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Νέανθον λέγω, ὅπερ καὶ κατ' ἡμᾶς αὐτὸς ἐγένετό τις, καὶ ἔτι ἐστίν, οἶμαι, ὅς τὸν Ἐπικτῆτα λύχνον τῷ Στωϊκῷ, κερχμεῖν ἔντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο; ἤλπιζε γὰρ, οἶμαι; καὶ κείνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνου τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτῆτα σοφίαν ὄναρ ἐπισήσεσθαι, καὶ ὅμοιος ἔσεσθαι τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι.

Χθὲς δὲ καὶ πρῶτον ἄλλος τις τὴν Πρωτέως τῷ Κυνικῷ βακτηρίαν, ἣν καταθέμενος ἤλατο εἰς τὸ πῦρ, ταλάντα καὶ κείνος ἐπρίατο, καὶ ἔχει μὲν τὸ κειμήλιον τῷτο καὶ δείκνυσιν, ὡς Τεγεάται τῷ Καλυδωνίῳ τὸ δέρμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὄσα τῷ Γηρυόνει, καὶ Μεμφίται τῆς Ἰσίδος τὴς

πλο-

13. Et quid Orphea tibi aut Neanthum narro, cum nostra aetate fuerit, et forte adhuc sit, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus drachmarum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam, si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam Epicteti adstituram sibi per quietem, seque similem seni admirabili futurum.

14. Heri vero et nudius tertius alius quis Cynici Protei baculum, quem deposuerat, cum in ignem desiliret, talento ipse quoque emit, et habet pignus illud atque ostentat, ut Tegeatae Calydonii arri exuuias, et Geryonis ossa Thebani, et Memphitae cincinnos Isidis. Ipse vero admira-

rabi-

πλοκάμης. αὐτὸς δὲ ὁ τῷ θαυμαστῷ κτήματος
δεσπότης, καὶ αὐτὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδε-
λυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. ὄρας ἔπως κακοδαιμόνως
διάκεισαι, βακτηρίας ἐς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀλη-
θῶς δεόμενος.

Λέγεται γὰρ καὶ Διονύσιον 3) τραγωδίαν ποι-
εῖν Φαύλως πάνυ, καὶ γελοίως, ὡς τὸν Φιλό-
ξενον πολλάκις δι' αὐτὴν ἐς τὰς λατομίας ἐμ-
πεσεῖν, ἔδυνάμενον κατέχευεν τὸν γέλωτα. ἔ-
τος τοίνυν πυθόμενος ὡς ἐγγελάται, τὸ Αἰσχύ-
λου πυξίον, εἰς δ' ἐκείνος ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπικρῇ
κτησά-

rabilis rei dominus, vel ipsum te infcitia atque
impuritate vicerit. Vide quam infelicitate te ha-
beas, baculo in caput (*incusso*) reuera indigens.

15. Dicitur etiam Dionysius tyrannus scripsisse
tragoediam, male sane et ridicule, adeo ut saepe
propter eam in Lautumias inciderit Philoxenus,
qui risum continere non posset. Hic ergo deri-
deri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus
ille scribere solitus fuerat, studiose emit, futurum
ratus,

3. λέγεται — Διονύσιον] Vt Latini verbis
passivis imperson. positivis nominativum ad-
dere magis amant, ita contra Graeci accusa-
tivum iis frequentius adiungunt. Interdum
tamen et nominativum reperias, ut *Diog.*
Laert. T. 2. p. 582. λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς
γενέσθαι *Diod.* Sic. V, 55. λέγονται δ' οὐ-
τοι καὶ γόητες γεγονέναι. *Keiser.*

Lic. Op. T. VII.

Ε

κτησάμενος αὐτὸ, ᾧετο ἔνθεος ἔσσεσθαι, καὶ
 κάτοχος ἐκ τῆ πυξίε, ἀλλ' ἔμωσ ἐν αὐτῷ ἐκεί-
 νῳ μακρῷ γελοϊότερα ἔγραφεν· οἶον καὶ κεῖνο τὸ
 Δωρικόν, ἦκεν ἡ Διονυσίε γυνή, καὶ πάλιν· οἶ-
 μοι, γυναικα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ τῆτο γὰρ
 ἐκ τῆ πυξίε, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαιζέσιν οἰ-
 μωροὶ βρετιῶν. τῆτο μὲν γε, πρὸς σὲ μάλισα
 εὐσόχως ἂν εἰρημένον εἶη, ἢ τῷ Διονυσίῳ. καὶ
 διὰ τῆτο χρυσῶσαι αὐτῆ ἔδει ἐκεῖνο τὸ πυξίον.

Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς τὰ Βι-
 βλία, καὶ ἀνελίπεις αἰεὶ, καὶ διακοιλῆς, καὶ
 περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρέκῳ, καὶ τῆ
 κέδρω, καὶ διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ἑμφαλῆς
 ἐντίθεις, ὡς δὴ τι ἀπολαύσων αὐτῶν; πάντο
 γῆν

ratus, vt diuino quodam ad poëticen studio inde
 animaretur. Verum enim vero in illis ipsis tabel-
 lis longe etiam magis ridicula scripsit, quale il-
 lud Doricum, *Aduenit Dionysii mulier*: et illud,
Hei coniugem quam commodam deperidi: nam istuc
 etiam de pugillaribus: et illud, *Sculpi sibi illu-
 dunt enim mortalium*. Atque hoc quidem apte
 dictum in te videri potest a Dionysio, ac propter
 hoc carmen inaurare decebat illos pugillares.

16. Qua enim ipse spe de libris concepta, eos
 voluis semper, et glutinas, et circumcidis, et
 croco cedroque inungis, et pelles circumdas, et
 apponis vmbilicos, tanquam fructum aliquem il-
 loroꝝ

γῆν ἤδη βελτίων γεγένησαι διὰ τὴν ὠνήν, ἐς τοιαῦτα μὲν Φθέγγη· μᾶλλον δὲ τῶν ἰχθύων ἀφωρότερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὡς εἶπῃν καλόν· μῖσος δὲ ἄγριόν, Φασι, παρὰ πάντων ἔχεις ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ· ὡς εἰ τοιᾶντας ἀπειργάζετο τὰ βιβλία, Φυγῆ Φευκτέον ἂν ἦν ἐτιπορρώτατῳ ἀπ' αὐτῶν.

Δυοῖν δὲ ὄντοι, ἅττ' ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν τις κτήσαιτο, λέγειν τε δύνασθαι, καὶ πράττειν τὰ δέοντα ζήλω τῶν ἀρίστων, καὶ Φυγῆ τῶν χειρόνων· ὅταν μήτε ἐκείνα, μήτε ταῦτα φαίνεται τις παρ' αὐτῶν ὠφελόμενος, τί ἄλλο ἢ τοῖς μουσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκῆ-

lorum capturus? Nempe melior omnino iam ipsa illa emtione factus es, qui sic dicas, *ut libri praecipium?* Quin piscibus magis mutus es. Viuis autem ut neque dicere honestum sit, sed *immane*, ut in proverbio est, *odium omnium sustines propter impuritatem*. Itaque si talem libri efficerent, curriculo quam longissime fugiendum ab illis erat.

17. Cum vero duo fere sint, quae a veteribus parare sibi possit aliquis, ut et dicere possit et facere quae oportet, optimorum aemulatione, et fuga deteriorum: si neque istuc neque hoc utilitatis percepisse aliquem inde appareat; quid aliud quam exercitationes muribus parabit, aut habita-

οὐκ ἔσται, καὶ πληγὰς ὡς ἀμελοῦσι τοῖς οὐκ ἔσται;

Πῶς δὲ ἐκείνο αἰσχρὸν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον ἰδὼν (ἀεὶ δέ τι πάντως ἔχεις) ἔροιτο ἢ τινός, ἢ ῥήτορος, ἢ ἑστραφείως, ἢ ποιητοῦ ἐσί; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐστραφείως εἰδὼς, πρῶτος εἴποις τῆτό γε· εἶτα ὡς Φιλῆ τὰ τοιαῦτα ἐν ξυγκρίσει προχωρεῖν ἐς μῦθος λέγων, ὁ μὲν ἐπανοίτι, ἢ αἰτιῶτο τῶν ἐγγεγραμμένων, σὺ δὲ ἀποροῖς, καὶ μηδὲν ἔχοις εἰπεῖν, ἀκίευσξῃ τότε χαλεπὸν σοὶ τὴν γῆν κατὰ σεαυτῆ, ὡς ὁ Βελλεροφόντης περιφέρει τὸ βιβλίον;

Διμή-

cula blattis, aut seruis plagas tanquam istorum negligentibus?

18. Quomodo vero turpe esse illud negabis, si quis te videns in manu librum habere, semper autem omnino habes aliquem, interroget, cuius aut oratoris, aut historici, aut poetae sit? tu vero, qui ex titulo noris, placide illud certe respondeas: deinde vero, ut solent talia in consuetudine familiari ad longos sermones procedere, ille laudet aliquid aut vituperet de his, quae ibi scripta sunt; tu vero consilii inops non habeas quod dicas: non tibi tum debiscere tellurem optabis, qui librum eo modo, ut *litteras* Bellerophonentes circumferas?

19. Cy-

Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀ-
 παιδευτὸν τινα βιβλίον καλλίστον ἀναγιγνώσκον-
 τα, τὰς Βάκχας, οἶμα, τῆς Εὐριπίδου, κατὰ
 τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγέμενον τὰ τῆς Πεν-
 θεῶς πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον, ἀρπά-
 σας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἀμεινὸν ἐστὶ τῷ
 Πενθεῖ ἅπαξ σπαραχθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σὺ
 πολλάκις. ζητῶν δὲ αἰεὶ πρὸς ἑμαυτὸν, ἔπω
 καὶ τήμερον εὐρεῖν δεδύνημα, τίος ἕνεκα τὴν
 σπερδὴν ταύτην ἐσπέδακας περὶ τὴν ὠνήν τῶν
 βιβλίων· ὠφελείας μὲν γὰρ, ἢ χρείας τῶν ἀπ'
 αὐτῶν, ἐδ' ἂν οἴηθείη τις τῶν ἐπ' ἐλάχιστον σε
 εἰδότων. ἔμᾶλλον, ἢ Φαλακρὸς ἂν τις πρίαι-
 το κτένιον, ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ
 κωφὸς

19. Cynicus Demetrius cum videret Corinthi
 indoctum quendam, qui librum legeret pulcher-
 rimum, Bacchas, puto, Euripidis, esset autem
 in ea parte fabulae vbi nuncius Penthei factum
 enarrat, et opus Agauae: raptum librum discer-
 psit, dicens, Melius est Pentheo semel a me lacera-
 ri, quam a te saepe. Diu autem multum apud me
 quaerens, hodie nondum reperire possum, cuius
 rei causa tantum studii in emendis libris colles.
 Vtilitatis enim aut vsus cuiusquam ex illis perci-
 piendi causa fieri, nemo protulerit, qui vel mini-
 mam tui notitiam habuerit; non magis, quam
 caluus pectinem emerit, aut speculum caecus, aut

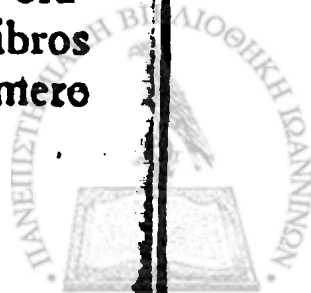
κωφὸς αὐλήτην, ἢ παλλακὴν ὁ εὐνᾶχος, ἢ ὁ ἠπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄροτρον. ἀλλὰ μὴ ἐπίδειξιν πλῆτε σοι τὸ πρῶγμα ἔχει, καὶ βέλει τῆτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μηδέν σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιστάσεως ἀναλίσκεαι; καὶ μὴν ὅσα γε καὶ μὲ Σύρον ὄντα εἰδέναί, εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τῆ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρενέγραψας, ἀπολώλαις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν προὔτιθαι τῶν βιβλίων.

Λοιπὸν ἔν δὴ ἐκεῖνο πεπεισμένον ὑπὸ τῶν κολλάκων, οἷς εὖ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἐράσμιος, ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς, οἷος

ἐχ

furdus tibicinem, aut pellicem castratus, aut mediterraneus remum, aut aratrum gubernator. Verum ostentationem forte diuitiarum ea res habet? et hoc vis declarari omnibus, te in ea etiam, quae nullam tibi vtilitatem adferant, tamen de multa illa affluentia aliquid impendere? Verum enim vero, quantum ego etiam, Syrus homo, scire potui, nisi te ipse in illas senis istius tabulas per fraudem inscripsisses, iam perisses fame, et auctiorem librorum tuorum proposuisses.

20. Relinquitur nempe illud, te inductum ab adulatoribus, vti credas, non modo pulchrum te esse atque amabilem; sed doctum atque oratorem, et historicum, qualis nemo alius, libros emero

ἄλλος ἕτερος, ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύοις
 τὰς ἐπαινεῖς αὐτῶν. Φασὶ δὲ σε καὶ λόγους ἐπι-
 δείκνυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δεῖπνῳ, καὶ κείνας χερ-
 σαίων βατραχῶν δίηνην διψῶντας, ἐκκεκρυγένας,
 ἢ μὴ πίνειν, ἢν μὴ διαῤῥαγῶσι βοῶντες. καὶ
 γὰρ ἐκ οἷδ' ὅπως ῥᾶτος εἶ τῆς ῥινόσ ἔλκεσθαι,
 καὶ πιεῦεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε καὶ κείνο
 ἐπίσθης, ὡς βασιλεῖ τινι ὠμοιώθης τὴν ὄψιν
 καθάπερ ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοΦίλιπ-
 πος ἐκεῖνος κληθεὺς, καὶ ὁ κατὰ τὰς προπάτο-
 ρας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ
 τὸ ψεῦδος τεταγμένων 4).

Καὶ,

emere idco, vt laudes illorum asseras. Aiunt ve-
 ro te illis recitare in conuiujs, atque illos terre-
 strium ranarum instar prae siti clamare, aut non
 bibere, nisi diruinpantur clamoribus; Neseio
 enim quomodo opportunus es, qui naso duca-
 ris, et credas illis omnia; qui aliquando illud
 etiam persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam
 similem vultu esse, sicut commenticius ille Ale-
 xander, et fullo ille Pseudo-Philippus, et qui
 proauorum nostrorum memoria fuit, simulatus
 Nero, et si quis alius praefixam suo nomini men-
 dacii notam gerit.

E 4

21. Et

4. ὑπὸ τὸ ψεῦδος-τετ.] I. e. vocem ψεῦδος
 nomini proprio praepositum habentium,
 quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδο-
 Φίλιππος, et sim. Quia, ὅτι

Καὶ τί θαυμαστὸν, εἰ τῆτο ἔπαθες, ἀνόητος
καὶ ἀπαιδευτος ἀνθρώπος, καὶ προήεις ἐξυπτιάζων,
καὶ μιμῆμενος βάδισμα, καὶ σχῆμα, καὶ
βλέμμα ἐκείνου, ὃ σεαυτὸν εἰκάζων ἔχαιρες, ὅπως
καὶ Πύρρον Φασί τὸν Ἡπειρώτην τὰ ἄλλα θαυμαστὸν
ἄνδρα, ἔτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ
ποτὲ διαφθαρῆναι, ὡς πισεύειν ἔτι ὁμοῖος ἦν
Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μισσικῶν τῆτο
δὲ δια πασῶν τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ
τὴν τῆ Πύρρον εἰκόνα, καὶ ὅμως ἐπέπεισο ἐκμε-
μάχθαι τῆ Ἀλεξάνδρου τὴν μορφήν. ἀλλ' ἐνε-
κα μὲν δὴ τέτων ὕβρις αἰ μοι εἰς τὸν Πύρρον,
ὅτι σε εἶκσα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ
τέτε,

21. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit, de-
menti atque indocto homini, si processisti supi-
na ceruice, incessum imitatus et habitum et vul-
tum illius, cui assimilare te gaudebas; cum et-
iam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem
alioquin virum, adeo quondam ab adulatoribus,
quantum ad similitudinis iudicium, corruptum,
vt Alexandro se illi similem putaret: cum tamen
ea res, quantum Musicorum illud summum in-
teruallum, distaret. Vidi enim Pyrrhi etiam
imaginem. Et tamen putabat in se expressam
Alexandri formam. Sed haecenus in Pyrrhum
fui iniurius, quod te illi, quantum ad hanc rem,
comparaui. Quod autem sequitur, etiam tibi
maxi-

τὰτα, καὶ πάνυ σοι πρέπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ ἔτω διέκειτο ὁ Πύρρος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτῶ ἐπέπεισο, ἔδεις ὅσις ἔξυνετίθετο, καὶ ξυνέπασχεν αὐτῷ, ἄχρι δὴ τις ἐν Λαρίσση πρεσβυτις ξένη αὐτῷ τάληθές εἰπῶσα ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορυζης). ὁ μὲν γὰρ Πύρρος ἐπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκου, καὶ Ἀλεξάνδρου,

maxime conueniret. Cum enim ita animum induxisset Pyrrhus, eaque de se ipse crederet; nemo erat, quin accederet illius sententiae, et in societatem huius morbi veniret, donec quaedam Larissae anus peregrina, verum dicendo, ista ipsum pituita liberauit. Pyrrhus enim postquam ostendisset illi imaginem Philippi, et Perdiccae,

E 5 et

5. ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορυζης] *Obesae naris*, itemque contra ea *emunctae naris* homines, simili translatione dicunt Latini. Sed κορυζαν satis ad verbum reddere num liceat, dubito. Frequentissime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobrandam et ἀβελτερίαν. Antiquissimam esse eam rationem, ostendit *Plato*, apud quem de *Rep.* I. p. 416. C. *Thrasymachus* *Socratem* sic superbe tractat, τίθῃ σοι ἐσί; cum respondisset *Socrates* τί δέ; ὅτι τοι σέ, inquit, κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ ἔκ ἀπομύττει δέομενον. Sed haec copiosissime *Hemsterb.* in *diall. select.* p. 25. *Gesner.*

δρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων ἤρε-
το τίνι ὁμοίος εἶη, πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν
Ἀλέξανδρον ἤξειν αὐτήν· ἡ δὲ πολὺν χρόνον
ἐπισχῆσα, Βατραχίῳ, εἶφη, τῷ μαγείρῳ·
καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσση, Βατραχίων
ὄνομα, μάγειρος τῷ Πύρρῳ ὁμοίος.

Καὶ σὺ δὴ ὦ τινι μὲν τῶν τοῖς ὀρχησῶσι συν-
όντων κυναίδων ἔοικας, ἔκ αν εἶποιμι· ὅτι δὲ
μανίαν ἐρρώμενην ἔτι καὶ νῦν μαίνεσθαι δοκεῖς
ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνη τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς οἶδα.
ἔκιν θυμαζόν, εἰ ἀπίθανος ἔτω ζωγράφος
ὢν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοῖσθαι ἐθέ-
λεις, πιστεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπανῆσι. καὶ
τί ταῦτα ληρῶ; πρόδηλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ
τὰ

et Alexandri, et Cassandri, aliorumque regum,
interrogabat, *cui ipse similis esset?* persuasum
omnino habens venturam ad Alexandrum. At
illa diu cunctata *Batrachioni*, inquit, *coquo*. Et
enim erat aliquis in vrbe Larissa *Batrachion* no-
minis, *coqus*, *Pyrrho* similis.

22. Tu sane cui de cinaedis illis saltatorum
libidini seruientibus, similis sis, non equidem
dixerim: te vero furorem robustum nunc adhuc
furere videri omnibus ista de imagine, illud pla-
ne scio. Itaque admirandum est, te malum ad-
co pictorem eruditis videri velle similem, et his
fidem habere, qui eo te nomine laudant. Et
quid ista nugor? Manifesta enim causa tuæ circa
tales

τὰ τοιαῦτα βιβλία σπαρῆς, εἰ καὶ ὑπὸ νωθείας
 ἐγὼ μὴ πάλαι κατείδον. σοφὸν γάρ, ὡς γῆν
 οἶει, τῆτ' ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπίδας σὺ μικρὰς
 ἔχεις περὶ τῆ πράγματός, εἰ βασιλεῖς μάθοι
 ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάλισα τιμῶν
 εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σῆ ἐκείνος ἀκέσειεν, ὡς ὠνῆ
 βιβλία, καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν βραχεῖ
 παρ' αὐτῆ ἔσεσθαι σοι νομίζεις.

Ἄλλ', ὃ καταπύγων, οἶει τοσῶτον μανδρα-
 γόραν κατακεχύσθαι αὐτῆ, ὡς ταῦτα μὲν ἀ-
 κέσειν, ἐκείνα δὲ μὴ εἰδέναί, οἷος μὲν σε ὁ μεθ'
 ἡμέραν βίος, οἷοι δὲ σοι πότοι, ὅποια δὲ νύ-
 κτες, καὶ οἷοις καὶ ἡλίκοις ζυγκαθεύδεις; οὐκ
 οἶσθα ὡς ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως;
 τὰ

tales libros studii, licet ego prae tarditate non
 olim perspexerim. Sapiens enim, ut quidem
 putas, hoc tuum commentum est, et spes non
 paruas ea de re concepisti, si Imperator ista au-
 diat, vir sapiens, et in honore habens eruditio-
 nem maximo. Si vero ista de te ille audiat, ut
 emas libros et conducas multos, breui te tempore
 ab ipso impetraturum speras omnia.

23. Sed putasne, impudice, tam copiose illum
 mandragora perfusum, ut haec quidem audiat,
 nesciat vero idem, qualis sit diurna vita tua, qua-
 les tuae potationes, quae noctes, cum qualibus
 et cuius aetatis hominibus cubes? nescis multas
 esse aures, oculos regis multos? Tua autem *facta*
 ita

τὰ δὲ σὰ ἔτω περιΦανῆ ἔσιν, ὡς καὶ τυΦλοῖς
 εἶναι καὶ κωΦοῖς γινώριμα· εἰ γὰρ καὶ Φθῆξαιο
 μόνον, εἰ γὰρ καὶ λαόμενος ἀποδύσσιο, μᾶλλον
 δὲ μὴ ἀποδύση, εἰ δοκῆι, οἱ δ' οἰκέται μόνον
 ἦν ἀποδύσωνται σε, τί οἶει, μὴ αὐτίκα ἔσε-
 σθαι πάντα σε πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόρρη-
 τα; εἰπέ γὰρ μοι καὶ τὴν δε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέ-
 τερος ἐκεῖνος σοΦιστής, καὶ Βάταλος ὁ αὐλητής,
 ἢ ὁ κίρκιδος Ημιθέων ὁ Συβρείτης, ἔς τὰς θαυ-
 μαστὰς ὑμῶν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μίμιε-
 σθαι, καὶ περὶ τὴν ἀποδύσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ
 ποιῆν ἐκεῖνα, εἰ τῶν τῶν νυνὶ λεοντῶν περι-
 βαλλόμενος, καὶ ῥόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἶει
 Φάινεσθαι τοῖς ὀφθαλμοῖς; Ἡράκλῆς εἶναι αὐτόν;
 οὐκ εἴ γε καὶ χύτριαις λιμῶντες τυγχάνοιεν. μύ-
 ριζ

ita sunt aperta, ut caecis etiam atque surdis in-
 notuerint. Si enim vocem modo mittas, si enim
 exuaris in balneo; quin, ne exuaris ipse, si vi-
 detur, si serui modo tui exuantur: quid putas?
 nonne statim manifesta futura tuarum secreta no-
 titium? Dic igitur mihi hoc etiam, si vester ille,
 Bassus, Sophista, et Batalus tibicen, et cinaedus
 Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges
 vobis scripsit, quomodo furere, velli, pati et
 agere ista deceat; si, inquam, illorum aliquis leo-
 nina pelle indutus, cum fusti ambulet; quid
 visum iri putas spectantibus? Herculemne illum
 esse? Non, si totas etiam ollas lippiant. Sexcen-

εἰαὶ γάρ ἐσι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ σχήματι, Βάδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ Φωνή, καὶ τράχηλος ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μασίχη, καὶ ὄλως, κατὰ τὴν παροιμίαν, θᾶπτον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψειας, ἢ ἓνα κίναιδον. εἶτα ἢ λεοντῆ μὲν τὸν τοιᾶτον ἔκ ἂν ἔκρυψε, σὺ δ' οἶει λήσειν σκεπόμενος βιβλίῳ; ἀλλ' ἔδυνατόν. προδώσει γάρ σε, καὶ ἀποκαλύψει τὰ ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα.

Τὸ δ' ὅλον ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας ἔπαρὰ τῶν βιβλιοκαπήλων δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτῶ, καὶ τῶ καθ' ἡμέραν βίβη λαμβάνειν. σὺ δ' οἶει συνήγορον κοινὸν καὶ μάρτυ-

ta enim sunt, quae testimonium aduersus illum habitum perhibeant, incessus, coniectus oculorum, et vox, et ceruix infraeta, et cerussa, et mastiche, et fucus, quibus vos ornamin. Et omnino facilius, quod est in prouerbio, quinque sub axilla elephantos tegas, quam vnum cinaedum. Tum leonina talem non tegat: tu vero speras futurum, uti libro tectus delitescas? Sed fieri id quidem non potest. Prodent enim te ac detegent reliqua indicia vestra.

24. Quod caput est, ignorare mihi videris, bonas spes non a bibliopolis esse petendas, sed a se ipso vnicuique, atque a quotidiana vita sua, sumendas. Tu vero putas aduocatum tibi communem

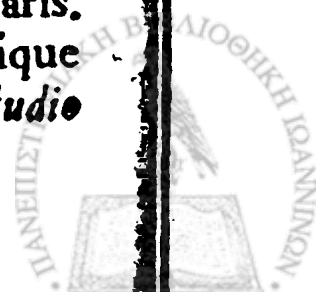

μάρτυρα ἔσσεσθαι σοι τὸν Ἀττικὸν, καὶ Καλλι-
νον τὰς βιβλιογράφους; ἐκ ἄλλ' ὧμῶς τινος ἀν-
θρώπου ἐπιτρίψοντάς σε, ἣν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι,
καὶ πρὸς ἔσχατον πενίας ξυνελάσσοντας· δέον
ἔτι νῦν σωφρονήσασθαι ἀποδόσθαι μὲν τινι τῶν
πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐ-
τοῖς τὴν νεόκτιστον ταύτην οἰκίαν· ἀποδοῦναι δὲ
τοῖς ἀνδραποδοκλήτοις μέρος γὰρ ἀπὸ πολλῶν
τῶν ὀφειλομένων.

Καὶ γὰρ καὶ κείνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπέ-
δασας, βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν κτήσιν, καὶ
μειρακίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν ὠνήν,
καὶ τὸ πρᾶγμα σοι πάντα σπευδάζεται, καὶ θη-
ρεύεται. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, πρὸς ἄμ-
Φω

munem testemque futurum Atticum, et Callinum
librarios? Non, sed crudeles quosdam homines,
qui te obterent, vbi Dis visum erit, et ad extre-
mum paupertatis adigent: qui debebas vel nunc
ad sanitatem reuocatus vendere cruditorum alicui
libros istos, et cum his recens aedificatam illam
domum, ac reddere manonibus partem certe
de multis, quae illis debentur.

25. Etenim in duobus istis studiosissime elabo-
rasti, in libris magni pretii exquirendis et in ado-
lescentulis exoletis, iamque robustis coëmendis:
eamque rem calide admodum tractas et venaris.
Fieri autem non potest, vt homo pauper vtrique
studio

Φω διαρκεῖν. σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα
 συμβουλή. ἀξιῶ γάρ σε ἀφέμενον τῶν μηδέν
 προσηκόντων, τὴν ἑτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ
 τὰς ὑπηρέτας ἐκείνας ὧν ἡ δ' ὁμῶς β) μὴ ἐπι-
 λειπόντων σε τῶν οἴκοθεν, μεταξέλλοιό τινας
 τῶν ἐλευθέρων, οἷς εἰδ' ἀκίνδυνον ἀπελθεῖσιν, ἢ
 μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαγορεῦσαι τὰ πραχθέν-
 τα.

studio par sis. Vide ergo quam diuina res sit con-
filium. Censeo enim te relictis, quae nihil ad
te pertinent, alteri tantum morbo vacare, et il-
lius ministros pretio emere, ne deficientibus ser-
vis, liberos homines arceffas, quibus nempe non
aeque ac seruis periculosum, nisi acceperint quan-
tum voluit, eliminare omnia quae post computa-
tionem

β ὧν ἡ δ' ὁμῶς] Locus difficilis. Nempe cor-
 ruptum esse illud indicat, quod infinitum,
 postulante constructione, non sequitur. Ait,
 ἀξιῶ σε ἀφέμενον — θεραπεύειν, καὶ τὰς
 ὑπηρέτας — quid expectamus? non profe-
 flo ὧν ἡ δέ, sed ὡνεῖσθαι, nec ὁμῶς, sed
 ὅπως. Denique εἰδ' mutandum censeo in
 εἶν. Sententiam huic loco esse, quam in
 versione expressimus, nemo in dubium vo-
 cabit, arbitror. Suadet, ut seruis ad ma-
 lam libidinem abutatur potius, quam libe-
 ris; illos obnoxios, hos sine suo periculo
 enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc
 satis declarant, quae sequuntur. *Gesner.*

τα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρῶτην αἰσχί-
 ζα περὶ σὺ διηγήτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἔτι καὶ
 δεῖγματα ἐπιδείκνυς. ἀλλ' ἐγὼ γε καὶ μάρτυ-
 ρας ἂν παρεσχόμην τῆς τότε παρόντας, ὡς
 ἠγνεύατο, καὶ ὀλίγη πληγὰς ἐνέτρψα αὐ-
 τῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σὺ. καὶ μάλιστα ὅτε
 καὶ ἄλλον ἐπεκάλεστο μάρτυρα τῶν ὁμοίων,
 καὶ ἄλλον, τὰυτὰ καὶ λόγοις διηγούμενος. πρὸς
 δὴ ταῦτα, ὦ ἡγεῖς, ταμειῦς τὰργύριον, καὶ
 Φύλαττε, ὡς εἶκσι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφά-
 λειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἔχης. ὥς μὲν
 γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπείσειέ σε;
 εἰδὲ γὰρ κῶων ἀπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυτοστραχεῖν
 μὲθ' ἑσά.

Τὸ

tionem a vobis fiunt. Qualia nuper turpissima
 de te scortum illud effutiebatur, qui ipsa indicia
 sceleris ostenderet. Ac possum ego testes etiam
 praebere, qui tum aderant, quam indigne tulerim,
 et tantum non plagis hominem mulcauerim,
 tuam vicem nimirum iratus. Praesertim cum
 alium quoque testem aduocaret similiam, et
 alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec
 igitur, vir bone, reponere tibi pecuniam, et serua,
 ut domi et secure talia facere et pati possis. Ut
 enim plane non amplius facias, quis ita in aliam
 te sententiam tranſducatur? Nec enim canis desinat
 temere, corium semel docta rodere.

26. At

Τὸ δ' ἕτερον ῥάδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαίδευσαι, ἄλις σοι τῆς σοφίας, μόνον εἰ ἐπ' ἄκρον τῆ χειρὸς ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἰστορίαν αἰσθαι, πάσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κἀλλή αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν· πᾶν σοφὸν τι χρῆμα καὶ ἄκρον ἐν παιδείᾳ γεγένησαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων· κωλύει γὰρ εἶναι καὶ μέ σοι ἐνδιατρίβειν, ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατῶμενος.

Ἡδέως δ' ἂν καὶ ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦτα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν; τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένους; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἱππώνακτος; ἢ τῶν μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορες

26. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non supremis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nosti omnem: artes omnes dicendi, et elegantias, et vitia, et Atticorum nominum usum. Omnino sapiens quiddam, et summum in eruditione, librorum ista multitudine factus es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus in te illudendo fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes.

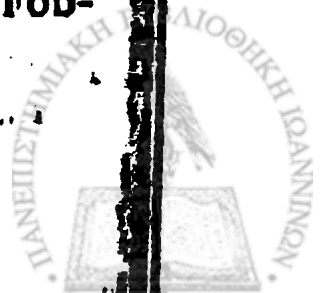
27. Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis, Antilocho, an Hipponactis? An hos quidem contemnis, sed orato-

πορες δὲ μάλιστ' αὖ σοὶ τέτων διαχειρὸς; εἶπέ μοι,
καὶ Δισχίνε τὸν κατὰ Τιμάρχε λόγον ἀναγι-
γνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάντα οἶσθα, καὶ γιγνώ-
σκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸν δὲ Ἀριστοφάνην καὶ τὸν
Εὐπολιν ὑποδέδυκας 7); ἀνέγνωσ καὶ τὰς Βά-
πτιας τὸ δράμα ὅλον; εἶτ' ἔδέν σε τὰ κεῖ καθί-
κετο, ἔδ' ἤρυθρίσας γνωρίσας αὐτὰ; τοῦτο
γὰρ καὶ μάλιστ' θαυμάσειεν ἄν τις, τίνα ἀπὸ
ψυχῆς

res potius quam illi in manibus tibi sunt? Dic
mihī, an Aeschinīs etiam contra Timarchum ora-
tionem legis? An illa quidem nosti omnia, et
vnumquodque illorum agnoscis? Aristophanem
et Eupolin egisti? legisti etiam fabulam totam
Baptas? Tum nihil ea, quae ibi sunt, te mouere,
neque in te agnoscens illa erubuisti? Itaque vel
maxime illud admiretur aliquis, quo tandem ani-
mo

7. ὑποδέδυκας] Cum omnium, qui modo
laudabantur, aucterum commemoratio acer-
borum quid habeat, ut qui aspere inuecti sint
in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae pos-
sessori obiicit Lucianus; tum in Aristopha-
nis atque Eupolidis comoediis utitur voca-
bulo ὑποδέδυκέναι, puto ut indicet, eum
personas turpes, v. g. Hyperboli, et simi-
lium subiisse, et histrionis instar egisse: quem
intellectum verbi hic tanto magis adnotan-
dum putavi, quod adhuc nondum mihi ob-
seruatus est. Gesner.

Ψυχῆς ἔχων 8) ἄπτει τῶν βιβλίων, ἐποίαις
αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις, πότε δὲ ἀναγιγνώσκεις;
μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' εἴδεις εἰώρακε ποιῶντα τῆτο;
ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος ἤδη ἐκεί-
νοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους,
μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιῆτο μηδέν.

"Αφες δὲ τὰ βιβλία, καὶ μόνον ἐργάζε τὰ σαυ-
τῆ. καίτοι ἐχρῆν μηκέτι μηδ' ἐκεῖνα, αἰδεσθῆ-
ναι δὲ τὴν τῆ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ τῶν
γυναικῶν ἀγανακτῆσαν, καὶ λέγεσαν,

Οὐδὲ σκότον Φρίσσει τὸν συνεργάτην,
Τέρεμνά τ' οἴκων μήποτε Φθογγὴν ἀφῆ.

Ei

mo libros attingas? quibus illos euoluas manibus?
quando illos legas? Interdiu? At nemo te vidit
hoc facere? Sed noctu? vtrum, cum iam istis
intentus es? An ante studia, immo ante tenebras,
nihil quidquam istorum audes?

28. Quin tu relinquis libros et tuam solum rem
agis! Quamquam nec istuc amplius oportebat,
sed Euripidis illam Phaedram reuereri, indignan-
tem pro mulieribus ac dicentem:

*Tenebras nec horret ulla lecti conscias,
Vocemue, si grauis prorumpat, parietum.*

Γ 2

Sin

8. τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων] Vult sine dubio
dicere Lucianus, quo animo, qua mente?
Sed scripsisse videtur τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων,
vel τίποτε ψυχῆς ἔχων. Gesner.

Εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνω-
σαι, ἴθι, ὡν ἔ μὲν βιβλία, καὶ οἴκοι κατακλεί-
σας ἔχει, καὶ καρπῶ τὴν δέξάν τῶν κτημάτων.
ἰκανόν σοι καὶ τῆτο· προσάψη δὲ μηδέπω, μη-
δὲ ἀνάγνωσ, μηδὲ ὑπαγάγῃς τῇ γλώττῃ πα-
λαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα, μηδὲν δει-
τὸν σε εἰργασμένον. οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι
λελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα
σμήχειν ἐπιχειρῶ· σὺ γὰρ ὠνήσῃ, καὶ χρῆσῃ
ἐς ἔδὲν, καὶ καταγελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαι-
δευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφελείσθαι, οὐκ ἐκ τῶ
κάλους τῶν βιβλίων, ἐδ' ἐκ τῆς πολυτελείας
αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς φωνῆς καὶ τῆς γνώμης τῶν
γεγραφότων.

Σὺ

Sin omnino perseverare in morbo tibi decretum
est, abi, eme libros, et domi conclusos tibi habet,
et fruire gloria possessionis. Satis tibi hoc quo-
que. Sed noli unquam illos attingere, nec lege,
nec linguae istius tuae veterum virorum orationes
et poemata subiicito, quae nihil tibi mali fecerint.
Noui equidem frustra me ista nugatum esse, me-
que Aethiopem, quod est in proverbio, lavare
conatum esse. Etenim tu emes, et nihil vteris,
et deridebere ab eruditis, quibus utilitatem perci-
pere satis est, non e pulchritudine librorum, ne-
que ex magno illorum pretio, sed e sermone et
sententia auctorum.

29. Το

Σὺ δὲ οἶσι θεραπεύσειν τὴν ἀπαιδευσίαν, καὶ ἐπικλύψαι τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξαι τῷ πλήθει τῶν βιβλίων, ἐκ εἰδῶς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθῆσται τῶν ἰατρῶν τὸ αὐτό σοι ποιῶσιν, ἐλεφαντίνης νάρθηκος, καὶ σικυίας ἀργυρᾶς ποιῶμενοι, καὶ σμίλας χρυσοκωλήτας· ὅποταν δὲ καὶ χρῆσασθαι τέτοις δέῃ, οἱ μὲν εἰδὲ ὅπως χρῆ μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθῶν δέ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, φλεβότομον εὖ μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰᾶται τὰ ἄλλα μεσόν, ἀπήλλαξε τῆς ὀδύνης τὸν νοσῶντα. ἵνα δὲ καὶ γελοιοτέρῳ τινὶ τὰ σὰ εἰκάζω, τὰς κερίας τέτας ἐπίσκεψαι, καὶ ὄψαι τὰς μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαλίδας, καὶ κάτοπτρον.

σύμμε-

29. Tu vero putas curari a te posse inscitiam tegique ista opinione, percellique posse homines librorum multitudine, ignarus, idem, quod tu, facere etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas medicamentorum capsulas, et cucurbitas argenteas sibi faciunt, et scalpria auro ferruminata: cum vero iis utendum est, illi, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpillum habens probe acutum, de cætero rubigine obsitum, dolore aegrum liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem comparem, tonsores mihi istos considera, et videbis, eos, qui sunt in illo genere artifices, nouaculam, et cultellos,

σύμμετρον ἔχοντας· τὴς δὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιώ-
 τας πλῆθος μαχαιριδίων προτιθέντας, καὶ κά-
 τοπτρα μεγάλα, ἃ μὴν λήσειν γε διὰ ταῦτα
 ἔδεν εἰδότας. ἄλλα τὸ γελοιότατον ἐκεῖνο πά-
 σχασιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς
 γείτοσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κάτοπτρα
 προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι.

Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλω μὲν δεηθέντι χρήσεως
 ἀνὰ τὰ βιβλία· χρήσασθαι δὲ αὐτὸς ἔκ ἀν δύ-
 ναιο. καίτοι ἔδεν ἔχρησας ἔδεν βιβλίον πώπε-
 τε, ἄλλα τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ Φάτ-
 τῃ κατακειμένης, ἢ ἔτε αὐτῇ τῶν κριθῶν ἐσθίει,
 οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει.
 ταῦτα, τί γε νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων
 παρ-

et speculum modicum habere; imperitos autem
 atque indoctos multitudinem cultellorum expo-
 nere, et specula magna: nec tamen propterea
 obscurum esse, illos nihil scire. Sed illud ipsis
 usu venit, quod oppido ridiculum est, ut vulgo
 quidem homines apud vicinos illorum tondendos
 se curent, ad illorum vero specula accedentes,
 disponant comas.

30. Quare tu quoque alii roganti commodare
 possis libros, ipse uti illis nequeas. Quamquam
 librum nemini unquam commodasti, sed facis
 quod canis incumbens praesepio; quae nec ipsa
 edit de hordeo, neque equum edere, qui potest,
 patitur. Haec in praesens de solis libris libere
 apud

παρήστιάσομαι πρὸς σέ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὅσα
κατάπτυσα καὶ ἐπονείδισα ποιεῖς, αὐθις ἀκού-
σῃ πρὸς ἀκίς.

apud te disputo: de aliis quae despuenda et flagi-
tiosa facis, saepe in posterum audies.

Περὶ τῆ μὴ ῥαδίως πιστεύειν διαβολῇ.

Δεινόν γε ἡ ἀγνοία, καὶ πολλῶν κακῶν ἀν-
θρώποις αἰτία, ὡς περ ἀγλύν τινα κατα-
χέουσα τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυ-
ροῦσα, καὶ τὸν ἐκάσθε βίον ἐπισκιάουσα: ἐν σκο-
τῷ γὰρ πλανωμένοις πάντες εἴοικαμεν, μᾶλλον
δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τῷ μὲν προσ-
πταίοντες ἀλόγως, τὸ δὲ ὑπερβαίνοντες εἰδὲν
δέον,

Non temere credendum esse delationi.

Graue sane malum ignorantia, et incommodo-
rum plurium causa hominibus, quae velut
caliginem quandam rebus offundat, et obscuret
verum, et umbram vitae vniuscuiusque obiiciat.
Per tenebras enim oberrantibus similes sumus
omnes; potius autem caecorum more affecti par-
tim offendimus praeter rationem, partim ultra
quam

δέον, καὶ τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὀρώντες, τὸ δὲ πόρρω καὶ πάμπλου διεστῆκός, ὡς ἐνοχλᾶν δεδιότες. καὶ ὅλως ἐφ' ἑκάστω τῶν πραττομένων ἔδιαλείπομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαίνοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγωδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρέσχηται, τὰς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τέτοις παραπλήσια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν εὗροι τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθ' ἅπερ ὑπὸ τραγικῆ δαίμονός τινος κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ εἰς τὰς ἐκ ἀληθεῖς κατὰ τῶν συνήθων καὶ φίλων διαβολάς. ὑφ' ὧν ἤδη καὶ οἶκοι ἀνάστατοι

quam par est progredimur, non videntes quod ante pedes est; quod vero procul est, et longe distat, tanquam molestum quiddam metuentes. Atque in vniuersum, in vnoquoque negotio labi multum non intermittimus; licet infinita iam tragœdiarum scriptoribus scribendarum fabularum argumenta hæc res præbuerit, Labdaci Pelopisque progeniem, et horum similia. Pleraque enim fere, quæ in scenam ascendunt, mala inueniat aliquis ab ignorantia, velut a tragico quodam daemone, subministrata. Dico autem istuc cum ad alia respiciens, tum maxime ad alienas a vero contra familiares atque amicos delationes: quarum opera iam et euerse domus sunt, et vrbes

bes

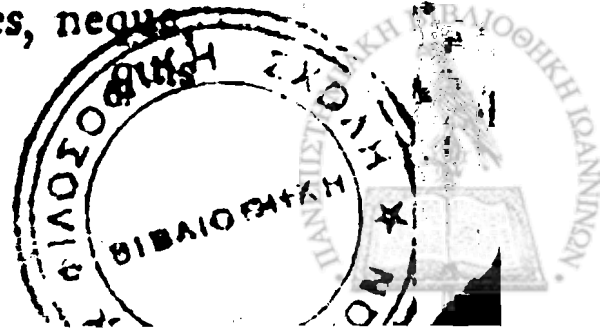

τοι γεγόνασι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι, πα-
 τέρεις τε κατὰ παίδων ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελ-
 Φοὶ κατὰ τῶν ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν
 γειναμένων, καὶ ἐρασταὶ κατὰ τῶν ἐρωμένων.
 Πολλὰ δὲ καὶ Φιλίαὶ συνεκόπησαν, καὶ οἶκοι
 συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς διαβολὰς πι-
 θανότητος.

"Ἰν' ἔν ὡς ἤκιστα περιπίπτωμεν αὐταῖς, ὑπο-
 δεῖξαι βάλωμαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπὶ τινος
 γραφῆς, ὁποῖόν τί ἐσιν ἡ διαβολή, καὶ πόθεν
 ἄρχεται, καὶ ὁποῖα ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ
 Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος πάλαι ταύτην προὔλαβε
 τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ ἔτος διαβληθεὶς
 πρὸς Πτολεμαῖον, ὡς μετεσχηκῶς Θεοδότα
 τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελλῆς ἔχ' ἐωρτά-
 κει

bes vastatae funditus, patresque in furorem acti
 contra liberos, et contra fratres germani, et liberi
 aduersus parentes, et contra amatores suos amassii.
 Multae vero etiam amicitiae rescissae, et confusae
 domus sunt ab illa calumniarum probabili specie.

2. Vt igitur quam minime in illas incidamus,
 hoc libello quasi in tabula quadam ostendere vo-
 lo, quale quid sit delatio, vnde incipiat, quid
 efficiat. Quin Apelles Ephesius olim imaginem
 illam occupauit. Nam ipse quoque delatus fuerat
 apud Ptolemaeum, vt qui coniurationis illius,
 quam Tyri conflauerat Theodotas, socius fuisset.
 At neque Tyrum vnquam viderat Apelles, neque

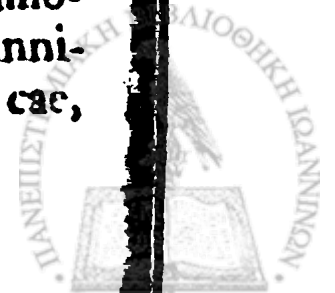

• και ποτὲ τὴν Τύρον, ἐδὲ τὸν Θεοδόταν, ὅσις ἦν, ἐγίνωσκεν, ἣ καθ' ἑσόν ἤκε Πτολεμαίου τινὰ ὑπαρχον εἶναι, τὰ κατὰ τὴν Φοινίκην ἐπιτετραμμένον· ἀλλ' ὅμως τῶν ἀντιτέχνων τις Ἀντίφιλος τένουα, ὑπὸ Φθόνου τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν τέχνην ζηλοτυπίας, κατέειπεν αὐτῷ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς εἴη κεκοινωνηκῶς τῶν ὄλων, καὶ ὡς θεάσαιτό τις αὐτὸν ἐν Φοινίκῃ συνεσιώμενον Θεοδότα; καὶ παρ' ὄλων τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ εὖς αὐτὸ κοινολογούμενον· καὶ τέλος ἀπέφηνε τὴν Τύρον ἀπόρριψιν, καὶ τὴν Πελοπίαν κατάληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλῆ συμβουλῆς γεγονέναι.

• Ὁ δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἂν κάρτα, καὶ τὰλλ' ἔπειθ' ὅτι φρενῆρας τις ὢν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δεσποίνῃ τετραμ-

quis esset Theodotas, nouerat, nisi quatenus audierat Ptolemaei quendam Legatum esse, cui Phoenice commissa esset. Interim tamen aemulorum aliquis, Antiphilus nomine, qui inuideret illi honorem, quo apud regem erat, et artis obtreccatione, illum Ptolemaeo detulerat, quasi omnium esset conscius, et, esse qui illum viderit in Phoenice coenantem cum Theodota, et quam diu duraret conuiuium, caput cum ipso conferentem. Breuiter, defecisse Tyrum et Pelusium captam de Apellis consilio, indicauit.

3. Ptolemacus, vir alioquin etiam non admodum prudens, sed adulationi innutritus tyrannicac,

τεθραμμένος, ἔτως ἐξεκύθη καὶ συνετράχθη
 πρὸς τῆς παραδόξε τρυφῆς διαβολῆς, ὥς μηδὲν
 τῶν εἰκότων λογισάμενος, μηδ' ὅτι ἀντίτεχνος
 ἦν ὁ διαβύλλων, μηδ' ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ
 τοιαύτην προδοσίαν ζωγράφος· καὶ ταῦτα, εὖ
 πεπονθὼς ὑπ' αὐτῷ, καὶ παρ' ὄντινῶν τῶν ὁμο-
 τέχνων τετιμημένος, ἀλλ' ἔδὲ τὸ παράπαν, ὡς
 εἰ ἐξέπλευσεν Ἀπελλῆς εἰς Τύρον, ἐξετάσας, εὖ-
 θὺς ἑαδὲ μηνίειν, καὶ βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βα-
 σίλεια, τὸν ἀχάρισον κεκραγῶς, καὶ τὸν ἐπί-
 βελον, καὶ συνωμότην. καὶ εἶγε μὴ τῶν συνει-
 λημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τῷ Ἀντι-
 Φίλῳ ἀναισχυντίᾳ, καὶ τὸν ἄθλιον Ἀπελλῆν
 κατελεήσας, ἔφη μηδενὸς αὐτοῖς κεκοινωνηκέ-

104

cae, adeo ad absurdam calumniam exarsit et per-
 turbatus est, ut nihil eorum, quae in mentem
 venire debebant, reputans, neque, aemulum
 esse delatorem, neque, minorem esse pictorem,
 quam qui tantam prodicionem sustinere posset,
 eum praesertim, qui beneficio illius affectus, et
 omnibus artis eiusdem hominibus praelatus esset;
 quin neque explorato ante, nauigassetne omnino
 Tyrum Apelles? furere statim vellet, et clamore
 impleret regiam, ingratum clamans, et insidia-
 torem, et coniuratum. Et nisi comprehenso-
 rum aliquis, indigne ferens illam Antiphili
 impudentiam, et miseri Apellis misericordia mo-
 tus, dixisset, nihil quidquam causae ipsi secum
 fuisse,

ναί τὸν ἀνθρώπου, ἀπετέμνητο ἂν τὴν κεφαλὴν, καὶ περὶπολελεύκει τῶν ἐν Τύρῳ κακῶν, ἔδεν αὐτὸς αἷτιος γεγονώς.

Ὁ μὲν ἐν Πτολεμαῖος ἔτω λέγεται μεταγνώ-
ναι ἐπὶ τοῖς γειγνόςιν, ὥς τὸν μὲν Ἀπελλῆν
ἑκατὸν ταλάντοις ἔδωρήσατο· τὸν δὲ Ἀντίφι-
λον δαλεῦειν αὐτῷ παρεδέδωκεν. ὁ δὲ Ἀπελλῆς,
ὧν παρεκινδύνευσεν μεμνημένος, τοιαῦδέ τινα εἰ-
κόνη ἠμύνατο τὴν διαβολήν.

Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, τὰ ὦτα παμμε-
γέθη ἔχων, μικρὰ δὲ τῶν Μίδε προσει-
κότα, τὴν χεῖρα προτείνων πρόρωθεν ἔτι προσ-
ἰέση τῇ διαβολῇ. περὶ δὲ αὐτὸν ἐστᾶσι δύο γυ-
ναῖκες, ἀγνοία μοι δοκεῖ, καὶ ὑπόληψις· ἐτέ-
ρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ διαβολή, γύναιον ἐς
ὑπερ-

fuisse, capite plexus Tyrriorum mala ipse luis-
set innocens.

4. Ptolemaeus itaque adeo dicitur actorum
poenitentia tactus esse, ut centum talentis dona-
ret Apellein, et in seruitutem illi Antiphilum tra-
deret. Apelles autem periculi sui memor tali pi-
ctura delationem illam vltus est.

5. Ad dextram vir sedet, ingentes aures ha-
bens, parum abest quin Midae auriculis similes,
protendens manum e longinquo adhuc accedenti
Delationi. Circa illum vero stant mulieres duae,
Ignorantia, ut mihi videtur, et Suspicio. Acce-
dit ab altera parte Delatio, pulcherrima ultra si-
dem

ναί τὸν ἄνθρωπον, ἀπετέμμητο ἂν τὴν κεφαλὴν, καὶ ππραπολελεύκει τῶν ἐν Τύρῳ κακῶν, ἔδὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς.

Ὁ μὲν ἔν Πτολεμαῖος ἔτω λέγεται μεταγνώ-
ναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, ὥς τὸν μὲν Ἀπελλῆν
ἐκατὸν ταλάντοις ἐδώρησατο· τὸν δὲ Ἀντίφι-
λον δαλεύειν αὐτῷ παραδέδωκεν. ὁ δὲ Ἀπελλῆς,
ῶν παρεκινδύνευσε μεμνημένος, τοιαῦδέ τι ἐ-
κόνι ἠμύνατο τὴν διαβολήν.

Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, τὰ ὦτα παμμε-
γέθη ἔχων, μικρὰ δὲ τῶν Μίδᾶ προσει-
κότα, τὴν χεῖρα προτείνων πόρρωθεν ἔτι προσ-
ίεση τῇ διαβολῇ. περὶ δὲ αὐτὸν ἐσᾶσι δύο γυ-
ναῖκες, ἀγνοία μοι δοκεῖ, καὶ ὑπόληψις· ἐτέ-
ρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ διαβολή, γυναῖον ἐς
ὑπερ-

fuisse; capite plexus Tyrriorum mala ipse lui-
set innocens.

4. Ptolemaeus itaque adeo dicitur actorum
poenitentia tactus esse, ut centum talentis dona-
ret Apellem, et in seruitutem illi Antiphilum tra-
deret. Apelles autem periculi sui memor tali pi-
ctura delationem illam vitus est.

5. Ad dextram vir sedet, ingentes aures ha-
bens, parum abest quin Midae auriculis similes,
protendens manum e longinquo adhuc accedenti
Delationi. Circa illum vero stant mulieres duae,
Ignorantia, ut mihi videtur, et Suspicio. Acce-
dit ab altera parte Delatio, pulcherrima ultra fi-
dem

ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ καὶ πικρα-
κεκινημένον, εἶον δὴ τὴν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν
δεικνύσασα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ ὀφθαλμὸν κλειομένην ἔχου-
σα, τῇ ἑτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύ-
ρσασα, τὰς χεῖρας ἐρέγοντα εἰς τὸν ἕρανόν, καὶ
μαρτυρούμενον τῶς θεῶς. ἠγεῖτο δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς,
καὶ ἄμορφος, ἐξὺ δεδορκῶς, καὶ ἐοικῶς τοῖς ἐκ
νόσθι μακρῶς κατεσκληκόσι. τῆτον γένει εἶναι
τὸν Φύλον ἂν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλαι
τινὲς δύο παρεμαρτῶσι, προτρέπασα, καὶ πε-
ριπέλλουσα, καὶ κατακοσμεῖσαι τὴν διαβολήν.
ὡς δέ μοι καὶ ταύτας ἐμήνυσε ὁ περιηγητὴς τῆς
εἰκόνος I), ἡ μὲν Ἐπιβελήτις ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη·
κατό-

dem muliercula, sed calidiuscula, et emota, ut
quae furorem atque iram ostendat, sinistra manu
accensam facem gestans, altera iuuenem quendam
trahens capillis, manus caelo tendentem, testan-
temque Deos. Praecedit vir pallidus et deformis,
acutum cernens, similis eis, qui a magno morbo
exaruerunt. Hunc Liuorem esse facile aliquis
conieccherit. Verum aliae quoque duae sequuntur
hortantes, et componentes, ornantesque Delatio-
nem. Ut vero mihi illas quoque indicauit My-
stagogus atque interpretes imaginis, altera quidem
Insidiarum quaedam erat, altera Fallacia. A ter-
go

I. ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος] Περιηγηταὶ pro-
prie sunt illi, qui hospites ad perlustranda
urbis

κατόπιν δὲ ἠκολούθει πάνυ πενθικῶς τις ἐσκευασμένη, μελακίμων, καὶ κατεσπαραγμένη, Μετάνοια δὲ καὶ αὕτη ἐλέγετο. ἐπεσρέφετο γοῦν ἐς τὰ πίσω δακρύσσει, καὶ μετ' αἰδῶς πάνυ τὴν Ἀλήθειαν προσιᾶσαν ὑπέβλεπεν. ἔτω μὲν ἔν Ἀπειλῆς τὸν ἑαυτοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς ἐμιμήσατο.

Φέρε δὲ καὶ ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τῆ Ἐφεσίᾳ ζωγράφου τέχνην, διέλθωμεν τὰ προσόντα τῆ διαβολῆ, πρότερόν γε ὄρω τινὶ περιγράφοντες αὐτήν. ἔτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν γενήσεται. Ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἐρημίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον λεληθυσία,

go sequebatur lugubri quaedam habitu, pullata, lacera: Poenitentia hacc dicebatur. Respiciebat enim retrorūm lacrumans, et cum pudore omnino intuebatur accedentem Veritatem. Atque ita suum periculum pictura expressit, Apelles.

6. Age vero nos etiam, si videtur, secundum Ephesii pictoris artem ea, quae insunt delationi, persequamur, cum sine quodam illam ante descripserimus. Est ergo delatio accusatio quaedam, absente altera parte facta, ignota accusato,

urbis praecipua loca et monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per translationem de explanatoribus et interpretibus ea vox usurpatur. *Tollius.*

θυία, ἐκ τῶν μονομερῶν ἀναντιλέχτως πεπιστευ-
μένη. τοιαύτη μὲν ἡ ὑπόθεσις τῶν λόγων. τριῶν
δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμω-
δίαις, τῶν διαβάλλοντος, καὶ τῶν διαβαλλομένων,
καὶ τῶν πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίνεται, καθ' ἕκα-
στον αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν, οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ
γιγνόμενα.

Πρῶτον μὲν δὲ, εἰ δοκῆι, παραγάγωμεν τὸν
πρωταγωνιστὴν 2) τῶν δράματος, λέγω δὲ τὸν
ποιητὴν τῆς διαβολῆς. ἔτι δὲ δὴ, ὡς μὲν κα-
κὸς ἀγαθὸς ἀνθρώπος ἐστὶ, πᾶσιν, οἴμαι, γνώριμον.
ἔδει γὰρ, ὡν ἀγαθὸς, κακῶν αἴτιος γένοιτο τῶν

πλη-

vni parti, nemine contradicente, credita. Hoc
argumentum erit nostrae disputationis. Cum
vero tres sint, velut in comoediis personae, de-
latoris, eius, quem desert, et illius, apud quem
delatio instituitur; singulatim eas inspiciamus,
qualia ab iis fieri verisimile sit.

7. Ac primo quidem, si videtur, inducamus
primarum partium actorem, ipsum dico auctorem
calumniae. Hunc sane virum bonum non esse,
omnibus puto, manifestum est. Neque enim
bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At
est.

2. τὸν πρωταγωνιστὴν] Πρωταγωνιστῆς in fa-
bula dicebatur, qui plurima recitabat: siue,
qui primas partes agebat. Tollius

πλησίον. ἀλλ' ἔστιν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὐ
 ποιῆσιν αὐτοὶ τὰς Φίλους, ἐκ ἀφ' ὧν τὰς ἄλ-
 λας ἀδικῶντες αἰτιῶνται, καὶ μισῆσθαι παρα-
 σκευάζουσιν, εὐδοκιμεῖν, δόξαν εὐνοίας προσλα-
 βόντες.

Ἐπειτα δὲ ὡς ἀδικὸς ὁ τοιῆτος, καὶ παράνο-
 μός ἐστι, καὶ ἀσεβής, καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζη-
 μιος, ῥάδιον καταμαθεῖν. τίς γὰρ ἐκ ἂν ἐμο-
 λόγήσειε τὴν μὲν ἰσότητα ἐν ἅπαντι, καὶ τὸ
 μηδὲν πλεόν, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι· τὸ δὲ ἀνι-
 σόν τε καὶ πλεονεκτικόν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ δια-
 βολῇ κατὰ τῶν ἀπόντων λάθρα χρώμενος, πῶς
 ἐπλεονέκτης ἐστὶν ὅλον τὸν ἀήροατὴν σφετερι-
 ζόμενος, καὶ προκαταλαμβάνων αὐτῶν τὰ ὦτα,
 καὶ

est bonorum virorum, suis in amicos benefactis,
 non accusandis aliorum iniuriis, conciliandaque
 illis invidia, bene audire, et beniuolentiae sibi
 parare opinionem.

8. Tum vero quam iniustus sit talis homo, et
 iniquus, et impius, et noxius illis, qui se vtun-
 tur, discere facile est. Quis enim eat inficias,
 aequalitatem in vnaquaque re, et nihil plus sibi
 arrogandi moderationem, iustitiae munera esse;
 sed inaequalitatem, et plus sibi sumendi audaciam
 iniustitiae? At qui delatione clanculum vtitur
 contra absentes, quomodo non plus iusto, totum
 nempe auditorem, sibi vindicat? cuius aures oc-
 cupet,

καὶ ἀποφράττων, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παν-
 τελῶς ἄβρατα κατασκευάζων αὐτὰ, ὑπὸ τῆς
 διαβολῆς προεμπειπλησμέναι; ἐσχάτης ἀδικίας
 τὸ τοιῆστον, ὡς Φαῖεν ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν νο-
 μοθετῶν, οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἔνορ-
 κον ποιησάμενοι τοῖς δικασαῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν
 ἀκροῦσθαι, καὶ τὸ τὴν εὐνοίαν ἴσην τοῖς κρινο-
 μένοις ἀποπέμειν, ἄχρις ἂν ὁ τῷ δευτέρῳ λόγῳ
 περατεθεῖς, θατέρῃ χειρῶν ἢ ἀμείνων Φαιῆ,
 πρὶν δέ γε ἀντεξετάσῃ τὴν ἀπολογίαν τῇ κατ-
 ηγορίᾳ, παντελῶς ἀσεβῆ καὶ ἀνόσιον ἠγάσαντο
 ἔσεσθαι τὴν κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς ἀγα-
 νικτῆσαι τὰς θεὰς εἴποιμεν, εἰ τῷ μὲν κατη-
 γόρῳ μετ' ἀδείας ἂ θέλει λέγειν ἐπιτρέποι-
 μαι,

cupet, atque obturet, et alteri orationi plane red-
 dat imperuias, quippe ante iam a delatione op-
 pletas? Extremæ id quidem iniuriæ, vt optimi
 etiam Legislatores dixerint, vti Solon et Dracon,
 qui iuris iurandi religione obstrinxerint iudices,
 ad similiter vtrosque audienidos, æqualemque his
 qui iudicantur tribuendam beniuolentiam, donec
 comparata alterius causa, vel deterior altera vel
 melior appareat. Ante vero quam comparata ef-
 fet crimini defensio, impium plane et profanum
 fore iudicium arbitrati sunt. Etenim ipsos quo-
 que indignari Deos dixerimus, si accusatori sine
 metu dicere permittamus, quæ velit, obturatis

Luc. Op. T. VII.

G

vero

μεν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ τὰ
 ὦτα, ἢ τῷ σώματι σιωπῶντες, καταψηφισοί-
 μεθα τῷ προτέρῳ λόγῳ κεχειρωμένοι. ὥς οὐ
 κατὰ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ὄρ-
 κον τὸν δικαστικόν, φαίη τις ἂν γίνεσθαι τὰς
 διαβολάς. εἰ δέ τῳ μὴ ἀξιοπίστοι 3) δοκῶσιν οἱ
 νομοθέται, παραπλῆντες ἔτω δικαίας καὶ ἀμε-
 ρεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ
 τὸν ἄριστον ἐπαγαγεῖν τῷ λόγῳ, εὖ μάλ᾽ ἀπε-
 ρύτων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαν-
 τα. Φησὶ δὲ, Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμ-
 φοῖν μῦθον ἀκέσης. ἠπίσατο γὰρ, οἶμαι, καὶ
 ἔτος,

vero defendenti auribus, vel ipso oris silentio cal-
 culum contra alterum, priore oratione subacti fe-
 ramus. Igitur non ex iusto, neque ex lege,
 neque ex iudicialis iurifurandi religione, delatio-
 nes fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis
 digni fide videantur legislatores, cum iubent sic
 iusta et in neutram partem propensa iudicia face-
 re; Poëta optimus inducendus orationi videtur,
 qui praeclare de his pronuntiauit, vel legem tu-
 lit potius. Ait autem, *Iudicium caue ferre, prius
 quam dixit uterque.* Nouerat enim, puto, ille
 etiam,

3. ἀξιοπίστοι] Hic non tam fide dignos, quam
 auctoritate pollentes, quibus obtemperandum
 sit, τὸ ἀξιοπίστοι significat. Latini idoneos
 auctores dicerent. Tollius.

Ἔτος, ὡς πολλῶν ἔντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων, οὐδὲν ἂν τις εὖροι χειρὸν οὐδὲ ἀδικώτερον, ἢ ἀκρίτως τινὰς, καὶ ἀμοίρως λόγων καταδεδικάσθαι· ὅπερ ἐξ ἅπαντος ὁ διαβάλλον ἐπιχειρεῖ ποιεῖν, ἀκρίτον ὑπάγων τὸν διαβαλλόμενον τῇ τῶ ἀκέραιος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογία τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παραιρέμενος.

Καὶ γὰρ ἀπαρρησίας καὶ δειλὸς ἅπας ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, εἰδὲν ἐς τὸ ἐμφανὲς ἄγων, ἀλλ' ὡσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανῆς πέθεντοξεύων, ὡς μηδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατόν εἶναι, μηδὲ ἀνταγωνίσασθαι, ἀλλ', ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ πολέμου διαφθεῖρεσθαι. ὃ μέγιστόν ἐστι σημεῖον,
τῶ

etiam, cum multa sint iniusta in vita facinora, nullum inueniri posse deterius nec iniustius, quam si sine iudicio, et indicta causa quidam damnentur, quod omni studio delator conatur efficere, indemnatum obiciens eum, quem petit calumnia, irac audientis, et clandestina accusatione causae dicendae facultatem illi intercipientis.

9. Etenim fiduciae in dicendo expers et meticulous vnusquisque huius farinae homo nihil aperte molitur, sed, instar collocatorum in insidiis, ex obscuro alicunde iaculatur, vt neque contra consistendi in acie facultas sit, neque repugnandi; sed inopia consilii et bell' ignorantia pereundum: quod quidem inaximo est indicio,

τῷ μηδὲν ὑγιᾶς τὰς διαβάλλοντας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τις γε τῶν ἀληθῶν κατηγορῶντι ἑαυτῷ συνεπίσταται, ἔτος, εἶμα, καὶ εἰς τὸ φανερὸν διελέγχει, καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ λόγῳ ὡσπερ εἰδὲς ἂν ἐκ τῶν προφανῶν νικᾶν δυνάμενος, ἐνέδρα ποτὲ καὶ ἀπάτη χρῆσταιτο κατὰ τῶν πολεμίων.

Ἴδοι δ' ἂν τις τὰς τοιούτας μάλιστ' ἐν τε βασιλείων αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόντων φιλικῶς εὐδοκιμῶντας, ἐνθα πολὺς μὲν ὁ φθόνος, μυσία δὲ ὑπόνοια, πάντοθεν δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις. ὅπου γὰρ αἰεὶ μείζους ἐλπίδες, ἐνταῦθα καὶ οἱ φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίσση ἐπισφαλές,

fani nihil a delatoribus proferri. Si quis enim vera a se accusari, sibi conscius sit, ille, puto, etiam aperte conuincit, et ad rationem dicendam vocat, et oratione contra contendit: quemadmodum nemo, qui aperto Marte se vincere posse speret, insidiis vnquam et fraude contra hostes temere vtatur.

10. Videas vero tales maxime in Regum aulis, et principum atque potentium virorum amicitiiis florere, vbi inuidia multa, suspiciones sexcentae, adulationumque et delationum argumenta quam plurima. Vbi enim spes semper maiores, ibi etiam grauiores inuidiae, et odia periculiosiora,

et

ερα, καὶ ζηλοτυπία κακοτεχνέσρα. πάντες
 ἐν ἀλλήλοισι ὄξυ δεδόρασι, καὶ ὡσπερ οἱ μονο-
 μαχῶντες ἐπιτηρῶσιν, εἴ περ τι γυμνωθῆν μέ-
 ρος θεάσαιντο τῷ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς
 ἕκαστος εἶναι βελλόμενος, παρωθεῖται, καὶ παρ-
 ακωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτῷ
 εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει. ἔνθα ὁ
 μὲν χρηστὸς ἀτεχνῶς εὐθύς ἀνατέτραπται, καὶ
 τὸ τελευταῖον ἀτίμως ἐξέωσα. ὁ δὲ κολακευ-
 τικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας
 πιθανώτερος, εὐδοκιμεῖ. καὶ ὅλως ὁ φθάσας
 κρατεῖ, τὰ γὰρ τῷ Ὀμήρῳ πάνυ ἐπαληθεύου-
 σιν, ὅτι

Ἐυνὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα.

ΤΟΙ-

et maleficientiores obtréctationes. Quare intentis
 se inuicem speculantur oculis, et tanquam gladia-
 tores obseruant, si quam nudam corporis partem
 conspiciant, dumque vnusquisque primus esse
 cupit, detrudit et cubito dimouet alterum, cum-
 que qui ante se est, si possit, detrahit et supplan-
 tat. Hic vir bonus statim videlicet euersus tra-
 hitur, expelliturque tandem cum ignominia: flo-
 ret contra ea, qui plus adulando valet, et ad ma-
 las id genus artes est probabilior. In vniuersum
 vincit, qui alterum occupat, veraque deprehen-
 duntur Homérica illa:

Nam communis amat cædentem caedere Maiors.

τοιγαροῦν ὡς ἔπερὶ μικρῶν τῷ ἀγῶνος ὄντος, ποικίλας κατ' ἀλλήλων ὁδὸς ἐπινοῶσιν, ὧν ταχύσις καὶ ἐπισφαιλεσθέντι ἐστὶν ἡ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ φθόνου ἡμισευέλπιδος λαμβάνουσα· οἰκτρότερα δέ, καὶ τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν ἀνάπλεα.

Οὐ μόντοι μικρὸν, ἔδὲ ἀπλῆν ἐστὶ τῷτο, ὡς ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, καὶ ὀλίγης δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβῆς δὲ τινος ἐπιμελείας δεόμενον. ἔγάρ ἂν τοσαῦτα ἐβλαπτεν ἡ διαβολή, εἰ μὴ πιθανόν τινα τρέπον ἐγίγνωστο. ἔδ' ἂν κατίσχυσε τὴν πάντων ἰσχυροτέρην ἀλέθειαι, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγόν, καὶ πιθανόν, καὶ μυρία ἄλλα παρεσχεύαστο κατὰ τῶν ἀκχόντων.

Δια-

Igitur cum de rebus non parvis certamen sit, varia comminiscuntur contra se invicem compendia, quorum celerrimum et periculosissimum est delatio, quae initium sumit ab invidia bonae aliquid spei reliquum habente, sed inferiores longe tragicosque exitus, et multis refertos calamitatibus inferens.

II. Verum enim vero non paruum, neque simplex quiddam hoc est, ut suspicetur aliquis, sed arte multa, nec ingenio paucis, exquisitaque cura indigens. Neque enim tantum noceret delatio, nisi probabili quadam ratione fieret: neque valeret aliquid, contra valentiores omnibus veritatem, nisi allecimenti plurimum, et probabilitatis, et sexcenta alia ad audientes machinaretur.

12. De-

Διαβάλλεται μὲν ἔν ὡς τὸ πολὺ μάλιστα ὁ
τιμώμενος, καὶ διὰ τῆτο τοῖς ὑπολειπομένοις
αὐτῆ ἐπίφθονος· ἅπαντες γὰρ τῷ δ' ἐπιτοξά-
ζονται, καθάπερ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον προ-
σβύμενοι. καὶ ἕκαστος οἶεται πρῶτος αὐτὸς, ἔσε-
σθαι, τὸν κερυφάειον ἐκεῖνον ἐκπόλιορκήτας,
καὶ τῆς Φιλίας ἀποσκευασάμενος. οἷόν τι καὶ
ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὑπὸ τῶν δρομέων γί-
γνεται. καὶ κεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, τῆς
ὑσπληγγὸς εὐθύς καταπεσέσης 4), μόνον τοῦ
πρόσω

12. Desertur ergo ut plurimum ille, qui maxi-
mo in honore est, atque ob id ipsum eorum,
quos post se reliquit, invidiae expositus. In hunc
enim tela omnes dirigunt, tanquam obstaculum
quoddam atque impedimentum ipsum intuentes,
dum putat unusquisque, primum se se futurum,
expugnato illo principe, et de amicitia regis
amoto. Quale quid in gymnico etiam certamine
fit in cursoribus. Nam ibi quoque bonus cursor,
ubi primum decidit repagulum, solum anteriora

G 4 petens,

4. τῆς ὑσπληγγὸς — καταπεσέσης] Constat
iam satis, docente praesertim *Salmasio* Plin.
exercit. p. 648. ὑσπληγγα esse *repagulum*,
vestim transversum, quae aequaret vel equos
vel cursores, iam in linea stantes, ac para-
tos ad cursum. Haec ὑσπληγγξ subito vtrin-
que laxata decidebat in subiēctam γραμμὴν,
βαλβίδα, lineam cauatam, ad cuius modu-
lum

πρὸς τὸ ἐφίεμενος, καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτείνας
 πρὸς τὸ τέλος, καὶ τὰς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς
 νίκης ἔχων, τῷ πλησίον ἔδεν κικεργεῖ, ἔδέ τι
 τῶν κατὰ τὴν ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ
 κακὸς ἐκεῖνος, καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς, ἀπο-
 γνῆς τὴν ἐκ τῆς τάχους ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κηκοτε-
 χνίαν ἐτρέπετο· καὶ τῆτο μόνον ἐξ ἅπαντος
 σκοπεῖ, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμπο-
 δίσας, ἐπισομιεῖ, ὡς, εἰ τέττε διαμάρτοι, ἐκ
 ἂν ποτε νικῆσαι δυνάμενος. ὁμοίως δὲ τέτοις,
 καὶ

petens, et ad metam intendens animum, suisque
 in pedibus spem victoriae reponens, nihil mali in-
 fert alii, neque quidquam aduersus certatores
 machinatur. At ille malus, abiecta spe celerita-
 tis, ad malas artes conuersus, illud solum omni-
 no spectat, quomodo retentum impeditumue il-
 lum cursorem sufflaminet, ut qui, si hoc non
 succedat, vincere nunquam possit. Simile quid
 hisce

lum ita attemperate facta erat, ut decidens
 illam cavitatem impleret, et reliquo solo ae-
 quaret. Vnice huc facit *Statii* locus *Theb.*
 6, 593.

*Ut ruit, atque acquum submisit regula limen,
 Corripuere leues spatium.*

Disertus etiam *Harpocrationis* locus in *βαλ-
 βίς*. Haec faciunt etiam ad similem locum
 nostri *Timon. c. 20. Gesner.*

καὶ ταῖς Φιλίαις τῶν εὐδαιμόνων γίγνεται· ὁ γὰρ πρῶτος, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται· καὶ Ἀφύλακτος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀνερπάσθη· οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι-δακῶσιν, ἐξ ὧν ἄλλως βλέπτειν ἔδοξαν.

Τό, τε ἀξιοπίστον τῆς διαβολῆς ἔχῃ ὡς ἔτυχεν ἐπινοῶσιν, ἀλλ' ἐν τέτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστὶν ἔργον, δεδαικόσι τι πρῶτον ἀπώδον, ἢ καὶ ἀλλότριον, ὡς γὰρ ἐπὶ πολὺ τὰ πρῶτα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, καὶ ἀπιθάνους ποιῶνται τὰς κατηγορίας, οἷον τὸν μὲν ἰατρὸν διαβάλλουσιν ὡς Φαρμακῆα, τὸν πλάσιον δὲ ὡς τυραννον, τὸν τυραννικόν 5) δὲ ὡς προδοτικόν.

Εἰς-

hisce in amicitiiis beatorum solet euenire. Qui enim primas tenet, insidiantibus statim expositus est, et si incautus deprehendatur intermedios inimicos, abripitur. At isti amantur et videntur amici ob id ipsum, quod laedere visi sunt alios.

13. Fidem autem delationi non temere excogitant, sed in eo omni elaborant studio, veriti, ne quid absonum affingant aut alienum. Quare plerumque iis, quae insunt huic, quem calumniari volunt, in peiorem partem detortis, crimina faciunt non improbabilia: medicum, vt hoc vtar, calumniantur veneticum, diuitem vero tanquam dominationis appetentem; ministrum denique dominationis *suspectum* prodicionis faciunt.

G 5

14. In-

5. τὸν τυραννικόν] Mutuo se explicant ἢ βασι-

σιλι-

Ἐπίστε μέντοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑπε-
βάλλει τῆς διαβολῆς τὰς διαφορὰς. καὶ πρὸς
τὸν ἐκείνῃ τρέπον οἱ κακοήθεις αὐτοὶ ἀρμεζόμε-
νοι, εὐσχεῖσιν. ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν
ὄντα ἰδῶσι, Διένευσέ, Φασι, τῇ γυναικί σου
παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδὼν ἐς αὐτήν, ἀπεσέ-
ναξε. καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ἔμαλα ἀη-
δῆς, καὶ ὄλωσ ἐρωτικῆ· καὶ τινες καὶ μοιχικῶς
πρὸς

14. Interdum vero ipse, qui audit, diversam
calumniandi rationem subiicit, ut maligni, ad
ipsius se mores dum componunt, scopum feriant.
Si enim Zelotypum esse videant, *In coena*, in-
quiant, *inuit uxori tuae, et inuitus eam inge-
muit: vicissim ad illum Stratonice respexit non sane
iniucunde, et vultu omnino amatorio. Et praesto
sunt, quaedam etiam aliae de ipsius adulteriis ca-
lumniae.*

σιδικὸς *Ioann. 4, 46.* et hic noster τυραννι-
κός. Non est tyrannus ipse ὁ τυραννικός,
sed minister tyrannidis, humilis ὀπὸς ty-
rannum, ad opprimendos ciues operam suam
illi commodans, certe pollicens, atque op-
portunus ob id ipsam suspicioni, illum ad-
eo sedulo agere omnia, uti proditionis con-
siliū tegat: ut ille Callicrates, qui dum se
τυραννικὸν simulat apud Dionem Syracusa-
num, illum evertit. Vid. *Nepos 10, 8*
Gesner.

πρὸς αὐτὸν αἱ διαβολαί. ἦν δὲ ποιητικὸς ἦ, καὶ ἐπὶ τέττω μέγα Φρονῆ, μὰ Δί', ἐχλεύασέ σε Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε, καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσύνητα. πρὸς δὲ τὸν εὐσεβῆ, καὶ Φιλόθεον, ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ Φίλος διαβάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον πικρωθήμενος, καὶ τὴν πρόνοιαν ἀρνέμενος. ὁ δὲ ἀκέσας, εὐθύς μύωπι διὰ τῶ ὠτὸς τυπεῖς, διακέκασται ὡς τὸ εἶκος, καὶ ἀπέσραπται τὸν Φίλον, ἔπεριμείνας τὸν ἀκριβῆ ἔλεγχον.

"Ὅπως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοῶσι καὶ λέγουσιν, ἂ μάλιστα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀκρωμένον· καὶ ἔνθα τρωτὸς ἐστὶν ἕκαστος ἐπιστάμενος, ἐπ' ἐκείνο τοξεύουσι, καὶ ἀκοντίζου-

lumniae. Si vero valeat poëtica facultate, eaque in re sibi placeat, *Per Iouem*, ait, *τίσιτ versus tuos Philoxenus*, et *traduxit*, et *immodulatos esse dixit*, et *male compositos*. Apud religiosum autem atque piūm, pro atheo et profano amicus defertur, qui Deum respuat, et negat prouidentiam. Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, incenditur, vt facile est ad intelligendum, et auersatur amicum, non expectata accurata demonstratione.

15. Talia enim omnino excogitantque et dicunt, quibus maxime norunt ad iram prouocari audientem. Cumque sciant, vbi quisque vulnere maxime sit opportunus, eo collineant, et feriunt:

τίξασιν ἐς αὐτὸ, ὡς τῇ παραυτίκῃ ὄργῃ τεταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ ἐξετάσει τῆς ἀληθείας· ἀλλὰ κἂν θέλη τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσίεσθαι τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς ἀληθεῖ προκατειλημμένον.

Ἄιυσιμώτατον γὰρ ὄν τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τῶ ἀκρόντος ἐπιθυμίας, ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσιῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέβλεπε τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μόνος τῶν ἄλλων γυναικεῖα ἐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυσίοις. καὶ εἴ γε μὴ κληθεῖς ἔωθεν ἔπινε τε πάντων ὀρώντων, καὶ λαβῶν ταραντινίδιον, ἐκμβάλισέ τε καὶ προσωχρήσατο, ἀπολώλει ἂν, ὡς ἐχιδόμε-

riunt: adeo ut praesenti ira turbatus, non amplius veritati inquirendae vacet; sed etiam si causam dicere velit aliquis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam vera, iam ante occupatus sit.

16. Efficacissimum enim profecto genus calumniae, quod contrarium est audientis cupiditati: cum etiam apud Ptolemaeum illum qui Dionysus appellatus est, fuerit, qui deferret Platonium Demetrium, quod aquam biberet, et solus muliebrem vestem non indueret Dionysis. Et nisi ille vocatus postridie bibisset in conspectu omnium, et Tarentinula indutus saltasset cum cymbalis; perierat homo, qui non delectaretur vita regis, sed

ἠδόμενος τῷ βίῳ τῆ βασιλείῳ, ἀλλ' ἀντισοφί-
σης ὢν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς Πτολεμαίῳ τρυφῆς.

Παρά δὲ Ἀλεξάνδρῳ, μεγίστη τότε ἂν ἀπα-
σῶν διαβολὴ λέγοιτο, εἰ ἔλοιτό τις μὴ σέβειν,
μηδὲ προσκυνεῖν τὸν Ἡφαιστίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἀ-
πέθανεν Ἡφαιστίων, ὑπὸ τῆ ἔρωτος Ἀλέξαν-
δρος ἐβελήθη προσθεῖναι καὶ τῆτο τῆ λοιπῆ με-
γαλουργία, καὶ θεῶν χειροτονῆσαι τὸν τετελευ-
τηκότα. εὐθὺς ἔν νεώς τε ἀνέστησαν αἱ πόλεις,
καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοὶ, καὶ θυσιάαι,
καὶ ἑορταὶ τῷ καινῷ τέτῳ θεῷ ἐπετελέοντο, καὶ
ὁ μέγιστος ὄρκος ἦν ἅπασιν, Ἡφαιστίων. εἰ δὲ
τις ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ φάι-
νοιτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειτο ἢ ζημίαι.
ὑπο-

sed aemulatione quadam ductus sententiis, vitae,
luxuriae, Ptolemaei contradiceret.

17. Apud Alexandrum vero maximum omnium
crimen dictum esset, si quis neque colendum sibi
neque adorandum sumisset Hephæstionem. Cum
enim decessisset Hephæstion, prae amore illius
Alexander reliquae suae hoc etiam adstruere ma-
gnificentiae voluit, et Deum suo suffragio facere
defunctum. Statim ergo et templa excitare vrbes,
et loca consecrari et arae, atque sacrificia, festi-
que dies nouo Deo parari, sanctissimumque omni-
bus iusiurandum esse Hephæstion. Si quis vero
subrideret ad ista, aut non satis religiosus esse vi-
deretur; mortis illi poena erat proposita. Exci-
pien-

ὑπολαβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μερκαλιώδη
 ταύτην τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιθυμίαν, προσεξέτατον
 εὐδύς, καὶ ἀνεζώπυρρον, ὄνειρατα διηγόμενοι
 τῷ Ἡφαιστίωνος, ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰζυα-
 τὰ προσάπτουτες αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφη-
 μίζοντες. καὶ τέλος ἔθυσον παρεδρῶ 6), καὶ ἀ-
 λεξικάκῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλεξάνδρος ἤδετό τε ἀ-
 κέων, καὶ τὰ τελευταῖα ἐπίστευε, καὶ μέγα
 ἐφρόνει,

pientes porro puerilem hanc Alexandri cupidita-
 tem adultores, magis statim eam incenderunt,
 excitaruntque, qui inmissa sibi ab Hephæstione
 insomnia narrarent, præsentiāque sibi illius
 oblatam, et sanationes quasdam illi tribuerent,
 vulgarentque edita ab illo oracula. Tandem sa-
 crificarunt velut Assessori Depulsorique malorum
 Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tan-
 dem credere, et placere sibi, qui non Dei modo
 filius

6. παρεδρῶ] Παρεδρου hic esse præsentem au-
 xilio, et tanquam assidentem mortalibus æ-
 gris Deum vel Heroem, recte monuit d' Ar-
 naud de Diis παρεδρῶς, c. 27. cuius observa-
 tis adiiciendum, quod Salmas. docuit Exerc.
 Plin. p. 248. b, B. iungi etiam solere παρε-
 δρου et ὄνειροποιπῆς δαίμονας. Ἐπιφα-
 νειαν etiam de somniis dici, ibidem monet
 vir summus, et Sponhem. de V. et P. N. diff.
 7. 425. seq. Gesner.

ἔφρονει, ὡσανεὶ ἔθεῖ παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεὸς ποιεῖν δυνάμενος. πόσος τοίνυν οἴεμεθα τῶν Ἀλεξάνδρου Φίλων παρὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαισίωνος θεϊότητος; διαβληθέντας, ὡς ἔτιμῶσι τὸν κοινὸν ἀπάντων θεόν, καὶ οἰὰ τῆτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς τῆ βασιλείως εὐνοίας ἐκπεσόντας.

Τότε καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώμενος παρ' αὐτῷ, μικρῷ δεῖν συγκατείρηθη λέοντι, διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παρὶ τὸν Ἡφαισίωνος τάφον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπιμοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν, καὶ κατὰ Ἡφαισίωνος, ὅτι δὴ κνηγετῆντι οἱ, Φανέντα
 ἑναρ-

filius esset, sed facere etiam posset Deos. Quot ergo amicis Alexandri putamus eo tempore, male expetiisse Hephæstionis diuinitatem? cum deferrentur, ut qui non colerent communem omnium Deum, eiiciendi ea causa, atque benivolentia regis excidentibus.

18. Tum etiam Agathocles Samius, qui ordines duxerat apud Alexandrum, et in honore fuerat, parum absuit quin cum leone concluderetur, delatus nempe, ut qui sepulcrum Hephæstionis praeteriens fleuisset. Verum succurrisse illi dicitur Perdikkas, deierans per omnes Deos, ipsumque adco Hephæstionem, venanti sibi apparuisse
 mani-

ἐπαρτή τὸν θεὸν ἐπιστήψω εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ,
Φείσασθαι Ἀγαθοκλέους. ἔ γάρ ὡς ἀπιστῶντα,
ἐδὲ ὡς ἐπὶ νεκροῦ ὁμιλεῖσαι, ἀλλὰ τῆς πάλαι
συνθεσίας μνημονεύοντα.

Ἡ γὰρ κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα
χώραν ἔσχεν πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντι-
θευμένη. κατὰ περὶ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ ἐκ ἐπὶ τὰ
ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημνα, καὶ ἀσφαλῆ τῶν τειχῶν
προσίστασιν οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ἐν ἧ 7) ἀφύλακτόν

τι

manifestum Deum, ac iussisse dicere Alexandro,
parceret Agathocli; neque enim quod fidem non
haberet, vel tanquam de mortuo, sed veteris
consuetudinis memoria, fletisse.

19. Adulatio igitur atque calumnia tum maxi-
me locum inuenere apud Alexandrum, cum ad
illius se affectionem animi componerent. Quem-
admodum enim in obsidione non ad excelsa,
et praerupta, et tuta murorum accedunt hostes,
sed si qua incustoditam partem aliquam corru-
ptamue

7. ἀλλ' ἐν ἧ] Non satis placere mihi fateor
hoc ἐν ἧ. Possis quidem intelligere *χώρη*.
sed usum formulae huius desidero: ac ma-
ximè legi ἀλλ' ἐνθ', vel, quod magis pro-
bo, ἧ ἂν vel εἰ πῆ, quod forte omnium
proximè ad scripturam receptam accedit, ἀ-
φύλακτόν τι μέρος κ. τ. λ. et sic interpre-
tatus sum. *Gesner.*

τι μέρος ἢ σαθρὸν αἰσθωντά, ἢ ταπεινὸν, ἐπὶ
 τῷτο πάσῃ δυνάμει χωρῶσιν; ὡς ῥᾶτα παραιο-
 δῦτα καὶ ἐλεῖν δυνάμενοι· ἔτω καὶ οἱ διαβάλ-
 λοντες, ὅ, τι ἂν αἰσθενὲς ἴδωσι τῆς ψυχῆς, καὶ
 ὑπόσαθρον, καὶ εὐεπίβατον, τῷτο προσβάλ-
 λωσι, καὶ προσάγωσι τὰς μηχανάς· καὶ τέλος
 ἐκπολιωρῶσι, μηδενὸς ἀντιτασσομένης, μηδὲ
 τὴν ἔφοδον αἰσθουμένης. εἴτ' ἐπειδὴν ἐντὸς ἀ-
 πᾶξ τειχῶν γένωιται, πυρπολῶσι πάντα, καὶ
 καίωσι, καὶ σφάττωσι, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα
 εἰκὸς ἀλισκομένης ψυχῆς, καὶ ἐξηδραποδισμέ-
 νης ἔργα εἶναι.

Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τὸ ἀπόντος ἦ-
 τε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιτορκία, καὶ
 προσ-

ptamue animaduertunt, aut humilem; hanc viri-
 bus omnibus iuadant, vbi nempe facillime sub-
 ire, et capere vrbein possint: sic delatores quam-
 cumque imbecillam viderint animi, vitiosamque
 partem, et superatu facilem, hanc oppugnant,
 huic machinas adhibent, et expugnant denique,
 cum obiiciat se nemo, quin oppugnationem ne-
 que sentiat. Deinde cum semel sunt intra moc-
 nia, igne vastant omnia, vrunt, caeduntque et
 abigunt, qualia nempe victo animo et in seruitu-
 tem redacto, fieri probabile est.

20. Machinae autem illis contra absentem fraus,
 et mendacium, et periurium, et improba assidui-
 tas,
 Lic. Op. T. VII. H tas,

προσπάσεις, καὶ ἀπισχυστίς, καὶ ἄλλα μα-
 ρία βλαβεράματα· ἡ δὲ μέγιστη παστὴ ἡ κο-
 λασία ἐστὶ, συστησίς, μάλα δὲ ἀσεί. Φη' τις
 ἔστα τῆς διαβουλῆς. ἔδει γὰρ ὡς γινώσκων
 ἐστὶ, καὶ ἀδελφότητος τῆς ψυχῆς περιβε-
 βημένοις, ὅς τε ἀν' ἐξοίῃ πρὸς τὰς τῆς κολα-
 κείας διαβολῆς· καὶ τὰτα ὑπερπύκνους, καὶ
 τὰς θεμελίους ὑφαιρέσει τῆς διαβουλῆς.

Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς τούτων εἶδοθεν δὲ πολλὰ
 προδοσίᾳ συζητιζομένη, τὰς χεῖρας ἐρέχουσαι,
 καὶ τὰς πόδας ἀσπετῶσαι, καὶ πάντα τρέπον
 τῇ ἀλώσει τοῦ ἀκρίτου συμπεροθυμῶμεθα.
 πρῶτον μὲν τὸ Φιλόνειον, ὃ φύσει πάντων ἀν-
 θρώπων ὑπάρχει, καὶ τὸ ἀψύχον. ἔπειτα
 ὁ

tas, et impudentia et sexcenta alia maleficia. Ma-
 xima autem omnium adulationis est, cognata vel
 soror potius delationis. Nemo enim tam genero-
 sus est, et adamantino muro sic munitum pectus
 habet, quin concedat adulationis calamitibus: cum
 praesertim velut cunicalis quibusdam fundamenta
 subruat delatio.

21. Et extra quidem sunt ista. Intus vero pro-
 ditiones multae hostem adiuvant, quae manum
 praebent, et portas aperiunt, et omni modo ex-
 pugnationi audientis fauent. Primo quidem no-
 vitatis amor, qui natura inest omnibus homini-
 bus; et illud celere eorum, quae vix attingimus, fasti-

δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκυσμάτων ἐπόμενον. ἔ γὰρ οἶδ' ἔπως ἠδόμεθα πάντες λαθρηδὲ, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας 8) καὶ μεσὰς ὑπενείας ἀκόντες. οἶδα γὰρ τινὰς ἔτιως ἠδέως γαργαλιζόμενες τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὡσπερ τὰς πτεροῖς κνωμένους.

Ἐπειδὴν τοίνυν ὑπὸ τέτων ἀπάντων συμμαχόμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἰροῦσιν, οἶμαι, καὶ ἐδὲ δυσχερὴς ἢ νίκη γένοιτο, μηδενὸς ἀντιπαραταττομένους, μηδὲ ἀμυνομένους τὰς προσβολὰς.

fastidium: tum quod mirabiles auditiones sectamur. Gaudemus enim, nescio quomodo, universi audire, quae clanculum atque ad aurem dicuntur, et plena sunt suspicionum. Noui enim quosdam, quorum aures non minus suauiter titillantur a calumniis, quam si plumis tangerentur.

22. Cum igitur tantis undique auxiliis nixi ingruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victoria fuerit, cum nemo stet in contraria acie, nec

H 2

impē-

8. πρὸς τὰς λεγομένας] Vix mihi tempero, quin *Solani* emendationem (πρὸς τὸ 8) in contextum recipiam; ac miror cur ad confirmandam suam sententiam non addiderit idem occurrere supra c. 2. Cumque *Gesnero* eadem emendatio in mentem venerit, iste consensus magnum veritatis indicium. Proinde habeat Lector, ac si πρὸς τὸ 8 λεγόμενα καὶ μεσὰ ἐδί curassem. *Reitz.*

Βολάς. ἀλλὰ τῶ μὲν ἀκρόντος ἐκόντος ἑαυτὸν ἐνδιδόντος· τῶ διαβαλλομένῃ δὲ τὴν ἐπιβεβλήν ἀγνοῶντος. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ πόλεως ἀλόφης, καθεύδοντες οἱ διαβαλλόμενοι φονεύονται.

Καὶ τὸ πάντων οἴκτισον, ὁ μὲν ἐκ εἰδῶς τὰ γεγενημένα, προσέρχεται τῷ Φίλῳ Φαίδρος, ἅτε μηδὲν Φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιζόμενος, καὶ τὰ συνήθη λέγει, καὶ ποιῆ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἀθλιος ἐνηδρευμένος. ὁ δὲ, ἣν μὲν ἔχη τι γειναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παρρησιασικόν, εὐθύς ἐξέρρηξε τὴν ἐργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε, καὶ τέλος, τὴν ἀπολογίαν προαισθόμενος 9), ἔγνω μάτην κατὰ τῶ Φίλῃ παρωξυμένος.

Ἦν

impetum repellat; sed ille qui audit sua se sponte dedat; qui vero petitur, ignoret insidias. Velut enim capta noctu vrbe, dormientes caeduntur quos petit delatio.

23. Et quod omnium miserrimum est, hic quidem, rerum omnium ignarus, accedit ad amicum hilaris, ut qui nullius mali sibi sit conscius, et consueta loquiturque ac facit, undique insidiis circumventus miser. Alter vero, si quid generosi pectoris habeat ac liberalitatis, et fiduciae, statim erumpit iram, et impetum animi effundit, tandemque admissa defensione intelligit, se frustra contra amicum incitatum fuisse.

24. Si

9. προαισθόμενος] Si praesentis, praecipis, cur adii-

Ἦν δὲ ἀγεννέστερος καὶ ταπεινότερος, προσίε-
ται μὲν καὶ προσμειδιᾷ τοῖς χείλεσιν ἄκροισι, μι-
σεῖ δὲ, καὶ λάθρα τὰς ὀδόντας διαπρίει, καὶ,
ὡς ὁ ποιητὴς Φησι, Ἰβυσσοδομεύει τὴν ὀργήν.
Ἔ δὴ ἐγὼ εἶδέν οἱ μὲν ἀδικώτερον, εἰδὲ δαλοπρε-
πέστερον, ἐνδεδυκόμενα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν
χολήν, καὶ τὸ μῖσος ἐν αὐτῷ κατὰ κλειστον αὐ-
ξῆν, ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ φρεσίν, ἄλλα δὲ
λέγοντα, καὶ ὑπεκρινόμενον ἰλαρῷ καὶ κωμικῷ
προσώπῳ, μάλα περιπαθεῖν τινὰ καὶ πένθους
γέμψαν τραγωδίαν. μάλιστα δὲ τῆτο πάσχου-
σιν, ἐπειδὴν πάλαι φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν
εἶναι

24. Si vero minus generosus sit atque humilior,
admittit ille quidem, et summis labris arridet;
sed idem odit, et clanculum frendit dentibus, et,
ut ait poëta, iram tenet alta mente repositam. Qua
fane re nihil equidem iniustius esse arbitror, aut
seruilius; commorso labio, clanculum alcre bi-
lem, et conclusum intra se augere odium, aliud
sub pectore tectum habere, aliud vero dicere, at-
que simulare, sub hilari et comica persona, tri-
stem plenamque tragoediam. Maxime vero ita
afficiuntur, cum delator qui olim amicus videtur
H 3 fuisse

adiicitur τέλος; Suspicor scripsisse Lucianum
προσιέμενος, *admittens*, vel si quod verbum
eiusdem potestatis propius ad litteras verbi
προαισθόμενος accedit. *Gesner.*

εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ, πειθῆται ἑμοίως 10).
 τότε γὰρ ἔτε Φωνὴν ἀκροῦν ἔτι θέλει τῶν
 διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπειλομένων, τὸ ἀξί-
 ουσον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάλαι δεικνύσης Φι-
 λίας περιηληφότες· ἐδὲ τῆτο λογίζομενοι, ὅτι
 πολλὰ πολλὰ ἐν τοῖς Φιλτάτοις μίσθς πρ-
 οπίπτουσιν αἰτίαι, τὰς ἄλλας λατῶν γινώσκουσι. καὶ
 ἐπίστε οἷς αὐτοῖς τις ἐνοχὸς ἐστίν, ταυτὶ φθίσσας
 κατηγορήσει τῶ πλυσίον, ἐκφυγεῖν ἔτω πειρώ-
 μενος τῆς διαβολῆς. καὶ οὕτως, ἐχθροὺς μὲν οὐ-
 δεῖς ἀντολίσειε διαβάλλειν· ἀπιστοὺς γὰρ αὐ-
 τῶν τῆς κατηγορίας, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰ-
 τίαν· τοῖς δεικνύσι δὲ μάλιχα φίλοις ἐπρὸς ἑαυτοῖς,
 τὴν

fuisse eius quem defert, tamen hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia praesumunt, neque hoc cogitant, multas saepe inter amicissimos causas odii incidere, quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, effugere ita criminationem tentans. Atque in uniuersum inimicum criminari nemo audent. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur amici, qua re suam aduersus

10. ἑμοίως] Interpretatus sum, quasi legere-
 tur ἑμῶς, quod placuit etiam Caselio. G.

τὴν πρὸς τὰς ἀκούοντας εὐνοίαν ἐμφῆναι προαι-
 ρόμενοι, ὅτι ἐπὶ τῶν ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ
 τῶν οικειοτάτων ἀπέσχοντο.

Εἰσὶ δέ τινες, οἱ καὶ μάθωσιν ὕπερον ἀδίκως
 διαβεβλημένους παρ' αὐτοῖς τὰς φίλους, ὅμως
 ὑπ' αἰσχύνης, ὧν ἐπίστευσαν, ἀδ' ἔτι προσίε-
 σθαι, ἀδὲ προσβλέπειν τοιμῶσιν αὐτὰς, ὡς-
 περ ἡδικημένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικῶντας ἐπέγνωσαν.

Τοιγαρῶν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐπλήσθη ὑπὸ
 τῶν ἔτω ῥαδίως καὶ ἀνεξετάσως πεπίστευμένων
 διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἄντεια,

Τεθναίης, Φησὶν, ὦ Προῖτε, ἢ κάκτανε

Βελλεροφόντην,

Ὅς

sus audientes benivolentiam ostentatum eunt, qui
 ipsorum vtilitatis causa ne familiarissimis quidem
 parcant.

25. Sunt vero qui etiam cum deinde didice-
 runt, iniuria delatos apud se amicos, tamen vere-
 cundia quadam fidei temere habitae, neque ad-
 mittere quidquam *excusationis*, nec adspicere illos
 audent, tamquam iniuria affecti *eo ipso*, quod
 nihil iniuste egisse illos deprehenderunt.

26. Itaque malis multis impleta est vita, a cre-
 ditis ita temere et sine examine delationibus. An-
 tia enim,

*Aut morere, inquit, o Proete, aut interfice
 Bellerophontem*

H 4

Qui

“Ὅς μ' ἔδειξεν Φιλότητι μιγήμεναι ἐκ ἐθε-
λέσει·

αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσα.
καὶ μικρῶ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμ-
πλοκῇ διεφθάρη, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑπό-
σχών, καὶ τῆς πρὸς τὸν ξένον αἰδῶς ὑπὸ μάχλα
γυναικὸς ἐπιβεβηλευμένος. ἡ δὲ Φαῖδρα, καὶ
κείνη τὰ ὅμοια κατειπέσσα τῶ προγόνῳ, ἐπάρ-
τον ἐποίησε τὸν Ἰππόλυτον γενέσθαι, ὑπὸ τῶ
πατρὸς, ἔδειξεν, ὡ θεοί, ἔδεν ἀνόσιον εἰργασμένον
Ναί, φήσει τις. ἀλλ' ἀξίόπιστός ἐστιν ἐνίοτε
ὁ διαβήλων ἀνὴρ, τάτε ἄλλα δίκαιος, καὶ συ-
στός εἶναι δοκῶν, καὶ ἐχρῆν προσέχειν αὐτῶν,
ἄτε μηδὲν ἂν τοιοῦτο κακουργήσαντι. ἄρ' οὖν
τῶ

Qui nostrum iniuissae voluit conscendere lectum:
cum tamen ipsa prius pudore illius tentato repul-
sam tulisset. Et parum abfuit quin in certamine
cum chimaera periret iuucnis, qui hanc merce-
dem retulit suae temperantiae, et pudoris aduer-
sus hospitem, vt libidinosae mulieris insidiis pete-
retur. Phaedra autem ipsa quoque similia cum
detulisset contra suum priuignum, effecit vt ex-
secrabilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil ne-
fandum cum patrasset.

27. *Sane quam! dicet aliquis. Sed fide dignus
nonnunquam est delator, qui iustus caetera et pru-
dens esse videatur: et oportebat rationem illius babe-
re, qui nunquam tale maleficium commiserit. Num-
quid*

τῷ Ἀριστείδῃ ἔστι τις δικαιοτέρος; ἀλλ' ὁμῶς καὶ
 κείνος συνέζη ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαρ-
 ώζυνε τὸν δῆμον, ἧς, Φησὶν ἐκεῖνος πολιτικῆς
 Φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. δίκαιος μὲν γὰρ ὡς
 πρὸς τὰς ἄλλας Ἀριστείδης, ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐ-
 τὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἠγάπα τινὰς, καὶ
 ἐμίσει.

Καὶ εἶγε ἀληθῆς ἔστιν ὁ περὶ τῷ Παλαμήδους
 λόγος, ὁ συνετώτατος τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τοῖς
 ἄλλοις ἄριστος, τὴν ἐπιβουλήν καὶ ἐνέδραν ὑπὸ
 Φθόνῳ φαίνεται συντεθεικῶς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαί-
 μω, καὶ Φίλω, καὶ ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον ἐκ-
 πεπλευκότος· ἔτιω ἔμφυτον ἅπασιν ἀνθρώ-
 ποις ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀμαρτία.

Τί

quid ergo est aliquis Aristide iustior? Sed tamen
 ille etiam coivit contra Themistoclem; et concitavit
 vna populun, eodem *tempore*, aiunt, quo
 iste civilis ambitionis pruritu sollicitatus. Scilicet
 iustus, si cum aliis comparetur, Aristides: at
 homo erat ipse quoque, et bilem habebat, et
 amabat quosdam atque oderat.

28. Et, si vera est illa de Palamede narratio,
 Graecorum ille prudentissimus, et aliis rebus opti-
 mus, machinationem illam atque insidias invidia
 composuisse deprehenditur contra virum consan-
 guineum, et amicum, et qui ad eiusdem societa-
 tem periculi vna nauigauerat. Adeo insitum est
 hominibus omnibus in tali re peccare.

H 5

29. Quid

Τί γάρ ἄν τις ἢ τὸν Σωκράτην λέγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς τὰς Ἀθηναίους διαβεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβηλον; ἢ τὸν Θεμιστοκλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην τὰς μετὰ τηλικαύτας νίκας ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτως γενομένους; μυρία γάρ τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη γνώριμα.

Τί ἔν χεῖναι ποιεῖν τὸν γε νῦν ἔχοντα, ἢ ἀρετῆς, ἢ ἀληθείας ἀμφισβητῆντα; ὅπερ, οἶμα, καὶ Ὅμηρος ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μῦθῳ ἠνίχαστο, παραπλέειν κελεύσας τὰς ὀλεθρίους ταύτας τῶν ἀκασμάτων ἡδονὰς, καὶ ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέδην αὐτὰ ἀναπεταίνουσιν τοῖς πάθει προειλημμένοις, ἀλλ' ἐπισήσαντα

29. Quid enim de Socrate dicamus, iniuste delato apud Athenienses pro impio atque insidiatore? vel de Themistocle aut Miltiade, post tantas victorias proditionis Graeciae suspectos? Infinita enim numero sunt exempla, et pleraque fere iam cognita.

30. Quid ergo facere par est prudentem, cum de *alicuius* virtute aut veritate disceptat? Quod, puto, Homerus etiam fabula de Sirenibus obscure significavit, praeternavigare iubens perniciosas illas auditionum voluptates, et obturare aures, nec ita temere illas pandere iis qui perturbatione quadam sunt occupati: sed apponere curiosi ianitoris

τα ἀκριβῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἅπασι τοῖς λεγομένοις, τὰ μὲν ἄξια προσίεσθαι καὶ παραβάλλεσθαι, τὰ Φαῦλα δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἶη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας θυρωρὸς κηθισάναι, τὰ ὦτα δὲ καὶ τὴν διάνοιαν ἀνεωγμένα εἶναι.

Ἐπειδὴν τοίνυν τοιαῦτα προσίη τις λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὐτῷ χρῆ τὸ πρῶτον ἐξετάζειν· μήτε ἡλικίαν τῷ λέγοντος ὀρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον βίον, μήτε τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχινοικίαν. ὅσοι γὰρ τις πιθανώτερος, τοσούτω ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. εἰ δὲ τοίνυν πιστεύειν ἄλλοτρίῳ κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει τῷ κατηγοροῦντος, ἀλλ' ἐαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον, τῆς ἀλη-

toris instar rectam rationem his quae dicuntur omnibus, quae admittat digna *admissione*, atque adsumat, mala autem excludat repellatque. Ridelicium enim fuerit, domus quidem ianitores constituere, aures autem ac mentem apertas sinere.

31. Cum igitur dicens talia aliquis accesserit, ipsum per se explorare negotium oportet, neque aetate considerata dicentis, neque vita alia, neque ea, quae in sermonibus illius forte inest, solertia. Quo enim quis probabilior est, eo curiosiore exploratione opus habet. Non oportet igitur credere alieno iudicio, vel odio potius accusantis, sed examen veritatis sibi seruare, suamque sibi inui-

ἀληθείας ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν Φθόνου, καὶ ἐν Φανερωῖ ποιησάμενον τὸν ἔλεγχον τῆς ἑκατέρου διακρίσεως, καὶ μισεῖν ἔγωγε, καὶ ἀγαπᾶν τὸν δεδοκιμασμένον. πρὶν δὲ τῆτο πειρᾶσαι ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κεινημένον, Ἡράκλειος, ὡς μεираκιῶδες, καὶ ταπεινὸν, καὶ πάντων ἔχῃ κίσα ἀδικον.

Ἄλλα τῶτων ἀπάντων αἴτιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἀγνοια, καὶ τὸ ἐν σκοτῷ πε εἶναι τὸν ἐκάστου τρόπον. ὡς εἶγε θεῶν τις ἀποκαλύψειεν ἡμῶν τὰς βίβας, αἴχοιτο ἂν Φεύγεσα ἐς τὸ βίραθρον ἢ διαβολή, χώραν ἐκ ἔχουσα, ὡς ἂν πεφωτισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

inuidiam delatori reddere, et qua quisque mente sit in claram lucem protrahere, ac sic demum vel amare vel odisse, prout quemque probaueris. Prius autem hoc facere prima permotum delatione, quam puerile est, bone Hercules! et humile, et non minime inter omnia inhonestum.

32. At harum rerum omnium causa, quam principio dicebamus, ignorantia, et quod mores vniuscuiusque in obscuro sunt. Quae cum ita sint, utinam Deorum aliquis vitas nostras aperiat! iret sane fuga praecipua in barathrum delatio, locum nempe, rebus a veritate collustratis, non iam habitura.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ,

ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος. κατὰ Τιμάρχου.

Αλλ' ὅτι μὲν ἠγνόεις τὸνομα τὴν Ἀποφράδα,
 παντί περ δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἤτιώ βάρ-
 βρον εἰνά με τὴν Φωνὴν ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα
 ὑπὲρ σῶ, ὡς ἀποφράδι ἕμοιος εἴης; (τὸν γὰρ
 τρόπον σε, νῆ Δία, μέμνημαι, εἰκάσας τῇ τοι-
 αύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ παντάπασιν ἀνήκοος ἦ-
 σθα τῶ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα,
 ὅ, τι καὶ βέλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕσε-
 ρον· τὸ δὲ τῶ Ἀρχιλόχου ἐκεῖνο ἤδη σοι λέγω,
 ὅτι τέττιγα τῶ πτερῶ συνέιληφας. εἶπερ τινα
 ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχιλόχον, Πά-
 ριον

Pseudologista,

sive de die nefasto. Contra Timarchum.

Verum enim vero ignotum tibi fuisse nomen
 Apophras, unicuique manifestum. Quī
 enim accusares me hoc ipso nomine barbarici cir-
 ca linguam, qui dixerim, esse te Apophradi,
hoc est auro dici similem? (Memini enim profecto
 tuos me mores tali diei assimilare) si omnino no-
 men illud intelligeres? Ego vero, Apophras
 quid sibi velit, paullo post te docebo. Iam vero
 illud tibi Archilochi dicam, *Cicadam alis preben-*
disti! si quidem iamborum quendam poetam no-
 sti

ριον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ ἐλεύθερον, καὶ παρ-
 ῥησίᾳ συνόντα, μηδὲν ὀκνῶντα ὀνειδίζειν, εἰ καὶ
 ὅτι μάλιστ' ἠυπήσειν ἔμελλε τῶν περιπετεῖς ἐσο-
 μένης τῇ χολῇ τῶν ἰάμβων αὐτῆ. ἐκεῖνος τοί-
 των πρὸς τινὸς τῶν τοιούτων ἀκούσας ἡκαῶς,
 Τέττιγχε, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἰληφέναι τῶ πτε-
 ρῆ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὁ Ἀρχιλόχος,
 φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης·
 ἐπίταν δὲ καὶ τῶ πτερῆ ληφθῆ, γεγωνότερον
 βροῶντι. καὶ σὺ δὴ, ἔφη, ὦ κακόδαιμον ἄνθρω-
 πε, τί βεβλόμενος ποιητὴν λάλον παροξύνεις
 ἐπὶ σεαυτὸν, αἰτίας ζητῶντα, καὶ ὑποθέσεις
 τοῖς ἰάμβοις;

Ταῦτά

ſti Archilochum, Parium genere, virum omnino
 liberum, et fiducia quadam vti ſoliturum, nec
 cunctantem maledicere, ſi vel maxime laefurus
 videretur eos, qui in bilem iamborum ſuorum
 incidiffent. Hic igitur, cum male ipſi a quodam
 ex illo genere dictum eſſet, dicebat, aliſ prehen-
 ſam ab eo eſſe cicadam, ipſum ſe cicadae com-
 parans Archilochus, ſtrepero natura ſua, etiam
 nemine cogente, *animali*, ſi vero etiam ala pre-
 hendatur, clamanti ſonantius. *Sic tu*, inquit, *in-*
felix, *quid tibi vis*, *cum loquacem in te poetam*
conciſas, *occaſiones et argumenta iambis quaeren-*
tem?

2. Haec

Ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπειλῶ, οὐ, μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἑμαυτὸν· πόθεν; πολλῶν γε καὶ δέω· σοί δὲ μυρία συνειδῶς ἰάμβων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ ἔδ' ἂν ὁ Ἀρχιλόχος αὐτὸς διακρέσασθαι, προσπαρακαλέσας καὶ τὸν Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἰππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτῶν καὶ ἐν τι τῶν προσόντων σοικακῶν. ἔγωγε σὺ γε παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ, τὸν Ὀροδοκίδην, καὶ τὸν Λυκάμβην, καὶ τὸν Βύπαλον, τὰς ἐκείνων ἰάμβους. καὶ ἔοικε θεῶν τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σε· τότε τὸν γέλων ἐπὶ πῆ ἀποφράδι λεχθεῖσθαι, ὡς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν καταφανέστερος γένοιτο, κομιδῇ ἀπαίδευτος ὢν, καὶ

2. Haec ipse quoque tibi comminor, non profecto, quasi Archilochus me comparem. Unde enim? multum sane ab eo absum; sed quod noui sexcenta tua facinora iambis digna, quibus ne ipse quidem sufficere mihi Archilochus videtur, etiam si Simonidem et Hipponactem aduocet, ut secum vel vnum eorum, quae tibi insunt, maiorum carmine describant: adeo tu pueros in omni impuritate ut videantur effecisti Orodocides, et Lycambus, et Bupalus, iamborum illorum argumenta. Ac videtur Deorum aliquis in labiatum adduxisse tibi risum de dicta a me Apophrade, ut ipse quidem manifestius quam Scythae ruditas omnium rerum conuinceris, qui communia ista

καὶ τὰ κεινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσσὶν ἀγνοῶν,
ἀρχὴν δὲ εὐλογεῖν πρὸς αὐτοὺς τῶν κατὰ σὲ λέ-
γων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἴκοθεν σε ἀκριβῶς
εἶδῶσι, καὶ μηδὲν ὑποσελημένῳ τὸ μὴ ἔχει πάν-
τα ἐξεπεῖν· μᾶλλον δὲ κηρύξαι ἢ πρῆττες ὑ-
πτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς
ταῖς πρὶν ἐκείνοις.

Καίτοι μάταιον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν παι-
δείᾳ νόμιμῳ παρρησιάζεσθαι πρὸς σέ. ἔτε γὰρ
ἂν αὐτὸς ποτε βελτίων γένοιτο πρὸς τὴν ἐπιτί-
μην, ἢ μᾶλλον ἢ κύνθρος I.) μεταπεισθεῖη
αὐτῷ,

ista et quae ante pedes sunt ignores; occasionem-
que et principium praeberes contra te scribendi
viro libero, qui que te domo inde accurate nouit,
neque metuat quidquam, quo minus omnia pro-
ferat, vel praeconio vulget potius, quaecumque,
praeter multa illa antiqua, nunc etiam noctu
atque interdium perpetras.

3. Quamquam vanum fortasse et superuacuum
fuerit, libertate illa, quae eruditos decet, apud
te uti: neque enim ipse unquam a reprehensione
fias melior, non magis quam scarabaeus dediscat
voluere

I. κύνθρος] Impurum animal, et turpitudi-
nis, quam iniunice obiicit Lucianus, sym-
bolum. *Arist. Hist. anim.* 5, 19. οἱ κύνθρο-
ροι ἦν κυλίεσι κόπρον, ἐν ταύτῃ Φωλεῦσ-
σί τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐπιτίεσι σκαλι-
κας, ἐξ ὧν γίνονται κύνθροι. *Difertius*
Aelian.

ἄν, μηκέτι τριαῦτα κυλιθεῖν, ἅπαξ αὐτοῖς
 συνήθης γενόμενος. ἔτ' εἰνά τινα νομίζω τὸν
 ἀγνοῦντα ἔτι τὰ ὑπὸ σῆ τολμώμενα, καὶ ἀγέ-
 ρων ἀνθρώπος ἐς ἑαυτὸν παρανομεῖς. ἔχ' ἔτως
 ἀσφαλῆς, ἀδὲ ἀφανῆς βδελυρὸς εἶ· ἐδὲ δεῖ τι-
 νος τῆ ἀποδύσοντος τὴν λεοντῆν, ὡς Φανερός
 γένοιο, κανθήλιος ὢν, εἰ μὴ τις ἄρα ἐξ Ἰπερ-
 βορέων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἦκοι, ἢ ἐς τισσῆτον Κυ-
 μαῖος εἴη, ὡς μὴ ἰδὼν, εὐθύς εἰδέναί ὄνων ἀ-

παν-
 voluere talia, cum semel iis assueverit; neque
 puto quemquam esse, qui adhuc ignoret, quae
 audeas, quaeque senex homo in te ipsum desi-
 gnes. Non ita securus, non ita obscure impurus
 es: neque opus est, qui leoninam tibi detrahat;
 ut appareat te alinum esse, nisi quis forte ab Hy-
 perboreis inde modo ad nos venerit, aut adeo sit
 Cumanus, ut non ad primum statim conspectum
 cogno-

Aelian. Hist. Anim. 10, 15. ὁ κανθαρος ἀθη-
 λου ζῴον ἐστὶ. σπεῖρει δὲ εἰς τὴν σφᾶραν,
 ἣν κυλίει. ἔκτω δὲ καὶ εἴκοσι ἡμερῶν τῆτο
 δράσας, καὶ θάλψας αὐτὴν, εἶτα μέντοι
 τῆ ἐπὶ ταύταις, προάγει τὸν νεοττῶν.
 Quo loco recte vtuntur viri docti ad inter-
 pretandum illud Ausonii Epigr. 70, 7. per
 μετεμψύχωσιν

Non taurus, non mulus eris, non hippocame-
 melus,

Non caper, aut aries, sed scarabaeus
 eris. Gesner.

Luc. Op. T. VII.

I

πάντων ὑβριζότατον σε ὄντα, μὴ περιμείνας
 ὀγκωμένῃ προσέτι ἀκέρῃ. ἔτω πάλα καὶ πρὸς
 ἐμᾶ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ πολλάκις κεκήρυκται τὰ
 σὰ, καὶ δόξαν ἔ μικρὰν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ
 τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην Μίσθωνα,
 τὸν Χίον ἐκεῖνον Βάσαν, τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις
 σοφόν. ῥητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἔωλα δόξω λέ-
 γειν, ὡς μὴ αἰτίαν. ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν.

Μᾶλλον δὲ παρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου
 προλόγων εἷς, ὁ ἔλεγχος 2), Φίλος ἀληθείας καὶ
 παρρησίας θεός, οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ
 τῆν

cognoscat, asinorum te omnium esse insolentissi-
 mum, neque exspectet, dum rudentem etiam
 audiat, adeo olim et a me, et apud omnes, et
 saepe, tua vita praeconio vulgata est; et famam
 eo nomine non parvam habes supra Ariphradem,
 supra Sybaritam Mithonem, supra Chium illum
 Bastam, illum similibus in rebus doctum. Di-
 cendum tamen, licet obsoleta dicere videar, ne
 reprehendar, qui solus ea ignorem.

4. Vel potius aduocandus erit Menandri pro-
 logorum vnus, Elenchus, amicus Veritati et Li-
 bertati in dicendo Deus, non obscurissimus eorum,
 qui

2. ἔλεγχος] Sine dubio est, hic non indicari
 Comoediae nomen, non laudari versus ipsius
 Menandri. Porro Elenchi, h. e. conuictionis,
 personam iam adhibuit noster in fine *Piscar.*

c. 48. *Gesner.*

τὴν σκηνὴν ἀναβασόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδιόσι τὴν γλώτταν αὐτῆ, πάντα καὶ εἶδος, καὶ σαφῶς διεξιόντες, ὅποσα ὑμῖν συν-
 ριδε. χάριεν γὰρ τῆτο γένοιτ' ἂν, εἰ ἐθελήσειεν ἡμῖν περὶσελθῶν ἔτος διηγήσασθαι τοῖς θεα-
 ταῖς σύμπαντα τῆ δράματος τὸν λόγον: "Ἄγε τσινον, ὦ προλόγων καὶ δαιμόνων ἄριζε" Ἐλεγε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τὰς ἀκούοντας, ὡς ἔματην, ἐδὲ Φίλαπευχθιμόνως, ἐδ' ἀνί-
 πτοις πσι, κατὰ τὴν παρσιμίαν, ἐπὶ τὸν δε τὸν λόγον ἀπητήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδίον τι ἀμυ-
 νόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισῶντες τὸν ἀνδρωπον ἐπὶ τῇ βδειυρία. ταῦτα μόνα εἰπὼν, καὶ σα-
 φῶς προδιηγησάμενος, ἴλεως ἄπιθι ἐκποδῶν, τὰ
 δὲ

qui in scenam prodeunt, solis vobis inimicus, qui linguam ipsius timetis, qui et nouit omnia, et diserte, quae de vobis nouit, eloquatur. Lepidum sane fuerit, si velit ille ad nos accedere, et enarrare spectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide vt diserte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias prono, neque illotis, quod aiunt, pedibus ad hanc disputationem deuenimus, sed cum propriam iniuriam vlciscentes, tum communi quodam odio hominem impuritatis causa persequentes. Haec sola vbi dixeris, et aperte exposueris e vestigio discedere hinc poteris, et reliqua nobis permittere.

δὲ ἄλλα, ἡμῖν κατάλειπε· μιμησόμεθα γὰρ σε, καὶ διελέγξομεν τὰ πολλὰ, ὡς παρρησίας τε καὶ ἀληθείας ἕνεκα, μηδένα ἀτιμάσασθαί σε β). μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτὰς ἐπαινήσης, ὦ Φίλτατε ἔλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνω προσόντα προεκχέης αὐτως· ἔ γὰρ ἄξιον θεῶ ὄντι ἐπὶ σόμα σοι εἰλθεῖν τὰς περὶ τῶν ἔτω καταπτύσεων λόγους.

Ὁ γὰρ σοφιστὴς ἔτος εἶναι λέγων, ὁ πρόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἦκε, λόγον

tere. Te enim imitabimur, et conuincemus eum in plerisque, vt libertatis veritatisque *neglectae* nemo te accusare possit. Neque vero me laudaveris apud illos, Elenche carissime, neque isti quae insunt, temere effundas. Neque enim dignum fuerit, tibi, qui Deus es, in os venire sermones de rebus adeo despuendis.

5. *Nimirum iste, qui Sophistam se esse ait, ista iam loquitur Prologus, Olympiam venit aliquando, oratio-*

3. ἀτιμάσασθαί σε] Obscuriusculum facit locum actio comica. *Nemo te, Elenche, accusabit veritatis et libertatis causa*, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, et turpitudinis conuincere studebo, vt parum veram, vel vt parum liberam accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda: *non laudabis me, Elenche*, h. e. non admiscebo ego quidquam meae laudis. *Gesner*

γον τινὰ πρὸ πολλῶν συγγεγραμμένον ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγυρισαῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι, ὁ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπὸ τινος Ἀθηναίου, εἶμαι, μετέχειν τῆς ἐν Ἐλευσίῃ τελετῆς, ὡς βάρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τέττε ποτὲ, καὶ Εὐφορβος γεγονέναι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τὸν Αἰσάπην κολοῖόν, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων ἀλλοτριῶν πτερῶν. βελόμενος δὲ μὴ ἔωλα δόξα λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τῆ βιβλίου, δεῖται τῶν συνήθων τινός (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ πολλὰ) ἐπειδὴν αἰτήσῃ 4) τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις,
τὸν

orationem olim conscriptam habiturus in panegyri. Erat autem argumentum libelli, Pythagoras prohibitus ab aliquo, Atheniensium puto, Sacris Eleusiniis interesse, tanquam Barbarus, quod ipse dictitauerat Pythagoras, se quondam Euphorbum fuisse. Erat porro oratio illa ad Aesopicae corniculae instar confarcinata ex multis pennis alienis. Cum autem vellet non antiqua videri dicere, sed velut ex tempore proponere quae de libro edidicerat: rogat sodalium aliquem (erat ille Patrensis, in causis multum versatus homo) cum argumenta posceret dicendi,

I 3

Pytha-

4. αἰτήσῃ] Sicut ille apud Plin. ep. 2, 3, 1. Isaeus, qui et ipse noscebat controuersias plures, electionem auditoribus permittebat. Nempe

τὸν Πυθαγόραν αὐτῷ προσέειπε. καὶ ἔτι
 ἀνὴρ ἐποίησε, καὶ συνέπεισε τὸ θεῖον ἀκούειν
 τὸν ὑπὲρ τῆς Πυθαγόρου ἐκείνου λόγον.

Ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τῷ, ὁ μὲν πάνυ ἀπίθανος
 ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνείρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλῶν
 ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λις αἰ ἀναισχυντία ἔσα ς) ἐπήμυνε, καὶ χεῖ-
 ρα

*Pythagoram ut ipse deligeret. Idque facit homo,
 ac persuadet i theatro, ut audire vellent homines il-
 lam pro Pythagora orationem.*

6. Postea iste in actione valde-improbabilis, qui
 coniecteret orationem, qualem videri necesse est a
 longo inde tempore commentatam et meditatam, et si
 quam maxime praesens homini impudentia pro illo
 pu-

pe poscebant Sophistae plures controuersias
 aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum;
 et inter illas deinde optionem quoque au-
 ditoribus permittebant. Quidam forte bona
 fide. Hic noster quidem fraude usus, quae
 hic describitur. *Gesner.*

5. ἡ ἀναισχυντία ἔσα] Nisi aliud quid hic
 desit, certe excidisse puto syllabam, s. prae-
 positionem participio praemissam, legendum-
 que παρῆσα, atque ita interpretatus sum.
Gesner. Et si *Gesn.* non male παρῆσα conii-
 cit, et ego quoque vellem in aliquo libro
 sic inuenire, nondum tamen vulgatum muto;
 quia potest pleonasmus esse, ut supra de Ca-
 lum.

ρα ὤρεγε, καὶ συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκρόντων. καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρεῖα ἐκεῖνον μεταξὺ ἀποβλέποντες, ὑπεδήλυν ὡς ἔλελκε συμπεράξας αὐτῷ τὴν ῥαδιουργίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην τὴν ἀκρόασιν διετέλεσαν, ἐν τῷτο μόνον ἔργον ἔχοντες ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχωσι πρὸς τὸ διαγιγνώσκειν, ὅτι ἕκαστον ἦν τῶν ἐλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμησάντων ἐπὶ ταῖς καλεμέναις μελέταις σοφιστῶν.

Ἐν δὲ τούτοις ἅπασιν καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας ἦν ἐν τοῖς γελοῖσι καὶ αὐτός. τί δ' ἔκ

pugnaret, et manum illi porrigeret et certamen illius adiuvaret. Risis interim multus apud auditores, cum alii in Patrensem illum inuenientes, subindicarent, auxilium istius imposturae ab illo praestitum non latere: alii vero qui agnoscerent quae dicebantur, tanto quo audiebant tempore illud unum agebant, ut alter alterius memoriam tentaret in agnoscendo cuius esset unumquodque eorum Sophistarum, qui paullo ante nostram aetatem in declamationibus floruerunt.

7. Inter vos autem omnes, qui viderent, ipse quoque fuit, qui hunc libellum scripsit. Quis enim

I 4

non

lum. c. 16. τὸ ὄν, vel videndum, an τὸ ἔσα, hic non efficax plane sit, pro vera, vti ex Demosth. ἢ ἔσα ἀρχή, verus principatus, et ἔκ ἔσα falsus, ab Lexicogr. adfertur. Reitz.

ἐκ ἔμελλε γελᾶν ἐφ' ἔτῳ περιΦανεί, καὶ ἀπι-
 θάνῳ, καὶ ἀναισχύντῳ τολμήματι; καὶ πῶς
 (ἔσι δὲ ἀκρατῆς γέλωτος) ὁ μὲν τὴν Φωνὴν ἐν-
 τρέψας εἰς μέλος, ὡς ᾤετο, θρήνόν τινα ἐπηύ-
 λει τῷ Πυθαγόρῳ, ὁ δὲ τᾶτο δὲ τὸ τᾶ λόγῳ,
 ὄνον κιθαρίζειν πειρώμενον ὄρῳν, ἀνεκάγχασε
 μάλα ἠδὲ ὁ ποιητῆς ἔτος ὁ ἐμός 6)· ὁ δὲ εἶδεν
 ἐπιτραφεῖς. τᾶτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτοὺς
 ἔναγχος.

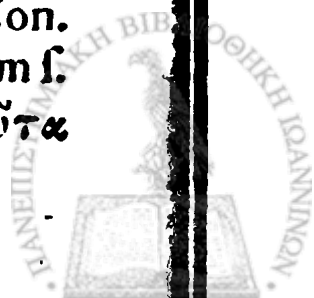
Ἐνθέν δὲ ἦν μὲν ἡ τᾶ ἔτος ἀρχῆ, μᾶλλον δὲ
 ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νεμηνίας τρίτη 7), ἐν ἣ οἱ Ῥω-
 μῶσι,

*non rideret auso tam manifesto, et improbabili at-
 que impudenti? Qui, inquam? Est autem alioqui
 risus impotens. Atque ille quidem inflexa ad mo-
 dulationem voce, threnum quendam, uti putabat,
 accinebat Pythagorae: at hic poeta meus, in suaves
 eachinnōs solui, asinum videns cibaram tractare co-
 nantem. Verum iste conuersus hoc obseruas. Hoc
 illos tum nuper inimicos recididit.*

8. Deinde fuit principium anni, vel potius dies
 a magnis illis Kalendis tertius, quo Romani prisco
 quo-

6. ὁ ποιητῆς ἔτος ὁ ἐμός] Hic est ipse Lucia-
 nus ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας, ut modo
 dicebat. Loquitur enim Prologus dramatis
 Elenchus, qui Lucianum poetam suum vocat,
 ut Terentiani prologi Terentium. Gesner.

7. ἡ ἀπὸ τῆς μεγ. ν. τ.] Romano stilo III Non.
 Ian. solennis ille *Noiorum* dies, *Noia* etiam s.
 Βῶτα

μαῖοι, κατὰ τὸ ἀρχαῖον, εὐχοντά· τε αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαντος τῆ ἔτους εὐχὰς τινος, καὶ θυῶσι, Νεμῶ τῆ βασιλέως κατασησαμένῃ τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς, καὶ πεπιθεύκασι τὰς θεὰς ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζειν τοῖς εὐχομένοις. ἐν τοιούτῃ τοίνυν ἑορτῇ καὶ ἱερομηνίᾳ, ὃ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβελιμαίῳ Πυθαγόρῃ, ἰδὼν προσίοντα τὸν κατάπτυσον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λόγων ὑποκριτὴν (ἐτύγγανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀκριβῶς εἰδὼς αὐτῆ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν, καὶ μιαρίαν τῆ βίᾳ, καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ ἃ ποιωῶν κατεῖληπτο) "Ὡρα ἡμῖν, ἔφη πρὸς τινα

quodam more, et ipsi vota quaedam pro isto anno, et sacra faciunt, a Numia rege praescripta, creduntque, Deos illo maxime die operam dare precantibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is qui riserat Olympiae insititium illum Pythagoram, cum videret accedere conspuendum istum atque superbum alienae orationis histrionem, cuius etiam mores accurate nosset, et reliquam vitae istius libidinem atque impuritatem, quaeque facere dicebatur, et in quibus deprehensus fuerat, Suadeo, inquit ad sodalium

I 5

dalium

Βῶτα dictus in antiquis monumentis. Quae dici possunt ea de re, occupavit omnia Spanhem. ad Julian. Orat. I. p. 276. Gesner.

να τῶν ἐταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσάντητον
 τῆτο θέαμα, ὃς Φανσίς ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέ-
 ραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσῃν. τῆτ' ἀκέσας ὁ
 σοφιστὴς τὴν ἀποφράδα, ὡς τι ξένον καὶ ἀλλό-
 τριον τῶν Ἑλλήνων ὄνομα, ἐγέλα εὐθύς, καὶ
 τὸν ἄνδρα τῆ πάλαι ἐκείνῃ γέλωτος ἡμύνητο,
 ὡς γῆν ᾤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ἀπο-
 φράς, τί δὲ τῆτό ἐστι; καρπὸς τις, ἢ βοτάνη
 τις, ἢ σκεῦος; ἄρα τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομέ-
 νων τί ἐστὶν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν ἔτε ἤκιστα πώ-
 ποτε, ἔτ' ἂν συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει.

Ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο κατὰ τούτου διεξιέναι,
 καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλων. ἔλε-
 λήθει

*dalium quendam, deivitemus infelicis occurfus hoc
 spectaculum, qui sua praesentia iucundissimum
 nobis diem atrum (Apophrada) videtur facturum.
 Hoc ipsum nomen Apophrada audiens Sophista, tan-
 quam peregrinum et alienum Graecis nomen statim
 risit, et prioris illius risus nomine virum ultus est,
 ut quidem sibi videbatur, et apud omnes usurpabat
 hoc ipsum, Apophras! Quid vero id rei est? fru-
 ctus ne aliquis? an herba quaedam? an vas? an
 esculentorum quiddam vel poculentorum est Apo-
 phras? Equidem nec audiui vnquam, neque in-
 telligebam vnquam, quid sibi velit.*

9. *Talia iste contra hunc meum se disputare opi-
 nabatur, malumque Apophradi risum conflagat,
 igna-*

λήθει δὲ καθ' αὐτὲ τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαι-
 δευσίας ἐκφέρων. ἐπὶ τῷ τόνδε τὸν λόγον
 συνέγραψεν, ἐμὲ πρῆσιπέμφας ὑμῖν, ὡς δεί-
 ξετε τὸν ἀσίδιμον σοφιστὴν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλή-
 των ἀγνοῦντα, καὶ ὅποσα καὶ οἱ ἐπὶ τῶν ἐργα-
 σηρίων καὶ τῶν καπηλείων εἶδεῖεν. ταῦτα μὲν
 ὁ ἔλεγχος.

Ἐγὼ δὲ (ἤδη γὰρ αὐτὸς παρείληφα τῷ δρά-
 ματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος ἂν εἶην, τὰ ἐκ τοῦ
 Δελφικῷ τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μὲν σε τὰ ἐν
 τῇ πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαισίῃ, οἷα δὲ
 τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συ-
 ρία, εἶτα ἐξῆς τὰ ἐν Ἑλλάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ
 ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν, ἅπερ κεφαλαιω-
 δέσκ-

*ignarus nempe, ultimum se hoc iudicatis contra se
 iudicium proferre. Hac igitur causa hunc libellum
 conscripsit ille Poëta meus, qui me ad vos praemi-
 sit, ut ostendat nobilem Sophistam communia Grae-
 corum ignorare, quaeque de officinis et cau-
 ponis homines norunt. Ista quidem Elenchus.*

10. Ego vero (iam enim ipse suscepi quod re-
 liquum est fabulae) iure meo iam possem, ista
 velut e Delphico tripode dicere, quid in patria
 egeris, quid in Palaestina, quid in Aegypto,
 quid in Phoenice et Syria, quid deinde in Grae-
 cia et Italia: ac super omnia, quae nunc Ephesi,
 quae quidem maxime capitalia et fastigium amen-
 tiae

δέματα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς, καὶ κορυφῆ καὶ
κορωνίς τῶν τρέπε. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν παρσι-
μίαν, Ἰλιεύς ὢν, τραγωδῆς ἐμισθώσω, καιρὸς
ἤδη σοι ἀκέρει τὰ σαυτῆ κακῆ.

Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μηδέπω· περὶ δὲ τῆς
ἀποφράδος πρότερον. εἴτε γὰρ μοι πρὸς Παν-
δήμω, καὶ Γενετυλλίδος 8), καὶ Κυβήβης, πῆ
σοι μεμπτόν, καὶ γέλωτος ἀξίον τῆνομα εἶναι
ἔδοξεν ἢ ἀποφράς; νῆ Δί', εἰ γὰρ ἦν τῶν Ἑλ-
λήνων ἴδιον, ἀλλὰ πόθεν ἐπεισκωμάσαν αὐτοῖς
ἀπό

tiae tuae, et *imposita* moribus tuis coronis. Cum
enim, quod est in prouerbio, *Iliensis ipse tragoe-*
dos conduxeris, iam decebat tua te mala audire.

II. Sed potius ista nondum: de *Apopbrade* au-
tem prius. Nam dic mihi, per ego te *Vulgi-*
vagam, et *Genetriculam*, et *Cybeben* oro, qua-
re tibi reprehensione aut risu dignum *Apopbradis*
nomen visum est? Ita sane. Nec enim erat Grae-
corum proprium; sed alicunde quasi commissatum
venit

8. Γενετυλλ.] Eandem vim habet haec obte-
statio, seu adiurationem malis, quam in li-
bello *contra Indoctum* c. 3. illa *Libanitidis*
mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλίς πα-
rum honesta iam *Aristophanis* aetate fuisse.
Hanc ipsam ob causam ausus sum non *Gene-*
tricem hic reddere, quod honestum Romae,
ac tantum non seuerum numen est, sed *Ge-*
netriculam. Gesner.

ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτὰς ἢ Θραῦκας, ἢ Σκύθας, ἐπι-
 μιξίως. σὺ δὲ (ἅπαντα γὰρ οἶσθα τὰ τῶν Ἀ-
 θηναίων) ἐξέκλεισας τῆτο εὐθύς, καὶ ἐξεκήρυ-
 ξας τῆ Ἑλληνικῆ. καὶ ὁ γέλωσ ἐπὶ τέτῳ, ὅτι
 βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τὰς ὄρας
 τὰς Ἀττικὰς. καὶ μὴν τί ἄλλο ἔτῳς Ἀθηναίοις
 ἐπιχώριον, ὡς τετὶ τῆνομα, φαῖεν ἂν οἶγε σῆ-
 μάλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες; ὡσε θῆττον ἂν
 Ἐρεχθεά, καὶ τὸν Κέκροπα, ξένος ἀποφῆναις,
 καὶ ἐπήλυδας εἶναι τῶν Ἀθηνῶν, ἢ τὴν ἀπο-
 Φράδα δείξειας ἐκ οἰκείαν καὶ αὐτόχθονα τῆς
 Ἀττικῆς.

Πολλὰ μὲν γὰρ ἔσιν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ ταῦ-
 τὰ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν, ἀποφράδα
 δὲ

venit illis a Celtarum, aut Thracum, aut Scy-
 tharum colluic. Tu vero (nostri enim Athenien-
 sium omnia) statim hoc exclusisti, et praeconio
 de Graeco solo eiecisti. Hinc rilus, quod bar-
 bare loquor, et peregrinum in morem, et ter-
 minos Atticos egredior. Verum enim vero quod
 aliud ita Atheniensibus patrium sit, atque hoc
 nomen, qui magis quam tu norunt talia, dixe-
 rint: adeo ut citius Erechtheum et Cecropem
 peregrinos atque aducnas esse Athenis ostendas,
 quam *Aprobrada* demonstres non domesticam esse
 indigenamque Atticae.

12. Multa enim sunt, quae ipsi eodem modo,
 ac reliqui homines, appellant. *Aprobrada* autem
 soli

δὲ μέγροι ἐκείνοι τὴν μικρὰν, καὶ ἀπευκτὴν, καὶ ἀπίσιον, καὶ ἀπράκτον, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδὲ καὶ μεμάθηκας ἤδη ὁδὸν πάρεργον, τί βλάσται αὐτοῖς ἢ ἀποφρὰς ἡμέρα, ὅταν μήτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μήτε εἰσαγωγίμοι αἱ δίκαι ὦσι, μήτε τὰ ἱερὰ ἱερουργῆται, μήθ' ἔλωσ τι τῶν αἰσίων τελῆται, αὕτη ἀποφρὰς ἡμέρα.

Ἐνομίσθη δὲ τῆτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις· ἢ γὰρ ἂν ἠττηθέντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξεν ἐκείνας τὰς ἡμέρας; ἐν αἷς τὰ τοιζῶτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπράκτας καὶ ἀκύρας τῶν εἰνέμων πράξεων εἶναι, ἢ καὶ, νῆ Δία. καίτοι ἀκαίρον ἴσως, καὶ ἐξωρόν γε ἤδη, γέροντα ἄνδρα

μετα-

soli isti, atrum, et abominandum, et infaustum, et inauspicatum, et similem tibi diem. Ecce iam obiter didicisti, quid sibi velit apud illos dies *Apophras*: cum neque magistratus sui copiam faciunt, neque in iure aliquis conueniri potest, neque sacra peraguntur, neque omnino rerum, quas faustas esse volumus, quidquam peragitur: illa dies *Apophras* est.

13. Illud vero aliis aliisque de causis receptum est. Aut enim magnis superati praeliis, deinde dies hosce, quibus talia illis euenerant, nefastos esse constituerunt, quibus nihil legitimae actionis, ita quidem ut ratum deinde esset, posset suscipi: aut etiam per Iouem Quamquam intempesium forte, et serum nimis iam, aliter in-

stitue-

μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μηδὲ τὰ πρὸ τῶν εἰδότες. πάνυ γὰρ τῶν ἐσι τὸ λοιπὸν; καὶ ἐκμάθης αὐτὸ, πᾶν ἡμῶν εἰδὼς ἔσθι. πόθεν γὰρ, ὦ ἔτος; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ ἀγνοῆσαι συγγνώμη, ὅποσα ἔξω τῶν πολλῶν πάτερ, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις. τὴν ἀποφράδα δὲ, εἰδὲ βεληθεῖς ἂν, ἄλλως εἴποις. ἐν γὰρ τῶτο καὶ μόνον ἀπάντων τοῦνομα ἔσω, φησί τις.

Ἄλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὲν λεκτέα, τὰ δ' ἔ, ἔποσα αὐτῶν μὴ συνήθη τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ ταράττομεν τὰς ἀκοάς, καὶ τιτρώσκομεν τῶν συνόντων τὰ ὦτα. Ἐγὼ δὲ, ὦ βέλ-

stituere senem hominem, ac de nouo docere talia, qui neque ea, quae praecedunt, nouerit. Nimirum, *dicas forte*, hoc est *solum* reliquum: et hoc si discas, futurum ut omnia deinde noueris. Vnde enim, mi homo? Reliqua enim si ignores condonandum fuerit, quae extra communem quasi viam, et plebeiis incognita: sed *apophrada*, ne si velis quidem, aliter dixeris. Vnum nempe hoc et solum omnium nomen hoc esto, dicit *forte* aliquis.

14. Sed de veteribus quoque nominibus alia dicenda sunt, alia minus: quae nimirum non usitata vulgo, ne perturbemus audientes, auresque eorum quibuscum versamur, vulneremus. Ego vero,

ὦ βέλτιζε, πρὸς μὲν σέ ἴσως ταῦτα περὶ σὲ εἰπὼν, ἤμαρτον· ἐχρῆν γὰρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτριῶν πάτρια διαλέγεσθαι σοι, ἕως ἐκμάθῃς τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκέρειν ἡδέα· τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλησιν, οἴμαι, καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν συνένοι χρῆ. εἶτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρόνος τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν Φωνῆς, τῆτο ἐν τοῖς μάλιστα τῆνυμα διετέλεσεν, οὕτως αἰεὶ, καὶ πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον.

Εἶπον ἂν καὶ τὰς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτη σε διαταράξῃ ἐμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιῶν. μᾶλλον

vero, bone vir, peccaueram, si ad te ista de te dixissem; oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, vt intelligeres, quae dicerentur, et auditu tibi essent iucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua vtendum est. Deinde cum Attici etiam diuersis temporibus multa in lingua sua mutauerint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, et ab omnibus.

15. Dicerem etiam eos, qui ante nos hoc nomine vsi sunt, nisi et ea ratione te perturbaturus essem, peregrina tibi et incognita poetarum, aë rhetorum, et historicorum nomina recensendo.

Potius

λον δὲ εἶδ' ἐγὼ σοι τὰς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλλὰ σὺ μοι ἓνα τῶν πάλαι δείξας ἔκεχρημένον τῷ ὀνόματι, Χρυσῆς, Φασίν, ἐν Ὀλυμπίᾳ σταθῆτι. καίτοι, ὅσις γέροντων, καὶ ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ μοι ὅτι καὶ Ἀθῆνας πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Κόρινθος ἐπὶ τῷ Ἴσθμῳ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, μὴ εἰδέναί.

Λοιπὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν, ὡς τὸ μὲν ὄνομα ἦδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτῆ ἀκαιρον ἠτιάσω. Φέρε δὴ καὶ ὑπὲρ τούτων πρὸς σὲ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα, σὺ δὲ πρόσεχε τὸν νῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τῆ μηδὲν εἰδέναί. εἰ οἱ πάλαι πολ-

Potius nec ego tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim norunt. At tu mihi vnum si ostenderis antiquorum non vsu in eo nomine, aureus, aiunt, stabis Olympiae. Etsi, quisquam senex et deuexa aetate haec talia ignorat, idem mihi videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica, et in Isthmo Corinthum, et Spartam in Peloponneso.

16. Reliquum illud forte tibi fuerit, uti dicas, nomen quidem te sciuisse, sed vsu in tempestivum a te esse reprehensum. Age igitur, pro hoc etiam, ut par est, causam dicam, tu vero animum aduerte, si non nimis parum tua referre putas, nihil scire. Si antiqui multa id genus

πολλὰ τοιαῦτα πρὸς ἡμῶν ἀπέρριψαν ἐς τὰς σαί
 ὁμοίως ἕκαστι. τὰς γότε· ἦσαν γὰρ καὶ τότε
 ὡς τὸ εἶκος, βδελυροὶ τινες ἐς τὰ ἡθῆ, καὶ
 μικροὶ, καὶ κακοῦθεις τὸν τρόπον. καὶ ὁ μὲν
 Κόθορον 9) τινὰ εἶπεν, εἰκάσας αὐτῆ τὸν βίον,
 ἀμφίβολον ὄντα τοῖς τριῶν ὑποδήμασιν· ὁ
 δὲ Λυπάην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας θορυβώδης ῥή-
 τωρ ὢν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἐβδόμην 10), ὅτι
 ὡσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμαις, καὶ κείνος ἐν
 ταῖς

ante nos iecerunt in tui similes suae quisque ae-
 tatis: (fuerunt enim tum quoque, ut vero simile
 est, abominandi quidam moribus, et impuri,
 et malefica vita) et alius Cothurnum quendam
 appellavit, vitam illius depingens, quae talibus
 calcamentis comparari posset; alius Rabiem,
 quod conciones tumultuosus orator perturbaret;
 alius septimum, quod ut pueri septimis cuiusque
 men-

9. κόθορον] Pollux 7, 90. sq. inter genera
 calcæorum, ὁ δὲ κόθορος ἐκάτερος ἀμφεῖν
 τοῖν ποδοῖν. ἔθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορ-
 νον· ἐκάλεν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν
 ἀμφοτερισμὸν. Gesner.

10. ἐβδόμην] Septimus hic dies mensis septi-
 mus est, ut ex Gellio patet XV, 2. Apollini
 sacer (Græc. ad Hesiod. συμπ. 770.); non
 in orbem recurrens septimus, quisque. de
 Soul.

ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παι-
διὰν ἐποιεῖτο τὴν σπερδὴν τῆ δῆμ· μὴ δῶς ἔν
καίμοι, πρὸς Ἀδώνιδος, εἰκάσαι παμπόνηρον
ἄνθρωπον, ἀπάση κακίᾳ σύντροφον, ἡμέρας
δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ;

Ἡμεῖς καὶ τὰς χωλὰς τῶ δεξιῶ ἐκτρεπόμεθα
καὶ μάλισα εἰ ἔωθεν ἴδοιμεν αὐτὰς. καὶ εἴ τις
βάκηλον ἢ εὐνῆχον ἴδοι, ἢ πίθηκοι, εὐθύς ἐξιὼν
τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀνασρέφει, καὶ ἐπανέρχε-
ται, ἔκ ἀγαθὰς μαντευόμενος τὰς ἐφημέρας
ἐκείνας πράξεις ἑσσεσθαι αὐτῶ, ὑπὸ πονηρῶ τῶ
πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. ἐν ἀρχῇ
δὲ, καὶ ἐν θύραις, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ
ἔωθεν τοῦ ἅπαντος ἔτους, εἴ τις ἴδοι κίναιδον,
καὶ

*mensis diebus, sic ille in concionibus luderet, ri-
deretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi habe-
ret: nonne igitur mihi etiam hoc, per Adoni-
dem, dederis, uti comparem hominem undique
malum, flagitio omni innutritum, inauspicato
diei atque infausto?*

17. Nos etiam claudos dextro pede auersamur,
et maxime si mane illos videamus: et si quis aut
exsectum videat aut castratum, aut simiam, ad pri-
mum domo egressum, in sua vestigia reuersus redit,
auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones,
post malum illud atque obscenum primum omen.
In principio vero, atque in foribus, primoque egres-
su, summoque velut mane totius anni, si quis videat

καὶ ἀπόρητα ποιῶντα, καὶ πάσχοντα, ἐπίσημον ἐπὶ τέτῳ, καὶ ἀπερρώγῳτα, καὶ μονονεχὶ τῆνομα τῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα, γόητα, ἐπίορκον, ὀλεθρον, κύφωνα II), βάρκαθρον, μὴ φύγη, μηδ' εἰκάσῃ τέτον ἀποφράδι ἡμέρα;

· Ἄλλ' ἔχι σὺ τοιᾶτος; ἔκ ἂν ἕξαμος γένοιο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶδα τὴν σὴν, ὅσγε καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τέτῳ μοι δοκεῖς, ὅτι μὴ ἀπώλυταί σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ πᾶσι δῆλος εἶ καὶ περιβόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμοσε χωρήσεις,

καὶ

cinaedum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipsa re, ruptumque et vietum, et tantum non nomine suorum operum appellatum, impostorem, praestigiatores, periurum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat? non atro hunc diei comparet?

18. Verum nonne talis tu es? Non negaueris, si fortitudinem tuam noui, qui etiam multum tibi ea in re placere videaris, quod non periit tibi fama operum, sed manifestus es omnibus et famosus. Si vero manum conferere velis ac negare

te

II. κύφωνα] De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inferitur, vt κύπτειν cogatur, qui ita vinculus est, plura *Salmas. de Mod. Vsur. p. 814. sq. Gesner.*

καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοιοῦτος εἶναι, τίσι πῖσά ἐρεῖς; τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς (ἐκεῖθεν γὰρ ἀρχεσθαι δίκαιον); ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρώτας σου τροφάς, καὶ ὡς παραδὸς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπεριεφθείρας πάντα ὑπερετῶν, ἄχρι δὴ σε τὸ τῆ' λόγε τῆτο, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἐξέωσε.

Καὶ κῆνα μέμνηνται, ὡς τὸ εἶκος, ἃ πρὸς τὸ θεάτρον ἐνεανιεύε, τοῖς ὀρχησαῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξιῶν εἶναι. ἔδειξεν γὰρ πρὸς σὲ ἂν εἰσῆλθῃς εἰς τὸ θεάτρον, ἔδ' ἂν ἐμήνυσεν, ὅ, τι τῆνομα τῷ δράματι· ἀλλὰ σὺ κοσμίως πάνυ, χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆτα

te talem esse: quibus fidem dictorum facies? civibusne tuis? inde enim incipere aequum est, Sed norunt illi prima tua alimenta, et quomodo deditus tua voluntate perditō illi militi cum illo corruptus fueris, in omnibus ei subseruiens, donec te lacerum, quod aiunt, pannum cum effecisset, exegit.

. 19. Etiam illa meminerunt, vt probabile est, quomodo in scena adolescentem te validum ostenderis, cum saltatoribus accommodares operam tuam, et dux gregis esse postulares. Nemo enim te prius in theatrum prodibat, neque quod nomen esset fabulae indicabat. Sed tu decenti habitu, aureis indutus calceis, vesteque tyrannica

τα τυραννικὴν, προεισεπέμπε, εὐμένειαν αἰτή-
 σων παρὰ τῷ θεάτρῳ, σεφάνης κομίζων, καὶ
 κρέττω ἀπιῶν, ἤδη τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλ-
 λά νῦν ῥήτωρ καὶ σοφιστῆς. καὶ διὰ τῆτο ἦν
 πύθωντοί ποτε τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σεῦ ἐκείνοι,
 τῆτο δὲ τὸ ἐκ τῆς τραγωδίας, δύο μὲν ἡλίους 12)
 ὄραν δοκῶσι, δισσὰς δὲ Θήβας. καὶ πρόσχειρον
 ἀπασιν εὐθύς τὸ, Ἐκείνος, ὁ τότε, καὶ μετ'
 ἐκείνα. τοιγάρτοι καὶ αὐτὸς εὖ ποιῶν, ἔτι ἐπι-
 βαίνεις τὸ παράπαν, οὐδ' ἐπιχωριάζεις αὐτοῖς;
 ἀλλὰ

praemittēbare, benevolentiam petiturus a theatro,
 coronas ferens, discedens cum plausu; iam tum
 honoratus ab illis; sed modo orator ac Sophista.
 Itaque cum audient quondam talia de te illi, il-
 lud sane quod est in Tragoedia, duo sibi soles vi-
 dere videbuntur ac Thebas duplices: atque in
 promptu statim erit omnibus, *Istene? qui iam?
 post ista?* Itaque ipse, prudenti sane consilio,
 omnino non accedis ad illos, neque in ista regio-
 ne

12. δύο μὲν ἡλίους | Pentheus furens apud Eu-
 rip. Bacch. 916. καὶ μὴν ὄραν μοι δύο μὲν
 ἡλίους δοκῶ; Δισσὰς δὲ Θήβας, quod imi-
 tatus Virg. Aen. 4, 469. vbi reliquas imi-
 tationes dedit Iacorda. Add. Ouid. Art. 3,
 764. vbi de ebrietate. Furiosos et ebrios
 hac in re iungit Lactant. de Opif. Dei 9,
 1. Gesner.

ἀλλὰ Φεύγεις ἑκὼν πατρίδα, οὔτε χεῖμα κα-
κὴν 13), ἔτε θέρει ἀργαλέην, ἀλλὰ κακίστην καὶ
μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν. τὸ γὰρ ἐλέγ-
χεσθαι, καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῶν
πάλαι ἐκείνων συνέιναι, βρέχος ὡς ἀληθῶς ἔσι
σοι. καίτοι τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰ-
δέσθῃς σύ; τί δ' ἂν αἰσχυρὸν ἠγήσαιο τῶν
ὑστέρων; πυρθάνομαι δὲ καὶ κτήματα εἰνὸς σοι
μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύσητον ἐκείνο πυργίον,
ὡς τὸν τῆ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλήν εἵ-
ναι πρὸς αὐτό. ἴτες μὲν δὴ πολίτας ἔδαμῃ ἔ-
δαμῶς μεταπίσειας ἂν, μὴ ἔχῃ τῶν ἀπάντων
βδελυ-

ne versaris, sed sponte exulas e patria, nec mala
per hiemem, neque graui per aestatem, sed pul-
cherrima et maxima earum quae in Phoenice sunt
omnium. Nempe redargui, et versari cum scien-
tibus et recordantibus antiquorum illorum, vere
tibi suspendium est. Verum quid ita deliro?
Quem enim tu vereris? Quid vltimorum tur-
pe putares? Audio vero etiam possessiones apud
illos magnas tibi esse, miseram illam turriculam
adeo, vt Sinopensis dolium cum illa comparatum
Iouis aula esse videatur. Ciuibus ergo tuis nulla
vnquam ratione persuadeas, quo minus omnium

K. 4

te

13. χεῖμα κακὴν.] Alludit ad Hesiod. 'Egy.
640. Gesthet.

βδελυρώτατόν σε ἡγεῖσθαι, ὄνειδος κοινὸν ἀπά-
ση τῇ πόλει.

Τάχα δ' αἶν τὰς ἄλλας τὰς ἐν τῇ Συρίᾳ προ-
λάβοις ὁμοψήφους, εἰ λέγοις μηδὲν ποιηρὸν μη-
δὲ ἐπαίτιον βεβιωῖσθαι σοι. Ἡρακλεις, ἡ μὲν
Ἄντιόχεια καὶ τῆργον αὐτὸ εἶδεν, ὅτε τὸν Ταρ-
σόθεν ἤκουτα ἐκείνου νεανίσκον ἀπαγαγών. ἀλλ-
ὰ καὶ ἀναδέρειν αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν
ἀλλὰ ἴσασί γε, καὶ μέμνηται οἱ τότε ὑμῖν ἐπι-
σαντες, καὶ σὲ μὲν ἐς γόνυ συγκαθήμενον ἰδόν-
τες, ἐκείνον δὲ, οἶσθα ὅ, τι καὶ ποιῶντα, εἰ μὴ
παντάπασιν ἐπιλήσμων τις εἶ.

Ἄλλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοῦσί σε, οἱ με-
τὰ τὰς ἐν Συρίᾳ θαυμαστὰς ἀθλὰς ἐκείνης ὑπο-
δεξά-

te putent impurissimum, commune totius civi-
tatis opprobrium.

20. Fortasse autem reliquorum in Syria suffra-
gia feras, si dicas, nihil tibi malum neque ob-
noxium patratum esse? At Hercule ipsum opus
vidit Antiochia, cum venientem illum e Tarso
adolescentem abduxisti. . . . Verum etiam dete-
gere ista turpe forte mihi fuerit. Interim norunt
et meminere, qui tum adstiterunt, ac te conqui-
niscentem viderunt, illum autem, facientem illud,
quod tu nosti, nisi omnino obliuiosus es.

21. Sed Aegyptii forte te ignorant, qui post
praeclara illa in Syria certamina fugientem ob ea,
quae

δεξάμενοι Φεύγοντα, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν
 ἱματιοκαπήλων διωκόμενον, παρ' ὧν ἐσθῆτας
 πολυτελεῖς πριάμενος, ἐφόδια εἶχες. ἀλλ' ἐκ
 ἐλάττω σοι ἢ Ἀλεξάνδρεια σύνοιδεν, εἰδὲ, μὰ
 Δί', ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κεκρίσθαι
 αὐτήν· ἀλλ' ἤτε ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰ-
 σχεργία σοι ἐκεῖ ἐπιμανεστέρα, καὶ τᾶνομα ἐπὶ
 τᾶτοις μείζον, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἀκάλυπτος ἢ κε-
 Φαλή. 14)· εἰς μόνος, ἂν ἐπίστευσέ σοι ἐξάρνω γι-
 γνομένῳ μηδὲν τοιᾶτον ἐργάσασθαι, καὶ βοή-
 θος ἂν κατέσῃ, ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ
 ἐν τοῖς ἀρίστοις Ῥωμαίων. τᾶνομα δὲ αὐτὸ δώ-
 σεις

quae dixi te, receperunt, cum vestiarii te mer-
 catores persequerentur, a quibus cintas vestes
 pretiosas habebas pro viatico. Sed nec minorum
 tibi Alexandria conscia est, nec oportebat, ita
 me Iupiter, illam Antiochia inferiorem iudicari.
 Verum libido magis nuda, et turpitudine flagitio-
 rum furiosa magis, et maior propter ista cele-
 britas, et super omnia caput apertum. Unus so-
 lus neganti tibi credidit, nihil te tale fecisse; et
 auxilio tibi fuit, ultimus, qui te conduxit, vir
 inter principes Romanorum. Nomen ipsum ta-

K 5 cere

14. ἀκάλυπτον κεφαλήν refero ad notum mo-
 rem obnubendi in turpitudine et pudore ca-
 put. Vid. interpp. Petron. ad illud c: 7:
 operui caput. Gesner.

σεις ἀποσιωπῆσαι μοι, καὶ ταῦτα πρὸς πάντας εἰδόμενος, ὃν λέγω. ἐκεῖνος τοῖσιν τὰ μὲν ἄλλα ὀπίσσω ἔτλη ἐν τῇ συνουσίᾳ τολμηθέντα ὑπὸ σῆ; τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἠνίκα σε κατέλαβε τῷ μαιρακίᾳ τῷ οἰνοχόῳ τῷ Οἰνοπίωνος ἐν γόνασι κείμενον, τί οἶει; ἐπίστευσεν ἄν σοι μὴ εἶναι τοιοῦτον, αὐτὸ τὸ ἔργον ἐφῶν; ἔκ, εἶγε μὴ παντάπασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ' ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐτίκα ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ καθάρσιόν γε, ὡς Φασι, περιενεγκιὼν ἐπὶ τῇ σῆ ἐξόδῳ.

Ἀχαΐα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλίᾳ πᾶσα ἐμπέπλησαι τῶν σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης, καὶ ἔνχιό γε τῆς εὐκλείας. ὥσε πρὸς τὰς θαυμάσιον μάζον-

cere mihi permittes, idque cum sciant omnes, quem designem. Ille igitur quot alias res sustinuerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid attinet dicere? Sed cum deprehendisset te pueri pocillatoris Oenopionis in genibus iacentem, quid putas? crediditne tibi, te non esse talem? ipsum opus cum videret? Non: nisi caecus omnino fuit. Verum indicavit nempe sententiam suam, qui statim domo te eiiceret, et purgamina quaedam, ut aiunt, post excessum tuum circumferret.

22. Ergo Achaia quidem et omnis Italia tuorum plena facinorum, et partae inde famae. Ac fruaris, opto, ista gloria. Itaque ad eos, qui miran-

μάζοντάς ἐγωγε τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν πρῆττόμε-
να ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ ἀληθές εἰσι,
πῶς ἐκ ἀν' ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σ' ἤδει-
σαν; καίτοι κινῶν ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς
γυναικας προσέμαθες.

Οὐ περὶ πόδα ἔν τῷ τοιζῶ, εἶπέ μοι ἀπο-
φράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Διὸς, καὶ
Φιλῆσαι τῷ σώματι προσέτι ἀξιώσεως ἡμῶς
ἐπ' ἐκεῖνοις τοῖς ἔργοις; τῆτο γὰρ τὸ ὑβριστότα-
τον ποιῆεις, καὶ μάλιθα πρὸς ἑς ἡκίστα ἐχρήν, καὶ
τὰς ὁμιλητάς, οἷς ἰκανὰ ἔν ἐκεῖνα μόνα τὰ κα-
κὰ τῆ σῆ σώματος ἀπολαύειν, τὸ βάρβαρον
τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς Φωνῆς, τὸ ἄκρι-
τον, τὸ ἀτακτον, τὸ πάντῃ ἄμωσον, καὶ τὰ
τοιζῶ-

mirantur, quae nunc fiunt Ephesi, illud equidem
dico, quod est verissimum, quam non admira-
turi tum essent, si priora tua nossent? Verum
etiam novum quiddam hic, circa mulieres, ad-
didicisti.

23. Nonne ergo tali homini conuenit, dic
mihi, *Apopbrada* vocari. Sed quid, per Iouem,
etiam osculum offerre nobis adhuc audes post
isthaec facinora? hoc enim facis contumeliosissi-
me, et illis maxime, quibus minime oportebat,
tuis sodalibus, quos satis erat illa sola oris tui ma-
la exhaurire, nomina barbara, vocem asperam,
nihil discretum, nihil ordinatum, a mulis alie-
na omnia, et quae his similia sunt. Osculum
autem

τοιαῦτα· Φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ τέτοις μὴ γένοιτο,
 ὦ ἀλεξίκακε· ἀσπίδα μᾶλλον ἢ ἔχιδναν Φιλῆ-
 σαι ἄμεινον, δῆγμα ἐκεῖ τὸ κινδύνευμα, καὶ
 ἄλγημα, καὶ ὁ ἰατρὸς εἰσκληθεὶς, ἐπήμυνεν·
 ἀπὸ δὲ τῆ σὺ Φιλήματος, καὶ τῆ ἰᾶ ἐκείνης, τίς
 ἂν ἢ ἱεροῖς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν θεὸς
 ἐπακῆσειεν ἔτι εὐχομένῃ; πόσων περιζῶντη-
 ρίων, πόσων πρταμῶν δεῖ;

Καὶ τοιῦτος αὐτὸς ὢν, κατεγέλας τῶν ἄλλων
 ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα καὶ
 τηλικαῦτα ἐργαζόμενος· καίτοι ἐγὼ μὲν ἀπο-
 Φράδα μὴ εἰδώς, ἡσχυρόμην ἂν μᾶλλον, οὐχ
 ὅπως εἰπὼν ἀρνηθεῖην αὐ· σὲ δὲ ἔδειξ ἠτιάσα-

το

autem te ferre insuper, absit, Depulsor malo-
 rum! natricem aut viperam osculari potius est.
 Morsus hic periculum, et dolor, quem aduoca-
 tus depellit medicus. A tuo vero osculo, et isto
 veneno, quis ad templa accedat vel altaria? Quis
 Deus amplius precantem exaudiat: quot adspersio-
 nibus, quot fluminibus opus erit?

24. Ac talis ipse cum esses, risisti alios de no-
 minibus ac verbis, facinora talia ac tanta perpe-
 trans? Verum ego si nescissem *Aprobrada*, pudore
 afficerer potius, tantum abest, vt me vsum eo
 nomine, negem: at te nemo nostrum adhuc ac-
 cusa-

cusa-

το ἡμῶν Βρωμολόγης 15) λέγοντα, καὶ τροπο-
μάσθλητας, καὶ ῥησιμετρῆιν, καὶ Ἀθηνιῶ, τὸ
Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ, καὶ ἀνδοκρατεῖν, καὶ σφεν-
δικίζειν, καὶ χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε
ὁ λόγιος Ἐρμῆς ἐπιτρέψειεν αὐτοῖς λόγοις. πᾶ
γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὐρίσκεις; ἐν γωνίᾳ πε-
τάχα τῶν ἰαλέμων 16) τινὸς ποιητῶν κατορω-
ρυγμέ-

cusavit, cum verbicrepor diceres, et morefutiles,
et vocimetiri, et Aibenurio .h. e. Athenas cupio,
et floripotentem esse, et σφενδικίζειν, et χειρο-
βλημᾶσθαι. Male te malum hominem dicendi
arbitor Mercurius ipsis tuis cum verbis conterat.
Vbi enim librorum ista inuenis? In angulo forte
Lalemorum poetarum cuiusdam defossa, rubiginis
et

15. Βρωμολόγης] Tenui hanc in interpretan-
do rationem, ut quae verba sola compositio-
nis insolentia peccare viderentur, ea simili-
bus, quoad possem Latinis redderem; vlti-
ma vero, quae plane barbara sunt, Graece
scripta apponerem. Nempe pro σφενδοί-
ζειν, *fundam emittere*, σφενδικίζειν dixerat
homo, quasi nomen esset σφένδιξ, et χει-
ροβλημᾶσθαι voluit esse *manu proiicere*, quod
formauit contra omnem analogiam ex βέ-
βλημα. Gesner.

16. τῶν ἰαλέμων] Ialemum frigidum fuisse
poëtam, facile credimus Hesychio, Eustath.
ad Il. Z, p. 494, 43. Basf. atque adeo Ἰαλέ-
μα ψυχρότερος, quod refertur etiam ab
Αρο-

φυγμένῃ, εὐρωτῶς καὶ ἀρχαγίων μεσῶ, ἦπῃ ἐκ
τῶν Φιλανίδος δέλτων, ἃς διὰ χειρὸς ἔχεις·
σὲ μέντοι, καὶ τῆ σὲ σώματος ἄξια.

Ἐπεὶ δὲ τῆ σώματος ἐμνήσθην, τί Φαίης ἂν,
εἴ σε ἡ γλῶττα εἰς δικαστήριον προκαλεσαμένη
(θῶμεν γὰρ ἔτως) ἀδικήματος, ἢ, τὸ μετριώ-
τατον, ὕβρεως 17) διώκοι, λέγῃσαι; Ἐγὼ σε;
ὦ

et aranearum plena, aut forte de Philaenidis ta-
bulis, quas prae manu habes; te tamen ac tuo
ore dignissima.

25. Cum vero in mentionem oris incidi, quid
dicas, si tecum in ius vocato lingua (ita enim
ponamus) iniuriae, aut minimum contumeliae

agat,

Apostolio 10, 39. Sed iustus etiam, *ἄδικη*,
πένθος notionem illi nomini adiunctam ne-
gari non potest. Vid. *Enrip.* Orest. 1391.
Supplic. 281. *Troad.* 600. *Apostol.* l. c.
itemque 6, 54. *Gesner.*

17. ἀδικήματος ἢ τὸ μετρ. ὕβρ.] Si haec ve-
ra est lectio, oportet ἀδικημα etiam specia-
le, et grauis quidem criminis, nomen fuisse,
forte impietatis, vt in illa Socratis accu-
satione, ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης, cuius respectu
ὕβρις possit μετριώτατον videri. Lingua,
res sancta ac diuina, turpissime profanata
etc. Alioquin transpositione leui ita con-
cinnari possit hic locus, vt nihil, quod of-
fendere quemquam possit, relinquatur, ὕ-
βρεως, ἢ τὸ μετριώτατον, ἀδικήματος,
διώκοι. *Gesner.*

ὡὶ ἀχάρισε, πένητα καὶ ἄπορον παρὰ λαβοῦσα,
καὶ βίε δέουμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεά-
τρεις εὐδοκιμεῖν ἐποίησα, νῦν μὲν Νῖνον, νῦν δὲ
Μητίσχον, εἶτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖ-
σα, μετὰ ταῦτα δὲ, παιῶας συλλαβίζειν διδά-
σκοντα, μακρῶ χρόνῳ ἔβασκον, ἤδη δὲ καὶ τὰς
ἄλλοτριζὰς τὰς λόγους ὑποκρινόμενον, σοφί-
στην εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν προσή-
κυσαν δόξαν περιῆψα· τί τείνουσιν τηλικῶτον ἔχων
ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάττεις
ἐπιτάγματα αἰσχρῶς, καὶ ὑπεργίας καταπτύσσης;
ἔχ' ἱκανὰ μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδε-
σθαι, καὶ ἐπισηκῆν, καὶ τὰς τοσούτους ὕθλους
καὶ λήρους διαντλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον
τῶν λόγων ἐκείνων ἐμῶν; ἀλλ' οὐδὲ νυκτὸς
τὴν

agat, dicens, Ego te, ingratus, pauperem et omnium
inopem cum acceperissem, et victus indignum, primo
in theatris ut floureres effeci, quae modo Ninum te,
modo Metiochum, et paullo deinde post Achillem
constituerim. Postea syllabas colligere docentem pue-
ros diu alui. Iam vero, alienas agens orationes,
Sophista ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae
nihil ad te pertineat conciliaui. Quid igitur tan-
tum habes, quod mihi obiicias, quod ita mecum agis,
et imperia mihi imperas spurcissima, ac despuenda
ministeria? Nonne satis mihi ei aut diurna illa opera,
mentiri, peierare, tot nugae et deliramenta exhau-
rire, vel potius coenum orationum illarum vomere?
At

τὴν κακοδαίμενα σχολὴν ἄγειν ἕως· ἀλλὰ μόνη
 σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατῆρα, καὶ μιῶνομα,
 καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέ-
 γνωκας, καὶ ὡσπερ ἄλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ
 ἐπικλύζεις τσάτοις κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔργον
 ἐστὶ μόνον· τὰ δὲ τοιαῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν,
 ἄλλοις μέρεσι προσέτακται. ὡς ὦφελε καί με
 τις, ὡσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας, ἐκτεμεῖν. μα-
 καριώτερον γὰρ μοι αἰ γλῶτται τῶν τὰ τέκνα
 κατέδηδοκόντων.

Πρὸς θεῶν, ἣν λέγει ταῦτα ἡ γλῶττα, ἰδίαν
 αὐτῇ Φωνὴν λαβῆσα, καὶ τὸν πύγωνα συνήγο-
 ρον ἐπικαλεσαμένη, τί ἂν ἀποκρίναίῃ αὐτῇ;
 ἐκεῖνα δηλονότι, ἃ καὶ πρὸς τὸν Γλαῦκον ἔναγχος
 εἶρη-

*At tu neque noctibus infelicem me otiosam esse pate-
 ris: sed sola tibi facio omnia. et conculcor, et in-
 sanio. Et pro eo quod lingua nata sum, ut manu
 uti me decreuisti: meque tanquam alienam contume-
 liose tractas, et tot malis obruis. Loqui meum
 opus unicum est: ista vero talia et facere ac pati
 aliis membris a natura iniunctum est. Itaque utinam
 me quoque aliquis, ut illam Philomelae exceret!
 Beatiores enim me sunt linguae eorum, qui suos
 ipsi pueros deuorant.*

26. Per Deos! si ista dicat suum sibi sermonem
 sumens lingua, et aduocatam sibi adsciscat bar-
 bam tuam, quid illi respondeas? Illa nempe,
 quae etiam ad Glaucum nuper a te dicta sunt, de
 perpe-

εἰρηταί σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ ἤδη τῷ ἔργῳ αἰ-
τιώμενον, ὡς ἐπὶ τῷ ἔνδοξος ἐν βραχεῖ, καὶ
γνώριμος ἅπασιν γεγένησιν. πόθεν ἂν ἔτω πε-
ριβόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμενος; ἀγαπητὸν
δὲ ἔπωσεν κλεινὸν καὶ ὀνομαστὸν εἶναι; εἶτα κατ-
αριθμήσειν 18) αὐτῇ τὰς πολλὰς σε προσηγο-
ρίας, ὅσας κατὰ ἔθνη προσείληφας, ὃ καὶ
θαυμάζω, ὅτι τὴν μὲν ἀποφράδα ἐδυσχέρα-
νας ἀπέσας, ἐπ' ἐκείνοις δὲ τοῖς ὀνόμασιν οὐκ
ἠγανάκτεις.

Ἐν Συρίᾳ μὲν ῥοδοδάφνη κληθεῖς, ἐφ' ᾧ
δὲ, νῆ τὴν Ἀθηναίαν, αἰσχύνομαι διηγείσθαι:
ὡσε

perpetrato iam facinore expostulantem, te hac
ipsa re nobilem breui tempore et conspicuum
omnibus factum. Vnde enim tantum celebritatis
dicendo consecutus esses? Optabile autem est,
quacumque demum ratione celebrem esse atque
nobilem. Tum enumerares illi multas illas tuas
appellationes, quas per gentes accepisti. Qua
in re miror, te Apophrade audita indignatum
esse, illis autem nominibus non fuisse offensum.
27 In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero
causa, ita me Pallas amet! enarrare pudet; itaque
quan-

18. καταριθμήσειν] Non apparet, vnde hoc
infinite pendeat. Connexa est oratio cum
illo τί ἂν ἀποκρίναίτο; Itaque suspicor κατα-
ριθμήσεις vel καταριθμήσεις. Gesner.
Luc. Op. T. VII. L

ὥς τε γέ ἐπ' ἐμοί, ἀσαφές ἔτι ἔσω. ἐν Παλαι-
 σίνῃ δέ, Φρυγμός ἐς τὰς ἀκάνθας τῶ πώγωνος,
 οἶμα, ὅτι ἐνυττε μεταξύ· ἔτι γὰρ ἔξυρες αὐ-
 τόν. ἐν Αἰγύπτῳ δέ συνάγχῃ, πρόδηλον τῷτο·
 μικρῶ γοῦν Φασιν ἀποπνιγῆναι σε ναύτῃ τινὶ
 τῶν τριαρμένων ἐντυχόντα, ὃς ἐμπεσὼν ἀπέ-
 φραξέ σοι κηρσόμα. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλτι-
 σοι, ἀνιγματῶδες ἔδεν, ἀλλὰ γράμματος ἐνὸς
 προσθήκῃ τιμήσαντές σε, Ἀτίμαρχον ὠνόμα-
 ζον· ἔδει γὰρ καὶ κείνῃ τι περιττότερον 19) προσ-
 εἶναι

quantum ad me; obscurum porro sit: in Palae-
 stina vero sepes, propter barbae spinas arbitror,
 quae interea pungeret, tum enim adhuc eam
 radebas: in Aegypto angina; quod manifestum
 est; parum enim abfuisse aiunt, quin suffocarere,
 cum in nautam quendam, de iis qui trium velo-
 rum naues habent, incidisses, qui irruens ip-
 sum tibi os obturauerit. Athenienses quidem,
 viri optimi, nulla circuitione vsi, sed vnus te
 literae additione honorantes Atimarchum (*prin-
 cipem infamium*) appellabant: oportebat enim
 illo etiam amplius quiddam tibi inesse. In Italia
 autem

19. καὶ κείνῃ τι περιττότερον] Ambigua ora-
 tio, non satis clarum, quo referatur καὶ κείνῃ.
 Nihil mihi videtur magis conuenire, quam
 vt dicamus comparari hic inimicum Luciani
 cum Timarcho illo, contra quem habita ex-
 stat Aeschinis oratio, qua eadem fere illi,
 quae

εἶνά σοι. ἐν Ἰταλίᾳ δὲ, Βαβαί, ἡρωϊκὸν ἐκεῖ-
νο ἐπεκλήθη, ὁ Κύκλωψ, ἐπειδὴ ποτε καὶ πρὸς
ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ τὰ τῶν Ὀμήρου
ῥαψωδῶσαι, καὶ σὺ τὴν ἀσχεργίαν ἐπεθύμη-
σας. καὶ αὐτὸς μὲν ἔκτισο μεθύων ἤδη, κισσύ-
βιον ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινηθιῶν Πολύφημος,
νεκνίας δὲ ὑπόμισθος, ὀρθὸν ἔχων τὸν μοχλόν,
εὖ μάλα ἠκονημένον, ἐπὶ σὲ Ὀδυσσεύς τις ἐπῆει,
ὡς ἐκκόψων τὸν ὀφθαλμόν.

Κακί-

autem vah! Heroicum illud cognomen adeptus
es, Cyclops, cum supra veterem illum appara-
tum, ad Homericæ fabulæ imitationem peragere
impuritatem velles. Atque ipse quidem iacebas
ebrius iam, poculum illud manu tenens libidi-
nans Polyphemus. Adolescens vero mercede
conductus, rectum gestans vectem probe acutum;
te velut Vlysses aliquis inuasit, vt exterebraturus
oculum:

L 2

Hinc

quæ hic nostro obiciuntur, summa præ-
sertim peruersæ libidinis impuritas. Dicit
igitur, in mentem venisse Atheniensibus,
cum spurcissimum hunc mortalem viderent,
sui Timarchi illius antiqui: sed cum vellent
indicare, hunc illo multum pestilentio-
rem, non Timarchum vocasse, sed aucto nomine
Atimarchum, vt simul πάντων τῶν ἀτίμων
πρῶτον dicerent. Gesner.

Καίεινε μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ'
ἔγχος.

Αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νείκτον ἀνθερεῶνα.
καὶ γὰρ εἶδεν ἄτοπον ὑπὲρ σὲ λέγοντα ψυχρο-
λογεῖν· σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ σό-
μα, καὶ ὡς ἐνὶ πλατύτατον κεχηγιῶς, ἠνεΐχου
τυφλέμενος ὑπ' αὐτῆ τὴν γνάθον. μᾶλλον δέ,
ὥσπερ ἡ Χαρυβδὶς, αὐτοῖς ναύταις, καὶ πηδα-
λίοις, καὶ ἰσίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν τὸν Οὐ-
τιν. καὶ ταῦτα ἐώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἶ-
τά σοι ἐς τὴν ὑσεραϊαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέ-
θη, καὶ εἰς τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες.

Τοιούτοις δὲ καὶ τούτοις ἐνόμασι πλετῶν,
αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἶπέ μοι τί
πάσχεις,

*Hinc at aberravit: aliorsum vertitur hasta,
Cuspisque ad menti extremas effunditur oras.*

Nec enim absurdum est, de te qui dicat, frigi-
de dicere. Tu vero Cyclops, aperto ore et quam
poteras latissime hians, buccas tibi ab illo excoe-
cari patiebaris, vel potius vt Charybdis, ipsis
cum nautis et gubernaculis ac veis, totum gluti-
re Vtin cupiens. Atque haec alii quoque vide-
bant praesentes. Deinde postridie illius diei sola
tibi pro defensione ebrietas, confugiebasque ad
merum.

28. His ergo talibus ac tantis cum nominibus
abundes, *Aporbradis* te pudet? Per Deos dic mi
hi

πάσχεις, ἐπειδὴν κακείνα λέγῳσιν οἱ πολλοί, λεςβιάζειν σε καὶ Φοινικίζειν; ἄρα καὶ ταῦτα ὡσπερ τὴν ἀποφράδα ἀγνοεῖς, καὶ οἶε τάχα περ ἐπαινέεισθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν διὰ τὸ σύντροφον οἶσθα, τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνώτα μόνην ἀτιμάζεις, καὶ ἀποκλείεις τοῦ καταλόγου τῶν ὀνομάτων; ταιγαρῶν ἔμεμπτὰς ἡμῖν τίνεις τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναικωνίτιδος περιβόητος εἶ. πρῶν γὰρ ἐπειδὴ τινὰ γάμον ἐν Κυζίκῳ μνησθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα ἐκπεπυσμένη πάντα ἢ βελτίστη ἐκείνη γυνή, Οὐκ ἂν προσείμην, ἔφη, ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἄνδρὸς δεόμενον.

Εἶτα ἐν τοιῆτοις ὄντι σοι, ὀνομάτων μέλει, καὶ γελαῖς, καὶ τῶν ἄλλων καταπτύεις; εἰκότως.
οὐ

hi, quid tibi est animi, cum etiam illa vulgus ait, Lesbio te et Phoenicio morbo laborare? Numquid ista quoque, vt *Aprophrada* ignoras, et putas forte illis te laudari? An ista quidem, vt familiaria tibi, nosti, *Aprophrada* autem solam vt ignotam respicis, et tuorum catalogo nominum excludis? Haec cum ita sint, non leues nobis poenas luis, sed ad Gynaeconitidem vsque celebraris. Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzici ambire auderes, bene edocta de omnibus optima illa mulier, *Non admiserim*, inquit, *virum, qui virum ipse quaerat.*

29. Deinde cum hic loci sint res tuae, nomina curas, et rides, et despicias alios? Merito sane.

οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὁμοιά σοι λέγειν δυναίμεθα.
 πόθεν; τίς ἔτιωσ ἐν λόγοις μεγαλότολμος, ὡς
 ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχὰς 20), ἀντὶ ξίφους,
 τρίακων αἰτεῖν; τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρι-
 χαράνῳ κρίνοντα Φάναμ, τριγλώχινι λόγῳ κα-
 κηκέναι αὐτὸν τὰς πρὸχέσας πόλεις; καὶ πάλιν,
 ἐκτρίακῶσαμ αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶναι
 Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρῶην γὰρ καὶ λύχνον
 ἄψαξ ἐζήτεισ ἀδελφόν τινα, οἶμαμ, ἀπολωλό-
 τα· καὶ ἄλλα μυρία, ὧν ἐδὲ μεμνήσθαι ἀξιοί,
 ἤμονε ἐκείνε, ὅπερ οἱ ἀκῆσαντες ἀπεμνημόνευον.
 πλᾶ-

Nec enim, qualia tu, dicere omnes possumus.
 Unde? Quis ita audax in verbis, ut contra tres
 moechos pro gladio tridentem poscat? aut ut Theo-
 pompum de Tricarano iudicantem dicat, *tricus-
 pide oratione destruxisse eminentes urbes*: et Iulius,
extridentasse illum (tridente illo expugnasse) *Graeciam*,
 et esse in dicendo *Carberum*? Nuper quidem
 etiam *accensa lucerna quaecebas fratrem quendam*,
 puto, *perditum*: et sexcenta alia, quorum neque
 meminisse operae pretium est, praeterquam istius
 solius, quod auditores referebant. *Dives aliquis*,
 puto,

20. ἐπι — τρεῖς μοιχὰς] Nempe in declama-
 tione finxerat, a marito tres uxoris suae moe-
 chos deprehensos: maritum poscere non gla-
 dium, sed ita magnum tridentem, uti tres
 vno ictu posset confodere. *Gesner.*

πλάσιός τις, οἶμαι, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχ-
 θροί. εἶτα μεταξύ περὶ τῶν πλάσιον λέγων, Ἄ-
 πέκτεινεν, ἔφη, ἄτερον τῶν πενήτων γε-
 λασάντων δὲ, ὡς τὸ εἶκος, τῶν παρόντων, ἐπ-
 ανορθόμενος δὲ σὺ, καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διη-
 μαρτημένον, Οὐμνῶν, ἔφη, ἀλλὰ ἄτερον αὐ-
 τῶν ἀπέκτεινεν. ἔω τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν μη-
 νοῖν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμα, καὶ τὸ
 ἐκχύειν, καὶ ὅσα ἄλλα κατὰ τοῖς σοῖς λόγοις
 ἐπανθεῖ.

Ἄ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίης ἐλαυνόμενος ποιεῖς,
 Ἄδραστει Φίλη, ἐκ ἄν τινι ὀνειδίσαιμι. συγ-
 γνωσὰ γῶν, εἴ τις λιμῶν πιεζόμενος, παρακατα-
 θήκας

puto, et duo pauperes inimici erant. Deinde, cum
 de diuite diceres, *Interfecit*, aiebas, ἄτερον
pauperum (alterum, τὸν ἕτερον). Ridentibus au-
 tem, vt facile est ad credendum, qui aderam,
 emendaturus peccatum tuum, et repositurus in
 quo peccatum erat, *Non ita volebam*, dicebas,
sed interfecit ἄτερον. Omitto antiqua illa τριῶν
 μηνῶν, (*trium duorum mensium*) et ἀνηνεμία (pro
 νηνεμία tranquillitas a ventis) et illud πέταμα
 (*volu*) et ἐκχύειν, (*effundere*) et quae alia pulchra
 tuis in orationibus efflorescunt.

30. Quae enim paupertate stimulante facis; il-
 la ego, o faue Adrastea! nemini exprobrauerim.
 Ignoscendum enim, si quis fame subactus depo-
 situm

θύμας παρ' ἀνδρῶς πολίτη λαβῶν, εἴτα ἐπιώρ-
 κησεν, ἢ μὴν μὴ παρελθῆναι· ἢ εἴ τις ἀναι-
 σχύντως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσζιτεῖ, καὶ λω-
 ποδουτεῖ, καὶ τελωνεῖ. ἔ δὴ λέγω ταῦτα, Φθό-
 νος γὰρ ἔδεις ἐξ ἅπαντος ἀμύνασθαι τὴν ἀπο-
 ρίαν· ἐκεῖνο δὲ ἔκετι φορητὸν, πένητά σε ὄντα,
 ἐς μόνως τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆς
 ἀναισχυντίας περιγυγνόμενα. πλὴν εἴ γέ τι καὶ
 ἐπαινεῖσαι μοι δώσεις πάνυ ἀξείως ὑπὸ σὲ πε-
 πρωγμένον, ὅποτε τῶ Τισίᾳ τὴν τέχνην 21) οἴ-
 σθα,

situm a ciue acceptum, deinde periurio interpo-
 sito abneget; aut si quis impudenter roget, vel
 mendicet potius, et spoliet alios vestibus, et te-
 lonium *humile* exercent. Non dico sane talia.
 Nulla est invidia paupertatem omni ope depelle-
 re. At illud iam ferri non potest. pauperem te
 hominem in solas id genus libidines effundere
 impudentiae tuae lucra. Verum si quid etiam
 laudare mihi permittis, illud urbane admodum a
 te factum est, cum Tisiae artem, nosti quomodo,
 bis

21. τῶ Τισίᾳ τὴν τέχνην] Meminerint, qui
 acumen Luciani volunt assequi, primo frau-
 dem commissam, circa Artem, h. e. libram
 de institutione Rhetoricā Tisiae illius Siculi,
 qui discipulus fuit Coracis: deinde Coracem,
 κόρακα, esse *coruum* Graecis, furax animal;
 cum itaque δις κόρακα vocat Lucianus ini-
 micum suum, bis-furem appellare: *tertio lu-*
 lum

σθα, ὡς τὸ δισκόρακος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐχαρπάσας τῷ ἀνοήτῃ ἐκείνῃ πρεσβύτε χρυσῶς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τῷ βιβλίῳ, πενήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, κατασοφισθεῖς.

Πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν ἀφήμι σοι. ἐκεῖνο δὲ μόνον προσλέγω, πράττε μὲν ταῦτα, ὅπως σοι Φίλον, καὶ μὴ παύσαιο τὰ τοιαῦτα ἐς ἑαυτὸν παροινῶν, ἐκεῖνο δὲ μηκέτι, ἀπαγε. ἔ γάρ ὅσισιν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐσίαν τὲς ταῦτα διατιθέντες καλεῖν, καὶ φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὄψων τῶν αὐτῶν ἀπτεσθῶν. ἀλλὰ

bis Coracis (corui) opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Tisiam pro libro quinquaginta et septingentas drachmas astu circumventus exsoluit.

31. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto lubens. Illud vero solum adiiicio. Age istaec ut lubitum fuerit, ne desine ebrios in te ipsum furores exercere. At illud, quod dicere nolo, ne amplius. Apage. Neque enim fas est ad eandem mensam vocare, qui ita se instituunt, et amicitiae illis poculum propinare, et eisdem attingere cibos. Verum nec il-

L 5 . lud

sum verborum esse, in τισίας et ἐξέτισε.
Gesner.

λά μηδὲ ἐκεῖνο ἔσω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, Φιλή-
 ματα· καὶ ταῦτα πρὸς τὰς ἔ πρό πολλῆ ἀπο-
 φράδα σοι ἐργασαμένως τὸ σῶμα· καὶ περὶ δὴ περ
 ἅπαντ' Φιλικῆς παραινέσεως ἠρξάμην, καὶ κεῖνα,
 εἰ δοκεῖ, ἄφελε, τὸ μύρω χρίεσθαι τὰς πο-
 λιὰς, καὶ τὸ πιττῆσθαι μόνον ἐκεῖνα. εἰ μὲν
 γὰρ νόσος τις ἐπέγχει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευ-
 τέον· εἰ δὲ μηδὲν νοσεῖς τοιῦτον, τί σοι βέλε-
 ται καθαρὰ, καὶ λεῖα, καὶ ὀλισθηρὰ ἐργάζε-
 σθαι, ἢ μηδὲ ὀρᾶσθαι θέμις; ἐκεῖνό σοι μόνον
 σοφόν, αἰ πολιαί, καὶ τὸ μηκέτι μελαίνεσθαι,
 ὡς προκάλυμμα εἶναι τῆς βδελυρίας. Φεῖδε δὴ
 αὐτῶν πρὸς Διὸς, καὶν τέτω, καὶ μάλιζα τῆ
 πώγωνος αὐτοῦ, μηδὲ μιάνης ἔτι, μηδὲ ὑβρί-
 σης·

lud fiat quod post sermones solet; oscula: caque
 apud illos, qui paullo ante ipsum tibi os ut Apo-
 phras (obscenum, detestabile) fieret, effecere. Et
 quando semel amice te cohortari coepi, etiam
 illa, si videtur, aufer, ut unguento ungas canos,
 ac vellas ista sola. Si quis enim morbus vrget,
 totum corpus curandum est: sin tale nihil aegro-
 tas, quid sibi vult quod pura, et leuia, et lubri-
 ca facis; quae nec videri fas est? Illud solum in
 te sapiens, cani, et quod non amplius niger es.
 Itaque velum sit patere tuae impuritatis. Parce
 sane illis, per Iouem, vel haecenus, et in primis
 barbae ipsi, nec amplius illam pollue, vel con-
 tume.

σης· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτί γε, καὶ σὺν σκότῳ. τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν, ἀπάγε, κομιδῇ ἀγριον καὶ θηριῶδες.

Ὁρᾶς, ὡς ἀμεινον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἑᾶν, μηδὲ καταγελαῖν τῆς ἀποφράδος, ἢ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάσεται; ἢ ἔτι προσδεῖ τινος, ὡς τό γε ἐμὸν ἔποτ' ἐλλείψει; ἔδέπω γὰρ οἶσθα, ὡς ὅλην τὴν ἀμαξαν ἐπεσπάσω, δέον, ὦ παιπάλημα, καὶ κίναδος 22),

tumeliose tracta. Si vero, minus hoc potes, certe noctu et in tenebris *fac quae facis*: interdum enim, apage, nimis ferum et belluinum est.

22. Vides, quanto melius tibi fuisset non movisse Camarinam, nec derisisse *Apophrada*, quae tibi, *apophrada*, derestabilemque totam vitam reddet? Aut deest forte adhuc *ad eam rem* aliquid? Quantum in me est, nunquam deficiet. Nondum enim scis, quam totum in te plaustrum attraxeris, qui deberes, o pollen, o vulpes, metu trepi-

22. ὦ παιπάλ. καὶ κίναδος] Irridet stultitiam hominis, qui astutus sibi videretur, nominibus Atticis ab *Aristoph.* repetitis, qui Ὁρν. 429. sq. haec ita iungit, πυκνότατον κίναδος, σόφισμα, κύημα, τρίμμα, παιπάλημι ὅλον. Nempe *παιπάλημα* pollen est: eo nomine subtilitatem quandam a tritura fori et usu rerum ortam indicant: qua re etiam nomen Latinum servavi. Κίναδος vulpes

ὑποπτήσσειν εἴ τις ἀνὴρ δασύς, καὶ τῆτο δὴ τὸ ἀρχαῖον, μελάμπυγος, δριμύ μόνον εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ, τὸ παιπάλημα, καὶ τὸ κίναιδος, ὡσπερ τινὰ αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀκέραιας. ἄγνωστα γὰρ σοι τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὡς εἴρη ἤδη καὶ ταῦτα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῆ καὶ τετραπλῆ σοι ἢ ἀποφρὰς ἐκτέθεικεν. οἷτιώ δ' οὖν σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὡς γὰρ ὁ καλὸς Εὐριπίδης λέγειν εἶωθεν, Ἀχαλίνων σομάτων, καὶ ἀφροσύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυστυχία γίγνεται.

trepidare, si quis vir hirsutus, et, vt veteres dicebant, nigro podice, vel toruum te intueretur? Forte iam haec etiam ridebis, cum illud *pollen* et illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam et griphos audieris. Incognita enim tibi sunt operum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet calumniaris, nisi iam tripli aut quadrupli poenas tibi dedit Apophras. Tibi nimirum imputabis omnia. Vt enim praeciarus Euripides docere solet, *Effrenis oris, et stuporis impii solet esse finis infortunium.*

pes est. Nempe κίναιδος legendum, non κίναιδος, ex ipso vocum Atticarum connubio iam suspicaretur aliquis, *Vulpem retinui. Gesner.*

Περὶ

Περὶ τοῦ οἴκου I).

Εἶτα Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κυδ-
 νῷ λούσασθαι, καλὸν τε καὶ διαυγῆ τὸν
 ποταμὸν ἰδὼν, καὶ ἀσφαλῶς βαθὺν, καὶ προσ-
 ηνῶς ἕξῦν, καὶ νήξασθαι ἡδὺν, καὶ θέρως ὥρα
 ψυχρὸν, ὥστε καὶ ἐπὶ προδήλῳ τῇ νόσῳ, ἣν
 ἐνόσησεν ἀπ' αὐτῆ, δοκεῖ μοι ἐκ αὐτῆ λατρῆ
 ἀποσχέσθαι· οἴκον δέ τις ἰδὼν μεγέθει μέγι-
 στον, καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ φωτὶ Φαιδρότα-
 τον, καὶ χρυσῷ σιλπνότατον, καὶ γραφαῖς ἀν-
 θηρό-

De Oeco.

Ergo Alexander lauare in Cydno cupiit, cum
 pulchrum videret et pellucidum amnem, et
 sine periculo profundum, et blande celerem, et
 ad natandum iucundum, et frigidum aestate;
 adeo ut videatur mihi ne praesenti quidem mor-
 bi, quem inde nactus est, periculo a lauandi vo-
 luptate reuocari potuisse: Oecum autem aliquis
 conspiciat magnitudine ingentem, et specie pul-
 cherrimum, et luce multa hilarem, et fulgentem
 ab

I. περὶ τῆς οἴκου] Non totam domum esse, quae
 hic laudatur, i. e. aedes plurium conclauium;
 sed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomi-
 ne etiam Latinis retento, oecus; tota descri-
 ptio loquitur. Gesner.

θηρότατον, ἔκ ἂν ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ
 διαθῆσθαι, εἰ τύχοι περὶ τέττας διατρίβων, καὶ
 ἐνευδοκιμῆσαι, καὶ ἐλλαμπρύνασθαι, καὶ βοῆς
 ἐμπλήσαι, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιζα καὶ αὐτὸς μέρος
 τῆ καλλίας αὐτῆ γενέσθαι, ἀλλὰ περισκοπήσας
 ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἄπεισι, κωφὸν
 αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσειπὼν,
 μήτε προσομιλήσας, ὡσπέρ τις ἀναυδός, ἢ φθό-
 νῳ σιωπᾶν ἐγνωκώς;

Ἡράκλεις, ἔ Φιλοκάλε τινὸς, ἔδὲ περὶ τὰ
 εὐμορφότατα ἐρωτικῶς τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ
 πολλή, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἀμει-
 σία, τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιῶν, καὶ τῶν καλ-
 λίστων

ab auro, et picturis floridum; non concupiscat
 orationem (si hæc forte illius sit professio) in eo
 habere, et in illo probari, et claritatem sibi in eo
 parare, et clamoribus eum implere, et quantum
 licet, et ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed
 perspectis cum cura omnibus, et admiratus solum,
 abeat, furdum relinquens et orationis suae exper-
 tem, nec allocutus eum, neque sermone cum
 illo habito, ut mutus aliquis, aut qui invidia ta-
 cere decreuerit?

2. Non elegantis istuc, Hercules, neque amo-
 re pulcherrimorum capti fuerit, sed rusticitas mul-
 ta, et stupor quidam circa pulchra, ipsasque in-
 super musas, rebus iucundissimis se indignum
 iudicare, et alienum ostendere a rebus pulcherri-
 mis,

λίσιον ἀποξενῶν, καὶ μὴ συνιέναι, ὡς ἔχ' ὁ κύ-
 τος περὶ τὰ θεάματα νόμος ἰδιώταις τε καὶ πε-
 παιδευμένοις ἀνδράσι, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη
 τὸ κοινὸν τῆτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περιβλέψαι, καὶ
 τῷ ὀφθαλμῷ περιενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν ὄρο-
 Φὴν ἀνακύψαι, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισεῖσαι, καὶ
 καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι, ὅσει τῆ μὴ ἂν δυνηθῆναι
 ἄξιόν τι τῶν βλεπομένων εἰπεῖν· ὅσις δὲ μετὰ
 παιδείας ἑρῶ· τὰ καλὰ, ἔκ' ἂν, οἶμαι, ἀγαπή-
 σαιεν, ὄψει μόνῃ καρπωσάμενος τὸ τερπνόν, ἔδ'
 ἂν ὑπομῆναι ἄφωτος θεατῆς τῆ κάλλους γενέσθαι.
 πειράσεται δὲ, ὡς οἶόν τε, καὶ ἐνδιατρίψαι 2),
 καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θεάν.

Ἡ

mis, nec intelligere, non eandem circa specta-
 cula legem esse imperitis literarum, atque erudi-
 tis hominibus: cum illis sufficiat commune illud,
 videre solum, et circumspicere, et circumferre
 oculos, et ad lacunar suspicere, et mouere *ab ad-*
miratione manum, et tacite oblectari prae metu,
 ut quidquam dignum iis quae spectantur proferre
 possint. Qui vero eruditus pulchrarum rerum
 spectator est, non, puto, satis habeat oculis tan-
 tum fructum illius iucunditatis percipere, neque
 sustineat mutus pulchri spectator esse: sed tentabit,
 quantum potest, immorari spectaculo, et oratione
 illud *quasi* pensare.

3., Pre-

2. ἐνδιατρίψαι] Plus est, quam solo visu im-
 mora-

Ἡ δὲ ἀμοιβή, ἐκ ἑπαινος τῆ οἴκη μόνον (τῆ-
το μὲν γὰρ ἴσως ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ μεираκίῳ
ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰκίαν ὑπερεκπεπληχθῆαι,
καὶ πρὸς τὰ ἐν ἔρανῳ καλὰ, τὸν ἐλέφαντα καὶ
τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μηδὲν ἐν γῆ
καλὸν τι ἄλλο ἐωρακότι) ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν ἐν
αὐτῷ, καὶ τὰς βελτίστους συγκαλέσαντα λόγων
ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος τῆ ἐπαινε καὶ τῆ-
το γένοιτο αἶν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδισον, οἴ-
μαι, οἴκων ὁ κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀνα-
πεπταμένους, καὶ ἐπαινε καὶ εὐφημίας μεσσοῦ
ῶν, ἡρέμα καὶ αὐτὸς ὡσπερ τὰ ἄντρα συνεπη-
χῶν,

3. Pretium vero illud non laus modo concla-
vis. Hoc forte insulanum illum adolescentulum
d. c. erit, vt admiratione domus Menelai percella-
tur, et cum caelestium rerum pulchritudine ebur
atque auram illius comparet, vt qui nihil in terra
pulchrum aliud viderit. Sed ipsum illud dicere
in eo, et conuocatis praestantissimis hominibus,
orationis facultatem ostendere, id ipsum, in-
quam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo iu-
dicio iucundissima, pulcherrimus oecus ad acci-
piendam orationem apertus, laude et fauentium
vocibus plenus, placide et ipse antrorum instar
relo.

morari; sed quasi non posse satiari admiran-
do atque laudando, cf. *Aduers. Indoct.* 26. et
Alex. 33. *Reitz.*

χῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις παρακολεθῶν, καὶ
 παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς Φωνῆς, καὶ τοῖς
 ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ ὡς
 ἂν τις εὐμαθῆς ἀκροατῆς διαμνησκνεύων τὰ εἰ-
 ρημένα, καὶ τὸν λέγοντα ἐπαινῶν, καὶ ἀντίδο-
 σιν ἐκ ἄμυσον ποιῶμενος πρὸς αὐτὰ· οἷόν τι
 πᾶσχεσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων ἀ-
 σκωπικῶν ἐπαυλῆσαι, τῆς Φωνῆς ἐπανιέσης κα-
 τὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀνασρεφέ-
 τής· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζεσι περὶ τίνος εἶναι
 τὴν ἀμειβομένην τὰς ὕδοντας, ἢ βοῶντας, ἐν
 κλέσοις περὶ τοῖς κρημνοῖς κατοικῆσαν, καὶ λαλῶ-
 σαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν.

Ἔμοι γὰρ δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἷα πολυ-
 τελεία ἢ τῆ λέγοντος γνώμη, καὶ πρὸς τὰς λό-
 γους

resonans, et subsequens quae dicuntur; et ultima
 vocis protendens, extremisque orationis immo-
 rans, vel potius vt docilis auditor memorans quae
 dicta sunt, laudansque dicentem, et aliquid non
 alienum a Musis reddens. Quale quiddam excel-
 sis rupibus accidit, quae tiliarum pastoriarum
 tantum resonant; redeunte per repercussione in
 voce, et in se ipsam reuertente. Imperiti autem
 putant, virginem quandam esse, quae canentibus
 respondeat clamantibusue, in mediis alicubi prae-
 ruptis habitantem, et intus loquentem e rupibus.

4. Videtur enim mihi, cum pretioso conclavi
 differri etiam animus dicentis et ad orandum exci-

γες ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ τι καὶ ὑπεβαλίσσης τῆς δέξας. σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἶτα πρὸς αὐτὸ κοσμησαν ἐκπέμπει τὰς λόγους. ἢ τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ πισεύομεν, τὴν ὄψιν τῶν ὀπλων ἐπιτεῖναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὄρμην; καὶ ἐπειδὴ ἐνέδου αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρθεῖναι καὶ πτερωθεῖναι πρὸς τὴν τῆ πολέμου ἐπιθυμίαν· λόγος δὲ σπεδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων; καί τοι Σωκράτει μὲν ἀπέχρησε. πλάτανος 3) εὐφύης, καὶ πόα εὐθαλής, καὶ πηγὴ διαυγής, μί-
κρον

tari, quasi subiiciente aliquid spectaculo. Fere enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum etiam animum influit, quod exornatam ad illud exemplum orationem deinde emittit. Nisi credimus, Achilli ab ipso conspectu armorum auctum esse impetum contra Phryges, et cum tentandi causa illa induisset, elatum esse et quasi alatum ad belli cupiditatem; dicendi autem studium non intendi ad pulchritudines locorum? Verum Socrati satis ad hoc erat platanus bene nata, et herba florida, et fons pellucidus parum *distans* ab Ilisso:

3. πλάτανος]. Haec de platano, de Ilisso, de musis etc. omnia pertinent ad Platonis Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputationis Socraticae, quae Lysiae opposita est. *Gesner.*

κρῶν ἀπὸ τῆ Ἰλισσοῦ· κἀνταῦθα καθεζόμενος,
 Φαίδρα τὲ τῆ Μυρρηνισίᾳ κατειρωνεύετο, καὶ
 τὸν Λυσίᾳ τῆ Κεφάλῃ λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς
 Μύσας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἤξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν
 ἔρημίαν, συμπεριληψομένης τῶν περὶ τῆ ἔρω-
 τος λόγων. καὶ ἔκ ἡσχύνετο γέρον ἀνδρωπός,
 παρκαλῶν παρθένους, συνεσομένης τὰ παιδε-
 ρασικὰ. ἐς δὲ ἔτω καλὸν χωρίον, ἔκ ἂν οἰώ-
 μεθα καὶ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλθεῖν;

Καὶ μὴν ἔκατὰ γε σκιὰν μόνην, ἔδὲ κατὰ
 πλατάνη κάλλος, ἢ ὑποδοχὴ, ἔδ' ἂν τὴν ἐπὶ
 τῷ Ἰλισσοῦ καταλιπὼν, τὴν βασιλέως λέγῃς
 τὴν χρυσοῖν 4). ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πολυτε-
 λείᾳ

Ilisso: atque ibi assidens Phaedrum Myrrhinusium
 dissimulatae sermonibus sapientiae lusit, et Ly-
 siae Cephalī F. orationem redarguit, et Musas
 vocavit, ratus, in illud desertum venturas, ad-
 iuturasque illam de amore disputationem. Nec
 puduit hominem senem vocare virgines, auditu-
 ras de pueroꝝ amore sermones: in locum au-
 tem adeo pulchrum non putemus etiam non vo-
 catas illas venire?

5. Atqui non umbram modo habet, aut pla-
 tani pulchritudinem, hoc diuersorium, etiam si
 relicta ista ad Ilissum, illam Regis auream dicas.

M 2

Istius

4. τὴν βασιλέως — τὴν χρυσοῖν] Haec est
 illa aurea platanus, quam cum vite eius ge-
 neris

λεία· μόνη τὸ θαῦμα· τέχνη δέ, ἢ κάλλος, ἢ
 τέρψις, ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὐρυθμον, οὐ
 συνείργασε, ἔδὲ κατεμέμικτο τῷ χρυσῷ, ἀλλ'
 ἦν βαρβαρικὸν τὸ θέαμα, πλῆτος μόνον, καὶ
 φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν
 ἐχόντων. ἔπανος δὲ ἔδαμξ· προσῆν· ἔδὲ γὰρ
 ἔμελε τοῖς Ἀρσακίδαῖς τῶν καλῶν, ἔδὲ πρὸς τὸ
 τερπνὸν ἐποιῶντο τὰς ἐπιδείξεις, ἔδὲ ἐφρόν-
 τιζον, εἰ ἐπανέσονται οἱ θεαταί, ἀλλ' ὅπως ἐκ-
 πλαγήσονται. ἔ Φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ Φιλό-
 πλῆτοί εἰσιν οἱ βάρβαροι.

Τέτα

Istius enim in solo pretio inerat miraculum: ars
 vero, aut pulchritudo, aut delectatio, aut com-
 mensurata proportio, non vna elaborata aut per-
 mixta auro erat: sed barbaricum spectaculum,
 diuitiae solum, quibus inuiderent spectantes,
 beati possidentes iudicarentur. Laus autem inerat
 nusquam. Neque enim pulchra curabant Arsa-
 cidae, neque ad delectationem hominum visui
 exponere sua solebant, neque curabant, lauda-
 turine essent spectatores; sed id solum, vt per-
 cellerentur. Neque enim elegantiarum, sed
 diuitiarum studiosi sunt barbari.

6. Hu-

neris Dario, Xerxis patri, donarat Pythius
 Lydus Herod. 7, 27. Gesner.

Τέτρα δὲ τῆ οἴκη τὸ κάλλος, ἔ κατὰ Βαρβα-
 ρικῆς τινος ὀφθαλμῆς, ἔδὲ κατὰ Περσικὴν ἀ-
 λαζονίαν, ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, ἔδὲ πένη-
 τος μόνον, ἀλλὰ εὐφυῆς θεατῆ δέομενον, καὶ
 ἔτω μὴ ἐν τῇ ὄψει ἡ κρίσις, ἀλλὰ τις καὶ λογι-
 σμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ τῆς
 τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλισον ἀποβλέπειν (κάλλ-
 ισον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἢ ἀρχὴ) καὶ
 τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα εὐθύς ὑποδέχεσθαι, καὶ
 τῆ φωτὸς ἐμπίπασθαι ἐς κόρον, ἀναπνεπτα-
 μένων τῶν θυρῶν, καθ' ὃ καὶ τὰ ἱερὰ βλέπον-
 τα ἐποίουν οἱ παλαιοί, καὶ τὸ τῆ μήκῃς πρὸς
 τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὐρυθμοί,
 καὶ τῶν φωταγωγῶν τὸ ἐλεύθερον, καὶ πρὸς
 ὦραν

6. Huius autem pulchritudo oculi non ad bar-
 baricos oculos exacta est, neque ad Persicam su-
 perbiā, aut iactationem regiam; neque paupe-
 rem solum sed ingeniosum spectatorem postulat,
 cui non in solis oculis sit iudicium, sed ratioci-
 natio etiam dicta consequatur. Quod enim pul-
 cherrimam diei partem spectat (est autem pulcher-
 rima, et amabilissima pars principium) et tollen-
 tem statim caput solem excipit; quod valuis aper-
 tis luce ad satietatem repletur; quo positu templa
 acriebant antiqui: quod longitudo latitudini et
 utrisque altitudo decora proportione respondet:
 quod fenestrae sunt liberae, et ad vnamquamque

ὤραν ἐκείνην εὐσοχοί, πῶς ἔχῃ ἡδέα ταῦτα πάντα, καὶ ἐπαίνων ἀξία;

Ἔτι δὲ θαυμάσειεν ἂν τις καὶ τῆς ὄροφῆς ἐν τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριττον, καὶ τῷ εὐκόσμῳ τὸ ἀνεπίληπτον, καὶ τὸ τῷ χρυσῷ ἐς τὸ εὐπρεπὲς σύμμετρον, ἀλλὰ μὴ περὶ τὰς χρείας ἐπιφθορον, ἀλλ' ὅποσον ἂν καὶ γυναικί σώφρονι καὶ καλῇ ἀρκέσει ἐπισημότερον ἐργάσασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῆς δειρῆς λεπτός τις ὄρμος, ἢ περὶ τῷ δακτύλῳ σφειδόνῃ εὐφορος, ἢ ἐν τοῖν ὠτινῶν ἐλλόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἀφετον τῆς κόμης συνδέσσεια, τοσῶτον τῆ εὐμορφίᾳ προσιδεῖσα, ὅσον τῆ ἐσθῆτι ἢ πορφύρα· αἱ δὲ γε ἑταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ ἀμορφότεραι αὐτῶν,
καὶ

partem anni recte dispositae: quæ non iucunda hæc omnia et digna laudibus?

7. Insuper admiretur aliquis, quod in formoso lacunari nihil superfluum, in ornato nihil quod reprehendi possit, illa auri decora et commensurata distinctio, nihil habens in usu insidiosum; sed quantum etiam in muliere pudica et pulchra ad formam insigniorem reddendam sufficiat, aut tenue circa collum monile, aut in digito anulus habilis, aut in aures in auribus, aut fibula quaedam, aut cohibens comam fluctuantem taenia, quæ tantum addat formæ, quantum vestî purpura. At meretrices, præsertim si qua est deformior,

καὶ τὴν ἐσθῆτα ὅλην πορφυρᾶν, καὶ τὴν δειρὴν χρυσῆν πεποιήνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώμεναι τὸ ἐπαγωγόν, καὶ τὸ ἐνδέον τῷ καλῷ, προσθέσει τῆ ἐξώθεν τερπινῆ παραμυθόμεναι. ἤγξνται γάρ καὶ τὴν ὠλένην αὐτῶν σιλπνοτέραν φαίνεσθαι, συναπολάμπρυσαν τῷ χρυσῷ, καὶ τῆ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγγραφον, λήσειν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐρασμιώτερον γενήσεσθαι, τῷ φαεινοτάτῳ συνορώμενον. ἀλλ' ἐκείναι μὲν ἔτιως, ἡ δέ γε σώφρων γυνὴ χρυσῷ μὲν τὰ ἀρκούντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσχρήσεται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, ἐκ ἂν αἰσχυνοῖτο, οἶμαι, καὶ γυμνὸν δεικνύεσα.

Καὶ

mior, et vestem totam purpuream, et collum sibi faciunt aureum, ipso pretio venantes illecebras, et quod pulchritudini deest, extra apponendis, quae aliquam suavitate[m] habent, solantes. Putant enim, et brachium sibi candidius, visum iri, aurum si vna refulgeat; et pes quod minus circumscripte formosus est, illud occultatum iri sub aureo sandalio; ipsam faciem visum iri amabilior, si vna cum eo, quod splendidissimum est, adspiciatur. Atque istae quidem hoc modo. Verum modesta mulier auro, quantum satis est, et ad necessaria tantum utitur: suam vero pulchritudinem neque nudam ostendere ei iubeat.

Καὶ τοίνυν ἡ τῆδε τῆ σὶκκ ὄροφῆ, μᾶλλον δὲ κεφαλῆ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ καθ' ἑαυτὴν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσῶτον κεκόσμηται, ἐς ὅσον καὶ ἔρανος ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστήματος περιλαμπόμενος, καὶ ἐκ διαλείμματος ἀνθῶν τῷ πυρί. εἰ δέ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, ἔκαλός αἶ, ἀλλὰ Φοβερὸς ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἂν τις ἔδ' ἀργὸν ἐνταῦθα τὸν χρυσόν, ἔδὲ μόνον τῆ τέρποντος εἶνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ συνεσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αὐγὴν τινὰ ἠδεῖαν ἀπολάμπει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρῶνυσι τῷ ἐρυθρήματι. ὁπότεν γὰρ τὸ Φῶς προσπεσὸν ἐφάψηται, καὶ ἀναμιχθῆ τῷ χρυσῷ, κοινόν τι ἀπαστράπτει, καὶ διπλασίαν τῆ ἐρυθρήματος ἐκφαίνουσι τὴν αἰθρίαν.

Τὰ

8. Igitur lacunar oeci huius, vel caput potius, formosum quidem per se quoque, auro eatenus ornatum est, quatenus etiam caelum noctu a stellis per intervalla collustratum, et ignibus per interstitia quaedam a se remotis floret. Si vero totum esset ignis, non pulchrum nobis, sed terribile videatur. Videat autem hic aliquis neque otiosum aurum, neque solius delectationis causa reliquo ornatui adpersum; verum splendore etiam quodam iucundo relucet, totique domui rutilum quendam colorem adiicit. Cum enim incidens lumen attigit aurum, permixtumque illi est, commune quiddam refulgent, ac duplicem ruboris serenitatem reddunt.

9. Ex-

Τὰ μὲν δὴ ὑψηλά καὶ κορυφαῖα τῶν οἴκων τοιαύ-
 δε, Ὅμηρος τινὲς δεόμενα ἐπαινέει, ἵνα αὐτὸν
 ἢ ὑπόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης θάλαμον, ἢ αἰ-
 γλήναιτα, ὡς τὸν Ὀλυμπόν, εἴποι. τὸν δὲ ἄλ-
 λον κόσμον, καὶ τὰ τῶν τοίχων γραμμὰτα, καὶ
 τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ ἐναργὲς ἐκάστω,
 καὶ τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἀληθὲς, ἕαρος ὄψει καὶ
 λειμῶνι δὲ εὐανθεῖ καλῶς ἂν ἔχοι παραβαλεῖν
 πλὴν παρ' ὅσον ἐκεῖνα μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαρμαί-
 νεται, καὶ ἀλλάττεται, καὶ ἀποβάλλει τὸ κάλ-
 λος, τοῦτι δὲ τὸ ἕαρ αἰδίδιον, καὶ ὁ λειμῶν ἀμά-
 ραντος, καὶ τὸ ἀνθεὸς ἀθάνατον, ἅτε μόνης τῆς
 ὄψεως ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἡδὺ
 τῶν δρεπομένων.

Τὰ

9. Excelsa ergo oeci et fastigio proxima talia
 sunt, Homero quodam laudatore indigentia, qui
 illam aut alte-fastigiatam, ut Helenae thalamum,
 aut splendidam, ut Olympum, forte dicturus
 esset. Ornatum vero reliquum, et picturas parietum,
 et colorum pulchritudinem, et euidenciam
 uniuscuiusque, accuracionemque, et veritatem,
 adspectui veris, et prato florido comparare rectum
 fuerit: nisi quod ista deflorent, inarcescuntque,
 et mutantur, ac pulchritudinem amittunt; hoc
 vero perpetuum ver, et nunquam inarcescens
 pratum, et flos aeternus, quem solus attingat
 visus, et spectaculi illam suavitatem demetat.

M 5

10. Haec

Τὰ δὴ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς ἐκ ἀνῆσθείη βλέπων, ἢ τίς ἐκ ἀν προθυμηθείη καὶ παρὰ τὴν δύναμιν ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἰσχιστον ὄν ἀπολειφθῆναι τῶν ὀρωμένων; ἐπικωγότατον γάρ τι ἢ ἔψις τῶν καλῶν, ἐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος ἡδίων ἀν, οἶμα, δρέμοι κατὰ περνεῖς πεδίε, καὶ μαλακῆ, προσηνώς δέχομένη τὴν βίασιν, καὶ ἡρέμα ὑπείκοντος τῷ ποδὶ, καὶ μὴ ἀντιτυπέντος τῇ ὀπλῇ. ἀπαντὶ γὰρ τότε χρῆται τῷ δρεμῷ· καὶ ὄλον ἐπιδούς ἐαυτὸν τῷ τάχει, ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τῆ πεδίε τὸ κάλλεος.

Ὁ δὲ ταῦς, ἔρος ἀρχομένης, πρὸς λειμῶνα τινα ἐλθὼν, ὅποτε καὶ τὰ ἀνθη πρέσειν, εὖ προθει-

10. Haec igitur tanta ac talia quis non cum voluptate videat? aut quis non cupiat, etiam praeter vires, inter haec verba facere? qui sciat turpissimum esse non paria facere his quae videmus. Est enim res illecebrarum plena pulchrarum rerum adspectus, non in hominibus modo, sed equus etiam lubentius, puto, decurrat per pronum campum ac mollem, placide accipientem gressus, et molliter pedi cedentem, nec repellentem vngulas. Omnibus enim tum utitur viribus ad currendum, totumque se celeritati impendit, eaque cum campi pulchritudine certat.

11. Ac patio sub veris initia in campum veniens, cum flores etiam prodeunt non desiderabilio-

ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν εἴποι τις ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βαφὰς καθαρώτερα, τότε καὶ ἔτος ἐκπετάσας τὰ πτερὰ; καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ, καὶ τὴν ἕρην ἐπάρας, καὶ πάντοθεν αὐτῷ περισήσας, ἐπιδείκνυται τὰ ἀνθη τὰ αὐτῆ; καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὡσπερ αὐτὸν προκαλῶντος τῆ λαιμῶνος ἐς τὴν ἀμιλλαν. ἐπιτρέφει γὰρ ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομπεύει τῷ κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερος φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττομένων αὐτῷ τῶν χρωμάτων, καὶ μεταβαινόντων ἡρέμα, καὶ πρὸς ἕτερον εὐμορφίης εἶδος τρεπομένων. πάσχει δὲ αὐτὸ μάλισα ἐπὶ τῶν κύκλων, ἧς ἐπ' ἀκροῖς ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἰριδὸς τίνος ἕκασον

περι-

biliores tantum, verum etiam, ut dicat aliquis, floridiores, coloribusque purioribus; ipse quoque passis pennis ac soli ostensis, elata cauda et in orbem circa se erecta, suos itidem flores exponit, suarumque ver pennarum, prout velut ad certamen ipsum prouocante. Conuertit se itaque et circumagit, et pulchritudinis suae quandam velut pompam agit: ubi sane admirabilior etiam videtur, mutantibus subinde ad lucem coloribus, et sensim in alios transeuntibus, atque in aliam se pulchritudinis speciem vertentibus. Maxime hoc illi accidit in illis orbibus, quos in extremis habet pennis, quorum vnumquemque velut iris

quae-

περιθέσης· ὁ γὰρ τέως χαλκὸς ἦν, τὸτο ἐγ-
κλίαντος ὀλίγον, χρυσὸς ὠφέθη, καὶ τὸ ὑπὸ
τῷ ἡλίῳ ἕκτανυγές, εἰ σκιασθεῖη, χλοαυγές ἐσιν,
ἔτιω μετακασμεῖται πρὸς τὸ Φῶς ἢ πτέρωσις.

Ὅτι μὲν γὰρ ἡ θάλαττα ἰκαὴ προσκλιέσθαι
σθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσθαι ἐν γαλή-
νῃ φαίνεται, ἴξε, καὶ μὴ εἶπω ὥστε, εἰ καὶ
παντάπασιν ἡπειρώτης καὶ ἀπειρόπλης τις εἴη,
πάντως ἂν ἐθελήσειε καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι, καὶ
περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπά-
σαι, καὶ μάλιστα εἰ βλέπει τὴν μὲν αἴραν κοῦ-
Φως ἐπκριζύσαντὴν ἐθόνην, τὴν δὲ ναῦν προσ-
γυῶς τε καὶ λείως ἐπ' αἰρων ἡρέμα διολισθηθή-
σαν τῶν κυμάτων.

Καὶ

quaedam circuit. Quod enim modo aes erat,
hoc, modicè illo inclinante, aurum videtur: at-
que ille caeruleus ad solem splendor si inumbre-
tur, viridem lucem spargit: ita alium atque alium
ornatum pennae illius ad lucem induunt.

12. Quin ipsum etiam mare habere, quo nos
alliciat, et cupidine quadam, cum tranquillum
est, ad se trahat, vel me tacente nostis; cum et-
iam si aliquis plane mediterraneus sit et navigandi
imperitus, tamen et ipse conscendere nauim velit,
et circumnavigare, et multum discedere de terra,
idque in primis si videat ab aura secunda leniter
inflari vela; nauim autem blando leuique motu
per summos labi fluctus.

13. Ita-

Καὶ τοίνυν καὶ τῶδε τῷ οἴκῳ τὸ κάλλος ἰκανὸν
καὶ παρορμησαί ἐς λόγους, καὶ λέγοντα ἐπεγεῖ-
ραι, καὶ πάντα τρόπον εὐδοκιμήσαι παρασκευά-
σαι. ἐγὼ μὲν δὴ τέτοις πείθομαι, καὶ ἤδη πέ-
πεισμα, καὶ ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις παρελήλυ-
θα, ὡσπερ ἀπὸ Ἰύγγος ἢ Σειρήνος τῶν κάλλει
ἐλκόμενος, ἐλπίδα ἔμικρὰν ἔχων, εἰ καὶ τέως
ἡμῖν ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλὰς αὐτὰς Φα-
ρεῖσθαι, καθάπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημένους.

"Ἔτερος δέ τις ἐκ ἀγεννῆς λόγος, ἀλλὰ καὶ
πάνυ γενναῖος, ὡς Φησί, καὶ μεταξύ μὲ λέγειν-
τος ὑπέκρθε, καὶ διακίπτειν ἐπειρᾶτο τὴν ῥῆσιν.
καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, ἐκ ἀληθῆ ταῦτα λέγειν
Φησί με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ Φάσκοιμι ἐπιση-
δειότε-

13. Itaque huius etiam pulchritudo oeci apta
est, quae impellat ad dicendum, et dicentem ex-
citet, et plausum illi omni ratione paret. Equi-
dem his ipsis moueor, et iam sum motus, et in
occum dicendi causa ingressus sum, tanquam ab
iynge quadam aut Sirene tractus a pulchritudine,
spe non parua fretus, etiamsi ad hunc diem in-
formis nostra fuit oratio, pulchram visum iri, ve-
lut veste honesta ornatam.

14. Verum enim vero etiam alia non ignaua
oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter
dicendum me interpellauit et abrumpere dictio-
nem conata est, tum postquam desii, non vera,
ait, me dixisse; sed mirari se, si aptiorem esse ad
eden-

δειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκη κάλ-
λος, γραφῆ καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ
γὰρ πρὸς τὸναντίον ἀποβαίνειν. μᾶλλον ὅς, εἰ
δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λόγος ὑπὲρ ἑαυτοῦ,
καθάπερ ἐν δικασαῖς ὑμῖν, εἰπάτω, ὅπη λυσι-
τελέστερον ἡγείται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκη,
καὶ ἀμορφίαν. ἐμᾶ μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος,
ὡσε εἰδὲν δέομαι δις περὶ τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ
δὲ παρελθὼν ἤδη λεγέτω, καὶ γὰρ σιωπήσομαι,
καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ μετασῆσομαι.

"Ἄνδρες τοίνυν δικασαί, φησὶν ὁ λόγος, ὁ μὲν
πρεσβυτέρων ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν
οἶκον ἐπήνεσε, καὶ τῷ ἑαυτῷ λόγῳ ἐκόσμησεν·
ἐγὼ δὲ τρεσάρτε δέω ψόγον αὐτῷ διεξελεύσεσθαι,
ὡσε

edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudi-
nem occi pictura et auro ornatam. Contrarium
enim quodammodo euenire. Quin, si videtur,
ipsa in medium progressa oratio pro se apud vos,
tanquam iudices, dicat, quare commodiorem
esse putet dicenti vilitatem loci atque deformita-
tem. Me quidem orantem iam audistis: ergo
non opus est, me bis de eadem re verba facere.
Ista vero iam progressa in medium dicat, tacebo
interim ego, et paullulum illi decedam.

15. Sic igitur oratio: *Qui modo dixit orator,
Iudices, multis et magno opere laudauit hunc oecum,
suaque illum oratione ornauit. Ego vero tantum
abest, ut reprehensionem illius velim dicere, ut et-*

iam

ὡς ἔ καὶ τὰ ὑπ' ἐκείνου παραλελειυμένα προσθή-
σειν μοι δοκῶ. ὅσῳ γὰρ ἂν ἡμῖν καλλίων φαί-
νηται, τόσῳ δὲ ὑπεναντίως τῇ τῆ λέγοντος
χρεία δειχθήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ γυ-
ναικῶν, καὶ κόσμου, καὶ χρυσῆ ἐκεῖνος ἐμνημό-
νευσε, καὶ μοι ἐπιτρέψατε χρήσασθαι τῷ παρα-
δείγματι. Φημί γὰρ ἔν καὶ γυναίξει καλαῖς ἔχ
ὅπως συλλαμβάνειν ἔς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ
καὶ ἐναντιῶσθαι τὸν κόσμον τὸν πολὺν, ὅπο-
ταν τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος ὑπὸ τῆ χρυσῆ,
καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελῶν ἐκπλαγεῖς, ἀν-
τὶ τῆ ἐπαινεῖν ἢ χροῶν, ἢ βλέμμα, ἢ δειρῆν,
ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον. ὁ δὲ ταῦτ' ἀφείς, ἔς
πῆν. καρδῶ, ἢ τὸν σμάραγδον, ἢ τὸν ὄρμον, ἢ
τὸ

iam praetermissa ab illo additurus mihi videar.
Quo enim ille vobis pulchrior videbitur, tanto ma-
gis contrarius dicentis vsui ostendetur. Ac primum
quandoquidem mulierum, et mundi et auri mentio-
nem iste fecit, etiam mihi, ut ea similitudine utar,
permitte. Aio enim ego pulchris etiam mulieribus
non modo nihil ad hoc, ut formosiores videantur,
conferre, sed contrarium etiam esse mundum copio-
sium, cum videntium unusquisque ab auro et lapidi-
bis pretiosis percussus, pro eo quod laudare debebat
aut colorem, aut oculorum coniectum, aut collum,
aut brachium, aut digitum; relictis hisce ad Sar-
dam aut Smaragdum, aut mquile, aut armillam
respi-

τὸ ψέλλιον ἀποβλέπει, ὡς ἄχθοιτο ἂν εἰκότως παρορωμένη, διὰ τὸν κόσμον, ἐκ ἀγόντων σχολῆν ἐπακνεῖν αὐτὴν τῶν θεατῶν, ἄλλὰ πᾶρ-εργον αὐτῆς ποιζυμένων τὴν θεάν.

"Ὅπερ ἀνάγκη, οἶμαι, παθεῖν καὶ τὸν ἐν οὕτω καλοῖς ἔργοις λόγος δεικνύοντα. λανθάνει γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθεῖν, καὶ ἀμυρῆται, καὶ συναρπάζεται. καθάπερ εἰ λύχρον τις εἰς πυρκαϊάν μεγάλην φέρων ἐμβάλοι ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλας δεικνύσει, τῆτο γὰρ φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ προσέτι γε μὴν καὶ τὴν φωνὴν αὐτὴν ἐπιταράττεται, ἐν ἔτῳς εὐφάνῳ καὶ ἠχῆεντι οἰκῶ λέγων. ἀντιφθέγγεται γὰρ, καὶ ἀντιφώνεϊ, καὶ ἀντιλέγει,

respicit; adeo ut illa habeat, quod indigne ferat, se propter mundum praeteriuideri, non habentibus otium ad eam laudandam spectatoribus, sed obiter tantum ad ipsam respicientibus.

16 *Quod quidem necessario etiam accidere arbitror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi facultatem velit ostendere. Delitescit enim quidquid dicitur in magna vi rerum pulchrarum, et obscuratur, atque una abripitur, quasi lucernam quis magnum in incendium iniiciat, aut formicam in elephanto vel camelo ostendat. Hoc ergo cauendum dicenti. Ad haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo et sonoro oeco dicentis. Resonat enim, et reclamat*

et

λέγει, μάλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοήν, οἷόν τι καὶ σάλπιγξ δρᾷ τὸν αὐλόν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τὰς κελευσὰς ἢ θάλαττα, ὁπόταν πρὸς κύματος ἤχον ἐπάδειν τῇ εἰρυσίᾳ θέλωσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἥττον.

Καὶ μὴν κακῆνο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπεγεῖρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ προθυμότερον παρασκευάζει· ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖ. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμῆμενον ὡς ἀπάντων ἐστὶν αἰσχίζον ἐν εὐμόρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίως φαίνεσθαι τὰς λόγους. ἐλέγχων γὰρ ἔτος γε ὁ φανερώτατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδύς, ἐπει-
τα

et contra dicit, aut potius occultat clamorem, quale quid etiam tuba facit tibiae, si una canant, aut celestina canentibus mare, si per fluctus illum sonum accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus magnus, et ad silentium illum qui minor est redigit.

17. *Quin illud ipsum, quod dicebat aduersarius, excitari a pulchro oeco dicentem, et alacriorem reddi, illius, mea quidem sententia, sit contrarium. Percellit enim ac terret, et cogitationem perturbat, facitque timidiorum; dum cogitat, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habita non similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis deprehendatur. Velut si quis armis indutus pulcherrimis*

τα Φεύγει πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ὢν
 δειλὸς ἀπὸ τῶν ὅπλων. τῆτο δέ μοι δοκεῖ λο-
 γισάμενος καὶ ὁ τῆ Ὀμήρου ῥήτωρ ἐκείνος, εὐ-
 μορφίας ἐλάχιστον φροντίσαι, μᾶλλον δὲ καὶ
 παντελῶς αἰδρεῖ Φωτὶ ἑαυτὸν ἀπεικάσαι, ἵνα
 αὐτῶν παραδοξότερον φαίνεται τῶν λόγων τὸ
 κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμορφότερον ἐξετάσεως.
 ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τῆ λέγοντος αὐ-
 τῆ διάνοιαν ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θεάν, καὶ
 τῆς φροντίδος τὸ ἀκριβὲς ἐκλύειν, τῆς ὕψεως
 ἐπικρατέσεως, καὶ πρὸς αὐτὴν καλέσεως, καὶ τῶ
 λόγῳ προσέχειν ἐκ ἐώσεως. ὥσε τίς μηχανὴ μὴ
 ἐχὶ πάντως ἔλαττον εἶναι αὐτὸν, τῆς ψυχῆς
 διατριβέσεως περὶ τὸν τῶν ὀρωμένων ἔπαινον;

Ἐῶ

*nis deinde fugiat ante alios, cuius nempe ignavia
 ipsis ab armis fiat apertior. Hoc ipsum perpendens
 Homericus ille orator videtur minimam curam ha-
 buisse pulchritudinis; potius imperito omnium homi-
 ni se assimilasse, ut ipsius pulchritudo orationis tan-
 to admirabilior ex ipsa ad illam deformitatem com-
 paratione appareret. Alioqui necesse est, ipsi di-
 centis animum occupari in spectaculo, et exquisitam
 illam curam remittere, cum vincat illa species et ad
 se vocet, atque attendere ad orationem non patiatur.
 Quomodo ergo fieri potest, ut non omnino dicat de-
 terius, occupato circa laudem eorum, quae videntur,
 animo?*

18. Omiz.

-Ἐὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοί, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν παρελημμένοι, ἐπειδὴν εἰς τὸν τοιῆτον οἶκον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεατὰ καθίσανται. καὶ οὐχ οὕτω Δημοδόκος, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμφίων, ἢ Ὀρφεύς τις λέγων ἐσὶν, ὥς ἀποσπάσαι τὴν διάνοιαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς θεᾶς. ἀλλ' οὖν ἕκαστος, ἐπειδὴν μόνον ὑπερβῆ τὸν εὐδὸν, ἀθρόω τῷ κάλλει περιχυθεὶς, λόγων μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αἰοῦντι ἔοικεν· ὅλος δὲ πρὸς τοῖς ἑρωμένοις ἐσὶν, εἰ μὴ τύχοι τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή, ποιοῖτο τὴν ἀκρόασιν.

"Οτι

18. Omitto dicere, quod ipsi etiam praesentes et ad audiendum assumti, cum intrant in talem oecum, spectatores sunt pro auditoribus. Neque quisquam ita vel Demodocus est, vel Phemius in dicendo, vel Thamyris; vel Amphion, vel Orpheus adeo, qui abstrahere mentem illorum a spectaculo possit: verum unusquisque transmissis solum limine, conferta illa pulchritudine circumfusis, orationem illam, siue auditionem, nec omnino audire videtur: sed totus est in his, quae videntur, nisi quis forte plane caecus sit, aut noctu, ut illud Areopagitarum consilium, audiat.

“Οτι γὰρ ἐκ ἀξιομάχων λόγων ἰσχύς ὄψει ἀνταγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων μῦθος παρατεθείς τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἄν· ἐκείνοι μὲν γὰρ ἐκήλυν τὰς παραπλέοντας, μελωδῶσα, καὶ κολακεύουσα τοῖς ὄσμασι, καὶ καταπλεύσαντας ἐπιπολὺ κατέϊχον, καὶ ἔλωσ τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτό τις διατριβῆς· καὶ πᾶσι αὐτάς καὶ παρέπλευσε, καὶ τῆ μέλῃς παρήλασε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἄτε βιαϊότατόν τε ἔν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὀμιλῶν, εὐθύς ἐξίση τὰς ἰδόντας, καὶ ἀφῶνας ἐποίησεν· ὡς δὲ ὁ μῦθος βέλεται, καὶ λέγεται, λίθινοι ἐγένοντο ἀπὸ τῆ θαύματος. ὡς καὶ ὅν ὑπὲρ τῆ τῶ λόγον εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμειπεν,

19. Neque enim satis valere vim verborum, quoties cum visu pugnandum est; Sirenum etiam fabula, cum altera Gorgonum composita, doceat. Nam illae quidem praeternavigantes mulcebant, cavendo et adulando carminibus, detinebantque appulso, et mora omnino quadam opus illarum indigebat. Et aliquando aliquis praeternavigavit, et inaudita praetermisit illorum carmina. At Gorgonum pulchritudo, quae esset violentissima, et ad principes animae partes pertineret, statim videntes extra se rapiebat, faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur; lapidei praeter admiratione facti sunt. Igitur et quae de pavone paullo ante ad vos iste dixit, ea pro me dicta

προσθεν, ὑπὲρ ἑμαυτῶν εἰρησθαι νομίζω. καὶ γὰρ ἐκείναι ἐν τῇ ὄψει, ἔκ ἐν τῇ Φωνῇ τὸ τερπνόν. καὶ εἴ γέ τις παρασησάμενος τὴν ἀηδονα ἢ τὸν κύκνον, ἀδαιν κελεύοι, μεταξὺ δὲ ἀδόντων παραδείξειε τὸν τὰὼ σιωπῶντα, εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκείνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χάρειν φράσασα τοῖς ἐκείνων ἀσμασιν. ἔτως ἀμαχόν τι ἔοικεν εἶναι ἢ δι' ὄψεως ἠδονή.

Καὶ ἔγωγε, εἰ βάλεσθε, μάρτυρα ὑμῖν παρασησομαι σοφὸν ἄνδρα, ἔς αὐτίκα μοι μαρτυρήσει, ὡς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐσι τῶν ἀκχομένων τὰ ὁρώμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ, προσκάλει αὐτὸν Ἡρόδοτον τῷ Λύξῃ Ἀλικαρνασσόθεν· καὶ περὶ καλῶς ποιῶν ὑπήκασε, μαρτυρεῖτω

dicta arbitror. Etenim illius quoque quod delectat in specie inest, non in voce. Et si quis iuxta collocatos hinc lusciniam et cygnum canere iubeat, hinc inter ipsum cantum tacentem ostendat rationem; noui ego transituram ad hunc mentem, longum valere iussis illorum cantibus: adeo inuictum quid esse videtur ea, quae per visum voluptas contingit.

20. Et ego, si vultis, testem ad vos allegabo virum sapientem, qui statim testimonium mihi perhibebit, multo, quae videntur, his quae auditu percipiuntur esse validiora. Et mihi tu iam, praeco huc voca ipsum Herodotum Lyxi F. Halicarnasso. Et quando, praeclare ille quidem, obscurus est,

τω παρελθὼν, ἀναδέξασθε δὲ αὐτὸν, Ἰασι
 πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὡσπερ αὐτῷ ἔθος. Ἄλη-
 θεά τάδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασαί, μυ-
 θέεται, καὶ οἱ πείθεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τετέων
 πέρι, ὅψιν ἀκοῆς προτιμέων. ὦτα γὰρ τυγ-
 χάνει ἐντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. ἀκῆτε
 τῆ μάρτυρος, ἃ Φησιν, ὡς τὰ πρῶτα τῆ ὄψει
 ἀποδέδωκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ ἔπεα πτε-
 ρόεντά 5) ἐσι, καὶ οἴχιστα ἅμα τῷ παρελθεῖν
 ἀποπτύμενα· ἢ δὲ τῶν ὀρωμένων τέρψις, αἰεὶ
 παρε-

*in medium progressus iam dicat testimonium. Pa-
 rtiemini autem illum Ionice vobiscum pro more suo
 loqui: Vera ista haec oratio apud vos, iudices,
 loquitur, et credite illi, quae in hanc sententiam
 dixerit, visum esse praeferendum auditui, aures
 enim oculis fere sunt infideliores. Auditis testem,
 quae dicat, ut primas tribuat visui. Merito sane.
 Verba enim alata sunt et abeunt, et simul dum prod-
 eunt, auolant. Verum delectatio ex his, quae vi-
 dentur,*

5. ἔπεα πτερόεντα] Cur verba alata vocentur,
 hanc rationem reddit *Julian*. Epp. ad Eugen.
 p. 141. Collect. Epp. Graecanic. πάντως πρ
 καὶ Ὅμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι
 δύνανται πανταχῶ φοιτᾶν, ὡσπερ οἱ τα-
 χύτατοι τῶν ὀρνίθων, ἢ ἀνέθέλωσιν, ἀτ-
 τοντες. *Reitz.*

παρεσῶσα, καὶ παραμείνῃσα, πάντως τὸν θεα-
τὴν ὑπάγετω.

Πῶς ἔν ἐχθαλέπος τῷ λέγοντι ἀνταγωνισῆς,
οἶκος ἔτω καλὸς, καὶ περίβλεπτος ὢν; μᾶλλον
δὲ τὸ μέγιστον ἐδέσπω Φημί· ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ
δικασαὶ, καὶ μεταξὺ λεγόντων ἡμῶν, ἐς τὴν
ὄροφὴν ἀπεβλέπετε, καὶ τὰς τοίχους ἐθαυμά-
ζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε, πρὸς ἐκάστην
ἀπασρεφόμενοι. καὶ μηδὲν ἀσχυνθῆτε· συγ-
γνώμη γὰρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε, ἄλ-
λως τε, καὶ πρὸς ἔτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς
ἐποθέσεις. τῆς γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβές, καὶ τῆς
ἰστορίας μετὰ τῶ ἀρχαίῃ τὸ ὠφέλιμον, ἐπαγω-
γὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαιδευμένων θεατῶν δρό-
μενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκεῖσε ἀποβλέπητε, ἡμᾶς
ἀπο-

*dentur, adstans semper ac manens, subit omnino
spectatorem.*

21. *Qui igitur non validus dicenti aduersarius
sit oecus adeo pulcher, adeo spectabilis? Quin quod
maximum est nondum dico. Vos enim ipsi, iudices,
dum nos dicimus, lacunar respiciebatis, muros ad-
mirabamini, picturas examinabatis conuersi ad sin-
gulas. Nec est, quod vos pudeat. Ignoscendum
enim, si quid humani vobis acciderit: praesertim in
argumentis ita pulchris ita variis. Ars enim exqui-
sita, et historiae cum antiquitate utilitas, illecebras
habent vere, et eruditus spectatoribus indigent. Et
ne omnino relictis nobis eo respiciatis, age, quan-*

ἀπολιπόντες, φέρε, ὡς οἶόν τε γράψωμαι αὐ-
τὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἰσθήσεσθε γάρ, οἷμαι,
αἰκνόντες, ἃ καὶ ἑρῶντες θρυμάζετε. καὶ ἴσως
ἂν με καὶ δι' αὐτὸ ἐπανέσχετε, καὶ τῶ ἀντιδί-
κῃ προτιμήσεται, ὡς καὶ αὐτὸν ἐπιδειξάντα,
καὶ διπλασιάζοντα ὑμῖν τὴν ἡδονήν. τὸ χαλε-
πὸν δὲ τῶ τολμήματος ἑρᾶτε, ἀνευ χρωματων,
καὶ σχημάτων καὶ τόπων, συστήσασθαι τῶσαύ-
τας εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἢ γραφὴ τῶν λόγων.

Ἐν ὁμοίᾳ μὲν ἔν εἰσιοντι, Ἀργολικῷ μύθῳ
ἀναμείκται πάθος Αἰθιοπικόν, ὁ Περσεὺς τὸ
κῆτος φονεύει, καὶ τὴν Ἀνδρῶμεδαν καθαιρεῖ,
καὶ μετὰ μικρὸν γαμήσει, καὶ ἀπεισιν, αὐτὴν
ἄγων· πάρεργον τῶτο τῆς ἐπι-Γοργόνος πτή-
σεως·

rum eius fieri potest, verbis illa vobis depingam.
Delectabimini enim, puto, iis audiendis, quae spe-
ctantibus admirationi sunt. Ac forte illo ipso no-
mine me laudabitis, et adversario praeroneis, et
qui et ipse ostendam oecum, et voluptatem vobis ge-
minem. Difficultatem autem incepti mei videte,
qui audeam sine coloribus, et figuris, et loco, tot
imagines constituere. Tenuis nempe est verborum
pictura.

22. Igitur ad dextram intranti Argolicae fabulae
Aethiopicus affectus permixtus est. Perseus cetum
interficiet, et liberat Andromedan, uxorem paullo
post sibi habiturus, abique illam ducens. Agit hoc
obiter in suo ad Gorgonas volatu. In brevi autem
tabel-

σεως· ἐν βραχεῖ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμίμη-
σατο, αἰδῶ παρθένης, καὶ Φόβον· ἐπισκοπεῖ
γὰρ τὴν μάχην ἀνωθεν ἐκ πέτρης, καὶ νεανίου
τόλμῃν ἐρωτικὴν, καὶ θηρία ὄψιν ἀπρῆσματον·
καὶ τὸ μὲν ἔπεισι πεφρικὸς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ
δεδιπτόμενοι τῷ χάσματι· καὶ ὁ Περσεὺς δὲ τῇ
λαίῃ μὲν προδείκνυσι τὴν Γοργόνα· τῇ δεξιᾷ δὲ
καθικνεῖται τῷ ξίφει. καὶ τὸ μὲν ὄσον τῆ κή-
της εἶδε τὴν Μεδούσαν, ἤδη λίθος ἐστὶ· τὸ δὲ
ὄσον ἔμφυχον μένει, τῇ ἄρπῃ κόπτεται.

Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε τὴν εἰκόνα, ἕτερον γράμ-
μα γέγραπται δικαιοτάτον, ἔ τὸ ἀρχέτυπον ὁ
γραφεὺς παρ' Εὐριπίδου ἢ Σοφοκλέους δοκεῖ μοι
λαβεῖν. ἐκεῖνοι γὰρ ὁμοίαν ἔγραψαν τὴν εἰκό-
να. τὸ νεανία τὸ ἑταίρω, Πυλάδης τε ὁ Φω-
κεύς,

*tabella multa expressit artifex; pudorem virginis
ac metum: inspicit enim puellam desuper e scopulo:
et ausum iuuenis amatorium; et difficilem oppugnati
speciem belluae. Atque haec quidem irruit spinis
horrens, ac terribilis ritu: Perseus autem laeua
Gorgonem obiicit; dextra ferit gladio; et qua parte
vidit Medusam cetus, iam lapis est; qua adhuc vi-
vit, falce caeditur.*

23. Deinde post hanc imaginem, alia tabula pi-
cta est plena iustitiae, cuius animale exemplum ab
Euripide vel Sophocle sumsisse pictor videtur, qui si-
milem se ipsi pinxerunt imaginem: Iuvenes duo so-
dales

κεύς, καὶ Ὀρέστης, δοκῶντε ἤδη τεθνάναι, λαθόντε τὰ βασίλεια θ), καὶ παρελθόντε, Φορέυσον ἀμφω τὸν Αἰγισθον. ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς τινος ἡμίγυμνος πρόκειται, καὶ θραπεία πᾶσα, ἐκτεπληγμένοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὡσπερ βοῶσιν, οἱ δὲ τινες, ἔπη φύγωσι, περιβλέπουσι. σεμνὸν δέ τι ἔγραφεύς ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχειρήσεως δείξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον παρὰ δραμῶν, ἐμβραδύνοντας δὲ τὰς γεννίσκας ἐργασάμενος τῷ τῷ μοιζῶ φόνῳ.

Μετὰ

dales Pylades Phocensis atque Orestes, qui iam putabantur esse mortui, atque sic latentes, in regiam intrant, interficiuntque ambo Aegistbum. Clytaemnestra vero iam occisa in cubili quodam seminuda iacet, ac ministerium omne circumstat, consternati facinore, alii clamant, alii quorsum fugiant, circumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor, cum impium quod fuit in hoc facinore ostendit modo, et tanquam perpetratum iam praetercucurrit: sed immorantes pinxit iuvenes in caede adulteri.

24. Post

6. λαθόντε τὰ βασ.] Verti ac si legeretur καὶ παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασ. Calus similes fecerunt, opinor, vt λαθόντε praeponeretur, inde reliqua confusio. •Gesner.

Μετὰ δὲ τῷ θεῷ εἰς εὐμόρφος, καὶ με-
 ράκιον ὠραῖον, ἐρωτικὴ τις παιδιὰ· ὁ Βράγχος
 ἐπὶ πέτρας καθήμενος, ἀνέχει λαγῶν, καὶ προσ-
 παίζει τὸν κύνα. ὁ δὲ πηδησομένῳ ἔοικεν ἐπὶ
 αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρῆς μαι-
 διᾷ, τερπόμενος ἀμφοῖν, καὶ τῷ παιδί παί-
 ζοντι, καὶ πειρωμένῳ τῷ κυνί.

Ἐπὶ δὲ ταῖσι ὁ Περσεὺς πάλιν τὰ πρὸ τῆς
 κήτης ἐκείνα τολμῶν, καὶ ἡ Μέδουσα τεμνομένη
 τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηναῖα σκέπασα τὸν Περ-
 σέα· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἰργασαί, τὸ δὲ ἔρ-
 γον ἔχ' ἑώρακέ· πω 7), ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀσπίδος,
 τῆς

24. Post haec vero formosus Deus est, et ado-
 lescentulus pulcher, iustus quidam amatorius. Bran-
 chus in petra sedens, leporem retinet, et alludit ca-
 ni: hic vero assilientis ad ipsum in altum speciem
 habet. Atque adstans Apollo subridet delectatus
 utroque, et puero ludente, et tentante capturam canis.

25. Post ista iterum Perseus, ausus illa, quae
 ante cerum gesta sunt, et Medusa cui caput praeci-
 ditur, regensque Perseum Minerva. At ille pere-
 git facinus, ut opus ipse suum non videret, prae-
 terquam

7. οὐχ ἑώρακέ· πω] Qui non ignorat historiam
 facti, ille hic aliquid deesse sentit. Phere-
 cydes apud Schol. Apoll. Argon. 4, 1515. de
 Mercurio et Minerva, Persei in hoc facto
 adiutoribus, ὑποτίθενται αὐτῷ ἔτοιμοι οἱ
 θεοί

τῆς Γοργόνας τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ πρόσμιον
τῆς ἀληθῆς ὄψεως.

Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυ-
ρος), Ἀθηνᾶς ναὸς πεποιήται. ἢ θεὸς λίθας
λευκᾶ,

*terquam Gorgonis in clypeo suo imaginem: nouerat
nimirum quanti constaret directo visu illam adspe-
xisse.*

26. In medio pariete, superne, e regione ianuae
aedicula Mineruae facta est. Dea e candido mar-
more:

θεοί, ὅπως γρὴ τὴν κεφαλὴν ἀπστεμειν ἀπ-
ετραμμένον· καὶ δεικνύσθαι ἐν τῷ κατὰ-
πτρῳ (ipso nimirum clypeo politissimo)
τὴν Μέδυσαν κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat
apud Ouid. Met. 4, 781.

Se tamen horrendae clypei, quod laeua gerebat
Aere percusso formam adspexisse Medusae.
Itaque omissam apparet particulam excepti-
vam, quae hoc forte modo expleri poterit,
ἔχ' ἐώρακέ πω, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. At-
que ita interpretatus sum. Gesner.

δ. ἄνω τῆς ἀντίθυρος] Quum puer essem,
censui scripsisse auctorem, ἄνω τις ἀντίθυ-
ρος, neque huius cogitationis nunc poenitet.
Gronou. Sine vlla dubitatione recipienda
coniectura Gronouii. Ἀντίθυρος ναὸς Ἀθη-
νᾶς est aedicula Mineruae, in medio pariete,
ex aduerso ianuae posita. Ναὸν vel νεῖον
non semper esse iustum templum et aedem,
sed machinationem angustam, recipiendo
figno

λευκῷ, τὸ σχῆμα, ἔ πολεμιστήριον, ἀλλ' οἷον ἂν γένοιτο εἰρήνην ἀγάσης θεῷ πολεμικῆς.

Ἔτα μετὰ ταύτην ἄλλη Ἀθηνᾶ, οὐ λίθος αὕτη γε, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν. ἩΦαισος αὐτὴν διώκει ἐρῶν, ἡ δὲ Φεύγει· καὶ τῆς διώξεως Ἐριχθόνιος γίγνεται.

Ταύτη ἔπετα παλαιά τις ἄλλη γραφὴ. Ὠρίων φέρει τὸν Κηδαλίωνα, τυφλὸς ὢν. ὁ δ' αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ Φῶς ὁδόν, ἐποχόμενος.

Καὶ ὁ Ἥλιος φανείς, ἰᾶται τὴν πῆρωσιν, καὶ ὁ ἩΦαισος Λημόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον.

Ὀδυσ-

more: habitus non bellicus; sed qualis fuerit pacem agente Dea bellica.

27. Tum post hanc Minerva alia, non marmor illa quidem, sed pictura rursus. Persequitur illam Vulcanus amator, illa se subducit, atque ex illa persecutione nascitur Erichthonius.

28. Hanc sequitur vetus quaedam alia pictura. Caecus Orion fert Cedalionem, hic vero insidens illi viam ad lucem monstrat.

29. Oriensque Sol caecitati illius medetur. Ac Vulcanus e Lemno rem inspicit.

30. Ulyss-

signo Dei alicuius factam, luculenter ipse Lucianus docet *Amor. c. 13.* ubi ἀμφίθυρος, quemadmodum hic ἀντίθυρος, Veneris vetus describitur. *Aediculam* e Plinii narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione utitur. *Gesner.*

Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τῆτο, δῆθεν μεμηνώς, ὅτε συστρατεύειν τοῖς Ἀτρίδαις μὴ θέλων θ)· πάρεϊσι δὲ οἱ πρέσβεις ἤδη καλῶντες. καὶ τὰ μὲν τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάντα, ἢ ἀπήνη, τὸ τῶν ὑπεξευγμένων ἀσύμφωνον, ἀγνοια τῶν δρωμένων· ἐλέγχεται δὲ ὅμως τῷ βρέφει. Παλαμήδης γὰρ ὁ τῆ Ναυπλίας, συνείς τὸ γιγνόμενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον, ἀπειλεῖ Φοβεύσειν, πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνεται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν Φόβον τῆτον σωφρονεῖ, καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ λύει τὴν ὑπόκρισιν.

“Γ 5 α-

30. *Vlysses post ista, nempe furens, ut qui expeditionem suscipere cum Atridis nolit. Adsunt autem legati iam vocantes. Et simulatio ipsius satis illa quidem probabilis: currus, discrepantia iumentorum, eorum quae agerentur ignorantia. At reprehenditur tamen in puero. Palamedes enim Nauplii F. intelligens quid ageretur, rapit Telemachum interfecturum se iunatur, stricto iam gladio, et aduersus furoris simulationem iram et ipse vicissim simulat. At Vlysses ab hoc inani resipiscit, et fit pater, et simulationem soluit.*

31. *Vli-*

θ. ὅτε συστρ. μὴ θέλων] Legendum est, nisi vehementer fallor, ἅτε μὴ θέλων. Gesner.

Ἦς ἄτη δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζήλω διακαῆς, τῷ παῖδε ὑποβλέπουσα, καὶ τι δεινὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη τὸ ξίφος, τῷ δ' ἀφλίῳ καθῆσον γελῶντε, μηδὲν τῶν μελλόντων εἰδότε· καὶ ταῦτα ὀρῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖν χερσῖν.

Ταῦτα πάντα, ὦ ἄνδρες δικασαί, εὐχ ὀρᾶτε ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκρατῆν, καὶ πρὸς τὴν θεῆν ἀποσρέφει, μένον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἔγωγε διεξῆλθον αὐτὰ, ἔχ' ἵνα τὸν ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολαβόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν φέρων ἐπέβαλε, καταγνώτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ

31. *Ultima Medea p̄icta est: zelotypia inflammata, pueros duos toruum adspiciens, et dirum quiddam animo agitans. Iam enim habet gladium. At miselli sedent videntes, futurorum ignari, idque cum in manu videant gladium.*

32. *Hæc omnia, iudices, nomine, ut abducant auditorem, videtis, et ad spectaculum auertant, solumque eum qui dicit relinquunt? Atque ego ista persecutus sum, non ut adversarium meum, audacem rati ac temerarium, qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, damnatum habeatis odio, atque in ipsa oratione destituatis: sed uti potius adiu-*

αὐτῷ συναγωνίσθηθε, καὶ ὡς οἶόν τε καταμύ-
 ντες, ἀκέρητε τῶν λεγομένων, λογιζόμενοι τὸ
 πρᾶγματος τὴν δυσχέρειαν. μόλις γὰρ ἂν οὕ-
 τω δυνηθεῖη εὐδικασαῖς, ἀλλὰ συναγωνισαῖς
 ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιος τῆς
 τῷ οἴκου πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ὑπὲρ
 ἀντιδίκου ταῦτα δέσμαι, μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ
 γὰρ τοῦ τὸν οἶκον Φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ λέ-
 γοντα, ὅσις ἂν ἦ, βελοῖμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

*adiuuetis ipsi certamen, et conuientes, quantum
 eius fieri potest, verba illius audiat, perpensa ni-
 mirum operis difficultate. Vix enim vel sic potue-
 rit, etiam si non iudicibus vobis sed sociis utatur,
 non usquequaque indignus magnifico isto oeco purari.
 Quod vero pro aduersario ista peto, nolite mirari;
 Ob amorem enim huius oeci, quisquis est, qui in eo
 dicit, velim probari.*

Μακρό-

Μακρόβιοι.

Ὅναρ τί τᾶτο, λαμπρότατε Κυϊντίλλε, κε-
 λευσθεὶς προσφέρω σοι δῶρον, τὰς μα-
 κροβίχας, πάλαι μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἰσορήσας
 τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθεσο τῷ δευτέρῳ σε παιδὶ
 τᾶνομα· συμβαλεῖν δὲ ἔκ ἔχων, τίνας ὁ θεὸς
 κελεύει μοι προσφέρειν σοι τὰς μακροβίχας, τό-
 τε μὲν ηὐξάμην τοῖς θεοῖς ἐπὶ μήκισον ὑμᾶς
 βιωῶναι, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τὰς σὰς· τᾶ-
 το συμφέρειν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῷ
 τῶν ἀνθρώπων γένει, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων
 αὐτῷ τε ἐμοὶ, καὶ πᾶσι τοῖς ἐμοῖς. καὶ γὰρ
 καμὸς τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημᾶναι ὁ θεός.

Σηβ.

Longaeui.

Somnio monitus hoc facere, o Quintille clarissi-
 me, munus ad te defero Longaeuos: *somnio;*
inquam, quod olim vidi, cum nomen poneret
 filio tuo secundo, ac narraui amicis. Sed quod
 coniecere non possem, quoniam Longaeuos tibi
 offerri Deus iuberet: tum quidem vota Diis nun-
 cupaui, vt quam longissime et tu viuas et tui
 filii; vtile id esse ratus cum vniuerso hominum
 generi, tum praeter caeteros et ipsi mihi et meis
 omnibus: etenim mihi quoque bonum quiddam
 praesignificare videbatur Deus.

Luc. Op. T. VII.

O

2. Re

Σκεπτόμενος δὲ κατ' ἑμαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἤλθοι, εἰκὸς εἶναι τὴν θεῶν, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα προστάσσοντας, κελεύειν τί προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς τέχνης. ταύτην ἔν αἰσιωτάτην νομίζων τὴν γε τῶν σῶν γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τὴν ἰσορημέναν εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαίνεσσι τῇ ψυχῇ, καὶ ὀλοκλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὄφελος γένοιτο τί σοι ἐκ τῆς συγγράμματος διπλῆν. τὸ μὲν εὐθυμία τις, καὶ ἐλπίς ἀγαθὴ, καὶ αὐτὸν ἐπιμηχιστὸν δύνασθαι βιῶναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι κατὰ τὸ σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν, οὗτοι δὲ εἰς

2. Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, vero esse simile, Deos, quum viro doctrinae studiis operato haec imperent, iubere, de arte tibi *mea* aliquid vt offeram. Hunc igitur auspiciatissimum ratus nataliciorum tuorum diem, dono tibi eos, qui ad longam senectutem peruenisse, cum sana mente et corpore integro, memorantur. Etenim duplex quaedam tibi vtilitas ex hoc libello nascatur: hinc animus alacris et bona spes, fieri posse vt ipse quoque viuas quam diutissime, hinc quaedam *perita* ab exemplis disciplina, si cognoscas, vt quique maxime et corporis sui et animi curam gesserit, ita ad longissimam

man

εἰς μακρότατον γῆρας ἤλθον, σὺν ὑγείᾳ παν-
τελεῖ.

Νέστορα μὲν ἐν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν
ἐπὶ τρεῖς παρατεῖναι γενεάς Ὅμηρος λέγει, ἐν
συνίησιν ἡμῖν γεγυμνασμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ
καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἢ τρα-
γωδία μέχρις ἕξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει. πι-
θανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ
καθαρωτέρᾳ διαίτῃ χρώμενον τὸν Τειρεσίαν,
ἐπὶ μήκισον βιώσαι.

Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἰσορεῖται διὰ τὴν
δίαιταν, ὡσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλόμενοι ἱερο-
γραμματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξη-
γηταί

nam senectutem, cum valetudine integra, per-
venisse.

3. Itaque Nestorem, Achiuorum sapientissi-
mum, ad tria saecula extendisse aetatem, Home-
rus narrat, quem proponit nobis corpore pariter
atque animo exercitatum optime: Tiresiam vero
vatem ad sex usque saecula produxisse vitam ait
Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis
dicatum, et puriore usum victu, Tiresiam, vi-
xisse longissime.

4. Commemorantur autem genera quoque ho-
minum integra longaeua propter victus rationem
fuisse, vt Aegyptiorum, qui sacri scribae vocan-
tur; Assyriorum autem et Arabum, qui inter-

γίγται τῶν μύθων· Ἰνδῶν δέ, οἱ καλέμενοι Βρα-
 χμᾶνες, ἄνδρες ἀκριβῶς Φιλοσοφία, σχολάζον-
 τες, καὶ οἱ καλέμενοι δὲ μάγοι, γένος τῆτο μαγτι-
 κόν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, παρὰ τε Πέρσαις,
 καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίοις,
 καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ παρὰ
 πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐρῶμένοι τέ εἰσι, καὶ
 πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν διαιτώμενοι καὶ
 αὐτοὶ ἀκριβέστερον.

Ἦδη δὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιώτατα, ὡσπερ
 Σήρας μὲν ἰσορᾷσι μέχρι τριακοσίων ζῆν ἐτῶν.
 οἱ μὲν τῷ αἰέρι, οἱ δὲ τῇ γῆ τὴν αἰτίαν τῆ μα-
 κροῦ γήρωσ προσιδέντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτησ
 ὑδροποτεῖν γάρ Φασι τὸ ἔθνος τῆτο σύμπαν.

καὶ

pretes fabularum; Indorumque, qui vocantur
 Brachmanes, viri in solidum vacantes philoso-
 phiae; et qui dicuntur magi, genus hominum
 fatidicum et dicatum Diis, apud Perfas, et Par-
 thos, et Bactros, Choramosque, et Arios, at-
 que Sacas, et Medos, Barbaros denique multos
 alios, valentes sunt ac longaeui, cum ob magiae
 exercitium exquisitiore viuendi ratione ipsi quo-
 que vtantur.

5. Iam vero gentes etiam totae diutissime vi-
 vunt, vt Seres referunt ad trecentos vsque annos
 vitam proferre, cuius longae senectutis causam
 alii aëri, terrae alii imputant, alii vero etiam ra-
 tionī victus; aquam enim bibere vniuersam gen-
 tem

καὶ Ἀθῶτας δὲ μέχρι τριάκοντα καὶ ἑκατὸν
 ἐτῶν βίην ἰσόρηται, καὶ τὰς Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ
 ἑκατὸν ἔτη βίην λόγος. τὰς μὲν καὶ κριθίνῳ
 ἄρτῳ χρωμένους, ὡς ὀξυδορκίας τὸ Φάρμα-
 κόν· οἷς γε Φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην δίαιταν, καὶ
 τὰς ἄλλας αἰσθήσεις ὑπὲρ τὰς ἄλλας ἀνθρώπους
 ἐρρωμένους εἶναι.

Ἄλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τῶν μακροβίων γε-
 νῶν, καὶ τῶν ἐθνῶν, ἃ τινὰ Φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖ-
 στον διαγίγνεσθαι χρόνοι. οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν,
 καὶ τὸν ἀέρα, οἱ δὲ διὰ τὴν δίαιτάν, οἱ δὲ καὶ
 δι' ἄμφω. ἐγὼ δ' ἂν σοι δικαίως τὴν ἐλπίδα
 ῥαδίως παράσχοιμι, ἰσορήσας ὅτι καὶ κατὰ πᾶ-
 σαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα ἀέρα, μακρόβιοι
 γεγονασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίῳ τοῖς καθήκασι,
 καὶ

tem, aiunt. Athotes etiam ad triginta et centum
 annos viuere literis proditum est; et Chaldaeos
 supra centum annos fertur viuere, hos etiam pa-
 ne hordeaceo vti, acuti vitus remedio: quibus
 nempe dicant ob talem victum reliquos etiam sen-
 sus supra reliquos homines vigere.

6. Sed haec de longaeuis et generibus hominum
 et gentibus, quos longissimo durare tempore a-
 iunt, partim propter terram et aërem, partim
 propter rationem victus, partim propter vtrum-
 que. Aequum autem est, vt facilem tibi spem
 iniiciam, narrando, in omni solo, in aëre omni,
 longaeuos fuisse viros, exercitationibus conue-

καὶ δικίτη τῆ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγιεινὸν χροῦ-
μενοι.

Διαίρεσιν δὲ τῷ λόγῳ ποιήσομαι τὴν πρώτην
κατὰ γε τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ
πρῶτον γέ σοι τῶν βασιλικῶν καὶ στρατηγικῶν
ἀνδρῶν ἰσορίσιω, ὧν ἓνα καὶ εὐσεβεστάτη μεγάλη
θειοτάτῃ αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελειωτά-
την ἀγαγῶσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα τὴν
οἰκουμενὴν τὴν ἐαυτῷ· ἄτω γὰρ αἱ ἀπιδῶν καὶ
σύ, τῶν μακροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὁμοίον τῆς
ἕξεως καὶ τῆς τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίσειας γῆ-
ρας ὑγιεινόν, καὶ μακρὸν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐρ-
γασαίῳ σεαυτῷ τῆ δικίτη μέγιστον τε ἅμα καὶ
ὑγιεινότετον βίον.

Πομπί-

nientibus, et artificissima ad sanitatem victus ratio-
ne vfos.

7. Distribuem vero orationem primo pro vitae
generibus virorum, et initio quidem regii fastigii
viros, aut exercituum duces, commemorabo
(quorum vno etiam pia magni augustique Impe-
ratoris nostri Fortuna in supremum ordinem eue-
cto, maximum beneficium suo terrarum orbi tri-
buit). Sic enim respiciens tu quoque ad longae-
vorum similes habitus ac fortunas, senectutem
sanam longamque speraueris facilius; simulque
aemulatus eos, longissimam pariter atque saluber-
rimam tibi vitam eadem seruata victus ratione
paraueris.

8. Ποι-

Πομπίλιος Νουμάς ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν θεραπεύσαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἰσορεῖται. Σέρβιος δὲ Τάλλιος Ῥωμαίων καὶ ἕτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἰσορεῖται. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαθευθεὶς, καὶ ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐνενηκοντα ἔτη λέγεται σεμνότητα βιώσας.

Οὗτοι μὲν ἔν Ῥωμαίων βασιλείς, οἷς συνάψω καὶ τὰς λοιπὰς βασιλέας, τὰς εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικομένους, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἑκάστη. ἐπὶ τέλει δὲ σοὶ καὶ τὰς λοιπὰς Ῥωμαίων, τὰς εἰς μήκισον γῆρας ἀφικομένους προσαναγράψω, προσθεὶς ἅμα καὶ τὰς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ

8. Pompilius Numa felicissimus Romanorum regum, et maxime circa Deorum cultum occupatus, supra octoginta annos vixisse memoratur. Servius Tullius, rex et ipse Romanorum supra octoginta itidem vixisse refertur. Tarquinius vero ultimus Romanorum rex, exul Cumis cum ageret, ultra nonagesimum annum firmissima valetudine dicitur peruenisse.

9. Hi Romanorum reges, quibus adiungam reliquos etiam reges longam senectutem adeptos, et unius cuiusque studia. In fine autem Romanos adscribam reliquos, qui ad longissimam senectutem peruenere, additis etiam, qui in reliqua

ἐπὶ πλείστον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἔλεγχος ἢ ἰστορία τῶν διαβάλλειν πειρωμένων τῶν ἔνταῦθα ἀέρα, ὡς καὶ ἡμᾶς χρηστοτέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τελείως ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἔσσεσθαι πρὸς τὸ εἰς μήκιστόν τε καὶ λιπαρὸν, τὸν πάσης γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτῆ εἰκαμένη βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέροντα.

Ἀργανθώνιος μὲν ἔν Ταρτησίων βασιλεὺς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ λογοπόσιος, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ τῆτο μὲν μῦθος τισὶ δοκεῖ· Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος, ἑτῶν ἐνενηκονταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ Τιμαίος

Italia diutissime vixerunt. Digna enim literis ratio refutandi eos, qui istum aërem criminantur, historia. Quo meliorem nos quoque spem habemus, rata futura vota nostra, ut in longissimamque et pingucem senectutem perueniat terrae iotius atque maris dominus, qui iam senex suum terrarum orbem regit.

10. Arganthonius ergo Tartessiorum rex quinquaginta et centum annos vixisse dicitur, ut volunt Herodotus historicus, et poeta Anacreon. Verum ista quibusdam videtur fabula. Agathocles autem Siciliae tyrannus cum esset annorum quinque et nonaginta, mortuus est, sicut Demochares

μαίος ἰσαρξῶσιν· Ἰέρων δὲ ὁ Συρακασίων τύραννος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐτελεύτα νοσῶν, βασιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη, ὡσπερ Δημήτριός τε ὁ Καλατιανός, καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀντίεας δὲ Σκυθῶν βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον περὶ τὸν Ἰστρον ποταμὸν, ἔπεσεν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυλις δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππε λέγεται μάχεσθαι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα τετῶν ἔτη. Τήρης δὲ Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, κατὰ Φησι Θεόπομπας, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτησεν.

Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βασιλεύων Μακεδόνων, περὶ Φρυγίαν μάχόμενος
Σελεύ-

chares ac Timaeus tradunt. Hiero Syracusanorum tyrannus, duo et nonaginta annos natus morbo finiit vitam, cum septuaginta annos regnasset, ut Calatianus Demetrius et alii perhibent. Anteus Scytharum rex, pugnant contra Philippum circa Istrum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bardylis rex Illyriorum ex equo dicitur pugnassee in bello contra Philippum, annos natus nonaginta. Teres Odryfarum rex, ut refert Theopompus, duorum et nonaginta annorum cum esset, obiit.

11. Antigonus Philippi F. Cocles, rex Macedonum, in Phrygia pugnant cum Seleuco et Ly-

Σελεύκιῳ καὶ Λυσίμαχῳ, τραύμασι πολλοῖς περιπεσῶν, ἐτελεύτησεν ἑτῶν ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὡς περ ὁ συγρατρυόμενος αὐτῷ Ἱερώνυμος ἰσορεῖ· καὶ Λυσίμαχος δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ἕτος ὀγδοηκασὸν τελεῶν, ὡς ὁ αὐτὸς Φησιν Ἱερώνυμος. Ἀντίγονος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίῳ, υἱωνὸς δὲ Ἀντιγόνῃ τῇ μονοφθαλμῇ, ἕτος τέσσαρα καὶ τεσσαράκοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μήδιός τε ἰσορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαῖ μέγιστον δυναστὴς, καὶ ἐπιτροπεύσας πολλὰς Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη ἕτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον.

Πτολε-

simacho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum esset unius et octoginta, ut narrat, qui expeditionis illius socius fuit, Hieronymus. Etiam Lysimachus Macedonum rex in praelio contra Seleucum periit annum agens octogelimum, ut idem ait Hieronymus. Antigonus filius Demetrii, Antigoni Coelitis nepos, quatuor et quadraginta annos imperavit Macedonibus, vixit autem octoginta, ut Medius refert, et scriptores alii. Sic etiam Antipater Iolai F. potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finiit.

12. Pto-

Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγος, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτῃ μὲν ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ἑξήκοντα βιώσας ἔτη· ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν ἔτοιν τῆς τελευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπικλήσιν, ὅστις ἐδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν. ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος I), πρῶτος μὲν ἐκτίσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν, καὶ κατέσχεν, εὐχῆτος ὢν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον, ἑξήκοντα ἔτων γενόμενος. Ἄτταλος δὲ ὁ ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ ἕτος βασιλεύων, πρὸς ὃν καὶ Σκηπίων ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ἑξήκοντα ἔτων ἐξέλιπε τὸν βίον.

Μιθρι-

12. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis felicissimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum et octogesimum vitae annum: idque duobus ante mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Philadelphii cognomen habuit, qui *solus* fratrum in paterno regno successit. Philetaerus, eunuchus, primus Pergami imperium peperit pariter ac tenuit, annos natus octoginta vitam cum morte commutavit. Attalus is, qui Philadelphii cognomen habuit, Pergamenorum et ipse rex, ad quem etiam Scipio ille Dux Romanus venit, annorum octoginta duorum cum esset, e vita discessit.

13. Mi-

1. Praeae antea legēbatur Ἀδελφῶν. Φιλῆταιρος δὲ. *du Soul.*

Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντι βασιλεὺς, ὁ προσκ-
 γερευθεὶς Κτίσης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον
 Φεύγων, ἐπὶ Πόντι ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη
 τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα, ὡς περ Ἱερώνυμος ἰσα-
 ρεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀριαράθης δὲ ὁ
 Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα
 ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἱερώνυμος ἰσαρεῖ· ἐδυνήθη δὲ
 ἰσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς
 Περδικκίαν μάχῃ ζωγρηθεὶς, ἀνεσκολοπίσθη.

Κῦρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιός, ὡς
 δηλοῦσιν οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι²); οἷς καὶ
 Ὀνη-

13. Mithridates Ponti rex, cognomine Coudi-
 tor, Antigonum Coclitem fugiens in Ponto mor-
 tuus est, cum vixisset quatuor et octoginta annos,
 vt refert Hieronymus, et scriptores alii. Aria-
 rathes Cappadocum rex, duo et octoginta vixit
 annos, vt narrat Hieronymus. Poterat forte diu-
 tius superstes esse: sed captus in praelio contra
 Perdiccam, et in crucem actus est.

14. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, vt in-
 dicant Persarum atque Assyriorum cippi, quibus
 etiam

2. ὄροι] Lapidés aut columnas intellige, λί-
 θος, στήλας, exponente Polluce III. s. 85.
 Nam his, aequé vt tabulis aeneis, inuenta
 artium, resque notatu dignas inscribebant
 veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Ro-
 mani. Maius.

σιλεύς, ὃν Φησιν ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν ἑαυτῶ
 Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν,
 ἔτη τρεῖς καὶ ἐνενήκοντα βιῶς, ἐπιβελῆ τὰδελ-
 φῶ Γωσίθρι ἐδολεφονήθη. Συναρθοκλῆς δὲ ὁ
 Παρθυαίων βασιλεύς, ἔτος ὀγδοηκοσὸν ἤδη γε-
 γονῶς, ἀπὸ Σακκουράκων Σκυθῶν καταχθεῖς 3),
 βασιλεύειν ἤρξατο. καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ.
 Τιγρῆνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεύς, πρὸς ἔν Λέ-
 κλλος ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν
 ἐτελεύτα νόσω.

Ἰσπα-

patrum suorum aetate regnasse dicit Isidorus Cha-
 racenus historicus, tres et nonaginta annos cum
 vixisset, insidiis fratris sui Gosithris perit. Sin-
 arthocles Parthorum rex, annum iam agens
 octogesimum, ab Sacauracis Scythis reductus,
 regnare coepit, regnavitque annos septem. Ti-
 granes Armeniorum rex, quicum Lucullus bel-
 lum gessit, quinque et octoginta annos natus
 fuit, cum morbo decederet.

16. Hyf-

3. καταχθεῖς] Quid sibi velit, hoc verbum,
 in ipsius historiae obscuritate, incertum est.
 Videtur notare *reditum ab exilio*. Notum
 est saepe exulare, qui propter spem imperii
 suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto
 igitur hunc Parthorum regem exulasse apud
 Scythas; vt paullo post Artabazum Chara-
 cenum regulum apud Parthos; vtrumque
 hospitem opera in regnum patrium dedu-
 ctum. *Gesner.*

Ἵσπασίνης δὲ ὁ Χάρακος, καὶ τῶν κατ' Ἐρυθρὰν τόπων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας ἐτελεύτησε. Τήραϊος δὲ ὁ μετὰ Ἵσπασίνην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνεήκοντα βιᾶς, ἐτελεύτα νέσω. Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραϊον ἑβδόμος βασιλεύσας Χάρακος, ἕξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καταχθεὶς ἀπὸ Πάρθων ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκίρης δὲ βασιλεὺς Παρθυαίων ἕξ καὶ ἐνεήκοντα ἔζησεν ἔτη.

Μασσινισσᾶς δὲ Μυυρυσίων βασιλεὺς, ἐνεήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσανδρος δὲ ὁ ὑπὸ τῷ Σεβαστῷ ἀντὶ ἐθναρχεῖν, βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὧν ἐνεήκοντα, ἵππομάχων καὶ πεζομάχων ἔδειξεν ἠττων ἐφάνη· ὡς ἐξ ἐώρη

16. Hyspasinus, Characis, et locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto et octogesimo anno ex morbo decessit. Teracus, tertius ab Hyspasmine rex duo et nonaginta annos cum vixisset, morbo finiit. Artabazus a Teraeo septimus qui Charace regnavit, sexto et octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnascires rex Parthorum sex et nonaginta annis vixit.

17. Massinissa Maurorum rex nonaginta annos implevit. Asander ille, qui a Divo Augusto pro Ethnarcha rex Bospori renunciatus fuerat, circa annum nonagesimum nullo neque equite neque milite deterior visus est. Cum vero videret suos ciues

ρα τὲς ὑπὸ τῆ μάχῃ 4) Σκριβωνίῳ προσιθεύε-
 νας, ἀποσχόμενος σιτίων, ἐτελεύτησε, βίβς
 ἔτη τρία καὶ ἐνενῆκοντα. Γοαισος δὲ, ὡς Φησιν
 Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνός, ἐπὶ τῆς ἑαυτῆ ἡλικίας
 Ὀμανῶν τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεν-
 τεκαίδεκα καὶ ἑκατὸν γεγονώς ἐτῶν, ἐτελεύτη-
 σε νόσῳ. Βασιλέας μὲν ἐν τοσούτοις ἰσορήκασι
 μακροβίβς οἱ πρὸ ἡμῶν.

Ἐπεὶ δὲ καὶ Φιλόσοφοι, καὶ πάντες 5) οἱ
 περὶ

cives ad Scribonii se partes conferre, inedia de
 vita exiit, quam ad tres et nonaginta annos pro-
 duxerat. Goaesus, auctore Isidoro Characeno,
 ipsius aequali, Omanorum in turifera regione
 rex, quindecim supra centum annos cum haberet,
 e morbo obiit. Tot reges longaeuos nobis tra-
 diderunt, qui ante nos scripsere.

18. Quando vero etiam Philosophi, et omnino
 lite-

4. τὲς ὑπὸ τῆ μάχῃ] Quid si pro μάχῃ,
 quod profecto huc non conuenit, legamus
 ἀρχῆ; Angebat senem τὲς ὑπὸ τῆ ἀρχῆ
 cives suos, imperio suo subiectos, paulatim
 se conferre ad Scribonium, ventosum homi-
 nem, et ementitis Augusti promissis homi-
 nes sollicitantem, quod facile colligas e Dio-
 nis verbis lib. 54. p. 538. B. Sic certe po-
 suisse in translatione, sine fraude fuerit. G.

5. πάντες] Niinis aperte falsum, omnes litera-
 rum studiosos longaeuos fuisse. Suspicio
 ita-

περὶ παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειαν πῶς καὶ ἔτι ποιούμενοι ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἤλθον, ἀναγράψωμεν καὶ τέτων τὰς ἰσορημένους, καὶ πρῶτες γε φιλοσόφους. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονῶς τεσσαρῶν καὶ ἑκατὸν, ἀποσχόμενος τροφῆς ἐτελεύτη. Ξενοφίλος δὲ ὁ μουσικός, ὡς φησὶν Ἀριστόξενος, προσχὼν τῇ Πυθαγόρῃ φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιπτακὸς, οἳ τινες τῶν κληθέντων

ἑπτὰ

literarum cultores, qui curam et ipsi sui ipsorum *exquisitiorem* habent, ad longam senectutem pervenere; scribamus etiam de his quotquot in literarum monumenta relati sunt, et primos quidem Philosophos. Democritus Abderitanus, annos natus quatuor supra centum, abstinens a cibo vitam finiit. Xenophilus musicus, eminent, ut ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra quinque et centum annos Athenis vixit. Solon, et Thales, et Pittacus, qui de septem illis qui sa-

pien-

itaque legendum πάντως, quo adverbio ostendat auctor, non philosophos modo arctiore appellatione ita dictos, verum omnino; vel in universum homines literatos, se commemoraturum. Si tamen mutare quis quid dubitet; potest πάντας sumere παντοίως, ut πᾶσαν νόσον sanasse Dominus dicitur Matth. IV, 23. Gesner.

Lnc. Op. T. VII.

P

ἑπτὰ σοφῶν ἐγένοντο, ἑκατὸν ἕκαστος ἔζησεν ἔτη.

Ζήνων δὲ ὁ τῆς Στωϊκῆς Φιλοσοφίας ἀρχηγός, ὀκτώ καὶ ἐνενήκοντα, ὃν Φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναφθέγγασθαι, τί με βοᾷς; καὶ ὑποσρέψαντα οἴκαδε, καὶ ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος μαθητῆς, καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα ἔτος γεγονώς ἔτη, Φῦμα ἔσχεν ἐπὶ τῷ χεῖλε, καὶ ἀποκαρτερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἐταίρων τινῶν γραμμῶν, προσενεγκάμενος τροφήν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἠξίεν οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὐθις τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον.

Ξειο-

piētes vocantur, fuere, centum quisque annos vixerunt.

19. Zeno, Stoicae philosophiae princeps, octo et nonaginta, quem aiunt, cum in concionem prodiret, et lapsus offenderet, exclamasse, *Quid me vocas?* (o terra!) reuersumque domum, inedia vitam finiisse. Cleanthes autem discipulus Zenonis et successor nouem et nonaginta annos natus, tuber in labio nactus est, iam suscepto moriendi consilio, cum superuenirent ipsi a sodalibus quibusdam literae, cibo assumpto perfecit, quae rogauerant amici, tum denuo a cibis se abstinens de vita exiit.

20. Xc-

Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνης μὲν υἱὸς, Ἀρχελαίου
 δὲ τῆς Φυσικοῦ μαθητῆς, ἐβίωσεν ἔτη ἑνὶ καὶ
 ἐνενηκοντα. Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητῆς
 γενόμενος, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Καρνεά-
 δης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας ἀρχηγός, ἔτη
 σέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρῆσιππος ἑνὶ καὶ ὀγδοή-
 κοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος,
 Στωϊκὸς Φιλόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Πο-
 σειδώνιος ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥό-
 διός, Φιλόσοφος τε ἅμα, καὶ ἰστορίας συγγρα-
 φεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος, ὁ
 Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ ὀγδοήκοντα.
 Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἑνὶ καὶ ὀγδοήκοντα.
 Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσεὺς, Στωϊκὸς, ὅς
 καὶ

20. Xenophanes Dexini filius, Archelai Phy-
 sici discipulus, annos vixit nonaginta vnum.
 Xenocrates Platonis auditor, quatuor et octogin-
 ta: Carneades, iunioris Academiae princeps,
 annos quinque et octoginta: Chrysippus vnum
 et octoginta: Diogenes Seleuciensis ad Tigrim,
 Stoicus philosophus, octo et octoginta: Posido-
 nius Apameensis Syriae, lege autem Rhodius,
 Philosophus, et idem Historicus, quatuor et octo-
 ginta: Critolaus Peripateticus, supra duos et
 octoginta.

21. Plato Diuinus, vnum et octoginta. Athe-
 nodorus Sandonis F. Tarsensis, Stoicus, qui Di-

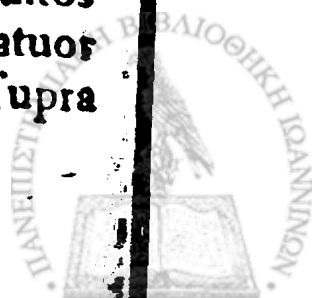

καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβασῆ Θεῶ, ὑφ' ἧ ἡ Ταρσέων πόλις καὶ Φέρων ἐκχθίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βίης, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἕκαστον ἀπονέμει ὡς ἤρωϊ. Νέσωρ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσῆ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνεήκοντα. Ξενοφῶν δὲ ὁ Γρύλλης, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἐβίωσεν ἔτη.

Οὔτοι μὲν Φιλοσόφων οἱ ἐνδοξοί, συγγραφέων δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἰσορεῖ. Ἱερώνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλὰς καμάτους ὑπομείνας καὶ τραύματα, ἐζῆσεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν

vi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a quo etiam tributis leuata est Tarsensium ciuitas, duo et octoginta annos natus in patria mortuus est, cui honorem quottannis habet Tarsensium populus, tanquam Heroi. Nestor Stoicus e Tarso Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo et nonaginta: Xenophon Grylli F. supra nonaginta vixit annos.

22. Hi philosophi nobiles. Inter Historicos Ctesibius centum viginti quatuor annos natus in Peripato obiit, vt auctor est in Chronicis Apollodorus. Hieronymus in bellis versatus, multos labores perpeffus et vulnera, annos vixit quatuor supra

ἐκάτῳ, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν πε-
 ρὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γε-
 τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἀρ-
 τιον ὄντα ἐν ταῖς συνασίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰ-
 σθητηρίοις μηδενὸς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίαιαν
 ἐλλιπῆ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ
 πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, ὁμοίως ὀγδοή-
 κοντα καὶ πέντε. Τίμαχος ὁ Ταυρομενεΐτης,
 ἕξ καὶ ἐνενηκόντα. Ἀριστόβελος δὲ ὁ Κασανδρεὺς,
 ὑπὲρ τὰ ἐνενηκόντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι·
 τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοηκὸς ἐν ἔτος γε-
 γονῶς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ
 τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρ-
 τα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ'
 ἵππου κατέπεσε, καὶ ἐκ τῆς νοσήσας, ἀπέθα-
 νεν

supra centum; ut ait Agatharchides nona histo-
 riarum Asiae, atque admiratur virum, qui ad
 ultimum vitae diem aptus fuerit consuetudini ho-
 minum, nec in ullius sensus usu aut sanitate quid-
 quam desiderauerit. Hellanicus Lesbicus octoginta
 et quinque, et Pherecydes Syrus similiter octo-
 ginta et quinque. Timaeus Tauromenites sex
 et nonaginta: Aristobulus Cassandrinus supra no-
 naginta annos dicitur vixisse: historiam autem
 quatuor et octoginta annos natus coepit scribere,
 ut ipse refert in principio operis. Polybius Ly-
 cortae F. Megalopolitanus rure rediens ex equo
 cecidit, unde morbum nactus diem obiit anno-

νευ ἐτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα· Ἵψικράτης δὲ ὁ
Ἀμισηνὸς συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων,
γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα.

Ῥητόρων δὲ Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλεῖ-
σιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. τρυφῆς δὲ ἀποσχόμε-
νος, ἐτελεύτησεν· ὃν Φασιν ἐρωτηθέντα τὴν
αἰτίαν τῆ μακρῆ γήραος, καὶ ὑγιεινῆ ἐν πάσαις
ταῖς ἀισθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδέποτε συ-
περιενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἴσοκράτης
ἐνενήκοντα, καὶ ἔξ ἐτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρι-
κὸν ἔγραψε λόγον· περὶ ἔτη δὲ ἑνὸς ἀποδέοντα
ἑκατὸν γεγονώς, ὡς ἤσθετο Ἀθηναῖος ὑπὸ Φι-
λίππου ἐν τῇ περὶ Χαιρώνειαυ μάχῃ νεικημένος.
πο-

rum cum esset duorum et octoginta. Hypsicrates
Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus,
vixit annos duo et nonaginta.

23. Inter Oratores Gorgias, quem Sophistam
quidam nominant, annos octo et centum. Absti-
nentia vero cibi finiit: quem aiunt interrogatum
de causa longae senectutis, et omnibus sensibus
sanae, respondisse, quod nunquam ab aliorum se
conuiuviis passus sit auferri. Isocrates sex et no-
naginta annorum cum esset, Panegyricam oratio-
nem scripsit: circa annum vero vndecentesimum,
audito, Athenienses a Philippo pugna ad Chae-
roneam

ποτνιῶμενος, τὸν Εὐριπίδειον σίχον προσηνέγκατο, εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρων.

Σιδωνιὸν ποτ' ἄςυ Κάδμος ἐκλιπών, καὶ ἐπειπὼν ὡς δαλεύσει ἡ Ἑλλάς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, θεῶ Καίσαρος Σεβαστῶ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ τῷ Ταρσεῖ Φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἔζησε τὰυτὰ τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ ἄδοξος ῥήτωρ, ἐνενήκοντα.

Σοφοκλῆς ὁ τραγωδοποιὸς, ῥᾶγα σαφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ ἐνενήκοντα ζήσας ἔτη. ἔτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τῶ υἱέος ἐπὶ τέλει τῶ βίῃ παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικά-

roneam victos, lamentabili voce Euripides versiculum protulit, quem ad se referebat,

Quondam Sidonis urbe Cadmus excitus:

Cumque subiecisset, seruituram esse Gracciam, e vita discessit. Apollodorus Pergamenus rhetor Augusti Caesaris praeceptor, qui cum Athenodoro Tarsensi philosopho illum instituerat, sicut Athenodorus annos vixit octoginta duos: Potamo rhetor non ignobilis annos nonaginta.

24. Sophocles Tragicus poeta, glutito vuae acino suffocatus est, quinque et nonaginta annos cum vixisset. Hic ab Iophonte filio sub finem vitae accusatus demenciae, recitavit iudicibus

δικασαῖς Οἰδίπῳ τὸν ἐπὶ Κολωνῶ, ἐπιδεικνύ-
μενος διὰ τὸ δράματος, ὅπως τὸν νῦν ὑγιαίνει
ὡς τῆς δικασῆς, τὸν μὲν ὑπερθυμάσαι, κατα-
ψηφίσασθαι δὲ τῷ νῦν αὐτῷ μαρτυρῆσαι.

Κρατῖνος δὲ ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητῆς, ἑπτὰ
πρὸς τοῖς ἐνεήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς
τῷ τέλει τῆς βίης διδάξας τὴν Πυτίνην, καὶ νι-
κήσας, μετ' ἔτι πολὺ ἐτελεύτησεν. καὶ Φιλήμων δὲ
ὁ κωμικός, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἑπτὰ καὶ ἐνε-
ήκοντα ἔτη βίης, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνης ἡρε-
μῶν, θρασυάμενος δὲ ὄνον τὰ παρεσκευασμένα
αὐτῷ σῦκα κατασθίοντα, ὤρμησεν μὲν εἰς γέλω-
τα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῶν καὶ
ἀφρόω γέλωτι εἰπὼν προσδεῖναι τῷ ὄνῳ ἀκρά-
τα

Oedipum in Colono, ostendens illa fabula, quam
sibi mente constaret, adeo ut iudices ipsum qui-
dem vehementer admirarentur, filii autem furo-
rem damnarent.

25. Cratinus Comicus poeta septem supra no-
naginta annis vixit, cumque versus finem vitae
Pytinen docuisset, vicissetque, non ita multo post
obiit. Etiam Philemon Comicus, non minus
quam Cratinus septem et nonaginta annos natus;
decumbebat quiescens in lectulo. Cum vero vi-
deret asinum paratas sibi figas devorantem; in
cachinnos effunditur; vocatoque seruo cum mul-
to isidem confertoque risu imperat, ut asino et-
iam

τε ροφείν, ἀποπνιγείς ὑπὸ τῷ γέλωτος ἀπέ-
θανε. καὶ Ἐπίχαρμος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιη-
τῆς, καὶ αὐτὸς ἐνενήκοντα καὶ ἑπτὰ ἔτη λέγε-
ται βιώσασθαι.

Ἀνακρέων δὲ ὁ τῶν μελῶν ποιητῆς, ἔζησεν
ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ Στησίχορος δὲ
ὁ μελοποιὸς, ταῦτά. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κεῖος,
ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα.

Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης μὲν ὁ Ἀγλαῖ
Κυρηναῖος, ὃν ἔμνον γραμματικόν, ἀλλὰ καὶ
ποιητὴν ἂν τις ὀνομάσειε, καὶ Φιλόσοφον, καὶ
γεωμέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτος ἔζησεν ἔτη.

Καὶ Λυκῆργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμο-
νίων, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἰσορεῖται.

Τοσά-

iam merum sorbendum addat: atque ipsum per
ritum intercluso spiritu moritur. Etiam Epichar-
mus Comicus septem et nonaginta annos dicitur
vixisse.

26. Anacreon canticorum poeta vixit annos
quinque et octoginta, et Stesichorus melicus toti-
dem: Simonides autem Ceus supra nonaginta.

27. Inter Grammaticos Eratosthenes Aglai F.
Cyrenaeus, quem non Grammaticum solum, sed
etiam poetam aliquis nominauerit, et Philoso-
phum, et Geometram; duo et octoginta hic vi-
xit annos.

28. Lycurgus Lacedaemoniorum legislator quin-
que et octoginta annos vixisse narratur.

Τοσάττες ἐδυνήθημεν βασιλέας, καὶ πεπαι-
 δευμένους, ἀθροῖσαι· ἐπεὶ δὲ ὑπεσχόμεν καὶ Ῥω-
 μαίων τινάς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν εἰκησάντων
 μακροβίων ἀναγράψαι, τέττες σοι, θεῶν βε-
 λουμένων, ἱερώτατε Κυϊντίλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώ-
 σουμεν λόγῳ.

29. Tot potuimus reges et eruditos homines
 colligere. Cum vero promiserim etiam Romano-
 rum quosdam, et Italicorum longaeuorum refer-
 re, eos tibi, Diis volentibus, Quintille sanctis-
 sime, alio libello indicabimus.

Πατρίδος Ἐγκώμιον.

Οτι μὲν ἔδέν γλύκιον ἢς πατρίδος φθάνει
 προτεθρυλλημένον. ἄρ' ἐν ἡδίον μὲν ἔδέν,
 σεμνότερον δέ τι καὶ θεϊότερον ἄλλο; καὶ μὴν
 ὅσα σεμνά καὶ θεῖα νομίζουσιν ἄνθρωποι, τέτων
 πατρὶς αἰτία, καὶ διδάσκαλος γεννησαμένη, καὶ
 ἀνα-

Patriae Encomium.

Sua cuique patria nihil esse dulcius, olim illud
 quidem tritum est. Numquid autem dulcius
 quidem nihil; sed tamen augustius aliud quid est
 ac diuinius? Quin quaecumque augusta et diuina
 putant homines, eorum causa et magistra patria
 est,

ἀναθρεψαμένη, καὶ παιδευσαμένη. πόλεων μὲν
 ἔν μεγέθει, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυτελείας
 κατασκευῶν, θαυμάζουσι πολλοί, πατρίδας δὲ
 ζέουσι πάντες· καὶ τοσούτον ἐδέξαι ἑξήπατήθη
 τῶν καὶ πάνυ κεκρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν
 θεῖαν ἡδονῆς, ὡς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ'
 ἄλλοις θαυμάτων λήθην ποιήσασθαι τῆς πα-
 τρίδος.

Ὅστις μὲν ἔν σεμνύνεται πολίτης ὢν εὐδαίμο-
 νος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ τίνα χρὴ τιμὴν
 ἀπονέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δῆλός
 ἐστίν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετριωτέρας ἔλαχε τῆς
 πατρίδος. ἐμοὶ δὲ ἡδιον αὐτὸ τιμᾶν τὸ τῆς
 πατρίδος ὄνομα.

πειρω-

est, quae genuerit ea, nutriuerit, instituerit.
 Itaque magnitudines urbium et claritates, et sum-
 tus aedificiorum, multi admirantur, patrias vero
 amant vniuersi. Atque in tantum se errorem
 abduci nemo passus est eorum etiam, qui valde
 spectaculorum voluptatibus deliniuntur, ut pro-
 pter excellentiam spectaculorum apud alios, suae
 patriae obliuionem caperet.

2. Ac si quis beatae se ciuitatis ciuem esse
 gloriatur, ille, quis honos habendus sit patriae,
 ignorare mihi videtur, manifestumque est, ae-
 gre fuisse laturum, si mediocre magis patriam
 sortitus esset. At mihi ipsum nomen honorare
 patriae dulcius est. Ipsas enim comparare vrbes

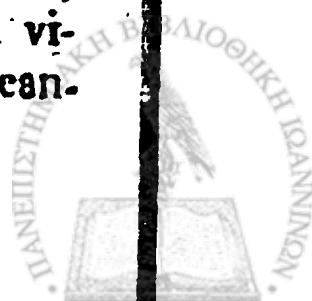
πειρωμένῳ, προσήκει μέγεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ὀνίων ἀφθονίαν. ὅπερ δὲ αἰρεσίς ἐστι πόλεων, εἰδείς ἂν ἔλοιτο τὴν λαμπρότεραν, ἐάσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὐξαιτο μὲν ἂν εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι παραπλησίαν, ἔλοιτο δ' ἂν τὴν ὀποιαίνην.

Τὸ δ' αὐτὸ τῆτο καὶ οἱ δίκαιοι τῶν παίδων πράττουσι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέρων. ἔτε γὰρ νέος καλὸς καὶ γαῖος, ἄλλον ἂν προτιμήσῃ τῆ πατρὸς, ἔτε πατὴρ καταμελήσας τῆ παιδός, ἕτερον ἂν σέξῃ νέον; ἀλλὰ τοσούτον γε οἱ πατέρες νικῶμενοι, προσνέμουσι τοῖς παισίν, ὥσε καὶ κάλλιστοι, καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκοσμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς.

ᾧσις

si quis velit, conueniens est, vt magnitudinem exigat; et pulchritudinem, et rerum venalium abundantiam: at de optione urbium vbi agitur, nemo sane, relicta sua patria, splendidiorē elegerit; sed optauerit ille quidem esse suam patriam beatis illis proximam; cacterum ipsam qualiscumque demum sit, praetulerit.

3. Idem nempe liberi faciunt, si sunt iusti, ac boni parentes. Neque enim honestus bonusque iuuenis alium quemcumque patri praetulerit; neque suo neglecto filio pater iuuenem alium complectatur. Sed tantum amore victi patres ex se natis tribuunt, vt et pulcherrimi, et maximi, et rebus omnibus ornatissimi, sui illis liberi videan-

οἷς δὲ μὴ τοιᾶτός ἐστι δικασῆς πρὸς τὸν υἱὸν,
 ἔδοκεῖ μοι πατρὸς ὀφθαλμὸς ἔχειν.

Πατρίδος τείνου τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰ-
 κειότατον πάντων· ἔδεν γὰρ ὅ, τι τῶ πατρὸς
 οικειότερον. εἰ δέ τις ἀπονέμει τῷ πατρὶ τὴν
 δικαίαν τιμὴν, ὡσπερ καὶ ὁ νόμος, καὶ ἡ φύσις
 κελεύει, προσηκόντως ἀν τὴν πατρίδα προτιμή-
 σαι. καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆ-
 μα, καὶ ὁ τῶ πατρὸς πατὴρ, καὶ οἱ ἐκ τῶτων
 οικεῖοι πάντες ἀνωτέρω, καὶ μέχρι θεῶν πα-
 τριῶν πρῆσιν ἀναβιβάζομενον τὸ ὄνομα.

Χαίρουσι καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ πάντα μὲν,
 ὡς εἰκὸς, ἐφορῶσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν
 ἡγέμενοι κτήματα πᾶσαν γῆν, καὶ θάλασσαν·
 ἔφ'

deantur. Si quis vero talis non est filii sui iudex,
 ille non patris mihi oculos videtur habere.

4. Ergo nomen patriae primum omnium et
 familiarissimum: neque enim patre quidquam
 familiarius. Si quis vero iustum suo patri hono-
 rem habet, quod lex pariter ac natura praecipit,
 conuenienter ille patriam praetulerit: quando
 ipse quoque pater res patriae est, et patris pater,
 et qui propter hosce ad nos pertinent sursum
 omnes: atque ad patrios vique deos retro ascen-
 dens illud nomen progreditur.

5. Gaudent ipsi quoque suis Dii patriis, et
 cum omnia inspiciant humana, vt credere fas est,
 qui suae ditionis et terram et mare esse arbitren-
 tur:

Ἐφ' ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο, προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἀπασῶν πόλεων. καὶ πόλεις σευνότερα θεῶν πατρίδες, καὶ νῆσοι θειότερα, παρ' αἷς ὑμνεῖται. γένεσις θεῶν. ἱερὰ γὰρ γένεσις κεχαρισμένα ταῦτα νομίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὴν εἰς τὰς οἰκείας ἕκαστος ἀφικόμενος ἱεραρχῆι τόπῳ. εἰ δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον;

Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος· ὡς καὶ τῆτον τὸν θεόν, εἰ καὶ κοινός ἐστιν, ἀλλ' ἔν ἐκάστῳ νομίζεσθαι πατρῴων, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς τόπῳ θέν· καὶ Φωνῆς ἐνταῦθα ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν μανθάνων, καὶ θεὸς ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύτης

tur: tum in qua quisque illorum natus est, eam urbibus praefert aliis omnibus. Itaque et urbes augustiores, quae Deorum patriae sunt, et diviniores insulae, in quibus natales celebrantur Deorum. Sacra quippe ea demum grata Diis putantur, quae in domestica illis loca delatus quisque peregerit. Si vero Diis carum est nomen patriae; quid ni multo magis hominibus?

6. Etenim vidit solem primum e sua quisque patria: ut hic quoque Deus, licet communis sit, patrius ille tamen unicuique videatur ideo, quod primum ex illo sibi loco conspectus sit. Et vocem mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum disceret; et Deos agnovit. Talem, vero si quis patriam

της ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἑτέρας δεηθῆναι πρὸς τὴν τῶν μαιζόνων παιδείαν, ἀλλ' ἔν. ἐχέτω καὶ τέτων τῶν παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν· ἔ γάρ ἂν ἐγνώρισεν ἑδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πατρίδος, πόλιν εἶναι μαθῶν.

Πάντα δέ, οἶμαι, παιδεύματα καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμωτέρως αὐτὰς ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζοντες κτῶνται δὲ καὶ χρήματα, Φιλοτιμίας ἕνεκεν τῆς εἰς τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι· δεῖ γὰρ ἐκ ἀχαρίστου εἶναι τὰς τῶν μεγίστων τυχόντας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς καθ' ἕνα τίς ἀπονέμοι χάριν, ὡσπερ ἐστὶ δίκαιον, ἐπειδὴν εὔ πάθῃ πρὸς τινός, πολὺ μᾶλλον

patriam sortitus est, ut alia quoque ad maiorum rerum institutionem opus habuerit: habeat ille sane huius etiam institutionis patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius alterius urbis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem eiusmodi esse didicisset.

7. Caeterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem colligunt homines, ut ea se utiliores praestent suis quique patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad publicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt beneficiis. Verum si quis singulis etiam gratiam, prout iustum est, refert obligatus beneficio, mul-

το

μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκασιν ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰσι νόμοι πρὸς ταῖς πόλεις· κοινήν δὲ προσήκει πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαριστήρια τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως.

Ἡ Ὀφθαλμὸς δὲ εἰς ἔτος ἀμνημόνων τῆς πατρίδος, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει γενόμενος, ἀμελεῖν. ἀλλ' οἷ τε κακοπραγῶντες ἐν ταῖς ἀποδημίαις, συνεχῶς ἀνακαλεῖσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἢ πατρίδος· οἷ τε εὐδαιμονῶντες, ἂν καὶ τὰ ἄλλα εὖ πράττωσι, τῆτο γὰρ αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι, τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὄνειδος γὰρ τὸ τῆς ξενιτείας· καὶ τοὺς κατὰ τὸν τῆς

to magis patriae rependere iusta conuenit. Etenim malae tractationis parentum leges sunt in ciuitatibus: communem autem parentem putare patriam conuenit, et praemia pro alimentis, ipsaque adeo legum cognitione, rependere.

8. Visus autem est nemo adeo immemor patriae, qui in alia ciuitate constitutus illius curam abiiciat. Sed cum ii quibus aduersa in peregrinatione obueniunt, perpetuo in animum reuocent, maximum bonorum esse patriam, tum quibus secunda sunt omnia, quantumuis reliquis rebus felices, tamen hoc sibi maximum putant deesse, quod patriam non inhabitant, sed peregrinantur. Ipsa enim crimen habet peregrinitas.

Ac

τῆς ἀποδημίας χρόνον λαμπρὰς γενόμενης, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τιμῆς δόξαν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπαινον, ἔστιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπειγομένους, ὡς ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξομένους τὰ αὐτῶν καλά. καὶ τοσούτω γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβέσθαι τῆς πατρίδος, ὅσωπερ ἂν φαίνηται μειζόνων παρ' ἄλλοις ἡξιωμένος. ποθεινὴ μὲν ἔν καὶ νέοις πατεῖς.

Τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσω πλέον τῶν Φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεσι, τοσούτω καὶ πλείων ἐγγίνεται πόθος ὁ τῆς πατρίδος. ἕκαστος γὰρ τῶν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει καὶ εὐχεταὶ καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἵν', ὅθεν ἤρξατο

το

Ac videre licet ipsos, qui peregrinationis suae tempore, vel honorum possessione vel honorum gloria, vel eruditionis testimonio, vel laude fortitudinis, illustrati sunt, in patriam tamen festinare omnes; ut qui inter meliores sua ostendere bona non possint. Ac tanto magis festinat unusquisque ad suam complectendam patriam, quo maioribus rebus dignati ipsum sunt alii. Igitur iunioribus etiam amabilis est patria.

9. His vero qui peruenere ad senectutem, quanto maior quam iuuenibus prudentiae portio obtigit, tanto etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim unusquisque in patria finire vitam et studet et optat, ut vnde coepit

Luc. Op. T. VII. Q viue.

το βιῶν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατάρθεται τῆ φρεψαμένη γῆ, καὶ τῶν πατριῶν κοινωνήσῃ τάφῳ. δεινὸν γὰρ ἐκάστῳ δοκεῖ ξενίας ἀλίσκεσθαι, καὶ μετὰ θάνατον ἐν ἀλλοτρίας κειμένῳ γῆ.

Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας μέτεσι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μάθοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπήλυδες, καθάπερ νόθοι, ῥαδίας ποιῶνται τὰς μετανασάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μήτε εἰδότες, μήτε ζέροντες· ἡγόμενοι δ' ἀπανταχῆ τῶν ἐπιτηδείων εὐπορήσειν, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατὴρ, ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτρέφθησαν, καὶ ὀλίγην ἔχω-

σιν,
viuere, ibi rursus et altrici terrae corpus commendet, et maiorum suorum monumentis inferatur. Durum enim unicuique videtur, peregrinitatis damnari in terra aliena iacenti.

10. Quantum porro beneuolentiae in patriam germanis vere ciuibus insit, ex indigenis aliquis intelligat. Nam aduenae, velut spurii, migrationes facile suscipiunt, qui neque intelligant nomen patriae, neque ament; sed, necessariorum rerum copiam praesto sibi vbique futuram rati, mensuram voluptatis in ventris voluptatibus collocent. Quibus vero parens etiam est patria, hi amant in qua nati sunt et alibi terram, licet par-

vam

σι, καὶν τραχεῖαν, καὶ λεπτόγεων· καὶν ἀπο-
 ρῶσι τῆς γῆς ἐπαινέσω τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ
 τῆς πατρίδος ἐκ ἀπορήσασιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ
 καὶν ἴδωσιν ἐτέρως σεμιτυομένης, πεδίοις ἀνει-
 μένοις, καὶ λειμῶσι φυτοῖς παντοδαποῖς διει-
 λημμένοις, καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς πατρίδος ἐγκω-
 μίων ἐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἵπποτρόφον
 ὑπερορῶντες, καὶ κροτρόφον*) ἐπαινῶσι.

Καὶ σπεύδει τις ἐς τὴν πατρίδα, καὶν νησιώ-
 τος ἤ· καὶν παρ' ἄλλοις εὐδαιμονεῖν δύνηται, καὶ
 . δίδο-

vam habeant, licet asperam, et tenuem: et licet
 non habeant quam terrae virtutem commendent,
 laudes certe non desunt illis, quibus ornent pa-
 triam. Verum etsi videant gloriantes alios campis
 laxis, pratisque vario plantarum genere distinctis;
 ipsi tamen patriae laudum non obliuiscuntur;
 despectaque equorum altrice terra, laudant suae
 nutriculam pueritiae.

II. Ac festinat in patriam aliquis insulanus et-
 iam, etiam cum felicem apud alios vitam licet
 Q 2 agere,

*) καὶ κροτρέ.] Legendum τὴν κροτρόφον.
 Opponuntur enim sibi ἵπποτρόφος et κρο-
 τρόφος· illud Argorum epitheton, et alia-
 rum urbium, quae latos ac lactos campos
 habent: hoc Ithacae, quae ab Ulyssē suo
 vocatur Od. I, 27. τρηχεῖ' ἀλλ' ἀγαθὴ κρο-
 τρόφος. Gesner.

διδουμένην ἀθανασίαν ἐ προσήσεται, προτιμῶν
 τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάφον· καὶ ὁ τῆς πατρί-
 δος αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθήσεται τῷ
 παρ' ἄλλοις πυρός.

Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δεκεῖ παρὰ πᾶσιν
 ἡ πατρίς· ὥσε καὶ τὰς πανταχῶ νομοθέτας ἴδοι
 τίς ἂν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χελε-
 πωτάτην ἐπιβεβληκότας τὴν Φυγὴν τιμωρίαν.
 καὶ ἔχ οἱ νομοθέται μὲν ἔτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πι-
 σευόμενοι τὰς στρατηγίας ἐτέρως, ἀλλ' ἐν ταῖς
 μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελμάτων τοῖς
 παραταττομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς ὁ
 πόλεμος. καὶ εἰδὲς ὅσους ἂν ἀκέραια τέτρα, κα-
 κὸς εἶναι θέλη. ποιεῖ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἀν-
 δρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

agere, nec oblatam sibi immortalitatem admittit,
 sepeliri praeoptans in patria, fumusque patriae
 igni apud alios ei clarior videbitur.

12. Adeo autem carum super omnia videtur
 patria, ut, qui ubique fuere legum latores, eos
 videas maximis quibusque criminibus grauissimam
 imposuisse poenam, exilium. Nec vero legum
 modo latores in ea sunt sententia; aliter animatis
 exercituum ducibus: quin sub ipsa praelia ad eos,
 qui stant iam in acie, maximum illud adhorta-
 mentum est, bellum ipsis esse pro patria: neque
 quisquam est, qui hoc audito ignavus esse velit:
 virtutem enim timido etiam addit nomen patriae.

Περὶ

Περὶ τῶν διψάδων.

Τῆς Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ διακεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἀκρπτος, πεδινὴ ἅπασα, ἔχλον, οὐ πόαν, ἔφυτόν, ἔχ ὕδωρ ἔχουσα, ἢ εἶπε ἄρα ἐν κείλοις συνεσηκός ὑετῆ ὀλίγη λείψανον, παχὺ καὶ τῆτο, καὶ δυσῶδες, ἔδὲ πάνυ διψῶντι ἀνθρώπῳ πότιμον. ἀοίκητος γὰρ ἐστὶ διὰ ταῦτα. ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος ἔτω, καὶ ξηρὰ, καὶ ἄφορος ἔσα, καὶ πολλῇ τῇ αὐχμῇ πιεζομένη; καὶ τὸ θάλπος δὲ αὐτὸ, καὶ ὁ ἀῆρ, μομιδῆ πυρῶδης, καὶ φλογερὸς ὢν, καὶ ἡ ψάμμος ὑπερζέουσα, παντελῶς ἄβατον τὴν χώραν τίθησι.

Γα-

De Dipfadibus.

Quae ad austrum spectant Libyae, arena sunt profunda, adusta tellus, deserta maiorem partem, infecunda plane, vniuersa campestris, quae non herbam, non gramen, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam consistentes locis cauis pluuiarum tenues reliquiae, crassum et hoc atque odoris mali, nec sitiendi licet homini potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est: aut quomodo habitetur, quae immanis adeo atque arida sit et sterilis, multoque squalore obsita? cum vapor ipse et aër igneus vehementer atque aestuosus sit, et arena feruidissima, inuiam diuinino regionem reddit.

Q 3

2. Ga-

Γαράμαντες μόνοι πρόσκοιοι ὄντες, εὐσαλές
καὶ κῆφον ἔθνος, ἀνθρώποι σκηνίται, ἀπὸ θή-
ρας τὰ πολλὰ ζῶντες, ἐνίοτε ἔτοι ἐσβάλλουσι,
θηρεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλι-
σα ὕσαντα τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὅποτε τὸ πο-
λὺ τῆ καύματος σβεσθεῖη, καὶ ἡ ψάμμος νοτι-
σθεῖη, καὶ ἀμηγέπη βατὰ γένοιτο. ἡ θήρα δέ
ἐσιν ὄνων τὲ τῶν ἀγρίων, καὶ σραθῶν τῶν με-
γάλων χαμαίπετῶν, καὶ πιθήκων μάλιχα, καὶ
ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνα διαρκεῖ
πρὸς τὸ δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαι-
πωρέμενα ὑπὸ πολλῷ καὶ ὀξεῖ τῷ ἡλίῳ. καὶ ὅ-
μως οἱ Γαράμαντες ἐπειδὴν τὰ σιτία κατνα-
λώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο, ἀπελαύνου-
σιν

2. Garamantes soli accolae, gens succincta et
leuis, in tabernaculis viuere soliti homines, ve-
natu viuentes plerumque; hi igitur per venatus
causam irruunt interdum circa ipsam brumam,
obleruato tempore maxime pluuiio, cum ardoris
maior pars extincta est, et conspersa arena, iti-
neris copia utcumque contingit. Venatus autem
est asinorum agrestium et marinorum passerum,
ingentium illorum, qui humo tollere se non pos-
sunt, et simiorum maxime, et interdum elephan-
torum. Haec enim sola durant ad sitim, et vexa-
tionem a multo acutoque sole sustinent. Et ta-
men Garamantes consumtis cibariis, quibuscum
venerant, celeriter reuertuntur, veriti, ne libi
accen-

σιν εὐθύς ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἢ ψάμ-
 μος ἀναφλεγεῖσα δύσβροτος καὶ ἄπορος γένηται,
 εἶτα ὡσπερ ἐντὸς ἀρκύων ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ
 ἀπόλωνται μετὰ τῆς ἀγρᾶς. ἄφυκτα γὰρ ἔσιν,
 ἣν ὁ ἥλιος ἀνασπάσας τὴν ἰκμάδα, καὶ τάχιστα
 ξηράνας τὴν χώραν, ὑπερξέση, ἀκμαιοτέραν τὴν
 ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἄτε πρὸς τὴν νοτίδα πα-
 ρατεθηγμένην *)· τροφὴ γὰρ αὕτη τῷ πυρί.

Καίτοι

accensa rursus arena transitum vel difficilem red-
 dat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia
 deprehenti cum captura ipsi sua pereant. Neque
 enim vlla superest effugiendi ratio, vbi sol sur-
 sum tracto humore, exsiccataque celeriter regio-
 ne, vehementer exarsit, radios iaculatus fortio-
 res, tanquam ab ipso humore acutos, qui ali-
 mentum igni praestet.

Q 4

3. Quanti-

*) ἀκτῖνα — παρατ.] Mirum dicendi genus,
acui ab humore solis radios. Sed, si tollas
 metaphoram, illud relinquitur, intensiorem
 sentiri aestum post pluuiam, siue quod de-
 sueuerunt, per ipsum refrigerationis tempus,
 corpora, aestum ferre: siue quod vapores
 copiosius sane, quam de siccis arenis, sur-
 gentes, sulphurei praesertim, magis angunt
 praecordia. *Gesner.*

Καίτοι ταῦτα πάντα ὅποσα εἶπον, τὸ θάλπος, τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν, ἤττον ὑμῖν δυσχερεῖ εἶναι δοξεῖ τῶ λεχθησομένῃ· καὶ διὰ τῶτο Φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἔρπεται γὰρ ποικίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ἐπινέμεται τὴν γῆν. τὰ μὲν ὑποβρύχια, Φωλεύοντα ἐν μητρὶ τῆς ψαύμα· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, Φύσαλλοι, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδνα, καὶ κέρασα, καὶ βεπρήσεις, καὶ ἀκοντία, καὶ ἀμφίσβαινα, καὶ δράκοντες, καὶ σκορπιῶν γένος διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ἐπίγειόν τε καὶ πεζὸν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον, θάτερον δὲ

3. Quamquam ista quae adhuc commemoravi omnia, vapor, sitis, solitudo, inopia copiarum terrestrium, minus vobis difficilia videbuntur eo, quod iam dicam: et propter hoc fugienda omnino ista regio. Serpentes nempe varii, magnitudine ingentes, plurimi numero, formis peregrini, veneno *armati* inuicti, terram pascuntur; partim submersi, nido in arenae recessibus defosso; alii in summo versantur, bufones, et aspidēs, et viperæ, et cerastæ, et buprestæ, et iaculi, et amphisbaenæ, et dracones, et scorpionum genus duplex, terrestre alterum, pedestre, ingens, vertebrae (*in cauda*) habens plures; æ-

rium

δὲ ἐναέριον, καὶ πτηνὸν, ὑμενόπτερον δὲ οἷα
ταῖς ἀκρίσι, καὶ τέττιξι, καὶ νυκτερίσι τὰ
πτερὰ. τοιαῦτα ὄρεα πολλὰ ἐπιπετόμενα, ἔκ
εὐπρόσιτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην ἐκείνην.

Τὸ δὲ δὴ πάντων ἐρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ
ψάμμος τρέφει, ἡ διψᾶς ἐστίν, ἔφισ οὐ πάνυ
μέγας, ἐχιδνή ὁμοίος, τὸ δῆγμα βίαιος, τὸν
ἰὸν παχὺς, ὀδύνας μὲν ἀλήκτως ἐπάγων εὐθύς·
ἐκκλίνει τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ πύμπρασθαί
ποιεῖ, καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κείμενοι,
τὸ δὲ μάλιχα καταπονῆν, καὶ κατατρύχον αὐ-
τὸς, ἐκείνὸ ἐστίν, ὁμώνυμον πάθος τῷ ἐρπετῷ.
διψῶσι γὰρ εἰς ὑπερβολὴν· καὶ τὸ παραδοξό-
τατον, ἔσῳπερ ἂν πίνωσι, τοσοῦτῳ μᾶλλον
ὄρέγον-

rium alterum et volucre, membranaccis quidem
alis, quales sunt locustis, et cicadis et vespertilio-
nibus alae. Id genus volucres oberrantes multae
difficilem accessu reddunt illam Libyam.

4. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena, im-
portunissima est dipsas, serpens non ita magnus,
viperae similis, morsu violento, veneno crasso,
immedicabiles statim dolores adferens. Nam
exurit, et putredinem inducit, et vt ardeant
morsu efficit. Itaque clamant, vt qui in igni ia-
ceant. Quae autem maxime illos conficit atque
atterit, illa est affectio, a qua nomen accepit
bestia. Sitiunt nempe supra modum: quodque
maxime mirum est, quo plus biberint, tanto ma-
gis

ὀρέγονται τῷ ποτῷ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλεόν
ἐπιτείνεται αὐτοῖς. ἔδ' ἂν σβέσειάς ποτε τὸ
δίψος, ἔδ' ἦν τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἰζρον
ὄλον ἐκπιεῖν παράσχης, ἀλλὰ προσεκκαύσεις
ἐπάρδων τὴν νόσον, ὡσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ
κατασβενύοι.

Λέγουσιν ἰατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν αἰτίαν εἶ-
ναι, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ
ποτῷ, ὄξυκίνητον γίνεσθαι, ὑγρότερον, ὡς
τὸ εἶκος, καθιζάμενον, καὶ ἐπὶ πλεῖστον δια-
χεόμενον.

Ἐγὼ μὲν ἔν ἔδεικα τῷτο πεπονθότα εἶδον.
μηδὲ, ὧ θεοὶ, ἴδοιμι ἔτιω κολαζόμενον ἀνθρω-
πον, ἀλλ' ἔδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τὸ παράπαν,
εὔ

gis potum appetunt, multoque magis intenditur
eorum bibendi cupiditas: nec unquam sitim
extinxis, neque si Nilum ipsum, totumue I-
strum ebibendum iis praebeas; sed ipsa illa irri-
gatione morbum accendas, velut si quis oleo ex-
tinguere ignem tentet.

5. Aiunt medicorum filii istam esse causam,
Venenum illud crassum potu deinde dilutum,
moueri celerius, quippe quod liquidius sic fiat,
et diffundatur maxime.

6. Equidem neminem vidi, cui hoc acciderit,
neque, Di boni! videam hominem talibus cru-
ciatum suppliciiis. Sed, bono consilio, pedem
nunquam omnino intuli in Libyam. Sed Epi-
gram-

εὖ ποιῶν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκασα, ὅ μοι τῶν
 ἑταίρων τις ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ σήλης ἀνεγνωκέ-
 ναι, ἀνδρὸς ἕως ἀποθανόντος, ὃς ἐκ Λιβύης,
 ἔφη, ἀπιὼν ἐς Αἴγυπτον, παρὰ τὴν μεγάλην
 Σύρτιν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν· ἔ γάρ εἶναι ἄλ-
 λως. ἔνθα δὴ τὰ Φῶ ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἠϊό-
 να, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι, καὶ σήλην ἐφεσά-
 ναι, δηλῶσαν τῷ ὀλέθρῳ τὸν τρόπον. κεκο-
 λάφθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἀνθρώπου μὲν τινα, οἷον
 τὸν Τάνταλον γράφασιν ἐν λίμνῃ ἐσῶτα, καὶ
 ἀρϋόμενον τῷ ὕδατος, ὡς πίοι δῆθεν· τὸ θη-
 ρίον δέ, τὴν διψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περιε-
 σπειρᾶσθαι τῷ ποδὶ, καὶ τινὰς γυναῖκας ὑδρο-
 φορέσας ἅμα πολλάς καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτῷ.
 πλη-

gramma audiui, quod in ipso se legisse cippo
 viri hoc modo defuncti sodalium aliquis mihi di-
 xit, qui e Libya, sic narrabat, dum Aegyptum
 tranlit iterque facit ad Syrtim maiorem, (neque
 enim posse aliter) ibi in monumentum incidit,
 ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait,
 columellam, quae rationem interitus declaret.
 Insculptum enim in illa hominem, qualem pin-
 gunt Tantalum stantem in litore, haurientemque
 de aqua, bibendi nempe gratia. Bestiam vero
 dipsada adhaerescens ac pedi implexam, et
 mulieres quasdam, aquam adferentes simul mul-
 tas, ea hominem perfundere. In proximo autem
 oua

πλησίον δὲ ὡὰ κείσθαι οἷα τῶν στρουθῶν ἐκείνων,
 ἔς ἔφην θηρᾶν τὴν Γαράμαντας. γεγράφθαι
 δὲ πρὸς τὸ ἐπίγραμμα, ἔχειρον δὲ καὶ αὐτὸ εἶπεῖν,
 Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἴθοπος ἰᾶ
 Μηδὰ μὲν κοιμίσαι διψαλέην ὀδύνην.
 Καὶ Δαναοῖο κόρας ταῖον πίθον ἐκ ἀναπλήσαι,
 Αἶέν ἐπαντλέσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.
 ἔτι καὶ ἄλλα ἔπη τέτταρά ἐσι περὶ τῶν ὡῶν,
 καὶ ὡς ἀναρήμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' οὐκ
 ἔτι μέμνημαι ἐκείτων.

Συλλέγσει δὲ ἄρα τὰ ὡὰ, καὶ ἐσπεδάκασι
 περὶ αὐτὰ οἱ περίοικοι, ἔχ ὡς φαγεῖν μόνον,
 ἀλλὰ καὶ σκεύεσι χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκ-
 πώματα ποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχου-
 σι

oua iacere, qualia illorum struthiocamelorum,
 quos venantur, vt dixi, Garamantes. Adscri-
 ptum autem esse epigramma . . nihil vero prohi-
 bet ipsum recitare.

*Fallor, an haec talis de nigro accensa veneno,
 Tantale, vexavit te sine fine sitis.*

*Tale olim, proles Danaï numerosa, replere
 Frustrato te bauistu vas voluisse, reor.*

Adhuc alii versiculi quatuor sunt de ouis, et vt,
 dum tollit illa, morsus sit; sed eorum non am-
 plius memini.

7. Colligunt nimirum oua illa accolae non cibi
 modo causa, sed euacuatis etiam vtuntur in supel-
 lectue, et pocula sibi inde faciunt, cum fingere de

σι κεραιεύειν, διὰ τὸ ψάμμον εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὐρεθῆι, καὶ πῖλοι γίνονται δύο ἐκ τῷ ὧσ' ἐκάστῃ· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἐκάτερον ἀποχρῶν τῇ κεφαλῇ, πῖλός ἐστιν.

Ἐκεῖ τοίνυν λοχῶσιν αἱ Διψάδες παρὰ τὰ ὠα, καὶ ἐψειδάν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξερπύσασαι, δάκνῃσι τὸν κακοδαίμονα· ὁ δὲ πᾶσχει ἐκεῖνα τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν εἰρημένα, πίνων ἀεὶ, καὶ μᾶλλον διψῶν, καὶ πικρὰ πλάμενος ἐδέποτε.

Ταῦτα δ', μὰ Δία, πρὸς Νικάνδρον τὸν ποιητὴν Φιλοτιμέμενος διεξῆλθον, ἐδ' ὅπως ὑμεῖς μάθοιτε, ὡς ἐκ ἀμελῆς γεγένηται μοι, φύσεις τῶν

de luto non possint, quod mera arena illorum solum est. Si vero satis magna inueniantur, etiam pilei ex vnoquoque ouo bini parantur. Dimidiatum enim ouum vnumquodque capiti cum sufficiat, pileus est.

8. Ibi ergo insidiantur apud oua Dipsades: et cum accedit homo, prorepentes de arena, mordent miserum: at illi eueniunt illa quae paullo ante dicta sunt, vt bibat semper, et magis sitiat, et nunquam satietur.

9. Haec, ita me Iupiter, non contendendi quodam aduersus Nicandrum Poëtam studio a me dicta sunt, neque vti vos cognosceretis, non nihil me curae in discendis serpentium Libycorum

inge-

τῶν Λιβυκῶν ἑρπετῶν εἰδέναι, ἰατρῶν γὰρ ἂν
 μᾶλλον ὁ ἔπαινος εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦ-
 τα, ὡς καὶ ἀμύνεσθαι αὐτὰ μετὰ τῆς τέχνης
 ἔχοιεν. ἀλλὰ μοι δοκῶ (καὶ πρὸς Φιλίε μὴ δυ-
 σχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη ἔσαν) ὁμοίον τι
 καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖτοι πάσχα-
 σι πρὸς τὸ ποτὸν οἱ δηχθεῖτες ὑπὸ τῆς διψή-
 δος. ἔσω γὰρ ἂν ἐπὶ πλεόν παρίω ἐς ὑμᾶς, το-
 σάτω μᾶλλον ὑρέεσθαι τῆ πράγματος, καὶ τὸ
 δίψος ἀσχετον ὑπεκκλίεταί μοι, καὶ ἔοικα ἔδ'
 ἐμπλήσεσθαι ποτε τῆ τοιάτῃ ποτῆ, καὶ μά-
 λιστα εἰκότως. ποῦ γὰρ ἂν οὕτω διαιδεῖ τε καὶ
 καθαφῶ ὑδατι εἰτύχοιμι; ὡσεὶ σύγγνωτε, εἰ
 δηχθεῖς καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἠδίσω τάτω καὶ
 ἕγεις-

ingeniis posuisse. Ista enim Medicorum magis
 laus fuerit, quibus scire talia necesse est, ut et-
 iam depellere illa ex arte possint. Verum ego
 mihi videor, ac, per ego vos amicitiae praesidem
 Iouem rogo, nolite offendi transumpta a bestiis
 imagine, similiter erga vos affectus, atque illi a
 dipsade morbi ad potum affecti sunt. Quo fre-
 quentius enim prodego in conspectum vestrum,
 tanto magis eius rei sum cupidus, sitisque me
 vrit, quae reprimi nullo modo potest, nec vn-
 quam illo satiari potu mihi posse videor. Nec
 iniuria. Vbi enim in aquam pellucidam adeo et
 puram incidam? Itaque ignoscite, si morsus et,
 ipse in animo meo morsum istum suauissimum
 salu-

ὑγιεινοτάτω τῷ δῆγματι, ἐμφορῆμαι χανδόν, ὑπο-θεῖς τῷ κρενῶ τὴν κεφαλὴν· εἴη· μόνον μὴ ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἐπιρρέοντα, μηδὲ χυ-θεῖσαν τὴν σπερδὴν τῆς ἀκροάσεως, κεχηνότα ἔτι καὶ διψῶντα καταλείπειν· ὡς δίψους γε ἔνεκα τὲ μὲ πρὸς ὑμᾶς, εἰδὲν ἂν ἐκώλυε πίνειν αἰεὶ. κατὰ γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρος εἰδὲς τῶν καλῶν.

saluberrimumque, pleno me hauſtu, caput ſalienti ſupponens, ingurgitem. Modo illud mihi contingat, ne, quae a vobis adfluunt, deficient, nec exhaustum veſtrum audiendi ſtudium hiantem me et ſitientem deſtituat. Quantum quidem ad meam veſtri ſitim attinet, nihil obſtat, quo minus ſemper bibam. Platone enim auctore ſapientiffimo, Pulchrorum nulla ſatietas.

Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.

Αλλὰ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναι σε, Ἡσίδη, καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς δάφνης αὐτός τε δεικνύεις ἐν οἷς ποιεῖς, ἔνθεα γάρ,

Disputatio cum Hesiodo.

Verum enimvero poëtam quidem optimum esse te, Hesiode, idque a Musis te vna cum lauro acceperisse, ipse quoque tuis in carminibus ostendis:

γὰρ, καὶ σεμνὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν
 ἔτως ἔχειν· ἐκεῖνο δὲ ἀπορῆσαι ἄξιον, τί δή-
 ποτε προεπὼν ὑπὲρ σαυτῆ, ὡς διὰ τῆτο λά-
 βοιστὴν θεσπέσιον ἐκείνην ὠδὴν παρὰ τῶν θεῶν,
 ὅπως κλείεις καὶ ὕμνοίης τὰ παρεληλυθότα, καὶ
 θεσπίσεις τὰ ἐσόμενα, θάτερον μὲν καὶ πάνυ
 ἐντελῶς ἐξενήνοχας· θεῶν τε γειέσεις διηγέμε-
 νος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκείνων, χάρις, καὶ
 γῆς, καὶ ἔρανῆ, καὶ ἔρωτος· ἔτι δὲ γυναικῶν
 ἀρετὰς, καὶ παραινέσεις γεωργικὰς· καὶ ὅσα
 περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότε, καὶ
 ἀμήτε, καὶ πλῆ, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἀπάν-
 των, θάτερον δὲ, καὶ ἔ χρησιμώτερον ἦν τῷ
 βίῳ

stendis: diuina enim omnia atque augusta: et
 nos, ita rem se habere, credimus. De illo vero
 disceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum
 de te ipso praedixisses, hanc te ob causam diui-
 num illud a Dis carmen accepisse, uti celebrares
 cantaresque praeterita, ac diuinae futura; alte-
 rum quidem, idque perfecte omnino perfecisti,
 Deorum generationibus enarrandis, usque ad pri-
 ma illa Chaos, Tellurem, Caelum, et Amo-
 rem: insuper etiam mulierum commemorandis vir-
 tutibus, et praeceptis agriculturae, et quae de
 Pleiadibus, ac de temporibus arandi, messis, na-
 vigationis, reliquarumque rerum omnium, dici
 possunt: alterum vero, quod multo utilius futu-
 rum

Βίω παραπολύ, καὶ θεῶν δωρεᾶς μᾶλλον ἑοικώς, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν, ἐδὲ τὴν ἀρχὴν ἔξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέρος τέτο παῖν λήθη παραδέδωκας, ἐδαμ. ἔ τῆς ποιήσεως ἢ τὸν Τηλέφον, ἢ τὸν Πολυΐδον, ἢ καὶ Φινέα μιμησάμενος, οἱ μὴδὲ παρὰ Μουσῶν τέτου τυχόντες, ὅμως προεθέσπιζον, καὶ οὐκ ὤκνην χρεῖν τοῖς δεομένοις.

Ὡς ἐ ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τέτων αἰτιῶν μιᾷ γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ ἐψεύσω, εἰ καὶ πικρὸν εἶπεῖν, [ἐχ] ὡς ὑποσχομένων σοι τῶν Μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προλέγειν δύνασθαι· ἢ αἱ μὲν ἔδοσαν ὡσπερ ὑπέσχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ φθόνου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κόλπον

Φυλάτ-

rum erat vitae, et Deorum muneribus magis simile, dico autem futurarum rerum praedictionem, plane non ostendisti, sed parte illa simpliciter obliuioni tradita, nusquam tua in poësi vel Calchantem, vel Telephum, vel Polyidum, vel Phineum adeo imitatus es, qui non consecuti illud a Musis, tamen diuinarunt, nec oracula reddere consulentibus dedignati sunt.

2. Itaque trium horum criminum in vno adhaerescas omnino necesse est. Aut enim, quantumuis id dictu amarum sit, mentitus es, cum non promiserint tibi Musae futura praedicendi facultatem: aut illae dederunt, sicut fuere pollicitae, at tu prae inuidia occultas, in sinuque

Luc. Op. T. VII.

R

abscou-

Φυλάττεις τὴν δωρεάν, ἔμεταδίδες αὐτῆς τοῖς
 δευμένοις· ἢ γέγραπται μὲν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα
 πολλὰ, ἐδέπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδέδωκας;
 ἐκ οἷδα εἰς ἓν καιρὸν τινὰ ἄλλον ταμιεύομενος
 τὴν χρῆσιν αὐτῶν. ἐκείνο μὲν γὰρ ἐδὲ τολμή-
 σαι, ἂν εἰπεῖν, ὡς αἱ Μῦσαι δύο σοι παρέξουσιν
 ὑποσχόμενα, τὸ μὲν ἔδωσαν, ἐξ ἡμισείας δὲ
 ἀνεκκλῆσαντο τὴν ὑπόσχεσιν. λέγω δὲ τὴν τῶν
 μελλόντων γνῶσιν. καὶ ταῦτα προτέρων αὐτῆν
 ἐν τῷ ἔπει ὑπεσχημένα.

Ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου, Ἡσίοδε, ἢ παρ'
 αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἂν; πρέπον γὰρ ἂν, ὥσ-
 περ οἱ θεοὶ-δοτῆρες ἑάων εἰσὶν, οὕτω δὲ καὶ
 ὑμῶν τοῖς φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ
 πάσης

*absconditum servas munus, non impertiens illud
 indigentibus: aut scripta quidem tibi sunt etiam
 in hoc genere multa; tu vero nondum ea saeculo
 tradidisti, cum usum eorum ad nescio quod aliud
 tempus reponas. Illud enim neque ausim dicere,
 Muias, duo tibi praestare pollicitas, alterum qui-
 dem dedisse, ex dimidia vero parte promissionem
 suam, de futurorum cognitione loquor, reuocaf-
 se, cum tamen prius illam in versu pollicitae
 essent.*

3. Ista ergo numquid ab alio, Hesiodo, quam
 ab ipso te, aliquis potest discere? Decuerit enim,
 quemadmodum ipsi Dii bonorum sunt auctores;
 ita etiam vos illorum amicos atque discipulos
 cum

DISSERTATIO CVM HESIODO 259

πάσης ἀληθείας ἐξηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴξε, καὶ
λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

ΗΣΙΟΔ. Ἐνὴν μὲν μοι, ὦ βέλτιζε, ῥαδίαν
ἀποκρίσιν ἀποκρίνεσθαι σοὶ περὶ πάντων, ὅτι
μηδὲν ἐστὶ τῶν ἐρραψωδημένων ὑπ' ἐμῆ, ἴδιον
ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μουσῶν. καὶ ἐγρήν σε παρ'
ἐκείνων τὰς λογισμὰς τῶν τε εἰρημίων καὶ τῶν
παρὰλελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ μὲν
ῶν ἰδία ἠπιστάμην, λέγω δὲ τὰ νέμειν, καὶ ποί-
μαινειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν
ἄλλων, ὅσα ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δί-
καιος ἂν εἴην ἀπολογεῖσθαι. τὰ θεὰ δὲ τὰς
αὐτῶν δώρεας, οἷς τε ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον
ἂν οἴωνται καλῶς ἔχειν, μεταδιδόασιν.

"Ομως

cum veritate omni, quae nostis, enarrare, et si
qua nobis videntur dubia, ea resolvere.

4. HES. Licebat mihi, vir optime, facili re-
sponsione defungi de omnibus, nihil esse eorum
carminum, quae a me consultata sunt, mihi pro-
prium, sed Musarum: ab his proinde rationem
dictorum pariter et praetermissorum esse poscen-
dam: me vero de his, quae per me sciebam, de
pascendo, inquam, curandoque grege, et exi-
gendo, et mulgendo, reliquitque, quae pasto-
rum opera sunt ac disciplina, causam dicere me-
rito: Deas quidem sua munera, quibuscumque
voluerint, et in quantum decere putent, impertiri.

Ὅμως δὲ ἐκ ἀπορήσῳ πρὸς σέ καὶ ποιητικῆς ἀπολογίας· ἐ γάρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τῶν ποιητῶν ἐς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογημένους, ἀπαιτεῖν κατὰ τὴν συλλαβὴν ἐκάστην ἐντελῆ πάντως τὰ εἰρημένα, καὶν εἴ τι ἐν τῷ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παραρρένεν λάθῃ, πικρῶς τῆτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι, ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν μέτρων ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωσίας, ἐπεμβάλλομεν. τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος αὐτὸ πολλάκις λεῖα ὄντα ἐκ οἷδ' ὅπως παρεδέξατο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαιρῆ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν ἄλλα, ἐχ' ὅρας ὅσα τῆς ποιήσεως καλὰ· σκινδαλάμους δὲ, καὶ ἀκάνθους· σπινὰς ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς

5. Interim tamen neque poëtica mihi apud te defensio defuerit. Neque enim, puto, decet, a poëtis tenuiter nimis et minuto studio reposcere, syllabarum tenus omnium, perfecta omnino quae dixere, et si quid in ipso poëscos cursu non animaduersum effluat, acerbe illud exigere; verum scire, multa nos et modulorum causa et soni inculcare. Quaedam autem carmen ipsum saepe, utpote leuia ac poliza, nescio quomodo adsumit. At tu maximo nos nostro bono is priuatum, libertatem dico, et in fingendo potestatem. Et reliqua in poësi pulchra non vides; sed ramenta quaedam et spinas eligis, ansasque quaeris calumnias.

βὰς τῆ συκοφαντία ζητεῖς. ἀλλ' ἔ μόνος ταῦ-
τα σὺ, εἰδὲ κατ' ἐμᾶ μόνον, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ
ἄλλοι τὰ τῶ ὁμοτέχνου τῶ ἐμᾶ Ὀμήρου κατα-
κνίξουσι, λεπτὰ ἔτω κομιδῆ, καὶ μάλιστ' ἀμικρὰ
ἄττα διεξιόντες.

Εἰ δὲ καὶ χρῆ ὁμόσε χωρήσαντα τῆ αἰτία τὴν
ἔρσοτάτην ἀπολογία ἀπολογήσασθαι, ἀνάγνω-
θι, ὦ ἔτος, τὰ ἔργα μου, καὶ τὰς ἡμέρας. εἴση
γὰρ ὅσα ἐν τῷ ποιήματι τέτω, μαντικῶς ἄμικρα
καὶ προφητικῶς προτεθέσπισαί μοι, τὰς ἀπο-
βίσεις προδηλῆντα τῶν γε ὀρθῶς καὶ κατὰ και-
ρὸν περπτομένων, καὶ τῶν παραλελειμμένων,
τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἴσεις δ' ἐν Φορμῶ, παῦροι δέ σε φηήσονται,
καὶ

mniae. Neque vero solus tu talia, neque contra
me solum, sed multi etiam alii sunt, qui Home-
ri, eandem artem professi, carmina vellicant, ita
minuta omnino et valde exigua disputantes.

6. Si vero opus est cominus congregi cum cri-
mine, et eam dicere causam quae verissima est,
lege, tu homo, Opera mea ac dies. Intelliges
enim, quot res in illo carmine, diuine et tan-
quam a vate praedictae a me sint, quae exitus
praesignificent cum eorum, quae recte et suo tem-
pore peraguntur, tum illorum quae praetermissa
sunt, noxas. Iam illud:

Corbe feres raro, rarus tibi et accola plaudet:

R 3

et

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσω τοῖς ἔρξῳ
γεωργοῦσι, χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντική
νομίζοιτο.

ΛΥΚ. Τῆτο μὲν ἔν, ὦ θαυμασὲ Ἡσίοδε,
καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἶρηται σοι, καὶ ἐπαλη-
θεύειν ἔοικας τὴν τῶν Μουσῶν ἐπίπνοϊαν, αὐτὸς
ἂδ' ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δυνάμενος·
ἡμεῖς δὲ, εἰ ταύτην τὴν μαντικὴν παρὰ σὲ καὶ
τῶν Μουσῶν περιεμένομεν. ἐπεὶ τὰ γε τριαῦτα
πολυ μαντικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοί, καὶ ἄριστα
μαντεύσαντ' ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος
μὲν τῷ θεῷ, εὐθαλῆ ἔσται τὰ δράγματα· ἢν δὲ
αὐχμὸς ἐπιλάβῃ, καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρτρα, οὐ-
δεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθήσῃ
τῷ

et rursus, quae bona recte colentibus agrum su-
perfutura sint, vtilissima vitae diuinationo iure ha-
beat.

7. LYC. Istuc quidem, vir admirabilis Hesio-
de, plane pro pastore a te dictum est, viderisque
confirmare illum Musarum adflatum, qui neque
causam dicere pro versibus possis. At non istam
nos quidem diuinationem a te ac Musis expecta-
bamus: cum ad talia multo vobis diuiniore sint
rustici, et optime nobis de illis rebus vaticinen-
tur, si pluat Deus, florentes futuros esse mani-
pulo: (*m ssem copiosam*) si vero aestus inuale-
scat, sitiantque arua, fieri non posse, quin fames
sitiunt

τῷ δίψει αὐτῶν. καὶ ὅτι ἐ μεσῆντος θέρους
 χρὴ ἀρᾶν, ἢ ἐκ ἂν τι ὄφελος γένοιτο, εἰκῆ ἐκ-
 χυθέντων τῶν σπερμάτων· ἐδὲ ἀμᾶν χλωρὸν
 ἔτι τὸν σάχυν, ἢ κενὸν εὔρεθήσεσθαι τὸν καρ-
 πόν *). ἐ μὴν ἐδ' ἐκεῖνο μαντείας δεῖται, ὡς
 ἂν μὴ καλύψῃς τὰ σπέρματα, καὶ θεράπων μα-
 κέλλην ἔχων ἐπιφορσίῃ τῆς γῆς αὐτοῖς, κατα-
 πτήσεται τὰ ἔρνεα, καὶ προκατεδέϊται τὴν ἄ-
 पासαν τῆ θέρους ἐλπίδα.

Τὰ γὰρ τοιαῦτα παρανέσεις μὲν, καὶ ὑποθή-
 κας λέγων, ἐκ ἂν τις ἀμαρτάνοι. μαντικῆς δὲ
 πάρι-

fitim illorum consequatur: nec oportere media
 aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exori-
 turum, fufis frustra seminibus; neque meten-
 dum spicam adhuc viridem, alioquin vanum in-
 ventum iri fructum. Neque sane diuinatione ad
 illud opus est, nisi obruas semina, et ligone ar-
 matus seruus terram iis inducat, deuolaturas aues,
 omnemque spem aestatis interceptam deuoraturas.

8. Talia enim si quis praecepta dicat aut mo-
 nita, non peccauerit; a diuinatione autem mul-

R 4

tum

* κενὸν — τὸν καρπὸν] Κενὸς καρπὸς *vanus*,
inanis, qui speciem quidem habet, sed ob
 mollitiem et teneritatem paullo post exare-
 scens et corrugatus nihil relinquit praeter
 cuticulam. *Gesner*.

πάντοτε ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἧς τὸ ἔργον τὰ ἀ-
 δηλα, καὶ ἐδάμῃ ἐδάμῳς Φανερά προγγινώσκειν·
 ὡσπερ τὸ τῷ Μίνωι προεπεῖν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ
 μέλιτος πίθῳ ὁ παῖς ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμέ-
 νος, καὶ τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς προμηνύσαι τῆς Ἀπόλ-
 λωνος ἐρηγῆς τὴν αἰτίαν, καὶ τῷ δεκάτῳ ἔτει
 ἀλώσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ μαντική.
 ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀντιθεῖη, εἴ
 ἂν φθάνοι καὶ μὲ μάντιν λέγων. προεφῶ γὰρ,
 καὶ προθεσπιῶ, καὶ ἄνευ Κασχλίας, καὶ ὀάφνης,
 καὶ τρίποδος Δελφικῆς, ὅτι ἂν γυμνὸς τῆ κρύεος
 περινοσῆ τις, ὕοντος προσέτι ἢ χαλαζῶντος τῆ
 θεῆς, ἠπιάλος ἔ μικρὸς ἐπιπεσεῖται τῷ τοιαῦ-
 τῷ· καὶ τὸ ἔτι γε τούτου μαντικώτερον, ὅτι
 καὶ

tum abesse mihi hoc opus videtur, cuius sit ob-
 scura et nusquam nullo modo manifesta ante co-
 gnoscere. Quale est illud cum Minoi praedictum
 est, in dolio mellis suffocatum iri illius filium,
 et cum praesignificata Achiuis causa irarum Apol-
 linis, itemque anno decimo captum iri Ilium.
 Haec enim sunt diuinatione. Alioqui si ista quo-
 que *superiora* ad diuinationem aliquis referat, ef-
 fugere non poterit, quin me quoque vatem dicat.
 Praedicam enim ac diuinabo, idque sine Casta-
 lia, et lauru et tripode Delphico, si quis nudus
 in frigore obambulet, pluuias insuper aut gran-
 dines fundente Deo, hunc talem rigor cum tre-
 more non paruus inuadet: et quod magis adhuc
 diui-

καὶ θέρμη μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐπιγενή-
σεται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον
ἂν εἶη μεμνησθαι.

Ὡς εἰ τὰς μὲν τοιαύτας ἀπόλογίας καὶ μαν-
τείαις ἄφες· ἐκείνο δὲ ὁ εἰρηκας ἐν ἀρχῇ, ἴσως
παραδέχεσθαι ἄξιον, ὡς εἶδεν ἤδεις τῶν λεγο-
μένων, ἀλλὰ τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνεποίει σοι
τὰ μέτρα, ἔπινυ εἶδὲ ἐκείνη βέβαιος εἶσα. οὐ
γὰρ ἂν τὰ μὲν ἐπετέλει τῶν ὑπεσχημένων, τὰ δ'
ἀτελεῖ ἀπελίμπανεν.

diuinum est, etiam calor postea, vt probabile
est, superueniet, et multa in hoc genere, quorū
rum meminisse ridiculum fuerit.

9. Itaque hoc genus defensionis et diuinationo-
num omitte. Illud vero, quod initio dicebas,
forte dignum fuerit quod recipiatur, nihil te sci-
viffe eorum quae diceres, sed afflatu quodam di-
vino subiecta tibi carmina, quamquam ne illud
quidem satis firmum est: neque enim ille alia
quidem promissorum impleturus erat, alia vero
imperfecta relicturus.

Πλοῖον, ἢ εὐχαί.

Λυκῖνος, Τιμόλαος, Σάμιππος, καὶ
Ἀδείμαντος.

ΛΥΚ. Οὐκ ἐγὼ λέγον ὅτι θᾶττον τὸς γύ-
πας ἔωλος νεκρὸς ἐν Φανεροῦ κείμε-
νος, ἢ θεάματι τῶν παραδόξων Τιμόλαον δια-
λάθοι, καὶ εἰς Κόρινθον δέοι ἀπνευσί θεόντα
ἀπιέναι διὰ τᾶτο; ἔτω Φιλοθεάμων σύ γε καὶ
ἄσκηος τὰ τοιαῦτα. ΤΙΜ. Τί γὰρ ἔδει καὶ
ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον
ἔτως ὑπερμεγέθη γαῦν, καὶ πέρα τᾶ μέτρα ἐς
τὸν

Nauigium, seu vota.

Lycinus, Timolaus, Samippus, et
Adimantus.

LYC. Nonne dicebam ego, facilius posse fieri,
vt vultures effugiat iacens in propatu-
lo antiquum cadauer, quam Timolao mirabilis
spectaculi aliquid *subducatur*, etsi vno spiritu Co-
rinthum abire curriculo propter illud oporteat;
adeo tu spectaculorum avidus, et impiger ad ta-
lia. TIM. Quid enim agendum erat, Lycine,
homini otioso, qui audisset, ingentem adco, vel
immensam potius nauem in Piraeo appulsam, de
illa-

τὸν Πειραῖα κατὰ πρὸς πλευρὰς, μίαν τῶν ἀπὸ
 Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ
 σφῶ, σὲ τε καὶ Σάμιππον τετονί, μὴ κατ'
 ἄλλο τι ἐξ ἄσπευ ἦκειν, ἢ ἐψομένους τὸ πλοῖον.
 ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Μυρρηνάσιος
 εἶπετο μετ' ἡμῶν. ἀλλ' ἐκ οἷδ' ὅπως νῦν ἐκεῖνός
 ἐστίν, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν·
 ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεῶς ἅμα ἦλθουσαν, καὶ ἀνιόν-
 τες εἰς αὐτήν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππο, προ-
 χεῖς· μετὰ σὲ δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἦν· εἴτ' ἐγὼ
 μετ' ἐκεῖνον ἐχόμενος αὐτῷ ἀμφοτέραις. καὶ
 με διὰ τῆς ἀπερβάθρου ὄλης παρέπεμψε χειρα-
 γωγῶν, ὑποδεδεμένον, ἀνυπόδητος αὐτὸς ὢν.
 τὸ

illarum numero unam, quae annonam ex Aegy-
 pto in Italia in aduehant. Puto autem vos quo-
 que, te, inquam, et Samippum hunc, non alia,
 quam spectandae huius navis causa ex urbe veni-
 re. LYC. Sic est, per Iouem. Etiam Adiman-
 tus nos sequebatur Myrrhinulius. Verum vbi il-
 le nunc sit, nescio, in spectatorum turba errore
 quodam a nobis distractus: ad nauim quidem
 usque una venimus: cumque in illam ascendere-
 mus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas:
 post te erat Adimantus, tum ego post illum vtra-
 que illum manu tenens, quippe ille me per to-
 tum ponticulum manu prehensum ducebat cal-
 ceatum discalceatus ipse. Abhinc autem, illum

NON

τὸ ἀπὸ τῆς δὲ ἐκ ἔτι αὐτὸν εἶδον, ἔτε ἔνδον
ἔτε ἐπεὶ κατεληλύθειμεν.

ΣΑΜ. Οἷσθα, ὦ Λυκίνε, ὅπερ ἡμεῖς ἀπέ-
λειπεν, ἐπότε, οἶμα, τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο μερ-
κισιν ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν
ἐθόνην ἐνδεδυκὸς, ἀνὰ δεξιὰ ἐς τὴν πίσω τῆς
κίβητος, ἐπ' ἀμφοτέρωθεν τῆς μετώπης ἀπηγμένην.
εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, οἶμα, γλαφυ-
ρὸν ἄνω ἐκεῖνος θέαμα ἰδὼν, μακρὰ χεῖρην
φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ νκυπηγῷ, περιηγεμένῳ
τὸ πλεῖστον, παρέστηκε δακρύων, ὥσπερ εἶωθε·
ταχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά. ΛΥΚ.
Καὶ μὲν ἔπειτα καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ μερ-
κισκος ἔδοξε μοι, ὡς ἂν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλή-
ξαι,

non vidi, neque intus, neque postquam descen-
dimus.

2. SAM. Nosti, Lycine, vbi nos reliquerit?
puto ego ibi, vbi formosus ille puer de diaeta
progredebatur, ille puro linteo indutus, retro
comam reuinctus, vtrinque a fronte abductam.
Si ergo Adimantum ego noui, puto hominem ele-
ganti adeo spectaculo viso, longum valere iusso
naupego Aegyptio, qui monstrabat nauim, ad-
stitisse lacrimantem, vt solet. Facilis enim vir
est, vbi amat, ad lacrimas. LYC. Quin non
admodum pulcher mihi, Samippe, puer videba-
tur, vt Adimantum etiam percelleret, quem tot
Athenis

ξαι, ὧ τσᾶτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἔπονται, πάν-
 τες ἐλεύθεροι, σωμύλοι τὸ Φθέγμα, παλαι-
 σρας ἀποπνέοντες, οἷς καὶ παραδακρύσαι οὐκ
 ἀγεννές· ἔτος δὲ πρὸς τῷ μελάγχρως εἶναι, καὶ
 πρὸ χειλός ἐσι, καὶ λεπτός ἄγαν τοῖν σκελοῖν,
 καὶ ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον 1) τί, καὶ συνε-
 χές, καὶ ἐπίτροχον, Ἑλληνισί μὲν, ἐς τὸ πά-
 τριον. δὲ τῷ ψόφῳ, καὶ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ.
 ἡ κό-

Athenis formosi sectantur, liberi omnes, iucundi
 sermonis, olentes palaestram, apud quos forte
 lacrimari etiam non ignauum fuerit. At iste,
 praeterquam quod niger, labiosus etiam est, et
 tenui nimis crure, et tractum quiddam *de imo*
gutturis, continuatumque nimis et volubile loqui-
 tur, Graece ille quidem, sed *ita ut* patrium quid-
 dam sibilo atque tenore vocis *prodat*. Coma ve-
 ro,

1. ἐπισεσυρμένον] Puto hunc locum illustrari
 posse ex *Philorun.* c. 16. ubi iunguntur ὑπέ-
 βητε μύχιον, et ἐχρέμπετο ἐπισεσυρμέ-
 νον. Sine dubio ibi significat, *de imo pul-
 mone tractam pituitam emoliri*: itaque hic et-
 iam ad *vocem ex imo quasi recessu attractam*
et prolatam refero. Illud quidem video,
 tarditatis aut languoris notionem plane huc
 non conuenire; quid enim sibi vellet τὸ
 ἐπίτροχον; Neque tamen *confusionis* notio-
 nem ausim excludere, cum videam in Ἑταιρ.
 X. ἐπισεσυρμένα γράμματα, per festinatio-
 nem varie tractas et sibi permistas. *Gesner.*

ἡ κόμη δέ, καὶ ἐς τὰπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπειραμένος, ἔκ ἐλευθέριον Φησιν αὐτὸν εἶναι.

T I M. Τῆτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκῖνε, σημεῖον ἐστὶν Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι παῖδες ἀναπλέκοντα, ἐς τε πρὸς τὸ ἐφηβικόν· ἔμπαλιν ἢ 2) οἱ πρόγονοι ἡμῶν,

ro, et actus ille retro tortusque in spiram cincinnus, non liberalem esse indicat.

3. TIM. Quin illud nobilitatis Aegyptiae signum est, coma, Lycine. Omnes quippe apud illos ingenui eas implectunt, usque dum pubertatem attigerint. Contra ea maiores nostri: quibus

2. ἔμπαλιν ἢ] Genuina haec scriptura, quam Ven. Edd. debemus. Reliquae depravatissime ἐν Παλλήνῃ. *du Soul.* ἔμπαλιν οἱ πρόγ.] Si dicam ita einendandum hunc locum necessario; importunam hic esse Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atticae; laborare constructionem; pessime inter punctum esse; vera dicam equidem, sed idem vercar, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus sum, cum ipsum illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi ed. 1522. Nempe sic optime sibi constant omnia. Apud Aegyptios comas unplexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus verba, ad quae hic respicitur
Tibicy.

ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾶν τὰς γέρον-
 τας, ἀναδεδυμένους κρωβύλον ὑπὸ τέττιγι χρυ-
 σῷ ἀνειλημμένον. ΣΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόλαε,
 ὅτι ἡμᾶς ἀναμνησκεις τῶν Θουκυδίδε συγ-
 γραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοιμίῳ περὶ τῆς ἀρχαίας
 ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἴωσιν, ὅποτε οἱ τό-
 τε συναπωκίσθησαν.

ΛΥΚ.

bus pulchrum visum est, comam alere seniores,
 reuinctam in cincinnum aurea cicada comprehen-
 sum. SAM. Bene facis, Timolaë, quod Thu-
 cydidis nos scriptorum admones, quae in prooe-
 mio dixit de veteri luxu nostro, ubi et de Ioni-
 bus, quando, qui tum erant, vna inde deducti
 sunt.

4. LVC.

Thucydidis I, 6. καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς
 (de Atheniensibus loquitur) τῶν εὐδαίμωνων,
 διὰ τὸ ἀβροδίατον, ἔπειδὴ χρόνος ἐπειδὴ
 χιτῶνας τε λιγῆς (observa hoc quoque Ae-
 gyptium) ἐπαύσαντο φορᾶντες, καὶ χρυ-
 σῶν τέττιγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδέμενοι
 τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' ἧ καὶ Ἴωνων
 τὰς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πο-
 λὺ αὐτῇ ἡ σκευὴ κατέσχε. Hacc vltima de
 Ionibus etiam vtcumque illustant obscura
 sane Luciani verba, ἐν τοῖς Ἴωσιν, quorumi
 an vera sit lectio, an ego sententiam asse-
 cutus sim, asseuerate nolim dicere. Iones
 antiquam Atheniensium coloniam esse con-
 stat, vel ex ipso Thucydidis loco. Gesner.

ΛΥΚ. Ἄταρ, ὧ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην
 ἔπόθεν ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε πα-
 ρὰ τὸν ἰσὸν ἐπιπολὺ ἔσημεν ἀναβλέποντες, ἀ-
 ριθμῶντες τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς, καὶ θαυ-
 μάζοντες ἀνιέντα τὸν ναύτην διὰ τῶν κάλων,
 εἶτα ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαθέοντα,
 τῶν κεροιάκων 3) ἐπείλημμένον. ΣΑΜ. Εὐγε
 λέγεις.

4. LYC. Verum, Samippe, iam recordor,
 vbi relictus nobis sit Adimantus, cum ad malum
 staremus multum suspicientes numerantesque con-
 iectus *telorum* in coriis, atque admirantes ascen-
 dentem per rudentes nautam, deinde per anten-
 nam in alto prehensis ceruchis transcurrentem.

S A M.

3. τῶν κεροιάκων] Hic certe *κεροιάκες* non
 sunt extrema s. cornua antennarum, vt inter-
 pretantur cum *Micyllo* in *Lexicis*; sed sunt
 ii, quos etiam *Lucanus* 8, 177. et 10, 495.
 Graeca voce *ceruchos* vocavit, rudentes, qui-
 bus ab utroque suo cornu suspensa antenna
 libratur et ad malum alligatur: quod videre
 licet apud *Schefferum* de mil. nau. lib. 2, 5.
 p. 145. 168. Neque vero notatio vocis re-
 pugnat huic significationi; neque enim ipsa
 tantum extrema s. cornua antennarum sunt
 οἷαξ quidam, clausus, s. gubernaculum: ve-
 rum vel maxime ille transuersus funis ad v-
 trumque cornu alligatus duobus extremis,
 media autem parte sic adnexus ad malum,
 vt triangulum efficiatur, cuius basis sit in
 ipsa

λέγεις. τί δ' οὖν χρῆ, ποιεῖν ἡμᾶς ἐνταῦθα;
καρδοσκεῖν αὐτόν, ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὐθις ἐπάνει-
μι ἐς τὸ πλοῖον; TIM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προίω-
μεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀπο-
σβᾶντα ἰὲς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μηκέθ' ἡμᾶς εὐρεῖν
ἐδύνατο· εἰ δὲ μή, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν Ἀδείμαν-
τος, καὶ δέος ἔδεν, μὴ ἀπολειφθεῖς ἡμῶν ἀπο-
βροληθῆ. ΛΥΚ. Ὁρᾶτε μὴ σκαιὸν ἦ, Φίλον
ἀπολιπόντας αὐτὰς ἀπιέναι· βαδίζωμεν δ' ὁ-
μως, εἰ καὶ Σαμίππῳ τοῦτο δοκεῖ. ΣΑΜ.
Καὶ μάλα δοκεῖ, ἦν πως ἀνεωγυῖαν τὴν παλαί-
στραν ἔτι καταλάβωμεν.

Ἄλλὰ

SAM. Recte istuc dicis. Quid ergo hic nobis
faciendum est? expectandusne est, an vis in na-
vem ego redeam? TIM. Nequaquam: sed per-
gamus. Credibile enim est illum per tumultua-
riam festinationem praeteriisse iam nos in urbem,
cum non amplius inuenire nos posset. Sin mi-
nus; at nouit certe viam Adimantus, nec metus
est, ne relictus a nobis in deuium errorem inci-
dat. LYC. Videte, ne sinistrum sit, nos relicto
amico abire. Abemus tamen, si idem etiam
Samippo videatur. SAM. Omnino ita videtur,
si qua apertam adhuc Palaestram inueniamus.

5. Ve-

ipfa antenna, angulus autem vehementer
obtusus, vnde breuissimum perpendiculum
demitti queat, ad malum. Gesner.

Luc. Op. T. VII.

§

Ἄλλα μεταξὺ τῶν λόγων, ἡλίκη ναῦς, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς τὸ μήκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα τέτρα καὶ ἀπὸ τῆ κατασρώματος ἐς τὸν πυθμένα, ἢ βραδύτατον κατὰ τὸν ἄντλον, ἐνιέα πρὸς τοῖς εἴκοσι. τὰ δ' ἄλλα ἡλίκος μὲν ὁ ἰσὺς, ὅσην δὲ ἀνέχει τὴν κεραίαν, οἷω δὲ προτόνω συνέχεται, ὡς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστηκεν ἡρέμα καμπίλυη, χρυσῶν χηνίσκον ἐπικειμένη, καταντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἢ πρῶρα ὑπερβέβηκεν, ἐς τὸ πρόσω ἀπομηκυνομένη, τὴν ἐπώνυμον τῆς νεῶς θεὸν ἔχουσα τὴν Ἴσιν ἐκτέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος αἰ γραφαί, καὶ τῆ ἰσὺς τὸ παράσειον

5. Verum, vt interim aliquid loquamur, quanta haec nauis! centum et viginti cubitorum longitudinem esse dicebat Naupegus, latitudinem autem supra quartam huius partem; ac de constrato nauis in fundum, vbi profundissima est, ad sentinam, vnderiginta. Caeterum quantus est malus! quantam vero sustinet antennam, quanto opus habet et continetur protono! Vt vero puppis adsurgit sensim incurua, cui cheniscus impositus est aureus; ab altera parte iusta proportionem prora extollitur in aduersum porrecta, habens ab vtraque parte cognominem nauis Deam Isidem. Ornatus enim reliquus, picturae, et suppa-

σειον 4) πυραυγές, καὶ πρὸ τῶν αἰ ἀγκυραῖ,
καὶ σροφεία, καὶ περιαγωγείς, καὶ ἢ μετὰ τὴν
πρῶμναν οἰκήσεις, θαυμασία πάντα μοι ἔδοξε.

Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος στρατοπέδῳ ἄν
τις εἰκάσειεν. ἐλέγετο δὲ καὶ τσοῦτον ἄγειν σῖ-
τον, ὡς ἰκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ
ἐνιαύσιον πρὸς τροφήν. καὶ κείνα πάντα μικρὸς
τις ἀνθρωπίσκος γέρον ἤδη ἔσιωζεν, ὑπὸ λεπτῇ
κάμα-

supparum veli colore flammeo, et ante istaec an-
corae, et verloria, et circumaetoria, et illae ad
puppim habitationes, admirabilia mihi videban-
tur omnia.

6. Et nautarum multitudinem exercitui aliquis
comparauerit. Dicebatur vero tantam etiam fru-
menti vim vehere, quae omnibus Atticae incolis
ad annua alimenta sufficeret. Atque haec omnia
paruus aliquis homuncio, iam senex, seruabat,

S 2

parua

4. ἰσίε τὸ παράσι.] Παράσιον puto illud esse,
quod alias vocatur σιφάριον, supparum,
velum minus, splendidi coloris, maiori im-
positum, quo in portum Puteolanum inue-
hentibus vti licebat solis nauibus, vt haec
est, Alexandrinis. Gesner. Hltsaeus Theol.
Theol. Phil. T. 2. p. 719. pro vulgato παρά-
σιον, docet legendum παράσειον, intellectu
μέρος, i. e. versatilem mali partem; quod re-
cepi. Reitz.

καύκλι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφω.
 ἐδείχθη γάρ μοι ἀναΦαλαντίας ἕλος, Ἡρων,
 οἶμα, τέννομα. TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην,
 ὡς ἔφασκον οἱ ἐμπλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια
 σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα.

Ἠκῆσατέ δὲ ὅπως δεῦρο κατήγαγε τὸ πλοῖον,
 οἷα ἔπαθόν πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτὰς ἔσω-
 σεν; LYC. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως
 δ' ἀν' ἀκῆσαιμεν. TIM. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς
 διηγεῖτό μοι, χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆται
 δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου ἀπάραιτας οὐ
 πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἐβδομαίως ἰδεῖν τὸν Ἀ-
 κάμαντα· εἶτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος, ἀπε-
 νεχθῆναι πλαγίους ἄχρι Σιδῶνος· ἐκεῖθεν δὲ
 χειμῶ-

parua pertica tantae molis gubernacula torquens.
 Ostensus enim mihi est recaluafter aliquis, caetera
 crispus, Heron nomine, arbitror. TIM. Admi-
 rabilis artis nomine, vt vectores dicebant, et do-
 ctus circa maritima supra Proteum.

7. Audistis autem, quomodo huc deduxerit
 nauem, quae illis inter navigandum acciderint,
 et quomodo stella ipsos seruarit. LYC. Non,
 Timolae, sed iam libenter ex te audiuerimus.
 TIM. Nauclerus ipse mihi narrabat, vir bonus,
 et consuetudini aptus. Dicebat autem, cum sol-
 vissent e Pharo vento non valde vehementi, septi-
 mo die vidisse Acamantem: tum reflante Zephy-
 ro obliquos Sidonem vsque esse delatos. Inde
 autem

χειμῶνι μεγάλῳ δέκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τῆς
 Αὐλῶνος ἐλθεῖν· ἔνθα δὴ παρὰ μικρὸν ὑποβρυ-
 χίς δῦναί ἄπαντας.

Οἶδα δέ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελι-
 δονέας, ἡλίκον ἐν τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κῦμα,
 καὶ μάλις ἀπερὶ τὸν Λίβα, ὅπῳταν ἐπιλάβῃ
 καὶ τῆς Νότῃ. κατ' ἐκεῖνο γὰρ δὴ συμβαίνει με-
 ρίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τῆς Λυκιακῆς θα-
 λάσσης· καὶ ὁ κλύδιον ἄτε ἀπὸ πολλῶν ρευμά-
 των περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυροι
 δέ εἰσι πέτραι, καὶ ὄξῃσαι, παραθηγόμεναί τῷ
 κλύσματι,) καὶ Φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυμα-
 τωγὴν; καὶ τὸν ἦχον μέγαν. καὶ τὸ κῦμα πολ-
 λάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκοπέλῳ.

Τοι-

autem magna tempestate die decimo per Aulonem
 venisse ad Chelidoneas. Hic vero parum abfuisse
 quin submersi omnes perirent.

8. Noui autem, cum ipsae aliquando Cheli-
 doneas circumnavigauerim, quantus ibi locorum
 fluctus surgat, et maxime spirante Africo, cum
 Notum etiam assumit. Post hoc enim euenire
 solet, vt a Lycio mari diuidatur Pamphylium:
 fluctusque, vtpote ab vndis pluribus circa ipsum
 scissus promontorium, (sunt autem petrae abru-
 ptae et ab alludentibus aquis acutae) terribili
 cum sonitu frangitur: atque ipsi saepe scopulo
 magnitudine aequalis est.

S 3

9. Ab

Τοιχῦτα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν ἔφασκεν ὁ ναυκλῆρος, ἔτι καὶ νυκτὸς ἔσης, καὶ ζέφει ἀκριβῆς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμωγὴν αὐτῶν ἐπιπλασθέντας τὰς θεάς, πῦρ τε ἀναδείξαι ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ τινε λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπιμαθίται τῷ κερχησίῳ, καὶ κατευθῦναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ εἰς τὸ πέλαγος, ἤδη τῷ κρημιῷ προσφερομένην. τὸν τεῦθεν δὲ ἀπαξ τῆς ὀρθῆς ἐκπεσόντας, διὰ τῆς Αἰγαίης πλεύσαντας, ἐβδομηκοστῇ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίους τὰς Ἐτησίαις πλαγιάζοντας, εἰς Πειραιᾶ χθὲς καθορμίσασθαι, τοσῶτον ἀποσυρέντας εἰς τὸ κάτω, ἔς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ
τὸν

9. Ab his se etiam deprehensos nauclerus dicebat, cum nox adhuc esset et merae tenebrae. Sed ad ipsorum ploratum fractos *miseriordia* Deos, cum ignem ostendisse de Lycia, ut oram illam agnoscerent, lucidamque stellam quandam, Dioscurorum alterum, insedisse carchesio, ac direxisse nauim sinistrorsum in mare, cum iam ferretur ad scopulum. Inde, cum recta via semel excidissent, transnavigato Aegeo, septuagesimo ab Aegypto die, obliquo ad tenentes sibi aduersum Etesias cursu, in Piraeum heri appulisse, tantum ad inferiora detractos, quos oportuerit dextram legentes Cretam, Malea superato, iam esse

τὸν Μαλέαν πλεύσαντας, ἤδη εἶναι ἐν Ἰταλία.
 ΛΥΚ. Νῆ Δία, θαυμασίον τινα Φῆς κυβερνή-
 την τὸν Ἡρώνα, ἢ τῷ Νηρέως ἡλικιώτην, ὅς
 τοσῶτον ἀπεσφάλη τῆς ὁδοῦ.

Ἄλλὰ τί τῶτο; ἐκ Ἀδείμαντος ἐκεῖνός ἐστι;
 ΤΙΜ. Πάνυ μὲν ἐν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοή-
 σωμεν ἐν Ἀδείμαντε, σέ Φημι τὸν Μυρρηνί-
 σιον, τὸν Στροβίχην. ΛΥΚ. Δυοῖν θάτερον,
 ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται Ἀ-
 δείμαντος γὰρ, ἐκ ἄλλος τίς ἐστι, πάνυ ἤδη
 σαφῶς ὁρῶ, καὶ θοιμάτιον αὐτῷ, καὶ τὸ βί-
 δισμα ἐκείνου, καὶ ἐν χροῖ ἢ κερὰ. ἐπιτείνωμεν
 δὲ ὅμως τὸν περίπατον, ὡς καταλάβωμεν
 αὐτόν.

Ἦν

esse in Italia. LYC. Admirabilem, ita me Iu-
 piter, mihi gubernatorem narras Heronem, aut
 aequalem Nerei, qui tantum de via aberrauerit.

IO. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus
 est? TIM. Omnino ipse est Adimantus, incla-
 memus igitur. Adimante, te volo, Myrrhinu-
 sium, Strobichi filium. LYC. Alterutrum ho-
 rum, aut iratus nobis est, aut aurium vsu am-
 sit. Adimantus enim est, non alius. Satis iam
 clare video: et vestimentum ipsius est, et inces-
 sus, et brevis ad ipsam cutem tonsura. Accele-
 remus tamen gradum, ut ipsum adsequamur.

S 4

II. Ni-

Ἦν μὴ ἱματίε λαβόμενοι σε ἐπιστρέψωμεν,
 ὦ Ἀδείμαντε, ἔχ ὑπακῆσαις ἡμῖν ἐμβοῶσιν;
 ἀλλὰ καὶ φροντίζοντι ἕοικας ἐπὶ συννοίας τινός,
 ἔμικρὸν ἔδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα, ὡς δο-
 κεῖς, ἀνακυκλῶν. ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ Λυκῖνε,
 χαλεπὸν, ἀλλὰ με κακὴ τις εἴνοια μεταξὺ βα-
 δίζοντα ὑπελ-θῆσα, παρακῆσαι ὑμῶν ἐποίησεν,
 ἀτενὲς πρὸς αὐτὴν ἀπαντι τῷ λογισμῷ ἀποβλέ-
 ποντα. ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ἐκνήσης εἰ-
 πεῖν, εἰ μὴ τις ἐστὶ τῶν πάνυ ἀπορρήτων. καί-
 τοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα, καὶ σέγειν μεμα-
 θήκαμεν. ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε
 εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς· ἔτω γὰρ μερακιῶδες ὑμῖν
 δόξει τὸ φρόντισμα. ΛΥΚ. Μῶν ἐρωτικὸν τί
 ἐστίν;

II. Nisi veste te prehensum aduertamus, Adi-
 mante, non exaudies nos inclamantes; sed vide-
 ris etiam profundae cogitationi immerfus, non
 paruum neque contemptibile negotium animo agi-
 tare ac reuoluere. ADIM. Nihil, Lycine, si-
 nistrum: sed noua me inter eundem cogitatio
 subiens, vt inauditam praetermitterem vestram
 vocem effecit, qui defixum totum in illa animum
 haberem. LYC. Quaecnam est illa? Ne enim
 cuncteris dicere, nisi est de valde secretis. Quam-
 quam initiati, vt nosti, sumus, ac celare *com-*
missa didicimus. ADIM. Sed pudet me nimi-
 rum apud vos dicere, adeo puerilis vobis videbi-
 tur cogitatio. LYC. Numquid amatorium quid
 est?

έσιν; ἔδὲ γὰρ τῆτο ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις,
ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ δαδί καὶ αὐτοῖς τετελε-
σμένοις.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον,
ἀλλὰ τινα πλῆτον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμην, ἣν
κενήν μακαρίαν οἱ πολλοὶ καλοῦσι· καὶ μοι ἐν
ἀκμῇ τῆς περισσίας καὶ τρυφῆς ἐπέσητε. ΛΥΚ.
Οὐκ ἔν τὸ προχειρότατον τῆτο, κοινὸς Ἑρμᾶς,
Φασι· καὶ ἐς μέσον κατατίθει Φέρων τὸν πλῆ-
τον· ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος Φίλων ὄν-
τας, τῆς Ἀδειμάντε τρυφῆς. ΑΔΕΙΜ. Ἀπέ-
λείφθην μὲν ὑμῶν εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς τὴν
ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεὶ σε, ὦ Λυκίνε, κατέζησα ἐς τὸ
ἄσφα-

est? neque enim hoc etiam profanis nobis enar-
raueris, sed *hominibus* ad claram facem ipsis quo-
que initiatis.

12. ADIM. Nihil tale, o noster. Sed diui-
tias mihi quasdam ipse fingebam animo, quam
ficticiam Beatam *insulam* omnes vocant; vosque
in ipso mihi diuitiarum et voluptatis fastigio su-
peruenistis. LYC. Itaque illud *hic valeat* expe-
ditissimum, communis esto Mercurius! aiunt:
atque in medium allatas depone diuitias: aequum
enim est, in partem venire nos, qui amici su-
mus, voluptatum Adimanti. ADIM. A vobis
quidem relictus sum in primo statim in nauim in-
gressu, cum te, Lycine, in tuto collocassem.

ἀσφαλές. περιμετρῶντος γάρ με τῆς ἀγκύρας
τὸ μέγεθος, ἐκ εἶδ' ὅπως ὑμεῖς ἀπέσητε.

Ἰδὼν δ' ὁμῶς τὰ πάντα, ἠρέμην τινὰ τῶν
νυκτῶν, ἐπόσθη ἀποφῆσαι ἢ ναῦς τῷ δεσπότη
ὡς ἐπιτοπῶν κατ' ἔτος ἕκαστον τὴν μισθοφο-
ρίαν. ὁ δέ μοι, Δώδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλαντα,
εἰ πρὸς τελάχιστόν τις λογίζοιτο. τὴν-
τεῦθεν ἔν ἐπανιῶν, ἐλογιζόμεν, εἴ τις θεῶν
τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν εἶναι, οἷον ἂν ὡς
εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τὰς φίλους,
καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτός, ἐνίοτε δὲ θικέ-
τας ἐκπέμπων· εἴτα ἐκ τῶν δώδεκα θεινῶν τα-
λάντων, οἰκίαν τε ἤδη ἀκοδομησάμην ἐν ἐπι-
κάρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποικίλην, τὴν παρὰ τὸν
Ἰλισ-

Dimetiente enim me ancorae magnitudinem, vos
nescio quo discesseratis.

13. Tamen visis omnibus, quaerebam ex nau-
tarum aliquo, *Quantum plerumque mercedis domi-
no singulis annis ea navis referat? At ille, Duo-
decim, inquit, talenta Attica, si quis quod mini-
mum est computet. Hinc ergo rediens ita cogita-
bam, Si quis Deorum, banc navem subiro, ut mea
sit, faciat; quam ego, quam felicem vitam agam!
bene faciens amicis, interdum ipse nauigans, emit-
tens non nunquam servos. Deinde de duodecim
illis talentis domum iam aedificabam loco oppor-
tuno, paullo supra Poecilen, relicta illa ad Mis-*
sum

Ἰλισσὸν ἐκείνην τὴν πατρῴαν ἀφείς, καὶ οἰέ-
 τας ὠνέμην καὶ ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους.
 νυνὶ δὲ ἤδη καὶ ἔπλεον, ὑφ' ἀπάντων εὐδαιμο-
 νιζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, φοβερός τοῖς ναύταις,
 καὶ μονοεχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δέ μοι
 τὰ κατὰ τὴν ναῦν εὐθετίζοντι, καὶ εἰς λιμένα
 πόρρωθεν ἀποβλέποντι, ἐπιστὰς, ὦ Λυκίνε,
 κατέδυσας τὸν πλῆτον, καὶ ἀνέτρεψας εὐφε-
 ρόμενον τὸ σκάφος εἰς τῆς εὐχῆς τῶ πνεύματι.

ΛΥΚ. Οὐκᾶν, ὦ γενναίε, λαβόμενός μου,
 ἀπαγε πρὸς τὸν στρατηγόν, ὡς τινα πειρατὴν,
 ἢ καταπαντισην, ὃς τηλικῶτον ναυάγιον εἰργα-
 σμαί, καὶ ταῦτα ἐν γῆ κατὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς
 εἰς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὄρα ὅπως παραμυθήσομαί σου
 τὸ

sum paterna: et seruos emebam, et vestes, cur-
 rufque, et equos. Iamque et nauigabam felixque
 praedicabar a vectoribus omnibus, metuendus
 nautis, ac tantum non rex *ab illis* habitus. Ve-
 rum adhuc componenti mihi rem naualem, et in
 portum prospectanti e longinquo, *imo*, Lycine,
 aduentu demersisti diuitias, euertisti, dum bene
 et secundo votorum flatu fertur nauigium.

14. LYC. Igitur, vir fortis, prehensum me ad
 Imperatorem abducito, vt piratam aliquem, aut
 perniciem nauium, qui tanti tibi naufragii causa
 fuerim, idque in terra, ipsaque inter Piraeae at-
 que urbem via. Sed vide, quomodo casum tuum
 solatu-

τὸ πταιῖσμα. πέντε γὰρ, εἰ βέλαι, καλλίω καὶ
 μείζω τῶ Αἰγυπτίᾳ πλοῖα ἤδη ἔχει, καὶ τὸ μέγι-
 στον, ἔδὲ καταδύναμι δυνάμενα. καὶ τάχα σοι πεν-
 τήκις ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος ἕκαστον σιταγωγείτω
 σιταγωγίαν, εἰ καὶ ὦ ναυκλήρων ἄριστε, δῆλος εἶ
 ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενησόμενος. ὡς γὰρ ἔτι ἐνὸς
 πλοῖα τετραὶ δεσπότης ὦν, παρήκεις βοιώντων,
 εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τέτρω τριάρμενα πάντα,
 καὶ ἀνώλεθρα, ἔδὲ ἄψι δηλαδὴ τῆς Φίλης. σὺ
 μὲν ἔν εὐπλάσι, ὦ βέλτιζε· ἡμεῖς δὲ ἐν Πει-
 ραιῆι καθεδόμεθα· καὶ τῆς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰτα-
 λίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἴ περ τὸ μέ-
 γα Ἄδειμάντα πλοῖον, τὴν Ἴσιν, τις οἶδεν.

ΑΔΕΙΜ.

solaturus sim. Habe enim tibi, ecce, quinque,
 si volueris, pulchriora maioraque Aegyptio illo,
 nauigia, et quod maximum est, quae mergi non
 possint: ac ceeleriter tibi, quinquies singulis an-
 nis, frumenta vnumquodque aduehat: te vero,
 nauclerorum praestantissime, intolerabilem nobis
 tum futurum apparet. Quī enim modo vnus
 huiusce nauigii dominus cum esses, inclamantes
 non audieris, si quinque possideas, praeter hanc,
 trium omnes velorum quae perire non possint,
 nec respicies nimirum amicos. Itaque feliciter,
 amice, nauiga, Nos in Piraeo sedebimus rogan-
 tes qui ex Aegypto aut Italia appellent, Num
 forte magnum Adimanti nauigium, Isidem, ali-
 quis viderit.

15. ADIM.

ΑΔΕΙΜ. Ὁραῖς, διὰ τῆτο ὤκνην εἰπεῖν ἃ
 ἐνειόχην, εἰδὼς ὅτι ἐν γέλωτι καὶ σκώμματι ποι-
 ῆσεσθέ με τὴν εὐχὴν. ὥσε ἐπιστὰς μικρὸν, ἔς
 ἂν ὑμεῖς προχωρήσητε, ἀποπλευσῶμαι πάλιν
 ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ ἀμεινονὲ τοῖς ναύταις
 προσκλεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελαῖσθαι. ΛΥΚ.
 Μηδὲ μῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθα σοι καὶ αὐτοὶ
 ὑπεσάντες. ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαίρησω τὴν
 ἀποβάθραν, προσεισελθὼν. ΛΥΚ. Οὐκἔν ἡμεῖς
 ἴς προσνηξόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἷα σοὶ μὲν εἶ-
 ναι ῥάδιον τηλικῶτα πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε
 πρίαμένῳ μήτε ναυπηγησαμένῳ ἡμεῖς δὲ οὐκ
 αἰτήσομεν πρὸς τῶν θεῶν ἐπὶ πολλὰς σταδίους
 ἀκμῆτες δύνασθαι νεῖν. καίτοι πρῶτον καὶ ἐς Αἴ-
 γιναν

15. ADIM. Vides? Propterea dicere, quae
 cogitabam cunctabar, qui scirem, risui vos et
 ludibrio votum meum habituros. Itaque resistam
 paullulum, dum vos processeritis, ac nauim dein-
 de rursus soluam. Praestat enim cum nautis age-
 re, quam a vobis derideri. LYC. Nequaquam,
 resistemus et ipsi, vt conscendere tecum possi-
 mus. ADIM. At ego praegressus tollam ponti-
 culum. LYC. Nos itaque ad vos adnatabimus.
 Numquid enim putas, facile tibi esse tot ac tan-
 tas possidere naues, quas nec emeris neque aedi-
 ficaueris: nos vero votis non impetraturos a Diis,
 vt multa stadia nihil fatigati natate possimus?
 Quamquam nuper etiam Aeginam, ad Hecates
 ceri-

γιναν ἐπὶ τὴν τῆς ἐνοδίας τελετῆν, οἷσθα ἐν ἡλί-
 κῳ σκαφιδίῳ πάντες ἄμα οἱ φίλοι τεττάρων
 ἕκαστος ὀβελῶν διεπλεύσαμεν, καὶ εἰς ἐδὲν ἐδούσχε-
 ραντες ἡμᾶς συμπλέοντασ· ἰὺν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ
 συνεμβροσόμεθα σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν πρὸς π-
 ελθῶν ἀφαιρεῖς. ὑπερμαζῶς γε, ὦ Ἀδείμαντε,
 καὶ εἰς τὸν κόλπον εἰς πτύεις, εἰς δὲ οἷσθα εἰς ὧν
 νευκληρεῖς. ἔτως ἐπῆρέσε καὶ ἡ οἰκία, ἐν κα-
 λῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀκολού-
 θων τὸ πλῆθος. ἀλλ', ὦ γαθε, πρὸς τῆς Ἴσι-
 δος, καὶ τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη τὰ λεπτά
 μέμνησο ἡμῖν ἀγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μῦρον ἀπὸ
 τῆς Κανώπου, ἢ Ἴβιν ἐκ Μέμφιδος· εἰ δὲ καὶ ἡ
 ναῦς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM.

cerimonias, nosti, quam parua in scaphula omnes
 simul amici quaternis quisque obolis traiecerimus,
 nec molestum tibi tum erat nobiscum nauigare:
 nunc autem fers grauiter, si tecum inscendamus,
 et praegressus auferre vis ponticulum: nimis
 enim intumescis, Adimante, et in linum tuum
 non desipuis, neque, quis homo sis, tantus iam
 nauclerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam do-
 mus pulcherrimo vrbis loco aedificata, et multi-
 tudo pedissequorum. Sed per Isidem, amice,
 certe Nilotica illa salsamenta, illa tenuia adferre
 nobis ex Aegypto memento, aut vnguentum de
 Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero nauis
 possit, vnam etiam pyramidum.

16. TIM.

TIM. "Αλις παιδιᾶς, ὧ Λυκίνε· ἔρως ὡς ἐρυ-
θρίαν Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλῶ τῷ γέλω-
τι ἐπικλύσας τὸ πλοῖον, ὡς ὑπέραντλον εἶναι,
καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς τὸ ἐπιρρέον· καὶ ἐπεὶ
περ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ἐστὶ πρὸς τὸ ἄστυ,
διελόμενοι τετραχῆ τὴν ὁδὸν κατὰ τὰς ἐπιβάλα-
λοντας ἕκαστος σαδίχας, αἰτῶμεν ἅπερ ἂν δοκῆ
παρὰ τῶν θεῶν· ἔτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὁ, τε κάμα-
τος λάθοι, καὶ ἅμα εὐφρανέμεθα, ὡς περ ἠδί-
σω ὄνειρατι ἐκασίῳ περιπεσόντες, ἐφ' ὅσον βε-
λόμεθα εὖ ποιήσονται ἡμᾶς. παρ' αὐτῷ γὰρ
ἐκάσω τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα
ὑποκείσθωσαν παρέχοντες, εἰ καὶ τῆ φύσει ἀπί-
θανά

16. TIM. Satis ioci, Lycine. Vides ut ru-
borem Adimanto inieceris; multo risu ita persu-
disti nauigium, ut exhauriri iam non possit, nec
vndarum vim sustinere. Et quando adhuc mul-
tum nobis viae ad urbem superest, diuisa in qua-
tuor partes via, per stadia quisque sibi assignata,
quod cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic
enim et laborem sefellerimus, et oblectauerimus
animum, tanquam in suauissimum voluntate no-
stra somnium delapsi, quod, quam diu volueri-
mus, voluptatem nobis adferat. Penes vnum-
quemque enim votorum erit mensura, ponemus-
que praebituros omnia Deos, licet natura sua ab
omni veri similitudine abhorreant. Quod verol
maxi-

θανά ἔσαι. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπίδειξις ἔσαι τὸ πρᾶγμα, ὅσις ἂν ἄριστα χρήσαιτο τῷ πλέτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει γὰρ οἷος ἂν καὶ πλετήσας ἐγένετο.

ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαι σοι, καὶ ὅταν ἔκαιρός καλῇ, εὐξομαι ἅπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βέλεται, εἰ δὲ ἐρωτᾶν οἶμαι, ὅς γε δὴ ἐν τῇ νηϊ τὸν ἕτερον πόδα ἔχει· χρῆ δὲ καὶ Λυκίῳ δοκεῖν. ΛΥΚ. Ἀλλὰ πλετῶμεν, εἰ τῆτο ἄμεινον, μὴ καὶ βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ. ΑΔΕΙΜ. Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται; ΛΥΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἴτα μετὰ σέ, εἰτοςὶ Σάμιππος, εἴτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμισάδιον τὸ

maximum est, documento ipsum hoc fuerit, equis optime usurus sit diuitiis, atque voto; ostendet enim qualis homo esset, si diues esset.

17. SAM. Praeclare istuc, Timolaë, equidem tibi obtempero, et cum tempus me vocauerit, quae videbuntur optabo. Vtrum enim velit Adimantus, ne quaerendum quidem puto, qui iam alterum in naui pedem habeat. Oportet vero Lycino etiam *idem* videri. LYC. Diuites ergo sumus, si hoc videtur melius, ne inuidere etiam communi felicitati videar. ADIM. Quis ergo primus incipiet? LYC. Tu, Adimante, deinde post te hic Samippus, deinde Timolaus; ego ve-

τὸ πρὸ τῆς Διπύλας ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ
τῆτο ὡς οἶόν τε παραδραμών.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκᾶν ἐγὼ μὲν εἰδὲ νῦν ἀποσησο-
μαι τῆς νεώς. ἀλλ', εἴπερ ἔξεςιν, ἐπιμετρήσω
τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρμῆς ὁ κερδαῖος ἐπινευσάτω
ἅπασιν. ἔσω γὰρ τὸ πλοῖον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ
πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ Φόρτος, οἱ ἔμποροι, αἱ γυ-
ναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι ἠδισον κτη-
μάτων ἀπάντων. ΣΑΜ. Λέληθας σεαυτὸν
ἔχων ἐν τῇ νηϊ. ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα Φῆς, ὦ
Σάμιππε, τὸν κομήτην; καὶ κείνος ἔν ἔσω ἐμός·
ὁπόσος δὲ ὁ πυρὸς ἐνδόν ἐσιν, οὗτος ὁ ἀριθμὸς
ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέσθω, τοσοῦτοι
Δαρεικοί.

ΛΥΚ.

ro parvi semistadii spatio ante portam geminam
votum aggressus, quantum potero percurram.

18. ADIM. Proinde ego ne nunc quidem a
naue discedam: verum quandoquidem licet, co-
rollarium voto meo adiciam. Mercurius autem
lucrificus ille omnibus annuat. Sit ergo navis
mea, et quidquid in illa est, sarcinae, vectores,
mulieres, nautae, et si qua ibi alia possessionum
omnium suauissima. SAM. Oblivisceris te in
nāui esse. ADIM. De puero, Samippe, loque-
ris, comato illo. Et ille ergo meus esto. Quan-
tum vero est tritici, vniuersus ille numerus, au-
rum signatum fiat, Darici totidem.

Luc. Op. T. VII.

Τ

19. LYC.

ΛΥΚ. Τί τῆτο, ὦ Ἀδείμαντε, καταδύσε-
ταί σοι τὸ πλοῖον, ἔ γάρ ἴσον βάρος πυρῆ, καὶ
τῆ ἰσαρίθμῃ χρυσίῃ. ΑΔΕΪΜ. Μὴ Φθόνει,
ὦ Λυκίνε, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σέ παρελθῆ ἡ εὐχὴ,
τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλοις, ὅλην χρυσῆν
ποιήσας ἔχε, καὶ γὰρ σιωπήσομαι σοι. ΛΥΚ.
Ἄλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τῆτο ἔγωγε τῆς σῆς ἐποίη-
σάμην, ὡς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ
χρυσίῃ· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα 5), μέτρια, τὸ
μειράκιον δὲ τὸ ὠραῖον, ἀποπνιγήσεται ἄθλιον,
νεῖν οὐκ ἐπιστάμενον. ΤΙΜ. Θάρρει, ὦ Λυ-
κίνε·

19, LYC. Quid hoc, Adimante, mergetur
tibi nauigium, nec enim idem pondus tritici, et
pari numero auri. ADIM. Noli inuidere mihi,
Lycine: sed cum ad te optandi fors delata fuerit,
Parnetha illum totum aureum factum tibi habe,
et ego tibi praestabo silentium. LYC. Verum
pro tua ego hoc securitate feci, ne cum auro per-
eamus omnes. Ac quantum ad nos attinet,
mediocre illud *periculum* fuerit: at formosus ille
adolescentulus periret, qui nare nesciat. TIM.

Bono

5. ὑμέτερα] Nimis mihi videbatur rusticus Ly-
cinus, si dicat ὑμέτερα· vos animae viles,
in vobis iactura et periculum exiguum.
Sed de omnibus qui vna erant, loquitur:
omnes se nauim Adimanti conscensuros prae-
dixerant. Itaque ἡμέτερα legendum puto,
vel contra omnes libros. Gesner.

κίβη· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύοντες ἐξοίσου-
σιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἢ νομίζεις κιθαρωδὸν μὲν τι-
να σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀποβαλεῖν τὸν μι-
σθὸν ἀντὶ τῆς ὁδοῦς, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παλδίον
εἰς τὸν Ἴσθμόν ἐπὶ δελφῖνος ὁμοίως προκομι-
σθῆναι, τὸν δὲ Ἀδειμάντη οἰκέτην τὸν νεώνη-
τον, ἀπορήσειν δελφῖνος ἐρωτικῶς; ΑΔΕΙΜ.
Καὶ σὺ γὰρ, Τιμόλαε, μιμῆ Λυκῖνον, καὶ ἐπι-
μετρέεις τῶν σκωμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητῆς
αὐτὸς γενόμενος.

ΤΙΜ. Ἄμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ
ποιεῖν, καὶ τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῆ κλίνῃ ἀνευ-
ρεῖν, ὡς μὴ πράγματα ἔχοις ἐκ τῶ πλοῖα, με-
τατιθεῖς χρυσίον ἐς τὸ ἄστυ. ΑΔΕΙΜ. Εὖ
λέγεις.

Bono es animo, Lycine. Delphini enim subeun-
tes illum in terram deportabunt. Aut putas, ci-
tharoedum quendam ab iis servatum cantus suū
mercedem percepisse; et mortuum adolescentu-
lum alium in Isthmum Delphini tergo similiter
exportatum, Adimanti autem servulo recens em-
to, amatorium delphinum esse defuturum?
ΑΔΙΜ. Tu etiam, Timolae, Lycinum imita-
ris, et adicis ludibria, ipse auctor huius sermonis
cum fueris.

20. ΤΙΜ. Nempe melius erat, maiori cum
probabilitate hoc facere, ac thesaurum quendam
invenire sub lecto, ne tantum negotii tibi facer-
et transferendus e. naui. in urbem thesaurus.

T 2

ΑΔΙΜ.

λέγεις. ἀνορωρῦχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν.
 τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι
 χίλιοι ἐπισήμῃ χρυσίῃ. εὐθύς ἔν, κατὰ τὸν
 Ἡσιόδον, οἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότα-
 τα οἰκοίην· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησά-
 μην ἤδη, πλὴν ὅσα Ἴσθμοῖ καὶ Πυθοῖ, καὶ ἐν
 Ἐλευσίνι ὅσα ἐπὶ θαλάτῃ, καὶ περὶ τὸν Ἴσθμόν
 ὀλίγα, τῶν ἀγώνων εἴνεκα, εἴ ποτε δὴ τὰ Ἴ-
 σθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδῖον,
 καὶ ὅλως εἴ περ τι ἢ συνηρεφές, ἢ ἔνυδρον, ἢ
 εὐκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδει-
 μάντε ἔσω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφα-
 γεῖν· τὰ δὲ ἐκπώματα ἔκχευα, ὡς τὰ Ἐχε-
 κράτης, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκασον τὴν ὀλκήν.

ΛΥΚ.

ADIM. Recte mones. Effossus esto thesaurus
 sub Mercurio lapideo, quem in aula habemus,
 medimni mille auri signati. Statim ergo de sen-
 tentia Hesiodi, *Prima domus*, vt splendidissime
 habitem: iam quae circa urbem sunt emam o-
 mnia: quin etiam quae Isthmi, et Pythone; et
 Eleusines maritima, et pauca circa Isthmum, lu-
 dorum causa, si quando ad Isthmia spectanda ibi
 commorer; et campum Sicyonium, et in vniuer-
 sum, si quid vsquam aut opacum aut irriguum,
 aut foecundum in Graecia, breui tempore Adi-
 manti sunt omnia. Aurum nobis esto factum in
 quo edamus: pocula non leuia, qualia Echecratis,
 sed talentorum duorum vnumquodque pondere.

21. LYC.

ΛΥΚ. Εἴτα πῶς ὁ οἰνοχόος ὀρέξει πλήρες ἔτω βαρὺ ἔκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτῷ ἀμογητὶ ἔσκυφον, ἀλλὰ Σισύφιον τι βάρος ἀναδιδόντος; ΑΔΕΙΜ. Ἄνθρωπε, μή μ' ἀνάλυε τὴν εὐχὴν. ἐγὼ δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι, καὶ τὰς κλίνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τὰς διακόνους αὐτῆς. ΛΥΚ. Ὁρα μόνον μὴ, ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄρτος σοι, καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται, καὶ πλετῶν ἄθλιος ἀπόλη, λιμῶ διαφθαρεῖς πολυτελεῖ. ΑΔΕΙΜ. Τὰ σὰ ῥυθμιεῖς πιθανώτερον, ὦ Λυκίνε, μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς.

Ἐσθῆς ἐπὶ τέτοις ἀλεργίς, καὶ ὁ βίος οἷος ἀβρότατος ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἡδιστός· φίλων πρόσ-

21. LYC. Tum quomodo pincerna tibi praebebit plenum graue adeo poculum? aut tu quomodo ab illo capies sine molestia non scyphum, sed Sisyphium quoddam onus tibi praebente? A DIM. Heus tu! noli mihi turbare votum meum. Ego vero mensas etiam ex auro solidas mihi faciam, et lectos aureos, ac, nisi tacueris, ipsos quoque famulos. LYC. Vide modo, ne velut Midae etiam panis tibi et potus aurum fiant, atque inter diuitias pereas miser, fame sumtuosa enectus. ADIM. Tua paullo post probabilius ordinare, Lycine, licebit, cum optabis ipse.

22. Vestis posthaec *mibi erit* purpurea, et victus quam mollissimus, somnus quam diu erit iucundus;

πρόσοδοι, καὶ δεήσεις, καὶ τὸ ἀπαντας ὑποπτήσ-
 σειν, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς
 θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπάτησασιν, ἐν αὐτοῖς
 δὲ καὶ Κλεαίνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάντα, καὶ
 προσελθῆσσί γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰς-
 δεχθῆναι ἀξιῶσι, θυρωροὶ ἑπτὰ ἑφεσῶτες, εὐ-
 μεγάθεις βάρβαροι προσαρξάτωσαν ἐς τὸ μέ-
 τωπον εὐθύ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐτοὶ ποιῶσιν.
 ἐγὼ δὲ, ὅπότεν δόξῃ, προκύψας ὡσπερ ὁ ἥλιος,
 ἐκείνων μὲν εἰδ' ἐπιβλέψοιμι ἐνίχρ· εἰ δέ τις πέ-
 νης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τῶ θησαυροῦ, Φιλοφρονή-
 σμα τῶτον, καὶ λεσάμενον ἤκειν κελεύσω τὴν
 ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον· οἱ δὲ ἀποπνιγῆσονται οἱ
 πλούσιοι; ὄρῶντες ὀχήματα, ἵππους, καὶ παῖ-
 δας

dus; salutationis amicorum et preces, atque il-
 lud, vt reuereantur omnes ac supplicent. Atque
 alii a summo mane ad ianuas inambulabunt sur-
 sum deorsum, inter illosque Cleacnetus et Demo-
 crates, summi viri: et accedentibus illis, intro-
 mittique ante alios volentibus, adstantes ianito-
 res septem bene magni, barbari, in ipsam fron-
 tem iam impingant ianuam, vt nunc ipsi faciunt.
 Ego vero, vbi visum fuerit, solis instar exoriens
 quosdam illorum neque adspiciam. Si quis vero
 pauper *adstet*, qualis ego ante thesaurum fueram,
 hunc tractabo humaniter, et post balneum iusto
 tempore venire ad coenam iubebo. Isti vero rum-
 pentur diuites, cum videbunt currus, equos,
 pue-

δας ὠραίους, ὅσον δισχιλίους ἐξ ἀπάσης ηλικίας, ὅ, τι περ τὸ ἀνδρεῖτατοι.

Εἶτα δεῖπνα ἐπὶ χρυσῷ (εὐτελής γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ ἔ κατ' ἐμὲ) τάριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας, οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ ἐξ Ἰβηρίας καὶ τῆτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὄψα πανταχόθεν, καὶ σῦες, καὶ λαγῶς, καὶ ὄσα πτηνὰ, ὄρνις ἐκ Φάσιδος, καὶ ταῶς ἐξ Ἰνδίας, καὶ ἀλεκτροῦν Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα, σοφισαί τινες, περὶ πέμματα καὶ χυμῶς ἔχοντες. εἰ δέ τινι προπίοιμι, σκύφον ἢ φιάλην αἰτήσας, ὁ ἐκπιὼν ἀποφερέτω καὶ τὸ ἔκπωμα.

Οἱ

pueros formosos bis mille circiter, quod ex omni aetate erit florentissimum.

23. Tum coenae in auro; vile enim nimis argentum, nec me dignum: salgama ex Iberia; ex Italia vinum; oleum ipsum quoque ex Iberia; mel autem nostras illud sine igne depuratum; et opsonia vndique, et apri, et lepores; et quod ad volucra gallina e Phaside, et ex India pauo, gallus autem Numidicus: qui vero parent singula, sophistae quidem *sumo* in coquendo et succis parandis occupati. Si cui vero propinem scypho postulato aut phiala, qui ebibit, poculum quoque ipsum auferat.

T 4

24. Qui

Οἱ δὲ νῦν πλέσιοι πρὸς ἐμὲ Ἴριοι καὶ προσαί-
 ται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ ἐκ ἔτι τὸ ἀργυρεῦν
 πινάκιον, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διόνικος
 ἐν τῇ πομπῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὄρεται τὰς οἰ-
 κέτας τὰς ἐμὰς ἀργύρῳ τοσάτω χρωμέναις. τῇ
 πόλει δὲ ταῦτα παρ' ἐμᾶ ἐξαιρέτα ὑπῆρξεν ἂν,
 αἱ μὲν διανομαί, κατὰ μῆνα ἕκασον δραχμαὶ
 τῷ μὲν ἀσῶ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ ἡμισυ τέ-
 των· δημόσια δὲ ἐς κἀλλος θέατρα, καὶ βαλι-
 νεῖα· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον
 ἦκειν, κἀνταῦθά περ λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος
 ὀρύγματι μεγάλῳ τῷ ὕδατος, ὡς τὸ πλοῖόν με
 πλησίον ὀρμεῖν, καταφαιές ὄν ἐκ τοῦ Κερα-
 μικοῦ.

Τοῖς.

24. Qui vero iam sunt diuites, Iri ad me et mendici nimirum *sumo* omnes: nec amplius parvulam illam lancem argenteam, aut poculum, in pompa ostentabit Dionicus; praesertim vbi viderit, seruos meos tanto vti argento. Ciuitati vero haec a me insignia *munera* contigerint. Divisiones menstruae, drachmae ciui vniciuique centum; inquilino harum dimidium: publica ad pulchritudinem *culta* theatra, et balineae, et vt mare ad Dipylum (*geminam portam*) vique perueniat, atque hic circiter portus sit adducta per magnam fossam aqua, vt prope appellere nauis mea possit, ab ipso inde Ceramico iam conspicua.

25. Ami-

Τοῖς Φίλοις δὲ ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι με-
δίμνης ἐπίσημε χρυσίᾳ παραμετρήσαι τὸν οἰκο-
νόμον ἐκέλευσα ἂν, Τιμολάῳ δὲ πέντε χοί-
νας, Λυκίῳ δὲ χοίνακα, ἀτρυμαγμένην καὶ
ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει μετὴν
εὐχὴν. τῆτον ἐβελόμην βιῶναι τὸν βίον, πλε-
τῶν ἐς ὑπερβολὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡ-
δοναῖς ἀφθόνως χρώμενος. εἶρηκα. καὶ μοι ὁ
Ἑρμῆς τελεσιεργήσειεν αὐτά.

ΛΥΚ. Οἶσθα ἔν, ὦ Ἀδμίμαντε, ὡς πάν-
σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς ἄτοσι πλοῦτος
ἀπῆρηται, καὶ ἦν ἐκείνη ἀπορραγῆ, πάντα σί-
χεται, καὶ ἀνθρακὲς σοι ὁ θησαυρὸς ἔσται; ΑΔΕΙΜ.
Πῶς λέγεις, ὦ Λυκίνε; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἄρισε,
ἀδγλον

25. Amicis autem meis, Samippo quidem vi-
ginti medimnos auri signati dispensatorein meum
admetiri iubeam; Timolao choenices quinque;
Lycino autem choenicem, abrasam ipsam quo-
que, quod garrulus est, meumque votum irri-
det. Hanc, ego vellem vitam vivere, diuitiis
supra modum affluens, et deliciis voluptatibusque
omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perficiat
ista mihi Mercurius.

26. LYC. Nosti ergo, Adimante quam a te
nui tibi filo vniuersae istae diuitiae suspensae sint,
quo rupto, perierint omnia, et carbones tibi
pro thesauro relinquuntur. ADIM. Quid ais,
Lycine? LYC. Quod obscurum est, vir bone,
quam

ἄδηλον ὅποσον χρόνον βιώσεις πλετῶν. τίς γάρ
 οἶδεν εἰ ἔτι παρακειμένης σοι τῆς χρυσοῦς τραπέ-
 ζης, πρὶν ἐπιβλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύσα-
 σθαι τῷ ταῷ, ἢ τῷ Νομάδος ἀλεκτρούονος, ἀπο-
 Φυσήσας τὸ ψυχίδιον ἄπει, γυψὶ καὶ κόραξι
 πάντα ἐκεῖνα κχταλιπῶν; ἢ ἐθέλεις καταριθ-
 μήσομαι σοι τὰς μὲν αὐτίνα πρὶν ἀπολαῦσαι
 τῷ πλέτῃ ἀποθανόντας, ἐνίχας δὲ καὶ ζῶντας ἀπο-
 σερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινὸς βασιλέως πρὸς τὰ
 τοιαῦτα δαίμονος; ἀχέεις γάρ πε τὸν Κροῖσον καὶ
 τὸν Πολυκράτην, πολὺ σὲ πλεσιωτέρως γενομένους,
 ἐκπεσόντας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων;

Ἴνα δέ σοι καὶ τούτους ἀφῶ, τό, τε ὑγι-
 αίνειν ἐχέγγυον οἶε σοι γενήσεσθαι, καὶ βέ-
 βαιον;

quam diu sis in istis diuitiis victurus. Quis enim
 nouit, annon apposita adhuc mensa illa aurea,
 ante etiam quam manum iniicias, ac gustes de
 pauone, vel de gallo Numidico, efflata animula
 hinc abeas, vulturibus et coruis relinquens ista
 omnia? An vis, vt eos tibi recenseam, qui sta-
 tim, ante quam fruerentur diuitiis, mortui sunt;
 quosdam vero, dum viuerent, iis, quae habebant,
 ab inuido quodam ad talia daemone pri-
 uatos? Audis enim forte Croesum et Polykratem,
 multum te ditiores, bonis omnibus breui tempo-
 re excidisse?

27. Vt autem hos etiam tibi remittam, an va-
 letudinem tibi tanquam sponsore quodam certam
 firmam-

Βαιον; ἢ ἔχ' ὄραϊς πολλὰς τῶν πλουσίων κακο-
 δαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων, τὰς
 μὲν εἰδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίχας δὲ τυφλὰς,
 ἢ τῶν ἐντοσθίων τι ἀλγῆντας; ὅτι μὲν γὰρ ἔκ-
 ἂν ἔλοιο, πλετῶν δὲς τοσῶτον πλεῖτον, ὅμοια
 πάσχειν Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ, καὶ θηλύνε-
 σθαι ὡς ἐκεῖνος, εὖ οἶδα καὶν μὴ εἶπης· ἐὼ λέ-
 γειν ὅσας ἐπιβλαὰς οἶδα μετὰ τῶν πλεῖτων, καὶ
 λησὰς, καὶ Φθόνον, καὶ μῖσος παρὰ τῶν πολ-
 λῶν. ὄραϊς οἷων σοι πραγμάτων αἴτιος ὁ θη-
 σαυρὸς γίγνεται; ΑΔΕΙΜ. Ἄει σύ μοι, ὦ Λυ-
 αῖνε, ὑπεναντίος· ὡσεὶ ἔτε τὴν χοινικίδα ἔτι
 λήψῃ, ἐς τέλος μετῆς εὐχῆς ἐπηρεάζων. ΛΥΚ.
 Τῶτο μὲν ἤδη κατὰ τὰς πολλὰς τῶν πλουσίων
 ἀνα-

firmamque futurum arbitraris? aut non vides
 multos diuitum misere a doloribus habere, quos-
 dam ne incedere quidem valentes, aliquos caecos,
 aut intestino quodam dolore laborantes. Te enim
 nec cum altero tanto diuitiarum optaturum esse
 ea pati, quae diues ille Phanomachus, atque ita,
 ut iste effeminari, etiam te tacente bene noui.
 Mitto dicere, quot insidias noui cum diuitiis con-
 iunctas, et latrones, et inuidiam, et odium mul-
 titudinis. Vides quot tibi negotia facessat the-
 saurus? ΑΔΙΜ. Semper tu mihi, Lycine, ad-
 versarius. Itaque nec choenicem iam accipies,
 qui perpetuo votum meum calumniaris. ΛΥΚ.
 Istuc iam pro more vulgi diuitum facis, quod re-
 tractas

ἀναδύη, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ
σύ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὖχε.

ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἡπειρώτης γὰρ εἰμι, Ἄρκαις,
ἐκ Μαντινεῖας, ὡς ἴξε) ναῦν μὲν ἐκ αἰτήσομαι
γενέσθαι, ἣν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀ-
δύνακτον, εἰ δὲ μικρολογήσομαι πρὸς τὰς θεοὺς,
θησαυρὸν αἰτῶν, καὶ μεμετρημένον χρυσίον·
ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαντὰ οἱ θεοὶ, καὶ τὰ
μέγιστα εἶναι δοκῶντα, καὶ ὁ νόμος τῆς εὐχῆς,
ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, Φήσας μηδὲν ἐκνεῖν αἰτεῖν,
ὡς ἐκείνων πρὸς εἰδὲν ἀνανευόντων) αἰτῶ δὴ βα-
σιλεὺς γενέσθαι, εἴ οἱος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίπ-
που, ἢ Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις
ἄλλος

tractas et reuocas promissum. .. Sed- tu iam, Sa-
mippe, opta.

28. S A M. Ego autem, (quippe mediterraneus homo, Arcas, vt nostis, ex Mantinea,) nauem mihi obtingere non optabo, quippe quam ostendere ciuibus meis nequeam: neque ita minute cum Dis rationes putabo, vti thesaurum optem ac dimensum aurum. Verum, (possunt enim omnia Dii, etiam quae maxima videntur, et lex optandi haec est, quam Timolaus posuit, cum dixit, ne quid verecundemur optare, tanquam nihil illis reuuentibus:) opto igitur rex fieri, non qualis Alexander Philippi, aut Ptolemaeus, aut Mithridates, aut si quis alius acceptum

ἄλλος ἐκδεξάμενος τὴν βασιλείαν παρὰ πατρὸς, ἤρξεν· ἀλλὰ μοι τὸ πρῶτον ἀπὸ λησιείας ἀρξάμενῳ, ἑταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον τριάκοντα, πιστοὶ μάλιστα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἶτα κατ' ὀλίγον, τριακόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλοι ἐπ' ἄλλης· εἶτα χίλιοι, καὶ μετ' ἔτι πολὺ, μυρία· καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὀπλιτικόν, ἵππεῖς δὲ ἀμφὶ τὰς πεντακισχιλίους.

Ἐγὼ δὲ χειροτονητὸς ὑφ' ἀπάντων προηρισθεὶς ἀρχῶν, ἀριστος εἶναι δόξας ἀνθρώπων ἡγήσασθαι, καὶ πράγμασι χρῆσθαι. ὡς τῆτό γε αὐτὸ τὸ ἤδη μείζον εἶναι τῶν ἄλλων βασιλείων, ἅτε ἀρετῇ προχειρισθέντα τῆς στρατιᾶς ἀρχεῖν, οὐ κληρονόμον γενόμενον, ἄλλου πονήσαντος εἰς τὴν
 βασι-

ptum a patre regnum tenuit. Sed mihi primum a latrociniiis auspicanti sodales contingant et coniurati circiter triginta, fideles maxime atque alacres. Tum accedentes paullatim trecenti alii post alios; tum mille, et non ita multo post, decies mille. Et in vniuersum ad quinquaginta millia armatorum, equites vero circiter quinquies mille.

29. Ego vero suffragiis omnium praelatus imperator, qui optime videar hominibus praeesse, et tractare negotia; vt eo ipso iam maior sim regibus caeteris, tanquam virtute praelatus ad regendum exercitum, non heres factus alterius, qui in re-

Βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ Ἀδειμάντῃ Θεσαυρῷ παρ-
 ραπλήσιον τὸ τοιᾶντο, καὶ τὸ πρῶγμα ἐχ' ὄμοιον
 ἡδὺ, ὡσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι' αὐτῆ κτη-
 σάμενος τὴν δυναστείαν. ΛΥΚ. Παπῶν, ὦ Σά-
 μιππε, εἰδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ
 τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων σύγε ἤτησας, ἄρχειν
 ἄσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὴ προκριθεὶς ὑπὸ
 τῶν πεντακισμυρίω. τοιᾶντον ἡμῖν ἢ Μαντί-
 ρεια Θευμαζὸν Βασιλέα καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει
 ἀνατρέφουσα. πλὴν ἀλλὰ Βασίλευε, καὶ ἡγή-
 τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόσμηε τὸ, τε ἵππικόν,
 καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γὰρ
 εἰδέναι οἱ βραδισθε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκα-
 δίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀθλίους πρώτους ἀφίξασθε.

ΣΑΜ.

igno parando elaborarit: quando hoc thesauro A-
dimanti valde simile est, neque res aequae iucun-
da, quam si quis per se sibi partum imperium
videat. LYC. Papae, Samippe, nihil paruum,
sed ipsum caput bonorum tu quidem petiisti, tan-
tae multitudini armatorum imperare, praestan-
tissimum iudicatum a quinquaginta millibus. Ta-
lem nobis, tam admirabilem regem a Mantinea
enutritum, nesciebamus. Verum regna iam, et
duc milites, adorna equitatum, et viros scutatos.
Volo enim scire, quo ituri sitis tot homines ex
Arcadia, aut ad quos miseros primum accessuri.

30. SAM.

ΣΑΜ. "Ακρε, ὦ Λυκίῃε, μᾶλλον δέ; εἴ σοι
 Φίλον, ἀκολέθει μεθ' ἡμῶν, ἵππαρχον γάρ σε
 τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ. ΛΥΚ. Ἄλλὰ
 τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ
 ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περια-
 γαγῶν ἐς τὲ πίσω τῷ χεῖρε, τιμῶν τὴν τιάραν
 ὀρθὴν ἔσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐρρω-
 μένων τέτων τινὰ ποιήσον ἵππαρχον· ἐγὼ γάρ
 σοι δεινῶς ἄφιππός-εἰμι, καὶ ἔδὲ ὅλως ἐπέβην
 ἵππῃ ἐν τῷ πρὸ τῆ χρόνω. δέδια τοίνυν μὴ
 τῆ σαλπικτῆ ἐποτρύνοντος, καταπέσῶν ἔγω-
 γε, συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσαύταις
 ἐπλάϊς, ἢ καὶ θυμοειδῆς ὁ ἵππος ὢν, ἐξενέγκῃ
 με, τὸν χαλινὸν εἰδακῶν ἐς μέσας τοὺς πολε-
 μίους, ἢ δέηται καταδεθῆναί με πρὸς τὸ ἐφίπ-
 πῃοι,

30. SAM. Audi, Lycine, vel potius nos si
 volueris comitare. Quinque enim te millibus
 equitum praeficiam. LYC. Verum ego honoris
 tibi, Rex, gratiam facio, inclinatusque Persarum
 in morem te adoro, reductis in tergum manibus,
 tiaram illam tuam rectam veneratus ac diadema
 ut tu de robustis hisce unum fac Praefectum equi-
 tum. Ego enim vehementer a re equestri abhor-
 reo, nec omnino equum superiori tempore con-
 scendi. Metuo igitur, ne classicum canente tu-
 licine, delapsus ego in turba conculcer a tot vi-
 gulis, aut etiam ne acer equus frena mordens in
 medios me hostes inferat, aut ne ad ephippium
 deli-

πειον, εἰ μέλλω μένειν τε ἄνω, καὶ ἕζεσθαι τῷ χαλινῷ.

ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἠγήσομαι τῶν ἰππέων· Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρασ ἐχέτω. δίκαιος δ' ἂν εἴην τυχεῖν παρὰ σὲ τῶν μεγίστων, τοσάτοις σε μεδίμοις δωρησάμενος! ἐπισήμου χρυσίχ. ΣΑΜ. Καὶ αὐτὰς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τὰς ἰππέας, εἰ δέξονται σε ἄρχοτα σφῶν γενέσθαι. ὅτω δοκεῖ, ὦ ἰππεῖς, Ἀδείμαντον ἰππαρχεῖν, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα πάντες, ὡς ὄρας, ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππου, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δεξιὸν· ἔτσι δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάξεται. ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος

eligandus sim, vt supra manere ac retinere freno possim.

31. ADIM. Ego tibi, o Samippe, equitatum ducam, dextrum vero cornu Lycinus teneat; dignus autem esse videor qui maxima a te consequar, tot tibi auri signati largitus modios. SAM. Ipsos etiam interrogemus, Adimante, equites, vtrum te recipiant suum Praefectum futurum. *Qui censezis, equites, Adimantum equitatu praefici, manum tollitote.* Omnes, vt vides, Adimante, sustulerunt. Verum habe tibi equestre imperium. Lycinus vero dextrum cornu habeat. At hic Timolaus sinistro praeficietur. Ego ero in media

νόμος βασιλεῦσι τῶν Περσῶν, ἐπειδὴν αὐτοὶ
 συμπαρεδρεύειν αὐτοῖς βέλωνται τινας.

Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθῃ διὰ τῆς ὄρει-
 νῆς, ἐπευξάμενοι τῷ βασιλείῳ Δίῳ. καὶ περὶ αὐτὴν
 τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι πάντα χειρωσώμεθα (ἔδει
 γὰρ ὁ ἐναντιωθῆσόμενος ἡμῖν τὰ ὄπλα τοσούτοις
 ἔσιν, ἀλλ' ἀκονιτὶ κρατήσομεν) ἐπιβάντες ἐπὶ
 τὰς τριήρεις, καὶ τὰς ἵππους εἰς τὰς ἵππαγωγὰς
 ἐμβιβάσαντες (παρεσκευάσαι δ' ἐν Κεγχρεαῖς
 καὶ σῖτος ἰκανὸς, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῆ, καὶ τὰ λ-
 λα πάντα) διαβάλλωμεν τὸν Αἰγαῖον εἰς τὴν
 Ἰωνίαν. εἶτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ
 τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες ῥαδίως, ἄρχον-
 τας

media acie, ut mos est Persarum regibus, cum
 sibi legatos adesse, fastigio fere aequato, volunt
 aliquos.

32. Iam vero progrediamur Corinthum versus
 per montana, votis antea Ioui regum custodi
 nuncupatis. Cumque Graeciam omnem subege-
 rimus, (neque enim quisquam nobis armatus,
 qui tanto numero sumus, occurret, sed citra
 pulveris iactum superabimus) conscensis triremi-
 bus, impositisque in hippagines equis (paratum
 autem est Cenchreis frumenti multum, et navium
 quod latis est, et reliqua omnia) per Aegeum
 nauigemus in Ioniam. Deinde ibi sacro Dianae
 facto, captisque facile urbibus non munitis, reli-
 que

Luc. Op. T. VII.

V

ētisque

τας ἀπολιπόντες, προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας διὰ Καρίας, εἴτε Λυκίας, καὶ Παμφυλίας, καὶ Πισίδων, καὶ τῆς περὶ τὴν καὶ ὄρεινῆς Κιλικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Ἐυφράτην ἀφικώμεθα.

ΛΥΚ. Ἐμέ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατραπίην τῆς Ἑλλάδος κατάλιπε. δειλὸς γάρ εἰμι, καὶ τῶν οἴκοι πολὺ ἀπελθεῖν ἐκ ἂν ἠδέως ὑπομείναιμι· σὺ δὲ ἕοικας ἐπὶ Ἀρμενίας καὶ Παρθυαίης ἐλάσειν, μάχιμα Φῦλα, καὶ τὴν τοξικὴν εὐσοχά, ὥστε ἄλλῳ παραδὲς τὸ δεξιόν, ἐμὲ Ἀντίπατρὸν τινα ἕασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μή με καὶ διαπεύρη τις οἷσῶ, ἄθλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνά, περὶ Σῆσα ἢ Βάκτρα ἡγέμενόν σοι τῆς Φάλαγγος. ΣΛΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκίνε,
τὸν

etisque earum praefectis, in Syriam tendemus per Cariam, tum Lyciam, et Pamphyliam, et Pisidas, et maritimam montanamque Ciliciam, donec perueniamus ad Euphratem.

33. LYC. Me, rex, si videretur, Satrapam relinque Graeciae. Meticulosus enim sum, et longe discedere domo non facile sustinuerim. At tu videris ducturus in Armenios atque Parthos, gentes pugnaces, et sagittis bene collineantes. Igitur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum quendam relinque in Graecia, ne me, dum phalangem tibi duco, sagitta aliquis miserum, circa Susa aut Bactra, qua parte intectus sum, traiciat. SAM. Fugis delectum, Lycine, metu. At lex est,

τὸν κατάλογον, δειλὸς ὢν. ὁ δὲ νόμος ἀποτε-
 τμησθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις λιπὼν φαίνοιτο
 τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφράτην ἤδη
 ἐσμὲν, καὶ ὁ ποταμὸς ἔξευκται, καὶ κατόπιν
 ὅποσα διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ
 πάντα ὑπαρχοὶ κατέχουσιν, ὑπ' ἐμῶ ἐκείσῳ ἔθ-
 νει ἐπεισαχθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασι, τὴν Φοι-
 νίην ἡμῖν ἐν τὸς ἑτάῳ, καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἴ-
 τα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσαζόμενοι. σὺ πρῶ-
 τος, ὦ Λυκῖνε, διάβουνε, τὸ δεξιὸν ἄγων, εἴτα
 ἐγὼ, καὶ μετ' ἐμὲ ἔτοσί Τιμόλαος. ἐπὶ πᾶσι
 δὲ τὸ ἵππικὸν ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε.

Καὶ διὰ μὲν τῆς Μεσοποταμίας ἔδεις ἀπήν-
 τηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτῆς τε καὶ
 τὰς

est, capite plecti, si quis ordines deseruisse de-
 prehendantur. Sed quando iam sumus ad Euphra-
 tem, et iunctus est rive fluvius, et a tergo quae
 reliquimus, tuta sunt omnia: atque omnia tenent
 praefecti, unicuique populo a me dati: alii vero
 discesserunt, qui Phoenicem nobis interea, et
 Palaestinam, deinde etiam Aegyptum reducant.
 Ac tu primus, Lycine, dextro cornu inducto,
 transiice: tum ego: et post me hic Timolaus:
 post omnes autem tu equitatum, Adimante, du-
 cito.

24. Atque per Mesopotamiam nullus nobis ob-
 viam venit hostis, sed sponte se cum arcibus viri
 nobis

τὰς ἀκροπόλεις ἀνθρώποι ἐνεχείρισαν, καὶ ἐπὶ Βα-
 βυλῶνα ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήλαθον εἰς
 τὸ εἶσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν· ὁ βα-
 σιλεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων, ἤκασε τὴν
 ἔφοδον· εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρα-
 σκευάζει ἰππέας τε ὅτι πλείους μελαπεμπόμε-
 νος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλουσι
 δ' ἔν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἤδη μυριάδας τῆ
 μαχίμῃ συνειλέχθαι, καὶ τέτων εἴκοσιν ἰπποτο-
 ξότας· καί τοι ἔπω ὁ Ἀρμένιος πάρεςιν, ἔτε οἱ κα-
 τὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκῶντες, ἔτε οἱ ἀπὸ
 Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίων καὶ προασείων τῆς
 ἀρχῆς· ἔτω ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλε-
 ξε. καιρὸς ἔν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ.

nobis dediderunt: progressique ad Babylonem,
 ex improviso intra muros delati urbem habemus.
 Rex autem qui circa Ctesiphontem haeret, audi-
 ta impressione progressus ad Seleuciam parat se,
 equitatu arcessito quam plurimo, et sagittariis
 funditoribusque. Renunciant ergo exploratores,
 circa millies mille iam viros pugnae aptos colle-
 ctos esse, in his ducenta millia iaculantium ex
 equis, quamquam Armenius nondum adest, ne-
 que qui Caspium mare accolunt, neque Βακτρια-
 ni, sed de partibus modo vicinis et suburbanis
 quasi imperii: adeo facile tot millia coegit. Ita-
 que tempus est, ut nos etiam, quid nobis agen-
 dum sit, circumspiciamus.

35. ΑΔΙΜ.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' ἐγὼ μὲν Φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ
 περὶ ἀπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ
 τὸ ἰππικὸν αὐτῆ μείην, τὴν Βαβυλῶνα διαφυ-
 λάξοντας. ΣΑΜ. Ἀποδειλιῶς καὶ σὺ, ὦ Ἀ-
 δείμαντε, πλησίον τῆ κινδύνου γενόμενος. σοὶ
 δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλαε; ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ
 στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τὰς πολεμίας, μηδὲ περι-
 μένειν ἔς' ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται, παν-
 ταχόθεν αὐτοῖς συμμάχων προσγενομένων, ἀλλ'
 ἕως ἔτι καθ' ὁδὸν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶ-
 μεν αὐτοῖς. ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ
 Λυκίνε, δοκιμάζεις; ΛΥΚ. Ἐγὼ σοὶ φράσω.
 ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνως ὁδεύοντες, ὅποτε
 κατήειμεν ἕωθεν ἔς τὸν Πειραῖα, καὶ νῦν δὲ ἤδη
 τριά-

35. ADIM. Nimirum ego aio oportere vos
 pedites Ctesiphontem petere; nos autem, equi-
 tatum, hic manere ad Babylonem tuendam.
 SAM. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus
 prope periculum. Tibi vero, Timolae, quid,
 videtur? TIM. Omni cum exercitu hostes aggre-
 di nec expectare, donec parent se melius, ad-
 fluentibus undique auxiliis. Sed dum adhuc in
 via sunt hostes, illos aggrediamur. SAM. Bene
 mones. Tu vero, Lycine, quid censes? LYC.
 Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione
 itineris fatigati sumus, qui hodie mane descen-
 derimus in Piraeum, nunc vero iam triginta cir-
 citer

τριακοντὰ πρὸς αἰθέρους προέχωρήσαμεν, καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλις, ἐνταῦθα πρὸ ἐπὶ τῆς ἐλπίας ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμμένης θ) σήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι, εἶτα ἔτιως ἀναστάντας πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ λοιπὸν

citer stadia progressi simus; et sol (*ardor*) multus: (circa meridiem enim est) vt hic alicubi sub oleis, in euerfa illa columella assidendes, requiescamus, ac deinde surgentes, studiose redeamus in urbem. SAM.

6. ἀναγεγραμμένης] Quid sibi velit ἀναγεγραμμένη σήλη, non est facile dictu. Leges quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένη dici possunt, σήλη forte ἐπιγεγραμμένη, i. e. *literata*, inscripta, vt adhuc dederunt interpretes. Quid vero ad assidendum commoditatis habet, et quidem, vt quatuor homines sedeant, σήλη, *columella*, *cippus*, altum magis opus, quam latum aut longum? et quid ad eam partem, qua sedetur, literae? Scilicet imposuit antiquo alicui librario similitudo maxima quae intercedit inter T et Γ literas: viderat idem literata saxa frequentia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀνατετραμμένης. *Columella*, *cippus*, *pila*, cum stant, scriptis seruandis, et ingerendis in praetereuntium oculos, idonea: cum euerfa iacent, siue literata sint, siue minus, sessionem praebent commodam fatigatis. *Gesner.*

λοιπὸν ἐς τὸ ἄστυ. ΣΑΜ. Ἐτι γὰρ Ἀθήνησιν,
ὦ μακάριε, εἶναί δοκεῖς, ὃς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν
τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσέτοις στρα-
τιώταις κἀθήσασθαι περὶ τῆς πολέμου διασκοπέμε-
νος. ΛΥΚ. Ὑπέμνησας· ἐγὼ δὲ νήφειν ὤμην,
καὶ σὺ παρὰ τὸ Φανείσθαι τὴν γνώμην.

ΣΑΜ. Πρόσειμεν δὴ, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως
ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μηδὲ
προδώσετε τὸ πάτριον φρόνημα· ἤδη γὰρ που
καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥσε τὸ μὲν
σύνθημα ἔσω, Ἐνυάλιος. ὑμῖς δὲ ἐπειδὴν ση-
μάνη ὁ σαλπικτῆς, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ δό-
ρατα κρέσαντες, πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε
συμμίξασθαι τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν
τοξευ-

SAM. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir,
videris, qui circa Babylonem in campo ante mu-
ros ledcas tot inter milites, disputans de bello.
LYC. Reposuisti me in memoriam. At ego pu-
tabam me sobrium esse. Iam tuum est dicere
sententiam:

36. SAM. Aggredimur sane, si tibi videtur.
Et memento, ut viri fortes sitis in periculis; nec
prodatis sensum illum patrium; iam enim alicubi
inuadunt hostes. Itaque tessera erit Mars! Vos
vero cum classicum cecinerit tubicen, clamore
sublato, incussis in clypeos hastis, virgete manus
conferere cum hostibus, et intra teli iactum ve-
nire,

τοξευμάτων, ὡς μηδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολίζεσθαι αὐτοῖς δίδόντες· καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἤδη συνεληλύθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο τὰς καθ' αὐτὰς, Μήδους ἄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπαλον ἔτι. Πέρσαι γὰρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἵππος ἅπαντα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν, ὥστε, ὦ Λυκίνε, αὐτὸς τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνη, καὶ τοῖς μετὰ σαυτῆ παρακλεύεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

ΛΥΚ. ὦ τῆς τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἵππεῖς ἅπαντες, καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα ἐπελαύνεσθαι· καὶ μοι δοκῶ, ἢν βιάζωνται, αὐτομολήσειν, προσδραμὼν ἐς τὴν παλαίστραν, ἔτι—
πολε-

nire, vt nec excipiamus ictus iaculandi facultate illis data: et cum ad manus iam venerimus, sinistrum cornu et Timolaus iam in fugam vertent sibi oppositos Medos, sed meum agmen aequo adhuc Marte pugnat: sunt enim Persae et rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum vniuersus in dextram *aciem* nostram inuehitur: itaque, Lycine, et ipse vir fortis esto, et tuis, vt impetum excipiant, impera.

37. LYC. Vah fortunam! In me enim equites vniuersi: et solus idoneus sum visus, in quem irruant. Videor mihi, si vim faciant, fugere curriculo in palaestram, et adhuc pugnantes vos deser-

πολεμῶντας ὑμᾶς καταλιπών. ΣΑΜ. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος· ἐγὼ δὲ ὡς ὄρᾳς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα, προκαλεῖται γὰρ με, καὶ ἀναδύναμι πάντως αἰσχρὸν. ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτῆ, βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τρωθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μαχόμενον. ΣΑΜ. Εὐ λέγεις, ἐπιπόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα, καὶ ἔκ εἰς τὰ Φανερά τῆ σώματος· ὡς μηδὲ τὴν ἔλκην ὑσερον ἄμορφον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὄρᾳς ὅπως ἐπελάσας, μιᾷ πληγῇ αὐτὸν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα, τὴν λόγχην ἀφείρας· εἶτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμών, καὶ ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἤδη γέγονα, προσκυνούμενος ὑφ' ἀπάντων.

Οἱ

deserturus. SAM. Nequaquam. Vinces enim iam tu quoque tua in parte. Ego autem, ut vides, iam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me prouocat, et retrocedere omnino turpe est. LYC. Per Iouem etiam mox ab illo vulneraberis, regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio. SAM. Bene mones. Leue quidem mihi vulnus, minimeque aperto corporis loco, adeo ut neque cicatrix in posterum deformis futura sit. Verum vides, ut inuectus ego ictu vno ipsum cum equo emissa hasta traieci, ac deinde capite abscisso, ablatoque diademate rex iam factus sum.

Οἱ βάρβαροι προσκυνεῖτωσαν ὑμῶν κατὰ τὸν Ἑλλήνων 7) νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ τέτοις ἄρα ἐννοεῖτε ὅσας μὲν πόλεις ἐπωνύμους ἐμαυτῷ οἰκίω, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω ἐλὼν κατὰ κράτος, αἷ ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς τὴν ἀρχὴν· ἀπάντων δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν πλῆσιον μετελεύσομαι, ὃς ὄμορος ἤδη ὢν μοι, ἐξέωσε τῷ ἀγρῷ, ἐπιβαίνων κατ' ὀλίγον ἐς τὸ εἶσω τῶν ὄρων.

ΛΥΚ. Πέπαυσο ἤδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γάρ σε ἤδη μὲν νενικηκότα τηλικύτην μάχην, ἐν Βαβυ-

38. Ac barbari quidem nos adorant: Graecis autem Graeco more vnici Praetoris nomine imperabo. Post haec igitur cogitate, quot vrbes de meo nomine appellatas conditurus sim, quot contra vi captas sim vastaturus, si qua iniuria imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydiam diuitem mulcabo, qui, vicinus meus cum esset, agro meo, ingressus paullatim intra fines, expulit.

39. LYC. Desine iam Samippe. Tempus enim est, te iam, qui talem pugnam viceris, Babylonē

7. κατὰ τὸν Ἑλλήνων] Oppositionis ratio suadet, aliquid hic omissum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλλ. ν. α. Gesner. κατὰ τὸν Ἑλλ. ν. α.

Βαβυλῶνι εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια, (ἐκστάδιος γὰρ, οἶμά, σοι ἡ ἀρχή) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὐχέσθαι ὅπερ ἂν ἐθέλη. ΣΑΜ. Τί δ' ἔν, ὦ Λυκίνε, οἷά σοι ἠτῆσθαι δοκῶ; ΑΥΚ. Παρὰ πολὺ, ὦ θαυμασιωτάτε βασιλέων, ἐπιπονώτερα καὶ βιαιώτερα τῶν Ἀδειμάντε, παρ' ἔσον ἐκείνος μὲν ἐτρύφα, διτάλαντα χρύσεια ἐκπώματα προτείνων τοῖς συμπόταις, σὺ δὲ καὶ ἐπιτρώσκῃ μονομαχῶν, καὶ ἐδεδίεις, καὶ ἐφρόντιζες νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν· ἔ μόνον γὰρ σοι τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερά ἦν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβραχὴ μυρία, καὶ φθόνος παρὰ τῶν συνόντων, καὶ μίσος, καὶ κολακεία, φίλος δὲ ἔδειξ ἀληθῆς, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν
 ἐλπί-

bylone epulari victoriae causa, (extra stadia enim puto tibi esse imperium) ac Timolaum iam suo loco optare, quidquid voluerit. SAM. Quid ergo, Lycine, qualia optasse tibi videor? LYC. Multum, maxime admirabilis regum, laboriosiora et magis violenta vocis Adimanti, quatenus ille quidem luxuriose vivebat, aurea binorum talentorum pocula propinans conuiuis: at tu et vulneratus es in pugna solitaria, et metuisti, et sollicitus noctes diesque fuisti. Neque enim ab hoste tibi solo metuendum erat, sed insidiae sexcentae, et inuidia a familiaribus, et odium, et adulatio: amicus autem nemo verus, sed ad metum omnes
 aut

ἐλπίδα εὖνοι δοκῶντες εἶναι. ἀπόλαυσις μὲν γε
 εἰδὲ ὄναρ τῶν ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνοι, καὶ πορ-
 Φυρίς χρυσῶ ποικίλη, καὶ ταινία λευκὴ περι-
 τῶ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι προϊόντες. τὰ δ'
 ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή· καὶ
 ἢ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἦκσι
 δεῖ ἢ δικάζειν, ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις
 ἐπιτάγματα. καὶ ἦτοι ἀφέςηκέ τι ἔθνος, ἢ
 ἐπελαύνεσσι τινες τῶν ἔξω τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι
 ἔν δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι. καὶ ὅλως ὑπὸ
 πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτῶ· εὐδαιμονίζεσθαι.

Καὶ γὰρ ἔν καὶ τῶδε πῶς ἔταπεινόν, ὅτι καὶ
 νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ιδώταις, καὶ ὁ πυρετός ἔ
 δια-

aut ad spem beneuoli qui esse videantur. Fru-
 ctus rerum suauium ne per somnum quidem, sed
 gloria sola, et distincta auro purpura, et taenia
 circa frontem alba, et praecedentes satellites:
 caeterum labor intolerabilis et multum iniucun-
 ditatis; cum aut opera danda sit his qui ab hosti-
 bus veniunt, aut ius dicendum, aut mittenda ci-
 vibus imperia. Et aut defecit gens aliqua, aut
 externi quidam imperium inuadunt. Metuere
 ergo oportet omnia et suspicari, atque in vniuer-
 sum omnibus potius, quam tibi ipsi, videri bea-
 tum.

40. Etenim illud etiam qui non humile, quod
 aegrotabis non minus quam priuati, nec febris
 te

διαγυγνώσκει σε βασιλέα ἔντα, ἔδὲ ὁ θάνατος
 δέδιδε τῆς δορυφόρους, ἀλλ' ἐπίσας ὅπσταυ αὐ-
 τῷ δοκῆ, ἄγει οἰμώζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ
 διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς καταπε-
 σῶν, ἀνάσπασος ἐκ τῆ βασιλείᾳ θρῶν τὴν αὐ-
 τὴν ἐδὸν ἄπει, τοῖς πολλοῖς ἰσότητες, ἐλαυνό-
 μενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν
 ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλην μακρὰν, ἣ πυραμῖδῶς εὐ-
 γρημμον τὰς γωνίας ἀπολιπῶν, ἐκπρόθεσμα
 καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα· εἰκόνες δὲ
 ἐκείνων, καὶ νεῶς, ἔς ἀνιστάσιν αἱ πόλεις θερα-
 πεύσσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα κατ' ὀλί-
 γον ἀπέρρει, καὶ ἄπεισιν ἀμελέμενα. ἦν δὲ καὶ
 ὅτι μάλιστα ἐπὶ πλείστον παραμένης τίς ἔτι ἀπό-
 λυσις

te regem esse internoscit, neque metuit mors sa-
 tellites; sed cum ipsi visum fuerit superueniens,
 plorantem nihil diadema reueritus abducit. Tu
 vero de loco ita excelso delapsus detractusque de
 throno regio, eandem abis viam, aequatus vul-
 go, abactus cum grege mortuorum, tumulum in
 terra relinquens excelsum, et columnam longam,
 aut accurate descriptam angulis pyramidem, in
 quibus sero homines, cum nihil iam inde ad
 sensum ipsorum perueniat, superbiunt. Statuae
 autem illae et templa, quae excitant colendi cau-
 sa ciuitates, et magnificum illud nomen, paul-
 tim defluunt omnia, et neglecta abeunt. Si ve-
 ro vel maxime ad longissimum tempus perma-
 neant,

λαυσις ἀνασθήτω αὐτῶν γενομένῳ; ὁρᾷς οἷα
 μὲν ζῶν ἐτι ἕξεις πράγματα δεδιώς, καὶ Φρον-
 τίζων, καὶ κάμων, οἷα δὲ καὶ μετὰ τὴν ἀπαλ-
 λαγὴν ἔσαι.

Ἄλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν, ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως
 ὑπερβάλλῃ τέτρε, ὥσπερ εἰκὸς ἄνδρα συνετόν,
 καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα. ΤΙΜ. Σκόπει
 γὰρ, ὦ Λυκίῃε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὐξομαι, καὶ
 ὅ, τι ἂν εὐδύναμι τίς δυνηθεῖη. χρυσὸν μὲν χρυ,
 καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδίμνους νομίσματος, ἢ βα-
 σιλείας, καὶ πολέμους, καὶ δειμάτα ὑπὲρ τῆς ἀρ-
 χῆς, ἃ εἰκότως διέβαλες, ἔκ αἰτήσομαι· ἀβέβαια
 γὰρ ταῦτά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβλασὰς ἔχον-
 τα, καὶ πλέον τῆς ἡδέος τὸ ἀνιαρὸν ἐν αὐτοῖς ἦν.
 Ἐγὼ

neant, quis adhuc fructus ad eum peruenire pot-
 est, qui nihil sentiat? Vides, quas molestias vi-
 vus adhuc sis habiturus, metuens, sollicitus, la-
 borans; et quis post mortem status futurus sit?

41. Sed iam optare tuum est, Timolae, et vt
 illos superes, vt *facturum* probabile est virum
 prudentem, et vti rebus scientem. ΤΙΜ. Vidē
 igitur, Lycine, si quid reprehensione dignum
 optaturus sim, et quod corrigere aliquis possit.
 Aurum proinde ac thesauros, et modios nummum,
 aut regna, et bella et metus pro imperio, quae
 merito reprehendisti, non poscam. Nam ista
 quidem infirma, et insidiis exposita multis, et
 plus, quam suauitatis, in iis molestiarum inest.

42. Ego

Ἐγὼ δὲ βέλομαι τὸν Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δῶ-
 ναί· τινὰς δακτυλίζεις τοιαύτας τὴν δύναμιν, ἓνα μὲν,
 ὥστε αἰεὶ ἐρῆσθαι καὶ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα, καὶ ἄτρω-
 τον εἶναι, καὶ ἀπαθῆ· ἕτερον δὲ, ὡς μὴ ὀρᾶσθαι
 τὸν περιθήμενον, οἷός ἦν ὁ τῷ Γύγῃ· τὸν δὲ τινά,
 ὡς ἰσχύειν ὑπὲρ ἀνδρας μυρίας, καὶ ὅ, τι ἂν ἀχθῶς
 ἅμα μυριοὶ κινῆσαι μόλις δύναντο, τῷτό με ἐρ-
 δίως μόνον ἀνατίθεσθαι· ἔτι δὲ καὶ πέτεσθαι,
 πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀρθέντα· καὶ πρὸς τῷτό μοι εἶ-
 ναί· δακτύλιόν τινα, καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον κατασπᾶν,
 ὅπόσας ἂν ἐθέλω, καὶ ἀπασαν θύραν προσιόντι μοι
 ἀνοίγεσθαι, χαλωμένῃ τῷ κλείθρῃ, καὶ τῷ μοχλῷ
 ἀφαιρημένῃ. ταῦτα ἀμφοτέρω εἰς δακτύλιος δύ-
 νασθω. Τὸ

42. Ego autem optem ab occurrente mihi Mer-
 curio anulos dari quosdam, qui virtutem habeant
 huiusmodi: unum, ut valeat semper corpus et
 salubre sit, et vulneri nulli, aut morbo penetra-
 bile; alterum, cuius auxilio non videatur qui
 induit, qualis erat ille Gygis: alium rursus, ut
 plus decies mille hominum robur habeam, et
 quod onus vix decies mille homines moliri simul
 queant, hoc ut facile solus transferre possim: in-
 super volare ut possim, multum elatus de terra,
 ad hoc quoque sit mihi anulus. Verum somno
 sopire ut queam quoscunque volucro, et ianua
 mihi vnaquaque accedenti sua sponte ut aperia-
 tur, laxato claustro, remoto pessulo; ad hoc
 vtrumque vnus idemque valeat anulus.

43. Quod

Τὸ δὲ μέγιστον, ἄλλος τις ἔσω ἐπὶ πᾶσιν ὁ
 ἥδιστος, ὡς ἐράσμιον εἶνάί με, περιθέμενον παι-
 σὶ τοῖς ὠραίοις, καὶ γυναῖξί, καὶ δήμοις ὅλοις,
 καὶ μηδένα εἶναι ἀνέραςον, καὶ ὅτω μὴ ποθει-
 νότατος ἐγὼ, καὶ ἀνὰ σῶμα ὥσε πολλὰς γυναῖ-
 κας ἔφερσας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτὰς,
 καὶ τὰ μεράκια ἐπιμεμνημένα μοι, καὶ εὐδαί-
 μονα εἶναι δοκεῖν, εἴ τίνα καὶ μόνον προσβλέ-
 ψαμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑπερορῶην, καὶ κείνα ὑπὸ
 λύπης ἀπολλύσθω. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸν Ἰάκιν-
 θον, ἢ Ἴλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χίον εἶνάί με.

Καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄν-
 τα, μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρωπίνης
 βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου γιγνόμενον
 δια-

43. Quod vero caput est, fit etiam alius o-
 mnium ille iucundissimus, quo induto amabilis-
 sim formosis pueris, et mulieribus, et totis po-
 pulis, vt nemo sit quin me amet, desideret, in
 ore habeat; adeo vt multae mulieres amoris in-
 patientia se suspendant, et prae amore mei inla-
 niant adolescentuli, beatusque videatur, si quem
 illorum modo adspiciam; si vero negligentius
 tractem, hi quoque prae dolore pereant: atque
 in vniuersum supra Hyacinthum, aut Hylan,
 aut Chium Phaonem ego sim.

44. Et omnia haec habeam, non paruae aetatis
 homo, neque ad mensuram vitae humanae vi-
 uens; sed annos mille iuuentutem vnam post al-
 teram

διαβιῶναι; ἀμφὶ τὰ ἑπτακαίδεκα ἔτη αἰὲ ἀπο-
 δύομενον τὸ γῆρας, ὡσπερ οἱ ὄφεις. εἰ δὲν γὰρ
 δεῖσει με ταῦτα ἔχοντα· πάντα γὰρ ἐμὰ ἦν
 ἂν τὰ τῶν ἄλλων, εἰς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύ-
 ρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν τὰς Φύλακας, καὶ
 ἀθέατος εἶναι εἰσιῶν. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς ἢ Ἰ-
 περβορέοις θέαμα παράδοξον, ἢ κτῆμα τίμιον,
 ἢ ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἠδέα, εἰ μετασειλάμε-
 νος, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυον ἀπάν-
 των ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ γρυψ, ὑπόπτερον θη-
 ρίον, ἢ φοῖνιξ, ὄρνεον ἐν Ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς
 ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τῆτο ἐώρων ἂν, καὶ τὰς πη-
 γὰς δὲ τὰς Νεῖλα μόνος ἂν ἠπισάμην, καὶ ὅσον
 τῆς γῆς ἀοίκητον, καὶ εἴ τινες ἀντίποδες ἡμῖν
 οἰκῶ-

teram viam, interiectis septendecim quibusque
 annis exuens senectutem instar serpentum. Hæc
 si habeam, nihil mihi defuerit. Mea enim fue-
 rint, quæ aliorum sunt omnia, in quantum ape-
 rire possem ianuas, et custodes sopire, et oculos
 omnium effugere dum intro. Si quod vero
 apud Indos aut Hyperboreos spectaculum nobile,
 aut pretiosa possessio, aut quæcumque in cibo
 vel potu iucunda sunt, ea non adferri demum
 curarem, sed aduolans ipse ad satietatem illis
 fruerer. Et quando Gryps alata belua, aut Phoe-
 nix avis apud Indos spectata nemini; ego etiam
 ista viderem: et fontes Nili viderem solus, et
 quantum telluris inhabitabile est; et si qui con-
 versis

οικῆσι, τὸ νότιον τῆς γῆς ἠμίτομον ἔχοντες. ἔτι δὲ καὶ ἀσέρων Φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐτῆς ἡλίου, ῥαδίως αὖ ἔγνω, ἀπαθῆς ὢν τῷ πυρί. καὶ τὸ πάντων ἡδιστον, αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια καὶ ἀριστήσαντα, εἰ τύχοιμι ἐν Συρία, δειπνήσαι ἐν Ἰταλία. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνασθαι καὶ τῆτον ἐκ τῆς ἀφαιῆς, πέτρην ἐμβελόντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιτετρίφθαι τὸ κρανίον. τὰς τε αὖ φίλους εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα κοιμωμένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἰ τις ὑπερόπτης εἴη, ἢ τύραννος πλάσιος ὑβριστῆς, ἀράμενος αὐτὸν ὅσον ἐπὶ σαδίκῃς εἴκοσιν, ἀφῆκα φέρεσθαι κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς παιδικοῖς δὲ ὁμιλεῖν.

ἀκωλύ-

versis ad nos vestigiis australe telluris hemisphaerium habitant. Insuper vero stellarum naturam et Lunae, ipsiusque adeo Solis, facile cognoscere, in quem nihil ignis valeat. Quodque omnium suavisimum, eodem die nunciare possem Babylonem, Olympia quis vicerit; et pransus forte in Syria, in Italia coenare. Si quis vero inimicus sit, vlcisci eum quoque ex occulto liceret, impacto in caput illius saxo, quo conteratur ipsi cranium; contra benefacere amicis, affuso dormientibus auro. Quin si quis contemptor sit, aut tyrannus, diues, contumeliosus, sublatum ad viginti stadia, demitterem casurum per praecipit. Amoribus autem meis frui nemine prohibente

ἀκωλύτως ἂν ἐξῆ, εἰσιόντα ἀθέατον, κοιμί-
 σκντα ἅπαντας, ἄνευ ἐκείνων, μόνων. οἶον δὲ
 καὶ κείνο ἦν, τῆς πολεμῶντας ἐπισκοπεῖν ἔξω βέ-
 λης ὑπεραιωρῶμενον, καὶ εἰ δόξῃ μοι προσθέ-
 μενος ἂν τοῖς ἡττημένοις, κοιμίσας τῆς κρατῶν-
 τας, νικᾶν παρεῖχον τοῖς Φεύγεσιν, ἀνασρέψα-
 σιν ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐ-
 ποιέμεν ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάν-
 τα ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδόκεν τοῖς ἄλλοις. τῆτο
 ἢ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσθαι, μήτε
 ἐπιβλευσθῆναι δυναμένη, καὶ μάρισα μεθ' ὑ-
 γείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ.

Τί ἂν αἰτιάσαιο, ὦ Λυκίνε, τῆς εὐχῆς;
 ΛΥΚ. Οὐδέν, ὦ Τιμόλαε, οὐδέ γὰρ ἀσφα-
 λές

benté liceret: ingressus quippe nemine vidente
 sopirem omnes, praeter illos solos. Quale autem
 illud fuerit, inspectare praecipientes ultra iactum
 teli sublatum? Et, si videretur mihi, accedens
 ad victos, sopitis victoribus, victoriam fugientí-
 bus tribuerem de fuga reuersis. Atque in vni-
 uersum, lusum mihi haberem vitam hominum,
 mea essent omnia, et Deus reliquis viderer.
 Haec summa est felicitas, quae perire, quae in-
 sidiis peti nequeat, cum valetudine praesertim in
 vita adeo longa.

45. Quid habes, Lycine, in quo votum hoc
 reprehendas? LYC. Nihil quidquam, Timolae:
 X 2 neque

λές ἐναντιῆσθαι ἀνδρὶ πτηνῶ, καὶ ὑπὲρ μυρίας
 τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκείνο ἐρήσομαι σε, εἴ
 τίνα ἄλλον εἶδες ἐν τοσάτοις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερ-
 ἑπτῆς, γέροντα ἤδη ἄνδρα, ἔτω παρκεκινηκό-
 τα τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίᾳ μικρᾷ ὄχθμενον,
 ὅρη ὅλα κινεῖν ἄκρω τῷ δακτύλῳ δυνάμενος,
 ἐπέρασον πᾶσι, καὶ ταῦτα Φαλακρὸν ὄντα, καὶ
 τὴν ρίνα σιμόν; ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δέ-
 ποτε ἔχῃ εἰς δακτύλις ἅπαντα ταῦτα δύναται
 σοι, ἀλλὰ τοσάτῃς περιημένος βαδίῃ, τὴν ἀρι-
 σερὰν πεφορτισμένος κατὰ δάκτυλον ἕνα; μᾶλ-
 λον δὲ ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν
 δεξιὰν συνεπιλαβεῖν. καίτοι ἐνὸς τῷ ἀναγκαιο-
 τάτῃ προσδεῖ, ὅς περιθέμενόν σε παύσει μω-
 ράνον

neque enim tutum fuerit aduersari volucris viro,
 et supra decies mille alios robusto. Verum illud
 tamen ex te quaeram, Nunquid alium vidisti in
 tot, quas superuolasti, gentibus, senem homi-
 nem adeo mente non constantem, qui veheretur
 paruo anulo, totos qui montes extremo mouere
 digito posset, amabilem omnibus, idque caluus
 cum sit et simo naso? Verum hoc quoque mihi
 dicas. Quid tandem est, quod non vnus anulus
 haec tibi potest omnia? Sed tot indutus ambu-
 labis, oneratae sinistrae vnoquoque digito; quin
 excedit numerus, vt dextram subuenire oporteat.
 Quamquam tamen vnus deest maxime necessarius,
 quo

quo

φαίνοντά, πὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύ-
σας. ἢ τῆτο μὲν καὶ ὁ ἐλέβορος ἰκανὸς ποιῆ-
σαι; ζωρότερος ποθεῖς.

TIM. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκίῃνε, καὶ αὐτὸς
εὐξῆ τί ἤδη ποτέ, ὡς ἂν μάθωμεν οἷα αἰτή-
σεις ἀνεπίληπτα καὶ ἀνέγκλητα, ὁ συκοφαν-
τῶν τῆς ἀλλοτρίας; ΛΥΚ. Ἀλλ' ἔδέομαι εὐχῆς
ἐγὼ. ἤκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίπυλον, καὶ ὁ
θρόνιστος οὗτος Σάμιππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα
μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν
ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ
ἐπιβάλλεσι καὶ σαδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς
σπρίξεντες· ἄλλως τε καὶ ἂν δεξαίμην πλετήσας
ἐπι...

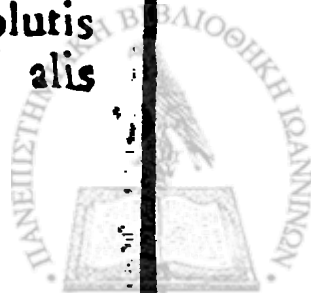
quo induto ineptire, deterfa illa multa coryza,
desinas. An hoc idem praestabit potus meracior
hellebori?

46. TIM. Sed omnino; Lycine, ipse quoque
iam tandem aliquando optabis aliquid, vt videa-
mus quam tu irreprehensibilia, et criminine omni
vacantia, petiturus sis, calumniator reliquorum.
LYC. Quin nihil voto mihi opus est. Venimus
enim iam ad portam geminam: et optimus hic
Samippus, dum circa Babylonem depugnat, et
tu, Timolae, dum pransus in Syria, in Italia
coenas, his etiam quae mihi assignata erant sta-
diis, quod gaudeo, abusi estis. Alioqui nolim
ego post breuem fructum irritarum inanimumque

ἐπ' ὀλίγον, ὑπηρεσίον τινὰ πλεόν, ἀνικθῆναι
 μετ' ὀλίγον ψυχὴν τὴν μάζαν ἐσθίων, οἷα ὑμῖς
 πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν ἡ εὐδαιμονία μὲν
 ὑμῖν, καὶ ὁ πολὺς πλεόντος ἀγῆται ἀπόπτῳ. ε-
 ἴος· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θεσπεσίων
 τε καὶ δικημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ἐνείκετος
 ἀνεγρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὐρίσκη-
 τε· ὥσπερ οἱ τὰς βασιλεῖς ὑπεκρινόμενοι τρα-
 γῳδοὶ, ἐξελθόντες ἀπὸ τῆς θεάτρης, λιμώττον-
 τες οἱ παλλοὶ, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέ-
 μνονες ἄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε ἔν, ὡς τὸ
 εἶκος, καὶ δυσάρεστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰ-
 κίας, καὶ μέλιτα σὺ, ὦ Τιμόλαε, ὅπου ταν δέξ-
 σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς πτερώσεως
 διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τῆς ἔρανθ' χαμῶ
 βαδί-

diuitiarum moleste ferre paullo post, cum misera
 puls deuoranda est: quale quid vobis paullo post
 eueniet, cum illa vobis felicitas, et multae diui-
 tiae auolauerint, vos autem a thesauris illis dia-
 dematisque delapsi, et tanquam e suauissimo so-
 mnio excitati, dissimilia omnia domi inueneritis,
 vt illi qui reges egerant Tragoedi, egressi de
 theatro plerumque esuriunt, idque cum Aga-
 memnones paullo ante aut Creontes fuerint. Vo-
 lebitis ergo, vt credibile est, et displicebunt vo-
 bis domestica, tibi praesertim, Timolae, cum
 idem tibi quod Icaro euenturum sit, vt solutis
 alis

βαδίζον, ἀπολέσαντα τὰς δακτυλίας ἐκείνου
 ἅπαντας ἀπορρυέντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ
 καὶ τῆτο ἱκανόν, ἀντὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ
 Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελᾶσαι μάλαι ἡδέως ἐφ'
 οἷς ὑμεῖς ἠτήσατε, τοιούτοις ἔσι, καὶ ταῦτα
 φιλοσοφίαν ἐπανῆντες.

alis de caelo delapsus huini incedas, perditis illis
 omnibus, qui de digitis defluxerint anulis. Mi-
 hi vero hoc etiam pro thesauris omnibus, ipsaque
 Babylone, satis est, quod suaviter ridere possum,
 quae vos petistis, cum sint talia! eaque *homines*,
 qui Philosophiam laudatis.

Ἑταρικοὶ Διάλογοι

I.

Γλυκέρα καὶ Θαῖς.

ΓΛΥΚ. Τὸν στρατιώτην, Θαί, τὸν Ἀκαρνανα,
 ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον εἶχε, μετὰ
 ταῦτα δὲ ἠγάσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρουφον λέγω,
 τὸν

Dialogi Meretricii.

Glycera et Thais.

GLYC. Militemne istum, Thais, Acarnanem,
 qui Abrotonum quondam habuit,
 postea autem me amavit, purpuratum illum dico,
 cum

X 4

τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλη-
 σαί τὸν ἄνθρωπον; ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα,
 ὦ Γλυκέριον, καὶ συνέπιε μεθ' ἡμῶν, πέρυσιν ἐν
 τοῖς Ἀλώοις. τί δὲ τῆτο; ἐώκεις γάρ τι περὶ
 αὐτῆ διηγείσθαι. ΓΛΥΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἢ
 παμπόνηρος, Φίλη δοκῆσα εἶναι, ἀπέσπασεν
 ἀπ' ἐμῆ ὑπαγαγῆσα. ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν
 ἐκείνος ἔπρῆσσι, Γοργόναν δὲ ἐταῖραν πεποιή-
 ται; ΓΛΥΚ. Ναί, ὦ Θαί, καὶ τὸ πρῆγμα ἔ-
 μετρίως με ἠψατο. ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ
 Γλυκέριον, ἔκ ἀδίκητον δὲ, ἀλλὰ εἰωθὸς γίγνε-
 σθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἐταίρων. ἔκῃν χρῆ ἔτε
 ἀνιᾶσθαι ἄγαν, ἔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόνη.
 οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρῶτερον ἐμέμ-
 ψατο,

cum chlamyde, illum ergo nosti; an hominis
 oblita es? THAIS. Quin noui; Glycerium, et
 potauit nobiscum superiore anno, lacris areali-
 bus. Quorsum autem hoc? Videris enim aliquid
 de illo narratura. GLYC. Gorgona illum sce-
 lestissima, quae amica tum videbatur esse, dolo
 subductum a me abstraxit. THAIS. Nunc igitur
 tecum non est, sed amicam sibi adsciuit Gor-
 gonam? GLYC. Ita sane, Thais, nec medio-
 criter illa me res mouit. THAIS. Malum istuc
 quidem, Glycerium, at nihil praeter opinionem:
 sed quod fieri a nobis meretricibus soleat. Qua-
 re nec aegre nimis ferre par est, nec accusanda
 Gorgona; quippe nec te Abrotonum illius causa
 accu-

Ψατο, καί τοι φίλα ἦτε· ἀτὰρ ἐκείνο θαυμά-
 ζω, τί καὶ ἐπήνεσεν αὐτῆς, ὁ στρατιώτης ἔτος,
 ἔκτος εἰ μὴ παντάπασι τυφλὸς ἐσιν, ὃ ἔχ' ἐω-
 ράκει, τὰς μὲν τρίχας αὐτὴν ἀραιὰς ἔχουσαν,
 καὶ ἐπιπολὺ τῶ μετώπῳ ἀπληγμέναι· τὰ χεῖλη
 δὲ πελιδῶνα, καὶ νεκρικὰ, καὶ τραχὴλος κερτὸς,
 καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ ῥίς μα-
 κρὰ· ἐν μόνον εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθή, καὶ μει-
 διᾶ πάνυ ἐπαγωγόν. ΓΛΥΚ. Οἷα γὰρ, ὦ
 Θαι, τῷ κάλλει ἠρῆσθα, τὸν Ἀκαρνανά; ἐκ οἴ-
 σθα, ὡς Φαρυγιάς ἢ Χρυσάριον· ἢ μήτηρ αὐ-
 τῆς, Θεσσαλὰς τινὰς ἰδὼς ἐπίβραμίνην, καὶ τὴν
 σελήνην κατάγχεα; Φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτε-
 σθαί, τῆς νυκτός· ἐκείνην ἐξέμηνε τὸν αἰθρώπον,
 πειεῖν

accusavit olim; quamvis essetis amicae. Verum
 illud miror, quod probauerit in illa hic miles,
 nisi plane caecus est: qui non viderit capillos il-
 lam raros habere, et multum a fronte abductos.
 Labia autem livida ei sunt atque cadauerosa, cer-
 vix tenuis eminentibus in ea venis, et nasus lon-
 gus. Unum modo habet, quod procera est, et
 recta, et illecebrosum. quiddam ridet. GLYC.
 Nempe putas, Thais, forma captum Acarnanem?
 Non nosti veneficam esse Chrysarium, illius ma-
 trem? Thessalas quosdam incantationes quae sciet,
 ac deducat Lunam? Aiunt vero, illam etiam vo-
 lare noctu. Ita in furorem vertit hominem,

πιεῖν τῶν Φαρμάκων ἐγγέασα, καὶ νῦν τρυγῶ-
σιν αὐτά. ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέρικον, ἄλ-
λον τρυγήσεις, τῆτον δὲ χαίρειν ἔα.

temperatis quae biberet venenis. At nunc ipsam
sibi habent vindemiain. THAIS. Nempe tu,
Glycerium, ipsa quoque alium vindemiabis.
Hunc quidem valere iube.

II.

Μυρτίον, Πάμφιλος, καὶ Δωρίς.

ΜΥΡΤ. Γαμῆς, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φίλωνος τῆ
ναυκλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε
γεγαμηκένα Φασίν. οἱ τεσσῆτοι δὲ ὄρκοι, ἔς
ὠμοσας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἴχε-
ται, καὶ ἐπαλέησαι Μυρτίε νῦν, καὶ ταῦτα,
ὦ Πάμφιλε, ὅποτε κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη. τῆ-
τον

Myrtium, Pamphilus, et Doris.

MYRT. Ducis, Pamphile; Philonis naucleri fi-
liam: et iam duxisse te aiunt: re-
petitum autem toties iusiurandum, et lacrumae,
momento temporis abierunt omnia, et Myrtii
nunc oblitus es, idque eo tempore, cum octa-
vum iam mensem fero vterum. Hoc nempe so-
lum

το γέν' καὶ μόνον ἐπριάμην τῷ σὺ ἔρωτος, ὅτι
 με τήλικαύτην πεποιήκας τὴν γαστέρα, καὶ με-
 τὰ μικρὸν παιδοτροφεῖν δεήσει, πρᾶγμα ἐταί-
 ρα βαρύτερον. ἔ γάρ ἐκθήσω τὸ τεχθέν, καὶ
 μάστιγα εἰ ἄρ' ἔν γενοίτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνο-
 μάσασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παραμύθιον τῷ ἔρωτος·
 σοὶ δὲ ὄνειδιεῖ ποτε προσελθὼν ἐκεῖνος, ὡς ἄπι-
 στος γεγένησάμην περὶ τὴν ἀφλίαν αὐτῆ μητέρα.
 γαμῆς δ' ἔ καλὴν παρθένον· εἶδόν γάρ αὐτὴν
 ἔναγχος ἐν τοῖς Θεσμφορίοις μετὰ τῆς μητρὸς,
 ἐδόξω εἰδυῖα ὅτι δι' αὐτὴν ἔκ' ἔτι ὄψομαι Πάμ-
 φιλον. καὶ σὺ δ' ἴκ' ἔν πρότερον ἴδ' αὐτὴν; καὶ
 τὸ πρόσωπον; καὶ τὰς ὀφθαλμὰς ἴδε, μή σε
 ἀνιάτω, εἰ πένυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτὰς, μηδὲ
 ὅτι

lum amoris tui pretium habeo, quod tantum
 mihi ventrem conciliasti, et paullo post alendus
 erit infans, negotium meretrici molestissimum.
 Neque enim quod natum erit exponam, in pri-
 mis si virile secus erit: sed Pamphilum nomi-
 nabo, habitura illum amoris mei solatium: tibi ve-
 ro aliquando ad te accedens obiciet, quam per-
 fidus in miseram ipsius matrem fueris. Dueas
 autem non pulchram, tu quidem virginem. Vi-
 di enim illam nuper Thesimophoriis cum matre,
 cum nondum scirem, illius me opera non am-
 plius visuram Pamphilum. Igitur tu quoque
 prius illam contemplare, et faciem, et oculos
 adspice; nec aegre fortio, si plane caecos habet,
 neque

ἔτι διάσροφοί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ἐρώσι· μᾶλλον δὲ τὸν Φίλωνα ἐώρακας τὸν πατέρα τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτῆ οἶσθα, ὥστε ἔδεν ἔτι δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. ΠΑΜΦ. Ἐτί σκληρόσης, ὦ Μύρτιον, ἀκέσονται, παρθένες καὶ γάμος ναυκληρικός διεξίχθη. Ἐγὼ δὲ ἢ σιμῆντινα ἢ κελὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀλωπεκῆθεν. (οἶμαι γὰρ ἐκεῖνον λέγειν σε) θυγατέρα ὄλωσε εἶχεν ὠραίαν ἤδη γάμου; ἀλλ' ἔδὲ φίλος ἐστίν οὗτος τῷ πατρί; μνήσκου γὰρ ὡς πρώην ἐδοκίμαστο περὶ συμβολαίᾳ ναυτικῆς τάλαντον γὰρ, οἶμαι, ὁ Φείλων τῷ πατρί, καὶ ἀφελεν ἐκτίναν. ὁ δὲ παρὰ τῆς ναυτοδίκης ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ, οὐδ' ὄλον,

neque quod strabi sunt, et se inuicem respiciunt. Quin Philonem vidisti, patrem sponsae; faciem illius nosti: itaque nihil opus erit videre filiam. PAMPH. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, audiam, virginis mihi et nauclericas nuptias narrantem? Ego vero, simamne, an pulchram sponsam noui? aut Philoni Alopecia, illum enim puto te dicere; filiam esse maturam nuptiis scio? Sed neque amicis est patri. Memini enim nuper illum de nautico negotio liteam cum ipso habere: Cum enim talentum, credo, deberet patri, soluere noluit. At ille ad eos, qui nautis ius dicunt, traxit hominem, et aegre soluit; ac
ne

ἔλον, ὡς ὁ πατήρ ἔφασκεν, εἰ δὲ καὶ γαμεῖν
 ἐδέδοκτό μοι, τὴν τῷ Δημέε θυγατέρα τὴν τῷ
 πέμυσιν ἐσρατηγηκότες ἀφείς, καὶ ταῦτα πρὸς
 μητρὸς ἀνεψιὰν ἔσαν, τὴν Φίλωνος ἐγάμεν ἄν;
 σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκασας; ἢ συντέθεικας αὐ-
 τῇ, ὦ Μύρτιον, καινὰς τινὰς ζηλοτυπίας σκια-
 μαχῆσα; ΜΥΡΤ. Οὐκἔν εἶ γαμεῖς, ὦ Πάμ-
 Φιλε; ΠΑΜΦ. Μέμηνας, ὦ Μύρτιον, ἢ κραι-
 παλᾶς. καίτοι χθές οὐ πάνυ ἐμεθύσθημεν.
 ΜΥΡΤ. Ἡ Δωρίς αὐτὴ ἐλύπησέ με. πεμφθεῖ-
 σα γὰρ ὡς ἔρια ὠνήσαιοτό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα,
 καὶ εὐζαιτο τῇ λοχεῖα ὡς ὑπὲρ ἐμῆ, Λεσβίαν
 ἔφη ἐντυχῆσαν αὐτῇ. . . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐ-
 τῷ, ὦ Δωρί, λέγε, ἄπερ ἀκήκοας, εἴ γε μὴ
 ἐπλά-

ne sic quidem totum, vt pater dicebat. Si vero
 vxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe
 Demeae filia, eius, qui superiore anno duxit ex-
 ercitus, eaque consobrina mea, Philonis puellam
 ducerem? Tu vero vnde ista audisti; an ipsa ti-
 bi, Myrtium, finxisti nouas, quibus cum zelo-
 typia tua deinde pugnet, Inruas? ΜΥΡΤ. Igi-
 tur vxorem non ducis, Pamphile? ΠΑΜΦΗ.
 Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non
 plane fuimus ebrii. ΜΥΡ. Doris me ista in do-
 lorem coniecit. Missa enim, vt lanas mihi cime-
 ret ad ventrem, et votum pro me Lucinae nun-
 cuparet, Lesbiam ait sibi obuiam factam . . .
 Quin tute huic, Doris, quae audiisti dicito,
 nisi

ἐπλάσω αὐτά. ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐπιτριβεῖν, ὦ
 δέσποινα, εἴ τι ἐψεύσαμην· ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὸ
 Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ μοι ἡ Λεσβία
 μειδιῶσα, καὶ Φησιν, ὁ ἔραστὴς ὑμῶν ὁ Πάμφι-
 λος γαμῆ τὴν Φίλωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπι-
 σοῖν, ἤξιζέ με παρακύψασαν ἐς τὸν ρενωτὸν
 ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεσκευμένα, καὶ αὐλητρί-
 δας, καὶ θόρυβον, καὶ Τρέναιον ἄδοντάς τινας.
 ΠΑΜΦ. Τί ἔστι; παρέκυσας, ὦ Δωρί; ΔΩΡ.
 Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη. ΠΑΜΦ.
 Μαιθάνω τὴν ἀπάτην. ἔτε πάντα ἡ Λεσβία,
 Δωρί, πρὸς σέ ἐψεύσατο, καὶ σὺ τάληθῆ ἀπήγ-
 γελιας Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε·
 οὔτε γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνή-
 σθη

nisi ea confinxisti. DOR. At ego dispeream,
 hera, si quid mentita sum. Cum enim prope
 Prytaneum essem, obviam mihi fuit Lesbia, quae
 subridens dicebat, *Amazor vester Pamphilus Phi-
 lonis ducit filiam*. Si vero non crederem, iube-
 bat me vestrum in angiportum inspicere, ac vi-
 dere scitis exornata omnia, et tibicinas, ac tumul-
 tum, et Hymenaeum canentes aliquos. PAMPH.
 Quid ergo? Num inspexisti, Doris? DOR. O-
 mnino, et vidi omnia, ut praedixerat. PAMPH.
 Disco, quid erraueritis. Non omnia apud te,
 Dori, mentita est Lesbia: et tu vera narraisti
 Myrtio. Verum turbatae frustra estis. Neque
 enim apud nos nuptiae. Verum iam recordor
 quod

σθην ἀκούτας τῆς μητρὸς, ὅποτε χθὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γὰρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ τοῦ γείτονος Ἀρισταίνετου υἱός, γαμῆ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἑταίρα σὺναι; τοιαῦτα παρακούων αὐτῆς, ἐς ὑπνιον κατηνέχθη· εἶτα ἔωθεν προῦλθεν ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὡς οὐδὲν εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὑπέρον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, αὐθις ἀπελθοῦσα, ὦ Δοριεῖ, ἀκριβῶς ἰδέ, μὴ τὸν ρενωπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, ἰοτέρη ἐστὶν ἢ κατεσεμμένη· εὐρήσεις γὰρ τὴν τιῶν γειτόνων. ΜΥΡΤ. Ἀπέσωσας, ὦ Πάμφιλε· ἀπηγγέμαιν γὰρ ἂν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο. ΠΑΜΦ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μηδ' οὕτω
μανεῖην,

quod heri e matre audiui, cum a vobis domum redissem. Dicebat enim, Tuis, Pamphile, aequalis, Charmidas, vicini nostri Aristacneii filius, uxorem iam ducit, et frugi est. Tu vero quam diu es cum meretrice? Haec aure parum attenta cum ex illa audissem, obdormiui: deinde mane domo egressus sum: itaque nihil eorum vidi, quae Doris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes, rursus abi, Dori, et accurate inspice, non angiportum, sed ianuam, vtra coronata sit. Inuenies enim esse vicinorum. MYRT. Seruasti me, Pamphile. Suspendere enim me, si quid tale fieret. PAMPH: Sed nihil factum est. Neque

μανείην, ὡς ἐκλαθέσθαι Μυρτίου· καὶ ταῦτα
ἤδη μοι κυΐσης παιδίον.

que ita ego insaniam, vt obliuiscar Myrtii, id-
que ferentis ex me vterum.

III.

Μῆτηρ καὶ Φίλινα.

ΜΗΤ. Ἐμάνης, ὦ Φίλινα, ἢ τί ἔπαθες ἐν
τῷ συμποσίῳ χθές; ἦκε γὰρ παρ'
ἐμὲ Δίφιλος ἔωθε δακρύων; καὶ διηγῆσατό μοι
ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σέ. μεμεθύσθαι γάρ σε, καὶ ἐς
τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτᾶ διακω-
λύοντος, καὶ μετὰ ταῦτα Φιλῆσαι Λαμπρίαν
τὸν ἑταῖρον αὐτᾶ, καὶ ἔπει ἐχαλέπηνέ σοι κα-
ταλιποῦσαν αὐτόν, ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμ-
πρίαν,

Mater et Philinna.

MAT. Eurebas ne, Philinna, aut quid tibi erat
heri in conuiuio? Venit enim ad me
Diphilus mane plorans, et quae perpeſſus a te
eſſet, narrauit. Ebriam te fuiſſe, progreſſamque
in medium, ſe licet prohibente, ſaltatſe: ac
deinde oſculum dediſſe ſodali ipſius Lampriae:
cumque grauiter id ferret, ſe relicto, abiſſe ad
Lam-

πρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκεῖνον, ἑαυτὸν δὲ ἀπο-
 πνίγεσθαι, τῶν γιγνομένων. ἀλλ' ἔδὲ τῆς
 τυκτὸς, οἴμαί, συνεκἀθεύδες, καταλιπῶσα δὲ
 δακρύοντα, μόνῃ ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος
 πατέρισσο ἄδουσα, καὶ λυπῶσα ἐκεῖνοι. ΦΙΛ.
 Τὰ γὰρ αὐτῆ ποι, ὦ μῆτερ, ἔ διηγῆσατο. οὐ
 γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὑβρισηῖ γε ὄντι, ὃς ἐμῆ
 γε ἀφόμενος ἐκοινολογεῖτο Θαΐδι τῇ Λαμπρίᾳ
 ἑταίρῃ, μηδέπω ἐκεῖνε παρόντος· ἐπεὶ δὲ χα-
 λειπαίνουσαν εἶδέν με, καὶ διένευσσα αὐτῷ οἴα ποιεῖ,
 τῆ ὡτὸς ἄνευ ἐφαψάμενος, ἀνακλάσας τὸν αὐ-
 χένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν ἄνω προσφυῶς, ὥσθ
 μόλις ἐπέσπασε τὰ χεῖλη. εἶτ' ἐγὼ μὲν ἐδά-
 κρυον, ὃ δὲ ἐγέλας, καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολ-
 λα

Lamprian eumque amplexatam esse: se vero hisce
 factis enecari. Verum neque noctu, puto, cum
 ipso cubuisti, sed plorantem relinquens sola ia-
 cuisti in proximo lectulo, canens, molestia illum
 afficiens. PHIL. Nimirum quae ipse fecerit,
 mater, non enarrauit. Neque enim causam il-
 lius, contumeliosi hominis, ageres: qui me reli-
 cta sermones misceret cum Thaide, amica Lam-
 priae, cum ille nondum adesset. Cum vero ae-
 gre me ferre videret, nutu, quid ageret? signi-
 ficantem: extrema Thaidis aure prehensa, reflexa-
 que ceruice, ita arte illam osculatus est, vix ut
 labia retraheret. Tum plorare ego; at iste ridere;

Luc. Op. T. VII.

Y

et

λὰ πρὸς τὸ οὖς ἔλεγε, κατ' ἔμοῦ δηλαδὴ, καὶ
 ἡ Θαῖς ἐμειδία, βλέπουσα πρὸς ἐμέ· ὡς δὲ
 προσκίοντα ἤσθοντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκορέ-
 σθησάν ποτε φιλεῖντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὁμῶς
 παρ' αὐτὸν κατεκλίθη, ὡς μὴ καὶ τῆτο προ-
 φασίζοιτο ὕστερον· ἡ Θαῖς δὲ ἀναστᾶσα, ὠρχή-
 σατο πρώτη ἀπογυμνῆσα ἐπιπολὺ τὰ σφυρὰ,
 ὡς μόνη καλὰ ἔχευσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ
 Λαμπρίας μὲν ἐσίγα, καὶ εἶπεν ἑδέν· Δίφιλος
 δὲ ὑπερεπήνει τὸ εὐρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγη-
 μένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν κιθάραν ὁ πᾶς, καὶ
 τὸ σφυρὸν, ὡς καλόν, καὶ ἄλλα μυρία, καθά-
 περ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν ἐπαινῶν, ἀλλ'
 ἔχι Θαῖδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλαγομένην ἡμῖν.
οἶα

et multa in aurem dicere Thaidi, contra me sci-
 licet. Ac subridebat Thais ad me respiciens.
 Cum vero aduenientem sentirent Lamprian, et
 satiati tandem essent osculis mutuis; ego tamen
 apud ipsum accubui, ne quid deinde haberet ob-
 tentui. Surgens vero Thais saltabat prima, nu-
 datis multum talis, quasi pulchros sola habeat;
 cumque desisset, tacente Lampria, et nihil di-
 cente, Diphilus laudare numerosam saltationem
 et accommodatam choro, quamque bene ad citha-
 ram pes congrueret, quam pulcher talus, et sex-
 centa alia, quasi qui Sosandram laudaret Calami-
 dis, non Thaida, quam tu quoque, qualis sit,
 nosti, cum lauet nobiscum. Thais vero qualia
statim

οἷά ἐσι. Θαῖς δὲ οἷα καὶ ἔσκωψεν εὐθύς ἐς ἐμέ;
 εἰ γὰρ τις, ἔφη, μὴ ἀισχύνεται λεπτὰ ἔχου-
 σα τὰ σκέλη, ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἐξ ἀναστᾶσα.
 τί ἂν λέγοιμι, ὦ μήτηρ; ἀνέστην γὰρ, καὶ ὤρ-
 χησάμην, τί γὰρ ἔδει ποιεῖν; ἀνασχέσθαι, καὶ
 ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα, καὶ τὴν Θαΐδα εἶναι
 τυραννεῖν τὸ συμπόσιον; ΜΗΤ. Φιλοτιμότε-
 ρον μὲν, ὦ θυγατερ, εἰ δὲ φροντίζεις γὰρ ἐχρήσ-
 λεγε δ' ὅμως τὰ μετὰ ταῦτα. ΦΙΛ. Οἱ μὲν
 ἄλλοι ἐπήνευ, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος ὑπτίον
 καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἐς τὴν ἐροφίην ἀνέβλεπεν,
 ἄχρι δὴ καμῆσα ἐπαυσάμην. ΜΗΤ. Τὸ φι-
 λῆσαι δὲ τὸν Λαμπρίαν ἀληθὲς ἦν, καὶ τὸ με-
 ταβᾶσαν περιπλέκεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾶς; οὐκ
 ἔτι γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια. ΦΙΛ. Ἀντίλυ-
 πτεῖν

statim in me iccit? Si quam, inquit, non pudet
 currum exilitatis, saltatum et ipsa surgat! Quid
 dicerem, mater? Surrexi nimirum et saltavi.
 Quid enim facerem? ferrem, et confirmarem il-
 lius dictum, Thaida tyrannidem habere conuiuii
 pateret? MAT. Ambitiosius quidem istuc, filia:
 nec enim curare oportebat: sed dic tamen quid
 postea factum sit. PHIL. Alii laudabant. Solus
 Diphilus supinum se abiccerat lacunar respiciens,
 dum fatigata desinerem. MAT. Illud autem ve-
 rum erat, quod Lamprian osculata es, et trans-
 iens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec iam
 venia indigna sunt. PHIL. Vicissim, quod il-
 lum

πῆν ἐβελόμεν αὐτόν. ΜΗΤ. Εἶτα εἰς συνέ-
 κάθευδες, ἀλλὰ καὶ ἤδες, ἐκείνη δακρύοντος;
 ἐκ αἰσθάνη, ὦ θυγάτηρ, ὅτι πτωχὰί ἐσμεν,
 εἰς μέμνησαι ὅσα παρ' αὐτῶ ἐλάβομεν, ἢ εἰς
 ἰδὴ τὸν πέρυσι χειμῶνα διηγάγομεν ἂν, εἰ μὴ
 τῶτον ἡμῖν ἢ Ἀφροδίτη ἐπέμψε; ΦΙΛ. Τί εἰς
 ἀνέχωμαι διὰ τοῦτο, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ;
 ΜΗΤ. Ὁργίζε μὲν, μὴ ἀνθύβριζε δὲ· ἐκ οἰσθα
 ὅτι ὑβριζόμενοι παύονται οἱ ἐρωῶντες, καὶ ἐπιτί-
 μῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάνυ χαλεπὴ αἰεὶ τῷ ἀν-
 θρώπῳ γεγένησαι, καὶ ὄρα μὴ κατὰ τὴν παροι-
 μίαν, Ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνεσαι τὸ καλώδιον.

lum morderet, volebam facere. MAT. Deinde
 neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam
 cecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse paupe-
 res; neque, quantum ab illo acceperimus, me-
 ministi, aut quomodo hiemen superiorem acturae
 fueramus, nisi hunc nobis Venus misisset? PHIL.
 Quid ergo, patienter propter hoc me contumelio-
 se ab illo tractari? MAT. Irascere, sed noli con-
 tra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant,
 eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos repre-
 hendere? Tu vero aspera nimis semper in homi-
 nem fuisti. Et vide, ne, quod est in proverbio,
 nimium contendendo funem rumpamus.

IV.

ΜΕΛΙΤΤΑ καὶ Βακχίς.

ΜΕΛ. **Ε**ἴ τινα οἶσθα, Βακχί, γραῦν, οἷα
 πολλὰ Θετταλῶν λέγονται ἐπάδε-
 σαι, καὶ ἐρασμίως ποιῆσαι, εἰ καὶ πάνυ μισθμύ-
 νη γυνὴ τυγχάνοι (ἔτῳς ἕναίῳ) παραλαβοῦσα
 ἡμέ μοι. Σοιμάτια γὰρ ἔτα, καὶ τὰ χρυσία
 ταυτὶ πρεΐμην ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμῆ
 αὔθις ἀναστρέψαντα Χαρίνον, μισήσαντα Σιμ-
 μίχην, ὡς νῦν ἐμέ. ΒΑΚΧ. Τί φῆς; ἔκ ἐτι
 σύνεσι, ἀλλὰ πὰρὰ τὴν Σιμμίχην, ὦ Μελίτ-
 τα, ὄχεται Χαρίνος, δι' ἣν τσαύτας ὀργὰς
 τῶν γονέων ἐέσχεται, ἔβαληθεὶς τὴν πλεσίαν
 ἐκείνην

Melissa et Bacchis.

MEL. **S**i quam nosti, mea Bacchis, anum, qua-
 les esse in Thessalia, multae dicuntur,
 quae incantent et amabiles praestent, si qua etiam
 valde exosa sit mulier; illa assumpta, ita beata sis!
 ad me venito. Vestes enim integras et hoc au-
 rum lubens abiiciam, modo videam redeuntem
 ad me Charinum odio Simmichen, uti nunc me,
 habere. BACCH. Quid ais? Non amplius te-
 cum est, sed ad Simmichen; mea Melissa, tran-
 sivit Charinus, propter quam tantas parentum iras
 sustinuit, divitem illam recusans ducere, quin-
 que

ἐκεῖνην γῆμα, πέντε προικὸς τάλαντα, ὡς ἔλεγον, ἐπιφερομένην; μέμνημαι γὰρ ταῦτά σου ἀκέσασα. ΜΕΛ. Ἄπαντα ἐκεῖνα οἶχεται, ὦ Βακχί, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν ἔδ' εἶώρα καὶ ὅλως αὐτόν, ἀλλὰ πίνεσι παρὰ τῷ συνεφῆβῳ Παμμένει αὐτὸς τε καὶ Σιμμίχῃ. ΒΑΚΧ. Δαίνα, ὦ Μέλιττα, πέποιθας. ἀλλὰ τί καὶ ὑμᾶς διέσκησεν; εἶοικε γὰρ ἔμικρόν τ' εἶναι. ΜΕΛ. Τὸ μὲν ἔλεον ἔδ' εἰπεῖν ἔχω. πρῶην δ' ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι, χρέος τι ἀπαιτήσων πέμψαντος τοῦ πατρὸς) ἔτε με προσέβλεψεν ἐσελθὼν, ἔτε προσήκατο ὡς ἔθος προσδραμῆσαν, ἀποσεισάμενος δὲ περιπλακῆναι θέλῃσαν, Ἄπιθι, Φησί, πρὸς τὸν ναύκλη-

que dotis talenta, uti dicebant, adferentem? Ista enim ex te audire memini. MEL. Abierunt ista; Bacchis, omnia: et quintus hic dies est, quod omnino illum non vidi: sed apud sodalem ipsius Pammenen bibunt ipse pariter ac Simmiche. BACCH. Indigna perpeteris, Melissa. Sed quid vos disunxit? videtur enim non parvum quiddam illud esse. MEL. Totum nec ipsa habeo dicere. Sed nuper reuersus ex Piraeo (descenderat enim missu patris, debiti puto cuiusdam exigendi causa) nec adspexit me intrans, nec admisit meo more accurrentem, sed amplecti volentem repellens, *Abi, inquit, ad nauclerum Her-*

μοσι-

ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων
 γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμικῷ ἀνάγνωθι, ὅπως
 κατεσηλίτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. τίνα Ἑρ-
 μότιμον, τίνα, ἔφη, ἢ ποίαν σήλην λέγεις;
 ἐδὲ ἄδὲν ἀποκρινάμενος, ἄδὲ δειπνήσας, ἐκώ-
 θευθεν ἀποστροφείς, πόσα οἶσσι ἐπὶ τῶν με-
 μηχανῆσθαι με περιβόλῃσσαν, ἐπισρέψασαν,
 Φιλῶσαν ἀπεσραμμένε τὸ μεταφρένον; ὁ δ' ἄδ'
 ἐπιωσιζὲν ὑπερβαλάχθη, ἀλλ' εἴ μοι, Φησί, ἐπεὶ
 πλέον ὀχλήσεις, ἀπέμει ἤδη, εἰ καὶ μέσοι ὑ-
 κτεες εἰσίν. ΒΑΚΧ. Ὅμως ἤδεις τὸν Ἑρμότι-
 μον. ΜΕΛ. Ἀλλὰ με ἴδεις, ὦ Βακχι, ἀθλιώ-
 τερον διάγεσάν ἢ νῦν ἔχω, εἴ τίνα ἐγὼ ναύκλη-
 ρον Ἑρμότιμον οἶδα, πλην ἀλλ' ὁ μὲν ἔωθεν
 -111

ἀπελη-

*motimum, aut scripta in parietibus in Ceramico le-
 xe, ubi nomina vestra ignominiae causa in pila prae-
 scripta sunt. Quem tu mihi, inquam, Hermoti-
 mum, aut quae in pilam narras? At ille nihil respon-
 dens, nec coenatus, aversus iacuit. Quas tu
 me putas adinuisse illi machinas? amplexa sum
 illum, convertere ad me itadui, dorsum aversi
 osculata sum. Ille vero ne qualitercumque qui-
 dem emolliri se passus, At si mihi, inquit, diu-
 tius molesta fueris, iam statim, media licet nocte,
 ibeo. BACCH. Tamen nosti Hermotimum.
 MEL. At miserius me viventem, quam nunc
 habeo, videas, si quem ego naucleum novi Her-
 motimum. Verum ille sub galli cantum surgens*

Υ 4

mane

ἀπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρούου εὐθύς ἀσάνταθ
 ἀνεγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμεμνήμην ὅτι κατὰ τοίχου
 τινὸς ἔλεγε καταγεγραμμένον ἐν Κερχαι-
 κῶ· ἔπειτα ἐν Ἀκίδα κατασκευομένην· ἦδ'
 ἄλλο μὲν ἔδεν εὐρε, τὸ δὲ μόνον ἐπιγεγραμ-
 μένον ἐσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιὰ πρὸς τῷ Διπύλῳ
 Μέλιττα Φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὐτίς
 ὑποκάτω, Ὁ γαυκλῆρος Ἑρμότιμος Φιλεῖ Μέλ-
 λιταν. ΒΑΚΧ. Ὁ τῶν περιέργων νεανίσκων
 συνήμι γὰρ· λυπῆσά τις θέλων τὸν Χαρήον,
 ἐπέγραψε ζηλότυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα
 ἐπίστευσεν· εἰ δὲ πρὶ ἴδοιμι αὐτὸν, διαλέξομαι,
 Ἄπειρός ἐσι, καὶ παῖς ἔτι· ΜΕΛ. Πᾶ δ' αὖ
 ἴδοις ἐκεῖνον, ὅς ἐγκλεισάμενος ἑαυτὸν, συνέσι· τῆ
 Σιμμί-

mane abiit. Ego memineram illum dicere in
 pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi ergo
 visuram Acidem. At illa nihil inuenit aliud,
 praeterquam hoc solum scriptum ad dextram in-
 troeuntium versus portam geminam, *Melissa amat
 Hermotimum*, et paullo inferius iterum, *Nucle-
 us Hermotimus amat Melissam*. ΒΑCCH. Male
 sedulos istos adolescentulos! Intellego enim. Ae-
 gre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui
 zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim
 credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar.
 Puer adhuc est atque imperitus. MEL. Vbi au-
 tem illum tu videas? qui se cum Simmiche in-
 cluse-

Συμύχης· οί γοφεῖς δὲ ἐστὶ παρ' ἐμοῦ· ζήτῳσι τῶν
 τῶν· ἀλλ' εἴ τινα εὐρεῖσι, ὦ Βακχί, τῆς αὐτῆς
 ὡς ἔφην, ἀποσώσῃ γὰρ ἄς Φαίαντα· ΒΑΚΧ.
 Ἔσον, ὦ Φιλτάτη, ὅτι χερσίμῃ Φαίαντα
 Σάρα τὸ γένος, ἀλλ' ἐστὶ καὶ συμπεπρωμένη, ἢ
 μοί ποτὲ Φαίαντα χερσὶν αἰχμῶν εἰκῆ
 ὡς πρὸς Χαρίτου, δαίμων ἔμετ' ἀμύχανος ὄλεθρον ἔσ-
 ἔχου, ὅτε ἐγὼ μὲν ἴδω, ἀπερὴν κεν, ἔδὲ ὑπὸ
 τῶν ἐπιδῶν ἦκεν αὐθις ἐπ' ἐμῆ· ΜΕΛ· Τί δὲ
 ἐπραξεν ἡ γυνὴ, εἶπερ' ἐστὶ μέμνησθαι· ΒΑΚΧ.
 Λαμβάνει μὲν ἄρ' ἐκ ποτῶν, ὦ Μέλιντα, τὸν μῦ-
 σθον, ἀλλὰ δὲ χρυσὸν καὶ ἄρτους, καὶ ἐπιχειροῦσαι
 δὲ δεῖ μετὰ τῶν ἁγῶν, καὶ ἄρτους ἑπτὰ, καὶ
 θύια, καὶ δῶδα· πάντα δὲ ἡ γυνὴ λαμβά-
 νει,

cluserunt? Parentes vero illum apud me adhuc
 quæserunt. Sed vñam, Bacchis, anum aliquam
 inueniam, vti dixi. Illa enim sua me præsentia
 seruaret. BACCH. Est, carissima, præstantissi-
 ma venetica, Syria genus, cruda adhuc et com-
 pacts, quæ mihi Pnsniam, cum asperam se et
 ipse, vt nunc tibi Charinus, temere mihi præ-
 beret, reconciliauit post quatuor integros menses,
 vbi ille incantationum beneficio ad me iam despe-
 ratam rediit. MEL. Quid vero fecit anus, si ad-
 huc meministi? BACCH. Capit mercedem non
 multam, Melissa; sed drachmam et panem. Et
 appolitos esse oportet cum salibus etiam septem
 obolos et odores sacros, et facem. Hæc quoque

νει, καὶ κρατῆρὰ κεκεράσθαι δεῖ, καὶ πίνειν ἐκεῖ-
 νην μόνην. δειξεί δέ τι αὐτῷ τῶ ἀνδρὸς εἶναι
 οἶον ἰμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν,
 ἢ τι τῶν τοιούτων. ΜΕΛ. Ἐχω τὰς κρηπί-
 δας αὐτῷ. ΒΑΚΧ. Ταύτας κρεμάσασα ἐκ πη-
 τάλας ὑποθυμῶ τῷ θεῷ, πάντεσσι καὶ τῶν
 ἄλλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἐπιλέγει δὲ ἀμφοῖν τὰ ἐνό-
 ματα, καὶ τὸ ἐκείνη, καὶ τὸ σόν. εἶτα ἐκ τῶ
 κόλπῃ κρεμάσασα ῥόμβον, ἐπιτρέφει ἐπὶ
 δὴν τινὰ λέγασα, ἐπιτρέχῃ τῇ γλώσσῃ· Βαρ-
 βριναὶ καὶ Φρικώδη ὀνόματα· ταῦτα ἐποίησε
 τότε. καὶ μετ' ἐ πολὺ Φανίας ἄμα, καὶ τῶν
 συνεφύβων ἐπιτιμησάντων αὐτῷ, καὶ τῆς Φοί-
 βιδος, ἢ θυῆν, πολλὰ αἰτέσῃς, ἤκέ μοι τὸ
 πλέον

anus sibi aufert. Et poculum temperatum esse
 oportet, eamque solam illud ebibere. Oportet
 autem ipsius viri praesto esse aliquid, velut vestes,
 aut soleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo ge-
 nere. ΜΕΛ. Habeo illius soleas. ΒΑCCH. Has de clavo
 suspensas suffitu ex odoribus facta
 imbuit, de sale etiam aliquid in ignem coniicit,
 pronuncians simul nomina utriusque, et ipsius,
 et tuum. Tum prolatum de sinu rhombum in-
 torquet, carmen simul volubili lingua dicens,
 barbarica horribiliaque nomina. Haec tum fece-
 rat, cum non ita multo post Phantias, sodalibus
 licet illum reprehendentibus, et inultum rogante,
 quicum adhuc fuerat, Phoebeide, ad me venit
 ab

πλέον ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς ἀγόμενος. ἔτι δὲ καὶ τὸ
 με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσηθρον
 ἐδιδάξατο, ἵτηρήσασαν τὸ ἔχνος ἐπάν. Ἐπολίποι
 ἀμαυρώσασαν ἐπιβῆνοι μὲν τῷ ἀρισερῶ, ἐκείνης
 τὸν ἐμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀρισερόν ἐμ-
 παλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι, καὶ υπερά-
 νω εἰμι, καὶ ἐποίησα ὡς προσέταξε. ΜΕΛ.
 Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχι, κάλει ἤδη τὴν
 Σύραν, σὺ δὲ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄρτον καὶ τὰ θείον
 καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπωδὴν εὐτρέπιζε.

ab illo maxime incantamento adductus. Insuper
 verò illud mihi valde odii contra Phoebidem ex-
 citandi remedium commendavit, vt observatum
 illius vestigium, cum primum illud reliquisset,
 ipsa delerem, ita vt sinistro illius meus dexter
 pes, sinister autem contra dextro vestigio insisteret,
 diceremque, *conscendi te, et superior sum*, &c. fe-
 ci quòd præceperat. MEL. Noli, noli cunctari,
 Bacchis. Voca mihi iam Syram. Tu vero, Acis,
 panem et odores, et reliqua omnia ad incantatio-
 nem compara.

καὶ τὸν ἀρισερόν ἐμπαλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι, καὶ υπεράνω εἰμι, καὶ ἐποίησα ὡς προσέταξε. ΜΕΛ. Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχι, κάλει ἤδη τὴν Σύραν, σὺ δὲ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄρτον καὶ τὰ θείον καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπωδὴν εὐτρέπιζε.

V. Κλω-

Κλωνάριον καὶ Λέανα.

ΚΛΩΝ. **Κ**αὶνὰ περὶ σὲ ἀκούομεν, ὦ Λέξινα, τὴν
 Λεσβίαν Μεγίλλαν τὴν πλουσίαν,
 ἔραν σὲ ὡσπερ κίδρα, καὶ συνέιναν ὑμᾶς ἐκ σιδῆ
 ὅ, τι ποιεῖσας μετ' ἀλλήλων. τί τῆτο; ἠρωθεύει-
 σας; ἀλλ' εἰπέ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐσιν. **ΛΕΑΙ.**
 Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δέ, ἀλλ' ἐκ-
 τον γὰρ τί ἐστὶ. **ΚΛΩΝ.** Πρὸς τῆς κερσότρεφας
 τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βέλεται ἡ γυνή; τί δέ καὶ
 πράττετε ὅταν συνῆτε; ἔρας; ἔ φιλεῖς με, σὺ
 γὰρ ἀν' ἀπεκρύπτει τὰ τριαῦτα, **ΛΕΑΙ.** Φιλῶ
 μὲν, εἰ καὶ τίνα ἄλλην· ἡ γυνή δέ δεινῶς ἀνδρι-
 κή

Clonarium et Leaena.

CLON. Noua de te, Leaena, audimus, Les-
 biam Megillam, diuitem, cui ut vi-
 rum amore incensam, et coire vos, nescio quid
 inter vos peragentes. Quid hoc? erubuisti? ve-
 rum dic an vera sint ista? **LEA.** Vera, Clona-
 rion, sed pudet me: est enim absurdum quid-
 dam. **CLON.** Per matrem Liberae, quid ne-
 gotii est, aut quid tibi vult mulier? Quid vero
 facitis, cum vna estis. Vides? non amas me:
 neque enim talia celares. **LEA.** Amo equidem,
 si quam aliam. Illa vero mulier vehementer ma-
 scula

κῆ ἐσίν. ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέ-
γεις, εἰ μὴ τις ἑταιρίστρια τυγχάνει ἕσα· τοί-
αύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγασσι γυναῖκας, ὑπὸ ἀν-
δρῶν μὲν ἐκ ἐφελέστας αὐτὸ πάσχειν, γυναῖξί
δὲ αὐτάς πλησιαζέστας, ὡς περ ἀνδρας. ΛΕΑΙ.
Τοιᾶτό τι. ΚΛΩΝ. Οὐκ ἔν, ὦ Λέαινα, τᾶτο
αὐτὸ καὶ διήγησαμ, ὅπως μὲν ἐπέιρα τὸ πρῶ-
τον, ὅπως δὲ καὶ συνεπέισθης, καὶ τὰ μετὰ
ταῦτα. ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ συγκροτᾶσα αὐ-
τῆ, καὶ Δημόνασσα ἢ Κορινθία, πλεσία δὲ καὶ
αὐτῆ, καὶ ὁμότεχνος τῇ Μεγίλλῃ, παρειλήφα-
σί με κιθαρίζειν αὐταῖς· ἐπεὶ δὲ ἐκιθάρισα, καὶ
ἔωρὶ ἦν, καὶ ἔδει καθεύδειν, καὶ ἐμέθυον· Ἄγῶ
δὴ, ἔφη, ὦ Λέαινα, ἢ Μεγίλλα, κοιμᾶσθαι
γὰρ

secula est. CLON. Nondum quid dicas intelli-
go, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales
enim Lesbii esse aiunt mulieres, quae viros qui-
dem pati reculent, ipsae vero mulieribus fruun-
tur ut viri. LEA. Tale quid est. CLON. Er-
go, mea Leaena, illud ipsum quoque narra,
quomodo tentauerit primum, quomodo tibi per-
lualum sit, et quae sequuntur. LEA. Conui-
vium instituerat cum Corinthia Demonassa, di-
vite et ipsa, atque eandem artem quam Megilla
exercente: adsumserant autem me, quae cithara
ipsas oblectarem. Cum autem cecinissem, et se-
rum esset, atque tempus eundi cubitum, essent.
que bene potae, *Age sane, mea Leaena,* inquit
Megil-

γὰρ ἤδη καλὸν, ἐνταῦθα κἀθευδε μεθ' ἡμῶν
 μέση ἀμφοτέρων. Κ Λ Ω Ν. Ἐκἀθευδες; τὸ
 μετὰ ταῦτα τί ἐγένετο; Λ Ε Α Ι. Ἐφίλου
 μετὸ πρῶτον ὡς περὶ οἱ ἄνδρες, ἐκ αὐτὰ μόνον
 προσαρμόζουσι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπανοίγουσι τὸ
 σῶμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τὰς μαστὰς ἔθλι-
 βον· ἡ Δημόνασσα δὲ καὶ ἔδαινε μεταξὺ κατα-
 φίλασα· ἐγὼ δὲ ἐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρῶ-
 γμα εἶη· χρόνῳ δὲ ἡ Μεγίλλα ὑπόθερμος ἤδη
 ἔσα, τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς,
 ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὀμρία, καὶ προσφυῆς, καὶ ἐν
 χρόνῳ ὠφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώ-
 δεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκείαρμένη· καὶ ἐγὼ ἐτα-
 ράχθην ἰδῶσα· ἡ δὲ, ὦ Λέαινα, φησιν, εἴω-
 ρακας

Megilla; dormiendi iam tempus est, hic apud nos
 cuba virarumque media. CLON. Accubuisti er-
 go; deinde quid actum est? LEA. Osculabantur
 me primum vt viri; non ipsa modo applicantes
 labia; sed os etiam aliquantum aperientes: am-
 plexabantur, et opprimebant papillas: Demonassa
 autem inter osculandum etiam mordere. Ego
 vero, quid res sibi vellet nondum conicere.
 Tandem Megilla, quae iam incaluisset ficticiam
 de capite comam auferit: impositam autem habe-
 bat valde similem et bene applicitam: atque ap-
 paret accurate ad ipsamque cutem, vt viriliores
 athletae, detonsa; vt ego ipso adspectu perturba-
 rer. At illa, Mea Leaina, inquit, vidistine iam
 pul-

ρακας ἤδη ἔτω καλὸν νεανίσκον; ἀλλ' ἔχ. ὁρῶ,
 ἔφην, ἐνταῦθα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ
 κατὰθήλυτέ με, ἔφη, Μέγιλλος γὰρ ἐγὼ λέγο-
 μαι, καὶ γεγάμημα πρόπαλαι ταύτην Δημώ-
 νασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα, ὦ Κλω-
 νάριον, ἐπὶ τῷ, καὶ ἔφην, Οὐκἔν σὺ, ὦ
 Μέγιλλε, ἀνὴρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ
 τὸν Ἀχιλλέα Φασί, κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρ-
 θένοις· καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο ἔχεις, καὶ ποιεῖς
 τὴν Δημόνασσαν ὅπερ οἱ ἄνδρες. Ἐκεῖνο μὲν,
 ἔφη, ὦ Λέαινα, ἔκ' ἔχω· δέομα δὲ ἔδὲ πάνυ
 αὐτῆ. ἴδιον δὲ τινα τρόπον ἠδίω παράπολὺ ἔμι-
 λῆντα ὄψει με. ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἶ
 ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφότερα·
 ἔχον·

*pulchrum adeo iuuenem? Ego vero, inquam, non
 video hic iuuenem, Megilla. Noli me, inquit, fa-
 cere feminam. Megillus enim vocor, et olim duxi
 hanc Demonassam, et mea uxor est. Risi ego hoc,
 Clonarium, et, Tu igitur, Megille, inquam,
 quum vir sis, imprudentibus nobis, sicut de Achille
 dicunt, inter virgines delituisti? et illud habes quo
 viri censentur, et Demonassae facis, quod viri?
 Illud equidem, inquit, Leana, non habeo: sed
 neque omnino illo indigeo: sed proprio quodam mo-
 do et multum iucundiore coeuntem me vihebis. Ego,
 Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es; qua-
 les multi esse dicuntur, habens utraque? Nampe
 adhuc,*

ἔχοντες; ἔτι γὰρ ἠγνόουν, ὦ Κλιονάριον, τὸ
 πρᾶγμα. ἔ, Φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι
 ἤκιστα, ἔφη, ἐγὼ, τῆς Βοιωτίας αὐλητρίδος
 Ἰσμηνოდώρας, δηγεμένης τὰ Ἐφέσια παρ' αὐ-
 τοῖς 1), ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναίκος
 ἀνὴρ. ὁ δ' αὐτὸς καὶ μίντις ἄριστος, οἶμαι;
 Τυρρεσίας τένομα. μὴ ἐν τῇ καὶ σὺ τοιοῦτο πέ-
 ποιθας; ἔκην, ὦ Λέαινα, ἔφη, ἀλλὰ ἐγένηθ' ἄρτι
 ἄρτι.

adhuc, mea Clonarium, quid rei esset, ignora-
 bam. Non, inquit, sed omnino vir sum. Hic
 ego: Audiui, inquam, Boeotiam tibicinam, Isme-
 nodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret,
 fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse
 eundem etiam vatem optimum: puto Tyresiam nomen
 illi fuisse. Numquid ergo tibi simile quid usu ve-
 nit? Neutiquam, ait, mea Leaena: sed ita nata
 sum.

1. τὰ Ἐφέσια παρ' αὐτοῖς.] Cum illud παρ'
 αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad
 Boeotos in Βοιωτία comprehensos; idque
 ipsum παρ' αὐτοῖς ad Ἐφέσια adiunctum sit
 proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi
 nihil esse commodius, dum quid melius
 adferatur, quam legere τὰ Ἐφέσια, et in-
 telligere domestica, patria, memorabilia et
 singularia patriae suae. Ἐφέσιον esse, qui
 eandem nobiscum Vestam colat, eosdem la-
 res, penates, etc. habeat, notum. Gesner.

Θῆν μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν· ἡ γνώμη δὲ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τὰλλα πάντα, ἀνδρός ἐσί μοι. καὶ ἰκανὴ γῆν σοι, ἔφην, ἐπιθυμία παρέχε γῆν, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπισεῖς, ἔφη, καὶ γνώση ἔδέν ἐνδέξασάν με τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀντὶ τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ παρέχε, ὄψει γάρ. παρέσχον, ὦ Κλωνάριον, ἰκετευέσης πολλά, καὶ ὄρμόν τινα μοι δέσης τῶν πολυτελῶν, καὶ ὀφθόνας τῶν λεπτῶν. εἶτα ἐγὼ μὲν, ὡσπερ ἄνδρα περιελάμβανον· ἡ δὲ ἐποίει τε, καὶ ἐφίλει, καὶ ἠσθμαίνε, καὶ ἐδόκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἠδεσθαι. ΚΛΩΝ. Τί ἐποίει, ὦ Λέαινα; ἢ τίνα τρόπον; τῷτο γὰρ μάλις αἰπέ. ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάκρινε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὡς ἐμὰ τὴν Οὐρανίαν, ἐκ ἂν εἴποιμι.

sum ut vos reliquae: sed animus, et libido, et reliqua omnia in me viri sunt. Igitur satis tibi est, inquam, libido? Quin tu praebe, inquit, Leaena, si fidem mihi non habes, et, nihil me inferiorem esse viris, intelliges. Habeo enim pro illo virili aliquid: sed praebe: videbis enim. Praebui, Clonarium, multum supplicanti, et monile mihi donanti pretiosum, atque lintea tenuissima. Tum ego illam uti virum complexa sum: illa fecit, basiauit, anhelavit, atque supra modum delectari mihi visa est. CLON. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime. LEA. Noli curiole exquirere: turpicula enim. Quare, ita me Caelestis Venus, non dixerim.

Κρωβύλη καὶ Κόριννα.

ΚΡΩΒ. Ω Κόριννα, ὡς μὲν εἶ πάνυ δεινὸν ἦν
 ὃ ἐνόμιζες, τὸ γυναῖκα γενέσθαι
 ἐκ παρθένου μεμάθηκας ἤδη, μετὰ μειρακίᾳ μὲν
 ὠραίᾳ γενομένη, ἱμῶν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμα
 κομισαμένη, ἐξ ἧς ὄρμον αὐτίκα ὠνήσομαί σοι.
 ΚΟΡ. Ναὶ μαννάριον. ἐχέτω δὲ καὶ ψήφους τι-
 νὰς πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαίνιδός ἐστιν. ΚΡΩΒ.
 Ἔσοι τοιῦτος ἄκχε δὲ καὶ τᾶλλα παρ' ἐμεῦ, ἅ
 σε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀν-
 δράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποσροφὴ τῶ βίου
 εἶ ἐστιν, ὧ θυγατερ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ εἶ
 τέθνη.

Crobyle et Corinna.

CROB. Igitur, mea Corinna, quam non valde
 I formidandum fuerit, quod putabas,
 mulierem fieri ex virgine, iam didicisti: quae
 cum pulchro adolescentulo fueris, et minam mer-
 cedem primam abstuleris, de qua monile iam
 statim tibi emam. COR. Ita sane mea matercula.
 Habeat vero etiam lapillos aliquot ignei coloris,
 quale est Philaenidis. CROB. Erit tale. Audi
 vero ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, et
 quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim no-
 bis est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos
 iam

τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σε πατήρ, καὶ οἶσθα ὅπως ἀπεξήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. ἐχάλκευε γὰρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτῷ ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκῆσαι διομνυμένων, ἢ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηκέτι ἔσεσθαι ἄλλον χαλκία. μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἄκμοια, καὶ σφύραν δύο μνῶν, ἀπὸ τῶν διετράφημεν. εἶτα νῦν μὲν ὑφαίνεσσα, νῦν δὲ κρόκην κατὰ γαστρα, ἢ σήμονα κλώθεσσα, ἐποριζόμεν τὰ σιτία μόλις, ἔβοσκον δέ σε, ὦ θυγατερ, τὴν ἐλπίδα περιμένεσσα. ΚΟΡ. Τὴν μνῶν λέγεις; ΚΡΩΒ. Οὐκ· ἀλλὰ ἐλογιζόμεν ὡς τῆλικαύτη γενομένη, θρέ-

iam duos annos, ex quo pater tuus, iam felix, obiit, non nosti quam tenuiter ac misere vixerimus? cum autem ille viveret, omnium rerum nobis erat copia: aerariam enim officinam exercebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen: estque audire deierantes omnes, non futurum post Philinum fabrum alium. At post mortem illius, primo quidem forcipes et incudem, et malleum duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi nobis cibaria. Te autem, filia mea, alui spem expectans. COR. De mina dicis? CROB. Non. Sed ita rationes subducebam, te vbi ad hanc aetatu-

Κρωβύλη καὶ Κόριννα.

ΚΡΩΒ. Ω Κόριννα, ὡς μὲν ἐ πάνυ δεινὸν ἦν
 ὃ ἐνόμιζες, τὸ γυναῖκα γενέσθαι
 ἐκ παρθένου μεμάθηκας ἤδη, μετὰ μειρακίᾳ μὲν
 ὠραίᾳ γενομένη, ἱμῶν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμα
 κωμισαμένη, ἐξ ἧς ὄρμον αὐτίκα ὠνήσομαι σοί.
 ΚΟΡ. Ναὶ μαινάριον. ἐγέτω δὲ καὶ ψήφους τι-
 νὰς πυραυγεῖς, αἷος ὁ Φιλαίνιδός ἐστιν. ΚΡΩΒ.
 Ἐσοῦ τοιᾶτος· ἀκε δὲ καὶ τᾶλλα παρ' ἐμῆ, ἃ
 σε χρὴ ποιῆν, καὶ ὅπως προσφέρουσιν τοῖς ἀν-
 δράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποσροφὴ τῆ βίου
 ἐκ ἐστίν, ὣ δούγατερ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ ἔ-
 τέθνη.

Crobyle et Corinna.

CROB. Igitur, mea Corinna, quam non valde
 I formidandum fuerit, quod putabas,
 mulierem fieri ex virgine, iam didicisti: quae
 cum pulchro adolescentulo fueris, et minam mer-
 cedem primam abstuleris, de qua monile iam
 statim tibi emam. COR. Ita sane mea matercula.
 Habeat vero etiam lapillos aliquot ignei coloris,
 quale est Philaenidis. CROB. Erit tale. Audi
 vero ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, et
 quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim no-
 bis est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos
 iam

τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σε πατήρ, ἐκ οἷσθα ὅπως ἀπεζήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. ἐχάλκευε γὰρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτῆ ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκῆσαι διομνυμέτων, ἢ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηκέτι ἔσεσθαι ἄλλον χαλκία. μετὰ δὲ τὴν τελευταίην τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἀκμοῖα, καὶ σφύραν δύο μνῶν, ἀπὸ τῶν διετράφημεν. εἶτα νῦν μὲν ὑφαίνεσσα, νῦν δὲ κρόκην κατὰ γαστρα, ἢ σήμονα κλώθεσσα, ἐποριζόμεν τὰ σιτία μόλις, ἔβοσκον δὲ σε, ὦ θυγατερ, τὴν ἐλπίδα περιμένεσσα. ΚΟΡ. Τὴν μνῶν λέγεις; ΚΡΩΒ. Οὐκ· ἀλλὰ ἐλογιζόμεν ὡς τηλικαύτη γενομένη, θρέ-

iam duos annos, ex quo pater tuus, iam felix, obiit, non nosti quam tenuiter ac misere vixerimus? cum autem ille viueret, omnium rerum nobis erat copia: aerariam enim officinam exercebat, magnumque ipsius erat in Piraceo nomen: estque audire deierantes omnes, non futurum post Philinum fabrum alium. At post mortem illius, primo quidem forcipes et incudem, et malleum duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi nobis cibaria. Te autem, filia mea, alui spem expectans. COR. De mina dicis? CROB. Non. Sed ita rationes subducebam, te vbi ad hanc ac-

Z 2 tatu-

θρέψεις μὲν ἐμέ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥα-
 δίως, καὶ πλατήσεις, καὶ ἐσθλῆτας ἔξεις ἀλχε-
 γεῖς, καὶ θεραπεύσας. ΚΟΡ. Πῶς, ἔφη, μῆ-
 τερ, ἢ τί λέγεις; ΚΡΩΒ. Συνῆσα μὲν τοῖς νεκ-
 νίσκοις, καὶ συμπίνεσσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθ-
 εύδασα ἐπὶ μισθῷ. ΚΟΡ. Καθάπερ ἡ Δά-
 Φνιδος θυγάτηρ Λύρα; ΚΡΩΒ. Ναί. ΚΟΡ.
 Ἄλλὰ ἐκείνη ἑταῖρά ἐστιν. ΚΡΩΒ. Οὐδὲν τῶ-
 το δεινόν. καὶ σὺ γάρ πλατήσεις ὡς ἐκείνη, καὶ
 πολλὰς ἐραστὰς ἔξεις. τί ἐδάκρυσας, ὦ Κορίν-
 να; ἔχ ἑρῶς ὀπόσαι, καὶ ὡς περιπέδασαί εἰσιν
 αἱ ἑταῖραι, καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν
 Δάφνίδα γὰρ ἐγὼ οἶδα, ὦ Φίλη Ἀδράστεια, ῥα-
 κη, πρὶν αὐτὴν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλη-
 μένην,

tatulam peruenisses, me quidem alituram esse, te
 ipsam vero exornaturam facile, et futuram diui-
 tem, et vestimenta habituram purpurea, atque
 ancillas. COR. Quomodo dicebas mater? aut
 quid tibi vis? CROB. Si cum adolescentulis vna
 sis, et bibas cum illis, et mercede concumbas.
 COR. Vt Lyra illa, filia Daphnidis? CROB.
 Ita sane. COR. At illa meretrix est. CROB.
 Nihil istoc mali. Nam tu quoque diues eris vt
 ista, et multos amatores habebis. Quid ploras,
 Corinna? Non vides, quot, et quanto in hono-
 re sint meretriccs, et quas opes accipiant? Da-
 phnidem enim ego noui, o bona Adrastea! pan-
 nis ante vestitam, quam ad maturam viris aetatem
 perue-

μένην, ἀλλὰ νῦν ὄρας οἷα πρόεισι, χρυσός, καὶ
 ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ θερᾶπαννα τέσσαρες.
 ΚΟΡ. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτήσατο ἡ Λύρα; ΚΡΩΒ.
 Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμεῖσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς,
 καὶ εὐσκληῖς ἔσα, καὶ Φαιδρὰ πρὸς ἅπαντας, ἔκ
 ἄχρι τῆ καγχάζειν ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἶω-
 θας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἠδὲ καὶ ἐπαγωγὸν, εἶτα
 προσομιλεῖσα δεξιῶς, καὶ μήτε Φενακίζεσα εἴ-
 τις προσέλθοι ἢ προπέμψει, μήτε αὐτὴ ἐπι-
 λαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἦν δέ ποτε καὶ ἀπ-
 ἔλθη ἐπὶ δεῖπνον λαβῆσα μίσθωμα, ἔτε μεθύ-
 σκεται (καταγέλασον γὰρ, καὶ μισῶσιν οἱ ἄν-
 δρες τὰς τοιαύτας) ἔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ
 ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄ-
 κροῖς

peruenisset. Sed nunc vides, qualis prodeat;
 aurum, vestis florida, ancillae quatuor. COR.
 Quomodo verò illa sibi Lyra parauit? CROB.
 Primo quidem decenter se ornauit, bene compo-
 sita, et iucunda ad omnes, non eo vsque vt in
 cachinnos facile solueretur, quod tu soles, sed
 suaue quiddam et illecebrosum subridens: deinde
 dextre versata est *cum hominibus*, vt nec illuderet
 plane, si quis adiret ipsam vel deduceret, nec ve-
 ro ipsa viros inuaderet. Si quando autem mer-
 cede conducta eat in conuiuium, nec inebriatur
 (derisui enim illud opportunum, et oderunt viri
 si qua talis sit) neque cibus, tanquam insueta bo-
 narum rerum, se ingurgitat; sed extremis modo
 Z 3 digi-

κροίς τριῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθύσεις
 ἐκ ἐπ' αὐφότερας παραβύεται τὰς γνάθους,
 πίνει δὲ ἡρέμα, οὐ χανδὸν ἀλλ' ἀναπνευμένη.
 ΚΟΡ. Κάνει διψῶσα, ὦ μήτερ, τύχοι; ΚΡΩΒ.
 Τότε μάλιχα, ὦ Κόρινα, καὶ οὔτε πλέον τοῦ
 δέοντος φθέρηται, ἔτε ἀποσκώπτει ἐς τινα
 τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον
 βλέπει· καὶ διὰ τῆτο ἐκεῖνοι φιλεῖσιν αὐτήν.
 καὶ ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι δεῖσι, ἀσελγὲς ἔδεν, ἔδὲ
 ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιτο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαν-
 τος ἐν τῆτο θηρεῖται, ὡς ὑπαγάγοιτο, καὶ ἐρα-
 σὴν ποιήσαιεν ἐκεῖνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαν-
 τες ἐπαινεῖσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις,
 μακάριαι καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα. ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα
 παρα-

digitis attingit, ac silentio sumit buccas, non in
 utramque malam infercit: bibit autem placide,
 non vno haustu, sed interquiescens. COR. Et
 iam si forte sitiatur, mater? CROB. Tum vel ma-
 xime, mea Corinna. Neque plus quam opus est
 loquitur, neque in praesentium quemquam dicta
 iacit, sed solum illum qui se conduxit, adspicit.
 Et ob haec illi amant ipsam. Et cum cubitum
 eundum est, nihil illa lascivum, nihil indecens
 egerit, sed vnum illud venatur undique, ut in
 potestatem illum redigat, et suum faciat amato-
 rem. Propter haec enim omnes illam laudant.
 Si ergo tu etiam ista discas, beatam nos quoque
 erimus; quandoquidem quod ad reliqua, mul-
 tum

παραπολύ αὐτῆς. ἄλλο ἔδεν, ὦ Φίλη Ἀδρά-
 ρεια, Φημι, ζῶης μόνον. ΚΟΡ. Εἶπέ μοι, ὦ
 μήτερ, οἱ μισθόμενοι πάντες τοιῶτοί εἰσιν, οἷος
 ὁ Εὐκρίτος, μεθ' ἧς χθές ἐκάθευδον; ΚΡΩΒ.
 Οὐ πάντες, ἀλλ' ἐνιοὶ μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ
 ἤδη ἀνδρώδεις, οἱ δὲ καὶ ἐπ' ἀνυ μορφῆς εὐ-
 φυῶς ἔχοντες. ΚΟΡ. Καὶ τέτοις συγκαθεύ-
 δειν δεήσει; ΚΡΩΒ. Μάλιστ', ὦ θυγατερ'· ἔ-
 τοι μέντοι καὶ πλείονα δίδουσιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐ-
 τὸ μόνον καλοὶ θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέ-
 τω αἰεὶ τῷ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεῖ λέγειν
 ἀπάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, ἔχ' ὄρα
 τὴν Κόρινθον τὴν τῆς Κρῶβύλης θυγατέρα, ὡς
 ὑπερπλατεῖ, καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν
 μητέ-

tum tu ista . . . Verum nihil, cara Adrastea!
 dico: viuas solum! COR. Dic mihi, mater, qui
 nos conducunt, omnesne tales sunt, qualis Eu-
 critus, quicum heri cubui? CROB. Non omnes,
 sed alii quidem meliores, alii vero iam viriles;
 alii forma non satis a natura felici. COR. Etiam
 cum his cubare oportebit? CROB. Ac maxime,
 filia; hi quidem plura etiam largiuntur. Formosi
 vero solum illud, formosi volunt esse. Tibi ve-
 ro semper sit cura maioris lucri, si vis breui tem-
 pore mulieres omnes dicere digito te monstrata,
 Nunc vides Crobyles Corinthiam filiam? Quam su-
 pra fidem diues est, ut ter beatam matrem praesti-

μητέρα; τί Φῆς; ποιήσεις ταῦτα; ποιήσεις, εἶ-
δα ἐγὼ, καὶ προσέξεις ἀπασῶν ῥαδίως· νῦν δ'
ἄπιθι λησσομένη, εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμερον τὸ
μειράκιον ὁ Εὐκρίτος, ὑπισχνεῖτο γάρ.

zit. Quid sis? facies ista? facies, noui ego; et
facile principatum tenebis omnium. Nunc vero
lotum abi, si forte hodie quoque venerit adole-
scentulus, Eucritus; certe promisit.

VII.

Μήτηρ καὶ Μισάριον.

ΜΗΤ. Ἄν ἐτι τοιᾶτον ἐραστὴν εὕρωμεν, ὦ Μι-
σάριον, οἷος ὁ Χαῖρέας ἐστὶ, θῦσαι
μὲν τῇ Πανδημῶ δεήσει λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐ-
ρανίᾳ δὲ, καὶ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν ἐκατέρωθεν,
ξεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλατυδότειραν, καὶ ὅλως
μακάριαν καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα. νῦν ὄρθως
γᾶν

Mater et Musarium.

MAT. Si talem adhuc vnum amatorem inuenia-
mus, Musarium, qualis est Chaereas,
immolare oportebit Popolari *Veneri* albam capel-
lam, Caelesti vero et Hortensi buculam vnicui-
que, et coronare diuitiarum donatricem *Iunonem*:
atque in vniuersum beatæ ac ter felices erimus.

Nunc

Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος ἐν Ἐ-
 Φέσῳ. ἑδεῖτο γὰρ Χαερέας ἔρχνον σὺν ἐΦήβῳ
 ἀπενεγκεῖν. ὁ θόνας γὰρ καὶ χιτωνίσκας, τί ἂν
 λέγοιμι; καὶ ἔλωσ Ἐρμαῖόν τι ἡμῖν, καὶ μέγα
 ἔΦελος συμπέπτωκεν ἔτος. ΜΟΥΣ. Ἄλλὰ
 καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ Φησὶν ἐρᾶν, καὶ δα-
 κρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχητος υἱὸς ἐστὶ τῷ
 Ἄρεσπαγίτῃ, καὶ Φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ
 μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτῷ, ἣν ὁ γέρον
 μόνον καταμύση. ΜΗΤ. Οὐκ ἔν, ὦ Νισάριον,
 ἐὼν ὑποδήσασθαι δέη, καὶ ὁ σκυτοτόμος αὐτῇ
 τὸ δίδραχμον, ἐρᾶμεν πρὸς αὐτὸν, Ἄργύριον
 μὲν ἔκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ἐλίγας παρ'
 ἡμῶν λάβε· καὶ πρὸς τὸν ἀλ. Φιτοπώλην τὰ αὐτὰ·
 καὶ

ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri ea Ephe-
 si curasset: oportebat enim Chaeream erantum
 conferre cum sodalibus. Vela enim et tunicas
 quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus,
 et magnum lucrum hic nobis homo oblatus est.
 M V S. Sed pulcher est, et imberbis, et amare se
 dicit, et lacrimatur, et Dinomaches Lachetisque
 Arcopagitae filius est: et se ducturum nos pro-
 mittit, et magnas ab eo spes habemus, modo
 senex *moricens* conuiueat. M A T. Ergo, Mula-
 rium, cum opus erit soleis, et postulabit tutor
 didrachmum, dicemus illi, *Pecuniam quidem non
 habemus, babe sibi vero aliquantum spei a nobis:
 et ad pistorem eadem: et cum mercedem habita-
 tionis*

καὶ ἦν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Περίμεινον, Φήσομεν, ἔς' ἂν Λάχης ὁ Κολυττεύς ἀποθάνῃ· ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τὰς γάμους. ἐκ ἀσχύνη μόνη τῶν ἑταίρων ἐκ ἐλλόβιον, ἐχ' ὄρμον, ἔ Ταραντινίδιον ἔχουσα; ΜΟΥΣ. Τί ἐν, ὦ μήτηρ, ἐκεῖνα εὐτυχέστερά με, καὶ καλλίους εἰσίν; ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτερα, καὶ ἴσασιν ἑταιρίζειν. ἐδὲ πιθεύουσι ῥηματίοις, καὶ νεανίσκοις ἐπ' ἄκρη, τῶ χεῖλος τὰς ὄρκους ἔχουσι· σὺ δὲ εἰ πιθῆ, καὶ Φίλανδρος, ἐδὲ προσίη ἄλλον τινα, ὅτι μὴ μόνον Χαίρεαν· καὶ πρώην ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ Ἀκαρνανεὺς ἦκε δύο μνᾶς κομίζων, ἀγένειος καὶ αὐτὸς (οἶνε δὲ τιμὴν ἀπειλήφει τῶ πατρὸς πέμψαντος) σὺ δὲ ἐκεῖνον μὲν ἀπεμύκτισας,

tiones exigemus, *Expecta*, dicemus, dum *Laches Colytica* (tribu) moriatur: *solvemus enim tibi post nuptias*: Nonne te pudet, quae sola meretricum nec inaurem, nec monile, nec Tarentinulam habeas? MVS. Quid ergo, Mater, num illae feliciores me aut pulchriores sunt? MAT. Non: sed prudentiores, et norunt artem meretriciam: neque verbulis credunt et adolescentulis, in extremis labris iusiurandum habentibus. Tu vero fidelis es, et viri amans, neque admittis quemquam solum praeter Chaerean: et nuper ille ex Acarnania rusticus cum veniret, imberbis et ipse, minas ferens duas (vini enim pretium patris missu acceperat) tu illum quidem superbe reiecisti, *cu-
bas*

κτισας 2), καθεύδεις δὲ μετὰ τῷ Ἀδώνιδος Χαιρέε. ΜΟΥΣ. Τί ἔν; ἐχρῆν Χαιρέαν καταλείψασαν παραδέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκεῖνον κινάβρας ἀπόζαντα; λεῖός μοι, Φασί, Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀκαρνάνιος. ΜΗΤ. Ἔσω. ἐκεῖνος ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποπνεῖ. τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτης μὲν ὑπισχνόμενον, εἰ δὲ τῷτον ἐδέξω, εἰ καλὸς ἦν, καὶ ἀσείος ἡλικιώτης Χαιρέε; ΜΟΥΣ. Ἄλλ' ἠπειλήσε Χαιρέας ἀποσφά-

bas autem cum tuo Chacrea Adonide. MVS. Quid ergo? oportebat relicto Chaerea recipere operarium istum, hircum olentem? Laevis mihi Chaereas, et porcellus, quod est in prouerbio, Acarnanius. MAT. Esto. Agrestis iste, et male olet. Cur etiam Antiphontem Menecratis F. qui minam pollicebatur, neque hunc recepisti? non pulcher erat, et urbanus, aequalis Chaereae? MVS. At minatus erat Chaereas, se interfecturum

2. ἀπεμύκτισας] Nondum, puto, alias obseruatum verbum. Suspiciatur *Iensius* legendum ἀπεμύχθισας' cum μυχθίζω sit apud *Hesych.* μυκτίζω nusquam compareat. Sed quidquid sit de forma verbi: cognatum esse τῷ μυκτῆρι et τῷ ἀπομύπτειν, non dubito, et significare *superbe et cum strepitu quodam inflatarum explosorumque narium aliquem reiicere.* - Gesner.

σφάξειν ἀμφοτέρως, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτῷ. ΜΗΤ. Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλῶσιν; ἐκὼν ἀνέραςος σὺ μενεῖς διὰ τῷτο, καὶ σωφρονήσης, καθάπερ ἔχ' ἐταῖρα, τῆς δὲ Θεσμφορῶν ἱερεῖά τις ἔσα; ἐὼ τ' ἄλλα, σήμερον Ἄλωα ἐσί; τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἑορτήν; ΜΟΥΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαννάριον. ΜΗΤ. Μόνος ἔτος ἔ τέχνην εὕρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, ἐκ οἰκέτην καθῆκεν ἑξαπατήσοντα, ἐκ ἀπὸ τῆς μητρὸς ἤτησεν ἀπειλήσας ἀποπλευσεῖσθαι στρατευόμενος, εἰ μὴ λάβοι; ἀλλὰ καθήταμ ἡμᾶς ἐπιτρίβων, μήτε αὐτὸς διδῶς, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἐὼν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἶει, ὦ Μεσάριον, ἑκτωκαίδεκα ἐτῶν αἰεὶ ἔσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ

rum utrumque, si quando me cum illo deprehenderit. ΜΑΤ. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum expers manebis propterea, et pudica eris, quasi non meretrix esses, sed legiferae Cereris sacerdos. Mitto reliqua; sunt aralia hodie: quid vero dedit tibi diei festi causa? ΜΥΣ. Non habet, quod det, Matercula. ΜΑΤ. Solus ille non inuenit aliquam ad patrem machinam? non seruum inimicit deceptorem? non a matre petiit minatus se militatum enauigaturum, nisi accipiat? Sed desidet, nos atterit, necque dans ipse quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeviginti annorum te semper futuram?

τὰ Φρονήσεν Χαιρέαν, ὅταν πλετῆ μὲν αὐτὸς,
 ἢ δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρη αὐτῷ;
 μνησθήσεται οἷοι τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν
 Φιλημάτων, ἢ τῶν ὄρκων, πέντε ἴσως τάλαι-
 τα προικὸς βλέπων; ΜΟΤΣ. Μνησθήσεται
 ἐκεῖνος· δεῖγμα δὲ, ὡς ἐδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλ-
 λά καταναγκασόμενος καὶ βιαζόμενος ἤρνήσατο.
 ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι, ἀναμνήσω δέ σε,
 ὦ Μισάριον, τότε.

ram? aut eundem animum fore Chacreae, cum
 diues ipse erit, mater autem multorum illi talen-
 torum nuptias inueniet? Memor erit tum, putas,
 lacrumarum, et basiorum, iurisiurandi, quinque
 forte dotis talenta vbi viderit? ΜVΣ. Memor sa-
 ne erit. Argumentum eius rei hoc est, quod
 nondum duxit vxorem, sed vrgentibus, vim
 quasi parantibus, negauit. ΜΑΤ. Vtinam non
 mentiatur. Sed tum te, Musarium, admonebo.

VIII.

Ἀμπελὶς καὶ Χρυσίς.

ΑΜΠ. Εἴ τις δὲ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀργίζεται, μήτε ἐρράπισέ ποτε, ἢ περιέκειρεν, ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐραστῆς ἐκεῖνός ἐστιν; ΧΡΥΣ. Οὐκ ἔν ταῦτα μόνα ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελί, δείγματα; ΑΜΠ. Ναί, ταῦτ' ἀνδρὸς θερμῆ. ἐπεὶ τᾶλλα, Φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὄρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἤκειν, ἀρχομένῃ ἐρωτος σημεῖον, καὶ φουομένῃ ἔτι τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὡς βε εἰ καὶ σὲ, ὡς Φῆς, ὁ Γοργίας ῥαπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρῆσά ἐλπίζε, καὶ εὖχα αἰεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

Ampelis et Chrysis.

AMP. Si quis vero, mea Chrysis, neque zelotypus est, neque irascitur, neque aliam infligit unquam, aut comam abscidit, aut discidit vestem; illene adhuc amator est? CHRYS. Numquid ergo, Ampelis, haec sola amantis argumenta? AMP. Sane quam calidi viri haec sunt. Nam reliqua, oscula et lacrimae, et iusiurandum frequens, et aduentus creber, incipientis amoris signum et adhuc nascentis: at ignis totus a zelotypia est. Itaque si te quoque, ut ais, colaphis mulcat Gorgias, et zelotypus est, bona spera; et semper eadem facere illum, opta. CHRYS.

Εα.

ποιεῖν. ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτά; τί λέγεις αἰεὶ ξαπί-
 ζειν με; ΑΜΠ. Οὐχί, ἀλλ' ἀνιᾶσθαι, εἰ μὴ
 πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποις. ἔπει εἰ μὴ ἐξᾶ γε,
 τί ἂν ἔτι ὀργίζοιτο, εἰ σὺ τινα ἕτερον ἐφασὴν
 ἔχοις; ΧΡΥΣ. Ἄλλ' ἐδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ
 μάτην ὑπέλαβε τὸν πλέσιόν μου ἐρᾶν, διότι
 αἰκλῶς ἐμνημόνευσά ποτε αὐτῷ. ΑΜΠ. Καὶ
 τῷτο ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλεσίων οἴεσθαι σπευδάζε-
 σθαι σε. ἔτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ Φι-
 λοτιμήσεται, ὡς μὴ ὑπερβάλοιτο αὐτὸν οἱ ἀντ-
 ερασαί. ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν ἔτις γε μόνον ὀρ-
 γίζεται, καὶ ξαπίζει· δίδωσι δὲ ἐδὲν. ΑΜΠ.
 Ἄλλα δώσει· ζηλίτυποι γὰρ καὶ μάλις αὐπη-
 θήσονται. ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅπως ξαπίσμα-

τα

Fadem? Quid ais? semper eum mihi dare alapas?
 AMP. Non istuc: sed indigne eum ferre, nisi
 ad ipsum solum respicias. Quandoquidem si non
 amaret, quid tandem, alium te amatorem haben-
 te, irasceret? CHRYS. Sed neque habeo equi-
 dem alium. At ille temere suspicatus est, amari
 me a diuite, eo quod casu quodam illius aliquan-
 do mentionem iniēci. AMP. Etiam hoc iucun-
 dum, si a diuitibus coli te suspicetur: ita enim
 magis etiam aegre feret, et honorem suum in eo
 putabit agi, ne rivalēs ipsum superent. CHRYS.
 Verum enim vero hic solum irascitur, et infligit
 alapas, caeterum dat nihil. AMP. At dabit.
 Zelotypis enim vel maxime dolet. CHRYS. Ne-
 scio

τα λαμβάνειν βέλει με, ὦ Ἀμπελίδιον. ΑΜΠ.
 Οὐκ, ἀλλ', ὡς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίνον-
 ται, καὶ εἰ πύθοιτο ἀμελιῶσθαι· εἰ δὲ πισεῦ-
 σαι μόνος ἔχειν, ἀπμαρταίνεται πῶς ἢ ἐπιθυ-
 μία. ταῦτα λέγω πρὸς σέ, εἴκοσιν ἔλοισ ἔτε-
 σιν ἑταιρίσασα· σὺ δὲ ἑκτωκαίδεκάτης, οἶμαι,
 ἢ ἔλαττον, ἔσα τυγχάνεις. εἰ βέλει δέ, καὶ
 διηγῆσαι αὐτὸν ἔπαθόν ποτε, ἐπ' ἅπαντι πρὸ πολ-
 λῶν ἐτῶν. ἦρα μὲν Δημόφαντος ὁ δανεισῆς, ὁ
 κατόπιν οἰκῶν τῆς Ποικίλης. ἔτος ἔδὲ πῶπο-
 τε πλέον πέντε δραχμῶν δέδωκε, καὶ ἡξίᾳ δε-
 σπότης εἶναι. ἦρα δέ, ὦ Χρυσί, ἐπιπόλαιόν
 τινα ἔρωτα, ἔτε ὑποσένων, ἔτε δακρύων, ἔτε
 ἄωρι

Scio cur alas accipere me velis, mea Ampeli-
 dium. AMP. Non. Sed ut arbitror magni amo-
 res etiam sic fiunt, si se putet amator negligi. Si
 vero solus potiri se credat, marcescit quodam
 modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti
 totos annos meretriciam vitam colui, tu vero duo-
 deviginti annos, aut minus etiam vixisti. Si vis,
 narrabo tibi quae quondam mihi ante annos non
 ita multos acciderunt. Amabat me Demophan-
 tus danista, qui post Poccilen habitat. Hic ne-
 que unquam plus quinque drachmis dederat, et
 herus esse postulabat. Amabat autem, Chrysis,
 amorem quendam in summo tantum innatantem,
 nec ingemiscens, neque lacrimans, neque intem-
 . Luc. Op. T. VII. Λα pesta

αὐρὶ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐτὸ
 μόνον συνεκάθευδέ μοι ἐνίστε, καὶ τῆτο διὰ μα-
 κρᾶ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα (Καλλι-
 αιάδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμῶν
 πεπομφῶς) τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λοιδο-
 ρησάμενος. ἐπεὶ δὲ πολλὰ μὲν διήλθον ἡμέρας,
 ἐγὼ δὲ ἔ προσέπεμπον, ὁ Καλλιιάδης δὲ ἔνδον ἦν
 αὐδὺς, ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαν-
 τος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέσεται εἰς τὸ πρᾶγμα,
 καὶ ἐπιστᾶς ποτε, ἀνεωγμένην τηρήσας τὴν θύ-
 ραν, ἐκλαβεν, ἔτυπτεν, ἠπειλεί φορεῦσαι, πε-
 ριερέγγυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίησεν, καὶ τέ-
 λος τάλαντον δὲς, μόνος εἶχεν ὀκτὼ ὄλκας μῆ-
 νας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτῆ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ὡς
 ὑπὸ

pesta nocte veniens ad fores; sed solum hoc age-
 bat, ut interdum mecum cubaret, idque sat lon-
 gis intervallis. Cum vero advenientem aliquan-
 do exclusissem, Calliades enim pistor intus erat,
 qui drachmas decem miserat, primo quidem con-
 viciatus mihi abiit. Cum vero multis interiectis
 diebus non mitterem ego; Calliades autem intus
 esset rursus: tum demum incallescens Demophan-
 tus et ipse ad eam rem inflammatur: et cum ad-
 stans aliquando apertam observasset ianuam, plo-
 ravit, pulsavit, interfectorum se minatus est, ve-
 stem discidit, fecit omnia: ac tandem talento da-
 to, solus me habuit menses octo integros. Uxor
 autem ipsius dicere omnibus, me venenis in fu-
 rorem

ὑπὸ Φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα
 ζηλοτυπία, τὸ Φάρμακόν. ὥσε, ὦ Χρυσί, καὶ
 σύ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ Φαρμάκῳ.
 πλῆσιος δὲ ὁ νεανίσκος ἔσαι, ἦν τι ὁ πατήρ αὐ-
 τῷ πάθη.

rorem illum egisse: nempe venenum illud zelo-
 typia fuit. Itaque tu etiam, Chrysis, vtere eo-
 dem in Gorgiam veneno; diues enim erit adole-
 scentulus, si quid patri illius acciderit.

IX.

Δορκᾶς, Παννυχίς, Φιλόστρατος,
 Πολέμων.

ΔΟΡΚ. Ἀπολώλαμεν, ὦ κεκτημένη, ἀπολώ-
 λαμεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρα-
 τείας ἀνέσχεψε πλατῶν, ὡς Φασιν· ἐώρακα δὲ
 καὶ γὰρ αὐτόν, ἐφεςρίδα περιπόρφυρον ἐμπεπορ-
 πημέ-

Dorcās, Pannychis, Philostratus,
 Polemo.

DORC. Periimus; hera, periimus! E bello red-
 iit Polemo, diues, vt aiunt. Vidi
 autem illum ipsa quoque: sagum purpura prae-
 textum

πημένον, καὶ ἀκολέθρας ἅμα πολλὰς. καὶ οἱ
 Φίλοι, ὡς εἶδον, συνέθεον ἐπ' αὐτὸν ἀσπασί-
 μενοι. ἐν τούτῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδὼσα κατ-
 ὄπιον ἐπόμενον, ὃς συναποδεδημήκει μετ' αὐτῶ,
 ἠρώμην, καὶ εἶπέ μοι, ἔφην, ὦ Παρμένῳι,
 ἀσπασαμένη πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπράξα-
 τε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανε-
 ληλύθειτε; ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τῆτο εὐθύς, ἀλλ'
 ἐκείνα, Ὅτι μὲν ἐσώθητε, πολλὴ χάρις τοῖς
 θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ, καὶ Ἀθηνᾶ.
 στρατεία· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο αἰεὶ, τί
 πράττοιτε; καὶ ἐνθα εἶητε; εἰ δὲ καὶ τῆτο προσ-
 ἔθηκας, ὡς καὶ ἐδάκρυε, καὶ αἰεὶ ἐμέμνητο Πο-
 λέμωνος, ἄμεινον ἦν παραπολύ. ΔΟΡΚ. Πραεῖ-
 πον

textum fibula confixum habet, et pedissequos si-
 mul multos. Et amici vt viderunt, salutandi
 causa ad ipsum concurrere: interea famulum con-
 spicata a tergo sequentem, qui cum illo peregre
 abfuerat, interrogavi, et cum salutassem prius,
*Dic mibi, inquam, Parmeno, vt egistis nobis,
 et verum dignum quidpiam bellis habentes reuerſi
 estis?* ΠΑΝ. Non oportebat hoc statim: sed ista,
*Cum salui rediistis, multas gratias agimus Diis,
 et hospitali praesertim Ioui, et Mineruae bellicae.
 Hera autem semper interrogauit, vt ageretis? et
 ubi essetis?* Si vero illud etiam addidisses, *Lacrima-
 vit etiam, et semper memoriam usurpauit Polemo-
 nis, multo fuerat melius.* ΔΟΡΚ. Praedixi initio
 statim

ποιο εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δέ σε ἔκ ἄν
 εἶπον, ἀλλὰ ὃ ἤκουσα, ἐβελόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ
 πρὸς γε Παρμένωνα ἔτως ἠρξάμην. ἦ πρ, ὦ
 Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ ἐμέ-
 μνητο ἢ κεκτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλιστα
 εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνά-
 ναι ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας, καὶ
 τὰ σέρνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγ-
 γελίαν ἐκάσθη. ΠΑΝ. Εὐγε, ὦ Δοκράς, ἔτως
 ἐχρῆν. ΔΟΡΚ. Εἶτα ἐξῆς μετ' ἐ πολὺ ἠρόμην
 ἐκεῖνα. ὁ δέ, πάνυ λαμπρῶς, φησιν, ἀνεσρέ-
 ψαμεν. ΠΑΝ. Οὕτω καὶ κείνος ἐδὲν προειπῶν,
 ὡς ἐμὲ μνητό με ὁ Πολέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ἠύχε-
 το ζῶσαν καταλαβεῖν; ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα
 πολλὰ

statim haec omnia: apud te vero volebam iterum
 dicere, sed ea solum quae audiui. Nempe apud
 Parmenonem sic inceperam, Numquid, Parmeno,
 tinniebat vobis auris? Semper enim cum lacrimis
 hera mea meminerat, et maxime si quis rediisset e
 praelio, ubi caesi multi dicerentur, tum illa comas
 lacerare, et pectus plangere, et ad unumquemque
 nuncium lugere. ΠΑΝ. Euge, Dorcas, ita oportebat.
 ΔΟΡ. Tum deinde non ita multo post ista rogavi.
 At ille, Magnifice omnino, inquit, rediimus.
 ΠΑΝ. Itane ille quoque sine prooemio, quam meminisset mei Polemo, aut desiderasset, aut viuam inuenire optasset? ΔΟΡ.

πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε· τὸ γέν κεφάλαιον ἐξήγγειλε, πλῆτον πολὺν, χρυσόν, ἐσθήτα, ἀκολλέθρας, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μὴ ὁ ἀριθμῶ ἀγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνω, ἀπομεμετρημένον πολλὰς μεδίμνας. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Περσέων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλιῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψήφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρώμων, ἐρυθρὰ τε ἦν ἐπιπολῆς. εἶσα δ' ἔν αὐτῶν ἐξέλονται μοι διηγείσθαι ὡς τὸν Ἄλκον διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν τινὰ, καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ· καὶ ἀπέδραμὲν σοι ταῦτα προσγγεῖσθαι, ὡς περὶ τῶν πάντων σκέψαι. εἰ γὰρ ἐλθὼν ὁ Πολέμων (ἤξει γὰρ πάντως ἀποσεισάμε-

105

Omnino multa id genus dixit. Verum caput rei hoc mihi renunciauit, diuitias multas, aurum, vestem, pedissequos, ebur; argentum enim nec numero illum aduehere, sed dimensum modio, modios multos. Habebat autem ipse quoque Parmeno anulum paruo in digito maximum, multiangulum, et gemma in eo de tricoloribus illis, suprema quidem facies rubicunda. Passa ergo sum volentem mihi enarrare, vt Halys traictō Teridatem quendam interfecerint, et vt in praelio contra Pisidas se gesserit Polemo, et haec tibi nunciatura transcucurri, vti de omnibus deliberes. Si enim adueniens Polemo, (omnino equidem dimotis familiaribus veniet;) reici-

verit,

νος τὸς γνωρίμας) ἀναπτυθόμενος, εὖροι τὸν Φιλόστρατον ἐνδὸν παρ' ἡμῖν, τί οἶει ποιήσῃ αὐτόν; ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν, ὦ Δορκῆς, ἐκ τῶν παρόντων σωτήριον· ἔτε γὰρ τῆτον ἀποπέμψα καλὸν, τάλαντον ἑναγχος δέδωκότα, καὶ τάλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπισχνούμενον· ἔτε Πολέμωνα τοιᾶτον ἐπανήκοντα, χρήσιμον μὴ παραδέχεσθαι· προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπός ἐστιν, ὃς καὶ πενόμενος ἔτι, πολὺ ἀφόρητος ἦν· νῦν δὲ τί ἐκ αὐτοῦ ἐκείνος ποιήσῃ; ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ προσέρχεται. ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορκῆς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω. ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται. ΠΑΝ. Τίς γένωμα; πῶς ἂν με ἢ γῆ καταπίοι; ΦΙΛ. Τί
οὐ

verit, et intus apud nos esse Philostratum inuenit; quid sacdorum esse existimas? PAN. Inueniamus, Dorcas, e re praelenti auxilium. Neque enim dimittere hunc honestum est, qui nuper admodum talentum dederit, mercatorem alioquin et multa pollicitum: neque vtile non recipere redeuntem hunc Polemonem. Insuper zelotypus est, qui cum egeret adhuc, plane erat intolerabilis. Iam vero quid non iste audeat? DOR. Sed accedit. PAN. Deficio animi, Dorcas, prae consilii inopia et tremore. DOR. Verum etiam accedit Philostratus. PAN. Quid me fiet? Quid si terra mihi dehiscat! PHIL. Cur non potamus,

οὐ πίνομεν, ὦ Παννουχί; ΠΑΝ. "Ανθρώπε, ἀπολώλεκός με. σὺ δὲ χαῖρε Πολέμων, χρένιος Φανείς. ΠΟΛ. Οὗτος ἔν τις ἐστὶν ὁ προσίων ὑμῖν; σιωπᾶς; εὐγε οἶχε, ὦ Παννουχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτην, ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα. καὶ σοὶ χάριν ἔχω, ἔτι γὰρ ἀρπασθήσομαι ὑπὸ σῶ. ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτισε; ΠΟΛ. "Οτι Πολέμων ὁ Στειριεὺς, Πανδίωνος Φυλῆς ἀκέραις, χιλιαρχήσας τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἑξανασήσας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα, ἐραστὴς Παννουχίδος, ὅτε ὤμην ἔτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν. ΦΙΛ. Ἄλλὰ τὰ νῦν, ὦ ξεναγέ, Παννουχίς ἐμή ἐστι, καὶ τάλαντον εἴληφε,

mea Pannychis. P A N. Perdidisti me, homo. Tu vero saluē, Polemo. Tarde aduenis! P O L. Iste ergo quis est qui ad vos accessit? Taces? Euge! periisti Pannychis! At ego quinto die e Py-lis huc aduolauī ad talem festinans mulierem. Verum merito hoc mihi accidit. Et gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor. P H I L. Tu vero quis es, mi homo? P O L. Polemo Stiriensis, tribu Pandionia, audin? qui primum mille armatos duxi; iam quinquies mille hominum agmen ago, amator Pannychidis, cum putarem illam adhuc humanum sapere. P H I L. Sed ut nunc habet, o Dux mercenariorum, mea est Pannychis, et talentum accepit; accipiet au-

ληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, ἐπειδὴν τὰ
 Φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολούθει μοι, ὦ
 Πανυχί. τῶτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχεῖν
 ἔα. ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρω μὲν ἐσι, καὶ ἀκολούθη-
 σει, ἢν ἐθέλη. ΠΑΝ. Τί ποιῶ, Δορκάς; ΔΟΡΚ.
 Ἐσιέναι ἄμεινον, ὀργιζομένω. ἔκ σίον τε παρῆ-
 ναι Πολέμωνι, καὶ μᾶλλον ἐπιταθήσεται ζηλο-
 τυπῶν. ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσίσωμεν. ΠΟΛ.
 Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πίεσθε τῆ-
 μερον, ἢ μάτην ἐγὼ τοσάτοις Φόνοις ἐγγεγυ-
 μνασμένος πάρεμι, τὴς Θρακίας, ὦ Παρμένων.
 ΠΑΡ. Ὀπλισμένοι ἦκον, ἐμφράξαντες τὸν σε-
 νωπὸν τῆ Φάλαγγι· ἐπὶ μετώπῃ μὲν τὸ ὀπλι-
 τικόν, παρ' ἑκάτερα δὲ οἱ σφενδονῆται, καὶ
 τρεῖς

tem iam etiam alterum, cum sarcinas disposueri-
 mus. Et iam sequere me, Pannychis: hunc ve-
 ro mille hominibus praesse apud Odrysas iube.
 DOR. Libera quidem est, et sequetur, si volue-
 rit. PAN. Quid agam, Dorcas? DOR. In-
 trasse melius erit. Irato enim adesse Polemoni
 non conuenit: et magis ipsa zelotypia intendetur.
 PAN. (*ad Philostratum*) Si vis, intremus. POL.
 Sed praedico vobis, vos vltimum hodie potatu-
 ros, aut frustra ego tot caedibus exercitatus ad-
 sum. Heus Parmeno, Thraces adduc. PAR.
 Armati venerunt, phalange obsepsere angipor-
 tum: in fronte grauis armatura, in vtroque cornu
 fundi-

τεξόται, οἱ δὲ ἄλλοι κατόπι. ΦΙΛ. Ὡς βρα-
 βυλλίοις τῶντα, ὦ μισθόφορε, καὶ λέγεις,
 καὶ μορμολύτταις· σὺ γὰρ ἀλεκτηρὺν πῦρ ποτε
 ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρέ-
 ρεις, τάχα διμοιρίτης εἶναι, ἵνα καὶ τῆτο περὶ
 χρεῖσιν αὐτί σοι. ΠΟΛ. Καὶ μὲν εἴση μετ' ἐλί-
 γον, ἐπίδων προσίοντα, καὶ ἐπὶ δεξιά) δεξι-
 αῖ, εἰδόντας τοῖς ὅπλοις. ΦΙΛ. Ἦκετε μὲν
 οὐ συσκευασμένοι. ἐγὼ δὲ, καὶ Τίβης ἕτας
 (μόνος γὰρ οὗτος ἐπετάμει) βάλλοιτε, ὁμᾶς
 λίθους

funditores et sagittarii, reliqui in ultima acie.
 PHIL. Tanquam parvis infantibus ista, merce-
 narie, dicis? et larva quasi terrere nos postulas?
 Tu enim gallum gallinaceum an interfecisti un-
 quam? aut bellum vidisti? castellum forte infe-
 disti, dimidii dux manipuli, ut etiam hoc tibi
 largiar. POL. Quin scies paullo post, ubi acce-
 dentes nos protensis hastis videbis, armis fulgen-
 tibus. PHIL. Venite modo instructi. Ego au-
 tem et Tibys iste (solus enim hic me sequitur)
 lapidi-

3. ἐπὶ δεξιά] Verti, *protensis hastis*, ut hastas
 suas quasi sequantur milites, parati ad pree-
 llum. Non ignoro ἐπὶ δεξιά illud, quod
 est inter imperia militaria, v. g. apud *Arrianum*.
 Tacit. p. 71. sq. ubi ἐπὶ δεξιά *in dextram!* ἐπ'
 ἀσπίδα *in sinistram!* significat. Sed huc
 convenire non arbitror. *Gesner.*

λίθοις τε, καὶ ὄστροις, ἄτω διασκαδάσομεν
ὡς μηδὲ ἐπακοήσοιθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

lapidibus vos ac testis ita dispergemus, ut neque
quorsum effugiendum sit, reperiatis.

καὶ οὐκ ἔτι φαιτὰ παρὰ σέ, ὦ Δροσή, ὅτι
ἐπὶ μνηστῆριον ἔκλεινας; ἔ γάρ ἐώρ
ρακα, πάλως ἤδη χρέος, αὐτὸν παρ' ὑμῖν. ΔΡΟΣΗ,
Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον, ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐ
τὸν εἰρξε μηκέτι μοι προσιέναι. ΧΕΛ. Τίς ἔ
τος; μή τι τὸν παιδοτρέτην Διότιμον λέγεις;
ἐπεὶ ἐκείνός γε φίλος μοι, ΔΡΟΣΗ, Οὐκ· ἀλλ'
ὁ κίκις καὶ φιλοσόφων ἀπαλούμενος Ἀρισταίνε
τος.

Χελιδόνιον καὶ Δροσή.

ΧΕΛ. Οὐκ ἔτι φαιτὰ παρὰ σέ, ὦ Δροσή,
ὅτι ἐπὶ μνηστῆριον ἔκλεινας; ἔ γάρ ἐώρ
ρακα, πάλως ἤδη χρέος, αὐτὸν παρ' ὑμῖν. ΔΡΟΣΗ,
Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον, ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐ
τὸν εἰρξε μηκέτι μοι προσιέναι. ΧΕΛ. Τίς ἔ
τος; μή τι τὸν παιδοτρέτην Διότιμον λέγεις;
ἐπεὶ ἐκείνός γε φίλος μοι, ΔΡΟΣΗ, Οὐκ· ἀλλ'
ὁ κίκις καὶ φιλοσόφων ἀπαλούμενος Ἀρισταίνε
τος.

Chelidonium et Drose.

CHEL. Non amplius ad te ventitat, mea Dro
se, adolescentulus ille Clinias? Diu
enim est, cum illum apud vos non vidi. DROS.
Non amplius, mea Chelidonium: Magister enim
interdixit, ne amplius ad me accedat. CHEL.
Quis est iste? Diotimum ne dicis ludi gymnici
magistrum? nam ille quidem mihi amicus. DROS.
Non: sed est perditissimus ille Philosophorum
Aristae-

τος. ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις; τὸν δασύν; τὸν βαθυπώγωνα; ὃς εἶωθε μετὰ τῶν μαιρακίων περιπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ; ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν φημι τὸν ἀλξόνα, ὃν κάκιστα ἐπίδοιμι ἀπολάμενον, ἐλκόμενον τῷ πώγωνος ὑπὸ δημίας. ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπεισε τὸν Κλεινίον; ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον, ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός με γεγόμενος, ἀφ' ἧς γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ ὠμίλησέ μοι) τριῶν τῶν ἐξῆς ἡμερῶν, οὐδὲ προσῆλθε τῷ σενωπῶ· ἐπεὶ δὲ ἠνιώμην (ὅκ οἶδα δὲ ὅπως τί ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ) ἔπειψα τὴν Νεβρίδα περισκεψομένην αὐτὸν, ἢ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἢ ἐν ποικίλῃ· ἢ δὲ περιπατοῦντα
ἔφη

Aristaenetus. CHEL. Tristem illum dicis, hirsutum, barba proluxa, qui cum adolescentibus inambulare solet in Pœcile? DROS. Illum dico impostorem, quem utinam videam pessime perire, barba tractum a carnifice. CHEL. Sed quid in mentem illi venit, quod istuc persuasit Cliniae? DROS. Nescio, Chelidonium. Sed qui nondum a me abnoctauerit, a quo tempore usum habere mulieris coepit (primum autem fuit mecum) tribus hisce deinceps diebus neque accessit ad angiportum. Cum vero acgre ferrem, (nescio vero quid de illo mihi praesagiebat animus,) missi Nebridem quae circumspiceret illum in foro versantem, vel in porticu. Illa vero inambulan-
tem

ἔφη ἰδῶσα μετὰ τῷ Ἀρισαινέτῃ, νεῦσαι πύρρῳ,
 ἐκείνον δὲ ἐρυθρίασαντα κάτω ὄραν, καὶ μηκέτι
 παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἶτ' ἐβάδιζον ἅμα
 εἰς τὴν πόλιν*). ἢ δὲ ἄχρι τῷ Διπύλῃ ἀκολοθή-
 σασα, ἐπεὶ μηδ' ὄλως ἐπεσράφη, ἐπανῆκει,
 ἔδέν σαφὲς ἀπαγγεῖλαι ἔχουσα. πῶς με οἶσι
 διάγειν τὸ μετὰ ταῦτά, ἐκ ἔχουσαν εἰκάζουσα ὅ-
 τι μοι πέπονθεν ὁ μερακίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπη-
 σά τι αὐτὸν ἔλεγον, ἢ τινὲς ἄλλης ἠγάσθη, μι-
 σήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατήρ διεκώλυσεν αὐτόν;
 πολλὰ τοιαῦτα ἔσρεφον. ἤδη δὲ περὶ δείλην
 ὀψίαν ἦκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμματίον τουτὶ
 παρ' αὐτῷ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβῶσα, ὦ Χε-
 λιδόνιον, οἶσθα γὰρ δήπου γράμματα. ΧΕΛ.
 Φέρ',

tem ait se vidisse cum Aristaeneto, et innuisse ei
 e longinquo. Ipsum vero cum rubore deiecit
 vultum, nec amplius eo oculos adiecit. Illa
 ad portam usque geminam profecta, cum nec
 omnino se converteret, rediit nihil certi habens,
 quod renunciaret. Quid animi mihi putas ab eo
 inde tempore fuisse, quae coniectare non possem,
 quid factum esset adolescentulo? Sed, numquid
 aliqua in re ipsum offendi? dicebam: an alterius
 amore captus me odit? At pater prohibuit? Multa
 talia versabam in animo. Iam vero sero vespere
 venit Dromo, hanc ab illo epistolam ferens.
 Sume, lege, Chelidonium: nosti enim sane lite-
 ras.

* εἶτ' — πόλιν] Hunc locum non vertit Gesii.

τος. ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις; τὸν δασύν; τὸν βαθυπώγωνα; ἔς εἶωθε μετὰ τῶν μαιρακίων περιπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ; ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν φημι τὸν ἀλξόνα, ὃν κἀκίσα ἐπίδοιμι ἀπολάμενον, ἐλκόμενον τῷ πώγωνος ὑπὸ δημίας. ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπεισε τὸν Κλεινίον; ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον, ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός με γενόμενος, ἀφ' ἧς γυναικὶ ὀμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ ὠμίλησέ μοι) τριῶν τέτων ἑξῆς ἡμερῶν, οὐδὲ προσῆλθε τῷ σενωπῷ· ἐπεὶ δὲ ἠνιώμην (ὅκ οἶδα δὲ ὅπως τί ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ) ἔπειψα τὴν Νεβρίδα περισκεψομένην αὐτὸν, ἢ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἢ ἐν ποικίλῃ· ἢ δὲ περιπατοῦντα
ἔφη

Aristaenetus. CHEL. Tristem illum dicis, hirsutum, barba proluxa, qui cum adolescentibus inambulare solet in Poccile? DROS. Illum dico impostorem, quem utinam videam pessime perire, barba tractum a carnifice. CHEL. Sed quid in mentem illi venit, quod istuc persuasit Cliniae? DROS. Nescio, Chelidonium. Sed qui nondum a me abnoctauerit, a quo tempore usum habere mulieris coepit (primum autem fuit mecum) tribus hisce deinceps diebus neque accessit ad angiportum. Cum vero acgre ferrem, (nescio vero quid de illo mihi praesagiebat animus,) missi Nebridem quae circumspiceret illum in foro versantem, vel in porticu. Illa vero inambulan-
tem

ἔφη ἰδῆσα μετὰ τῷ Ἀριστανέτῃ, νεῦσαι πρόρρω,
 ἐκείνον δὲ ἐρυθρίασαντα κάτω ὄραν, καὶ μηκέτι
 παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἶτ' ἐβλάδιζον ἅμα
 ἐς τὴν πόλιν*)· ἡ δὲ ἄχρι τῷ Διπύλῃ ἀκολοθή-
 σασα, ἐπεὶ μηδ' ὄλως ἐπεσράφη, ἐπανῆκει,
 ἔδὲν σαφές ἀπαγγεῖλαι ἔχουσα. πῶς με οἶε
 διάγειν τὸ μετὰ ταῦτα, ἐκ ἔχουσαν εἰκάσαι ὅ,
 τι μοι πέπονθεν ὁ μαιρακίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπη-
 σά τι αὐτὸν ἔλεγον, ἢ τινὸς ἄλλης ἠράσθη, μι-
 σήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατήρ διεκώλυσεν αὐτόν;
 πολλὰ τοιαῦτα ἔσρεφον. ἤδη δὲ περὶ δείλην
 ἐψίαν ἦκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμμάτιον τουτὶ
 παρ' αὐτῷ κοιμίζων. ἀνάγνωθι λαβῆσα, ὦ Χε-
 λιδόνιον, οἶσθα γὰρ δήπου γράμματα. ΧΕΛ.
 Φέρ',

tem ait se vidisse cum Aristaeneto, et innuisse ei
 e longinquo. Ipsum vero cum rubore deiecisse
 vultum, nec amplius eo oculum adiecisse. Illa
 ad portam usque geminam profecuta, cum nec
 omnino se conuerteret, rediit nihil certi habens,
 quod renunciaret. Quid animi mihi putas ab eo
 inde tempore fuisse, quae coniectare non possem,
 quid factum esset adolescentulo? Sed, numquid
 aliqua in re ipsum offendi? dicebam: an alterius
 amore captus me odit? At pater prohibuit? Multa
 talia versabam in animo. Iam vero sero vespere
 venit Dromo, hanc ab illo epistolam ferens.
 Sume, lege, Chelidonium: nosti enim sane lite-
 ras.

* εἶτ' — πόλιν] Hunc locum non vertit Gesii.

Φέρ', ἰδῶμεν τὰ γεγνημένα ἐπ' αὐτῷ σαφῆ, ἀλλ' ἐπισεσυσμένῃ, δὴλῶντα ἔπειξιν τινὰ τῶ γεγενη-
 φότος. λέγει ἤε, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσῆ, τὰς θεὰς ποιῶμαι μάρτυρας. ΔΡΟΣ. Αἱ αἱ τάλαν, εἰ δὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε. ΧΕΛ. Καὶ νῦν δὲ ἐκ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ἀφίσημαί σε. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀριστανέτω παρὲς ὄωκέ με φιλοσοφεῖν αὐτῷ καὶ κείνος (ἔμαθε γὰρ τὰ κατ' ἡμῶν ἅπαντα) πάντα πολλὰ ἐπετίμησέ μοι, ἀπρεπὲς εἶναι λέγων ἑταίρῳ συνεῖναι, Ἀρχιτέλης καὶ Ἐρασικλείης υἱὸν ὄντα· πολὺ γὰρ ἀμεινὸν εἶναι τὴν ἀρετὴν προστιμᾶν τῆς ἡδονῆς. ΔΡΟΣ. Μὴ ἄρα σὺν ἴκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μεράκιον. ΧΕΛ. Ὡς ἐ-
 ἀνάγκη

ras. CHEL. Age videamus literas, non valde disertas, sed sibi implicitas, festinationem quamdam scribentis indicantes. Dicunt autem, *Quomodo amaverim, mea Drose, Deos facio testes.* DROS. Hei, hei, miser ne solutem quidem adscripsit. CHEL. Ex nunc non odio, sed necessitate discidium a te facio. Pater enim Aristovenero me commendavit, apud quem philosophiae dem operam. Et ille (comperie enim nostra omnia) multum sane me increpuit, indignum esse dicens, cum meretrice me vivere Architelis et Erasicleae filium: multo enim melius esse virtutem praeferre voluptati. DROS. Male pereat nugator ille, qui talia doceat adolescentulum. CHEL. Itaque necesse est illi parere.

Accu-

ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολυθεῖ γὰρ ἀ-
 κριβῶς παραφυλάσσω, καὶ ὅλως εἰδὲ προσβλέ-
 πειν ἄλλω εἰδένι ἔξεςιν, ὅτι μὴ ἐκείνω· εἰ δὲ σω-
 φρονοῖμι, καὶ πάντα πεισθεῖην αὐτῷ, ὑπι-
 σχνεῖται πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαι με, καὶ ἐνά-
 ρετον καταστήσεσθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνα-
 σμένον. ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα, ὑποκλέψας
 ἑμαυτὸν. σὺ δέ μοι εὐτύχει, καὶ μέμνησο Κλει-
 νίε. ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ ἡ ἐπιστολή, ὦ Χε-
 λιδόνιον; ΧΕΛ. Τὰ μὲν ἄλλα ἢ ἀπὸ Σκυθῶν
 ῥῆσις, τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίε, ἔχει τινὰ ὑπό-
 λοιπον ἐλπίδα. ΔΡΟΣ. Καί μοι ἔτως ἔδοξεν
 ἀπόλλυσθαι δ' ἐν ὑπὸ τῷ ἔρωτος. ὁ μέντοι Δρό-
 μων ἔφασκε παιδεραστήν τινα εἶναι τὸν Ἀρισταί-
 νετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημάτων, συν-
 εἶναι

*Accurate enim me sequitur et custodit: nec adspicere
 licet quidquam, praeter ipsum. Si vero modestus
 sim, et per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum
 me futurum, et virtutis compositum, laboribus ante
 exercitum. Haec aegre tibi ut scriberem me sub-
 duxi. Tu vero felix mihi esto, ac memento Cliniae.*
 ΔΡΟΣ. Quid tibi videtur haec epistola, Cheli-
 donium? ΧΕΛ. Caetera velut Scytharum di-
 ctio: at illud, *Memento Cliniae!* habet spei ali-
 quid reliquum. ΔΡΟΣ. Etiam mihi ita videba-
 tur. Pereo igitur prae amore. Verum dixit mi-
 hi Dromo, paediconem esse Aristaenetum, et
 disciplinae obtentu rem habere cum formosissima
 ado-

ἔγωγε τοῖς ὠραιστάτοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λογοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς ὑπισχνούμενον, ὡς ἰσόθεον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀναγγινώσκει μετ' αὐτῷ ἐρωτικὰς τινας λόγους τῶν παλαιῶν Φιλοσόφων πρὸς τὰς μαθητάς, καὶ ὅπως περὶ τὸ μερῶν ἐστίν· ἠπειλεί δὲ καὶ τῷ πατρὶ τῷ Κλεινίου κατερεῖν ταῦτα. ΧΕΛ. Ἐχρῆν, ὦ Δροσῆ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα. ΔΡΟΣ. Ἐγάσρισσα, καὶ ἄνευ δὲ τέτρα ἐμός ἐστι. κέννισσα γὰρ καὶ κείνος τῆς Νεβρίδος. ΧΕΛ. Θαῤῥῆσαι, πάντα ἔσαι καλῶς. ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψαι μοι δοκῶ ἐπὶ τῷ τοίχῳ ἐν Κεραμεικῷ, ἔνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἶωθε περιπατεῖν, Ἀρισταίνετος διαφθείρει Κλεινίαν, ὡσεὶ καὶ

adolescentulis, et priuatim sermones habere cum Clinia, promissa quaedam illi pollicentem, quasi Dis parem facturum sit. Verum etiam legit cum illo amatorios quosdam antiquorum Philosophorum suis cum discipulis sermones, et totus est in hoc adolescentulo. Minatus autem est Dromo, se patri Cliniae denunciaturum ista. CHEL. Oportebat, Drose, cibo corruptum impellere Dromonem. DROS. Feci: et praeterea meus est, prurit enim et ille in Nebridem. CHEL. Bono animo esto. Bene succedent omnia. Ego vero etiam inscribere cogito in pariete in Ceramico, vbi inambulare solet Architeles, *Aristaeneus corrumpit Cliniam!*

καὶ ἐκ τούτου τι συνδραμῆν τῇ παρὰ τῷ Δρόμωνος διαβολῇ. ΔΡΟΣ. Πῶς δ' ἂν λάθοις ἐπιγράψασα; ΧΕΛ. Τῆς νυκτός, ὦ Δροσή, ἀνδρακκα ποθὲν λαβῆσα. ΔΡΟΣ. Εὐγε. συστράτευε μόνον, ὦ Χελιδόνιον, κατὰ τῷ ἀλαζόνος Ἀρισταίνετα.

Cliniam! ut etiam ex hac parte adiuvem Dromonis delationem. DROS. Quomodo vero satis occulte poteris scribere? CHEL. Noctu, Droise, iunto alicunde carbone. DROS. Euge, iuuamodo, Chelidonium, pugnam aduersus impostorem Aristaenetum.

IX.

Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης.

ΤΡΥΦ. Ἐταῖραν δέ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμαῖς τὸ μίσθωμα δὲς, καθεύδει ἀποσραφεῖς, δακρύων καὶ ζένων; ἀλλ' ἔτε πέπικας ἠδέως, οἶμα, ἔτε δειπνήσαι μόνος ἠθέλησας,

Tryphaena et Charmides.

TRYPH. Meretricem autem aliquis quinque drachmarum mercede conductam ubi habet, auersus deinde iacet lacrimans et ingemiscens? Sed neque bibisti puto iucunde, neque

Luc. Op. T. VII.

Bb

que

λησας; ἐκλόες δὲ καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, εἴρων
 γάρ. καὶ νῦν δὲ ἐ διαλέλοιπας ὀλολύζων, ὡς-
 περ Βρέφος. ταῦτα ἔν, ὦ Χαρμίδη, τίνος ἔνε-
 κα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὡς ἂν καὶ τῆτο
 ἰσπολεύσω τῆς νυκτός ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.
 ΧΑΡΜ. Ἐρως με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα,
 καὶ ἐκέτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν. ΤΡΥΦ. Ἄλλ'
 ὅτι μὲν ἐκ ἐμῆ ἐρώς, δῆλον. εἴ γὰρ ἂν ἔχων
 με ἡμέλεις, καὶ ἀπωδῆ με περιπλέκεσθαι. θέ-
 λουσαν, καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν
 τῷ ἱματίῳ, δεδιώς μὴ ψεύσαιμί σε. τίς δὲ
 ὄμως ἐκείνη ἐστίν, εἰπέ. ταχὰ γὰρ ἂν τι καὶ
 συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς
 χρητὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι. ΧΑΡΜ. Καὶ
 μὴν

que coenare solus voluisti. Plorasti autem in coe-
 na etiam; vidi enim: et nunc non desinis pueruli
 instar eiulare: Ista ergo, Charmides; cur facis?
 Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vi-
 gilatae tecum noctis capiam. CHARM. Perdit
 me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad
 vinum illius possum. TRYPH. Sed me non esse;
 quam amas, illud quidem satis apparet: nec
 enim, quam habes, negligeres, et amplexari te
 volentem repelleres, et tandem quasi murum in-
 ter nos quendam veste interposita fecisses, metu,
 ne forte, te attingam. Quae tamen est illa? dic
 mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem ad-
 iuvero: certe ut ministranda sint talia, noui.
 CHARM.

μήν οἶσθα καὶ πάνυ ἀκριβῶς αὐτήν, καὶ κείνη σέ-
 εἰ γὰρ ἀφανῆς ἑταῖρά ἐστιν. ΤΡΥΦ. Εἶπέ τῷ
 νομα, ὦ Χαρμίδη. ΧΑΡΜ. Φιλημάτιον, ὦ
 Τρύφαινα. ΤΡΥΦ. Ὅποτέραν λέγεις; δύο γάρ
 εἰσι τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμέ-
 νην, ἧς ἐρῶ. Δάμυλλος ὁ τῷ νῦν στρατηγοῦντος
 υἱός; ἢ τὴν ἑτέραν, ἣν Παγίδα ἐπικαλοῦσιν;
 ΧΑΡΜ. Ἐκείνην καὶ ἐάλωνα ὁ κακοδαίμων, καὶ
 συνείλημμαι πρὸς αὐτῆς. ΤΡΥΦ. Οὐκ ἔνδι
 ἐκείνην ἐκλαες; ΧΑΡΜ. Καὶ μάλιστα. ΤΡΥΦ.
 Πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοι ἐρῶντι, ἢ νεοτελής τις
 εἶ; ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελής, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ
 σχεδὸν ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐ-
 τήν.

CHARM. Quin nosti illam, accurate quidem,
 et illa te. Nec enim obscura est meretrix. TRYPH.
 Dic nomen, Charmides. CHARM. Philema-
 tium! mea Tryphaena. TRYPH. Vtram dicis?
 Duae enim sunt: illam ex Piraeo, quae nuper
 demum deuirginata est, quam Damyllus amat,
 eius, qui nunc Praetor est, filius: an illam alte-
 ram, cui Pagidis (*Laquei*) nomen est? CHARM.
 Hanc ipsam. Equidem captus ab illa atque ir-
 retitus sum. TRYPH. Propter hanc ergo plora-
 sti? CHARM. Omnino. TRYPH. Multumne
 tempus est ex quo amas, an nuper demum in-
 itiatus es? CHARM. Non nuper initiatus: sed
 menses fere septem sunt a Bacchanalibus inde,

τήν. ΤΡΥΦ. Είδες δὲ ὄλην ἀκριβῶς; ἢ τὸ
 πρόσωπον μόνον, καὶ ὅσα τῆ σωματιος Φανερά,
 αἶ εἶδες, Φιληματίε, καὶ ὡς ἐχρῆν γυναῖκα πέν-
 τε καὶ τετταράκοντᾶ ἔτη γεγονυῖαν ἤδη; ΧΑΡΜ.
 Καὶ μὴν ἐπόμυται δύο καὶ εἴκοσιν εἰς τὴν ἐσ-
 μένου Ἐλαφροβολιῶνα τελέσειν. ΤΡΥΦ. Σὺ
 δὲ ποτέραις πισεύσεις ἂν, τοῖς ἐκείνης ὄρκοις,
 ἢ τοῖς σεαυτῆ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσχεψαι γὰρ ἀκρι-
 βῶς, ὑπεβλέψας ποτὲ τὰς ἡροτάφας αὐτῆς,
 ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλ-
 λα Φενάκη βαθεῖα· περὶ δὲ τὰς ἡροτάφας ὁπό-
 ταν ἀσθενήσῃ τὸ Φάρμακον, ἢ βιάπτεται,
 ὑπολευκαίνεται τὰ πολλά· καὶ τοῖ τί τῆτο βιά-
 σαι ποτε καὶ γυμνήν ἰδεῖν; ΧΑΡΜ. Οὐδὲ
 πώπο-

cum primum illam vidi. TRYPH. Verum vi-
 distine totam accurate; an facies sola est, et par-
 tes corporis apertae, quae vidisti in Philematio,
 ut nempe conueniebat mulieri quinque et qua-
 draginta annos iam natae. CHARM. At illa
 deierat duo et viginti se Februario proximo an-
 nos impleturam. TRYPH. Tu vero vtri creden-
 dum putas, illine deieranti an tuis oculis? Ac-
 curate enim aduerte oculos considerandis illius
 temporibus; vbi solum suos ipsius capillos habet,
 reliqua omnis coma proluxa adscititia. Circa
 tempora autem, vbi medicamentum defecit quo
 tingitur, multum cana est. Quamquam quid
 hoc est? Vrge aliquando vt nudam videas?

CHARM.

πώποτέ μοι πρὸς τῆτο ἐνέδωκεν. ΤΡΥΦ. Εἰ-
κότως ἠπίσατο γὰρ μυσαχθισμένον σε τὰς
αὐτῆς λευκάς· ὅλη δὲ ἀπὸ τῆ αὐχένος ἐς τὰ
γόνατα παρδάλει ἔοικεν· ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες,
τοιαύτη μὴ συνών; ἦπερ τάχα καὶ ἐλύπει σε,
καὶ ὑπερεώρα; ΧΑΡΜ. Ναί, ὦ Τρύφαινα,
καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμῆ λαμβάνουσα. καὶ νῦν
ἐπειδὴ χιλίας αἰτέση καὶ εἶχον διδόναι ραδίως,
ἄτε ὑπὸ πατρὶ φειδομένῳ τρεφόμενος, Μο-
σχίωνα ἐσδεξαμένη, ἀπέκλειπέ με, ἀνθ' ὧν
λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτήν, σὲ παρεβίληφας
ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην καὶ ἂν ἦκον, εἰ μοι
προεῖπέ τις, ὡς ἐπὶ τέτοις παραλαμβάνοίμην
λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν σο-
φίστην.

CHARM. Nunquam eo usque mihi indulsit.
ΤΡΥΦΗ. Merito illa quidem. Sciebat enim
nauseaturum te illius vitiligines. Tota autem a
ceruice inde ad genua pardali similis est. Sed tu
lacrimatus os, quod cum hac tibi esse non licuit?
Numquid fortasse etiam male te tractavit, et con-
temptim habuit? CHARM. Ita sane, mea Try-
phaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc,
quando mille poscenti non facile unde darem in-
veniebam, quem parcus pater alat; Moschione
recepto me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut re-
geram, te adsumsi! ΤΡΥΦΗ. Ita me Venus,
non venissem, si quis mihi praedixisset, ideo me
arcessi, uti aegre alii fieret: idque Philematio

ρόν. ἀλλ' ἀπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τῆτο ἤσει
 ἀλεκτροῦν. ΧΑΡΜ. Μὴ σύγε ἔτω ταχέως,
 ὦ Τρύφαινα. εἰ γὰρ ἀληθῆ ἐσιν ἃ Φῆς περὶ Φι-
 ληματίκ, τὴν Φενάκην, καὶ ὅτι βιάπτεται, καὶ
 τὸ τῶν ἀλφῶν, εἰς προσβλέπειν ἂν ἔτι δυναί-
 μην αὐτῇ. ΤΡΥΦ. Ἐρῶ τὴν μητέρα, εἴ ποτε
 λέλκται μετ' αὐτῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν καὶ ὃ
 πάππος διηγῆσεται σοι, εἴγε. ζῆ ἔτι. ΧΑΡΜ.
 Οὐκἔν ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀΦηρήσθω μὲν
 ἤδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλή-
 λας, καὶ Φιλῶμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φι-
 ληματίον δὲ πολλὰ χαιρέτω.

illi capulari. Sed, discedo. Iam enim tertium
 hoc gallus cecinit. CHARM. Ne ita celeriter,
 mea Tryphaena. Si enim vera sunt, quae nar-
 ras de Philematio, de coma adscita, et quod tin-
 gitur, et illud de vitiliginibus: nec adspicere il-
 lam possum amplius. TRYPH. Matrem inter-
 roga, si quando cum illa lauerit: de annis enim
 vel tuus tibi avus narrabit, si adhuc vivit. CHARM.
 Cum igitur illa talis sit: auferatur iam murus,
 complectamur nos inuicem, et amemus, et bona
 fide vna simus: longum vero valeat Philematium!

XII.

Ἰόεσσα, Πυθιάς καὶ Λυσίας.

ΙΟΕΣ. **Θ**ούπτη, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ κα-
λῶς, ὅτι μὴτε ἀργύριον πώποτε
ἤτησά σε, μὴτ' ἀπέκλεισα ἐλθόντα, ἐνδονέτε-
ρος, εἶπασα μὴτε παραλογισμένον τὸν πατέ-
ρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς, ἠνάγκασα ἐμοί
τί κομίσαί, δπόια αἱ ἄλλαι ποίῃσιν, ἀλλ' εὐ-
θύς ἐξ ἀρχῆς ἀμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην.
Ὅσοθα ὅσας ἐράσας παρεπεψάμην; Ἡθοκλέα
τὸν πρυτανεύοντα νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναυ-
κλήρον, καὶ τὸν συνέφηβόν σε Μελίσσον, καί-
τοι ἐναγχὸς ἀπέθανόντος αὐτῷ τῷ πατρὸς, καὶ
κύριον

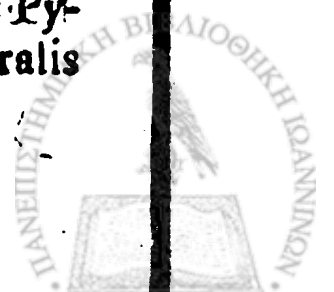
Ioessa, Pythias et Lysias.

IOES. **D**elicatus es, Lysia, aduersus me? et
iure quidem, quae neque argentum
unquam te poposcerim, neque excluserim venien-
tem dicens, *inuisiam alius!* neque te subegerim,
quod faciunt aliae, ut patre circumscripto, aut
spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid;
sed statim ab initio sine mercede te, sine symbola
recepim. Nosti, quot amatores reiecerim,
Ethoclem, qui nunc in magistratu est, et Passio-
nem nauclerum, et aequalem tuum, Melissum,
licet mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum
pote-

κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς ἑσίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν
 Φάωνα μόνον εἶχον, ἅτε τινα προσβλέπουσα
 ἕτερον, ἅτε προσιεμένη, ὅτι μὴ σέ· ὦμην γὰρ
 ἢ ἀνόητος, ἀληθῆ εἶναι ἃ ὦμνες, καὶ διὰ τῆ
 τό σοι προσέχευσα, ὡσπερ ἡ Πηνελόπη, ἐσω-
 Φρένεν, ἐπιβοωμένης τῆς μητρὸς, καὶ πρὸς τὰς
 Φίλας ἐγκαλέσης· σὺ δὲ ἐπεὶ περ ἔμαθες ὑπο-
 χεῖριον ἔχων με τετηκῆαν ἐπὶ σοί, ἄρτι μὲν
 Λυκαίην προσέπαιζες, ἐμῆ ὀρώσης, ὡς λυποῖσθαι
 ἐμέ, ἄρτι δὲ σὺν ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπήνεϊς
 Μαγίδιον τὴν ψάλτριν· ἐγὼ δ' ἐπὶ τέτοις δα-
 κρύω, καὶ συνίημι ὑβριζομένη. πρῶην δὲ ὅπο-
 τε συνεπίνετε, Θράσων, καὶ σὺ καὶ Δίφιλος,
 παρήσαν καὶ ἡ αὐλητρίς Κυμβάλιον, καὶ Πυ-
 ραλλίς,

potestatem ipsē adeptus sit. At ego te mihi Phao-
 nem solum habui, nec adspiciens quemquam,
 neque admittens praeter te: putabam enim da-
 mens ego, vera esse quae iurabas, atque ideo
 tibi dedita, velut Penelope frugi eram, incre-
 pante matre, et apud amicas me accusante. Tu
 vero ubi sensisti, me tibi obnoxiam, tibi intabe-
 scere; modo Lycaenae alludebas, me vidente,
 ut aegre mihi faceres; modo apud me iacens lau-
 dabas Psaltriam Magidium. Ego autem ob ista
 ploro, et contumelia me affigi intelligo. Nuper
 autem cum una biberetis Thraso, tu, et Diphil-
 us, aderant quoque Cymbalium pibicina, et Py-
 ralis

ραλλίς, ἐχθρὰ ἔσα ἐμοί. σὺ δὲ τῆτ' εἰδώς, τὴν
 Κυμβάλιον μὲν ἔμοι πάνυ ἐμέλησεν ὅτι πεντά-
 κισ ἐφίλησας, σεκυτὸν γὰρ ὑβρίζεις τοιαύτην
 Φιλῶν. Πυρραλλίδα δὲ ὅσον ἔνευες, καὶ πικρὸν ἂν
 ἐκείνη μὲν ὑπέδειξας τὸ ποτήριον, ἀποδίδεις δὲ
 τῷ παιδί πρὸς τὸ ἔς ἐκέλευες, εἰ μὴ Πυρραλλίς
 αἰτήσῃ, μὴ ἂν ἄλλω ἐγγέσῃ· τέλος δὲ τῆ μη-
 λα ἀποδακῶν, ὅποτε τὸν Δίφιλον εἶδες ἀσχο-
 λούμενον (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προκύψας πρὸς
 εὐσίγως προσηκόντισας ἐς τὸν κάλπον αὐτῆς,
 ἔδὲ λαθεῖν γε πειρώμενος ἐμέ. τῆ δὲ Φιλῆσασα
 μεταξὺ τῶν μαζῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύ-
 σατο. ταῦτα ἐνείκοντος ἔνενα ποιῆεις, τί σε ἦ
 μέγα

talis mihi inimica. Tu vero haec, cum fecires,
 Cymbalium quidem quod quinquies osculatus es,
 non vehementer curavi, tibi enim, fecisti hac
 osculanda contumeliā: Pyralidi vero quoties
 innuebas? et cum biberes illi occulte monstrabas
 poculum, tradens autem seruulo, ad aurem illi
 imperabas, nisi Pyralis postularet, alii ne infun-
 deret. Tandem vero pomum a te demorsum,
 observato, Diphilum aliud agere, qui cum
 Thrasone loqueretur, antrosum inclinatus, ac-
 curateque collineans in ipsius sinum coniciebas,
 ita ut ne stunderes quidem meum conspectum effu-
 gere; quod illa osculata intra papillas sub stro-
 phio abscondidit. Haec igitur quā rauda facis?

μέγα ἢ μικρόν ἠδίκησα; ἢ λελύπηκα ἐγώ; τίνα ἕτερον εἶδον; ἔ πρὸς μόνον σε ζῶ; ἔ μέγα, ὦ Λυσία, τῆτο ποιῆς; γύναιον ἄθλιον λυπῶν, μεμηνὸς ἐπὶ σοί; ἔσι τίς θεὸς ἢ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔρῃ; σὺ δέ ποτε λυπήσῃ; τάχα ἂν ἀκέρως τί περὶ ἐμῆ κειμένην με, ἢ ται βρόχω ἐμυτὴν ἀποπνίξασαν, ἢ ἐς τὸ Φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν ἐμπεσῆσαν· ἢ ἕνα γέ τινα τρόπον εὐρήσω θάνατον, ὡς μηκέτ' ἐνόχλοισιν βλεπομένη· πρὸς πεύσεις τότε, ὡς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος; τί με ὑποβλέπεις; καὶ πρὶν τὰς ὀδόντας; οἱ γὰρ τι ἐγκαταῖς, εἴτε, Πυθιάς ἡμῶν αὐτῆ ὀκατάτω· τί τῆτα τῶδε ἀπακρινόμενος ἀπέρ-

quis vel parva vis te vel magna iniuria affeci? quem tibi obieci dolorem? Quem adspexi alium? nonne soli tibi vivo? Non magnum est, quod facis; Lystra; miseram mulierculam dolore cum afficis, infans tui amore flagrantem. Est aliqua ultrix Dea; et videt talia. Forte audies de me aliquid, iacere me, vel laqueo gula elisa, aut praecipitem desubisse in puteum, aut unam certe mortis viam inuenisse, ne meo tibi conspectu amplius molesta sim. Triumphabis nempe tum tanquam magno claroque patrato facinore. Quid furtim ad me respicis et dentibus infrendes? si quid enim me accusas, dicito! Pythias haec nobis literis indicabit. Quid hoc? in me respondens qui-

ἀπέρχῃ καταλιπὼν με; ὄρα, ὦ Πυθιάς, οἷα
 πάσχω ὑπὸ Λυσίας; ΠΥΘ. ὦ τῆς ἀγριότητος,
 τὸ δὲ μὴ ἐπικλασθῆναι δακρυόσεως, λίθος οὐκ
 ἀνθρώπος ἐστὶ· πλὴν ἀλλ' εἶγε χρεὶ τ' ἀληθῆς εἰ-
 πεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθεις αὐτὸν ὑπερ-
 αγαπῶσα, καὶ τῆτο ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ
 πάνυ αὐτὸν ζηλεῖν, ὑπερόπτοι γὰρ αἰσθανόμε-
 νοι γίνονται. παύε, ὦ τάλαινα δακρύνουσα,
 καὶ ἦν μοι πείθει, ἀπαξ ἢ δις ἀποκλείσον ἐλθέον-
 τα. ὄψει γὰρ ἀνγκαιόμενον αὐτὸν πάνυ, καὶ
 ἀντιμεμνηνέτα ἀληθῶς. ΙΟΕΣ. Ἀλλὰ μὴδ' εἰ-
 πης, ἀπαγε ἀποκλείσω Λυσίαν; εἶθε μὴ αὐ-
 τὸς ἀπέσπῃ Φθάσας. ΠΥΘ. Ἀλλ' ἐπανέρ-
 χεται αὐθις. ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκός ἐμᾶς, ὦ
 Πυθιάς,

quidem me relicta discedis? Vides, Pythias,
 quomodo tractet me Lysias? P YTH. Hem feri-
 tatem! Ne lacrimis quidem illum fractum esse?
 Lapis, non homo est. Verum, si quod res est
 dicendum est, tute ipsum, Ioëssa, corrupisti,
 quae nimis illum amaris, idque ipsum ostenderis.
 Oportebat vero non nimis illum studiose colere.
 Superbi enim, eo animaduerso, fiunt. Desine
 plorare, misella, et si me audis, semel aut bis
 venientem exclude. Videbis enim illum plane
 accendi, et mutatis vicibus in te furere. ΙΟΕΣ.
 Tu vero ne quid tale dicas: apage; ego Lysiam
 excludam? utinam ne ille prior discessionem faciat.
 P YTH. Sed redit iterum. ΙΟΕΣ. Perdidisti
 nos

Πυθιάς, ἤκροάται σε ἴσως, ἀποκλείσον, λέγε-
σης. ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἕνεκον, ὦ Πυθιάς,
ἐπανελήλυθα, ἢν εἰδὲ προσβλέψαιμι ἔτι τοιαύ-
την εἶσαν, ἀλλὰ διὰ σέ, ὡς μὴ καταγιγνώσκῃς
ἐμῆ, καὶ λέγῃς ἀνατεγκτος Ὀλυσίας ἐσίν. ΠΥΘ.
Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία. ΛΥΣ. Φέρειν
ἔν ἐθέλεις, ὦ Πυθιάς; Ἰόεσσαν τὴν νῦν δα-
κρύουσαν, αὐτὸν ἐπιστάνα αὐτῇ ποτε μετὰ νεα-
νίᾳ καθευδύσῃ; ἐμῆ ἀποστάσῃ; ΠΥΘ. Λυσία,
τὸ μὲν ὄκνον ἑταῖρᾷ ἐσὶ. ποτε δ' ἔν κατέλα-
βες αὐτῆς συγκαθεύδουσα; ΛΥΣ. Ἐκτὴν σχε-
δὸν ταύτην ἡμέραν, ἢ Δί', ἔκτὴν γε, δευτέρᾳ
ἰσαμῖνι. τὸ τήμερον δὲ ἑβδόμη ἐσίν. ὁ πατὴρ
εἰδὼς ὡς πάλα ἐρώην ταύτησι τῆς χρηστῆς,
ἐνέ-

nos Pythias: ἀύδιuit forte, i. de exclusionē cum
dicerēs. LYS. Non propter istam redii, Pythias,
quam nec adspicere amplius, talem mulierem,
digner: sed propter te, ne me condemnes, aut
dicas, nimium iracundus homo est Lysias. PYTH.
Quin hoc ipsum modo dicebam, Lysia. LYS.
Ferre igitur me iubes, Pythias, istam plorantem
modo Iocissam, qui iuxta adstiterim aliquando
ipsi dormienti cum adolescentulo, me deserenti?
PYTH. Lysia; ut in summa dicam, meretrix
est! quando vero illos una cubantes deprehendi-
sti? LYS. Sextus fere hic dies est. Recte, se-
xtus ipse, secundo mensis die: hodie autem est
septimus. Pater cum sciret, me olim iuniorē
bonae

ἐνέκλεισέ με, παραγγείλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν· ἐγὼ δὲ, ἃ γὰρ ἔφερον μὴ ἔχει συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμιονα ἐκέλευσα παρακύψαντα τῷ θυρωρῷ τῆς αὐλῆς, ἣ ταπεινότατον ἦν ἀναδέξασθαι με ἐπὶ τῶν νώτων· ῥᾶρον γὰρ ἔτως ἀναβήσεσθαι ἐμελλον. τίαν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβην, ἦκον, τὴν αὐλίον εὖρον ἀποκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσα γὰρ νύκτες ἦσαν. ἔκ ἐκίψα δ' ἔν, ἀλλ' ἐπάρας ἠρέμα τὴν θύραν, ἤδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν Σροφέα παρῆλθον ἀψοφητὶ, ἐκάθευδον, δὲ πάντες, εἶτα ἐπαφώμενος τῷ τοίχῳ, ἐφίσαμαι τῇ κλίβῳ. Ι Ο Ε Σ. Τί ἐρεῖς, ὦ Δάματερ; ἀγωνιῶ γάρ· ΛΥΣ. Ἐπειδὴ δὲ ἔχ εὐρίων τὸ ἄσθμα ἐν,

τὸ

bonae istius captum, me incluserat, et ne aperiret, ianitori interdixerat. Ero vero, qui ferre non possem, nisi cum illa essem, Dromionem iussi ad conseptum aulae, qua parte humillimum est, acclinatum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendere mihi licebat. Quid multa dicam? Transcendi, veni: ianuam atrii cum cura clausam reperi: media enim nox erat. Non pulsavi igitur, sed sublata silentio ianuam, quod alias iam feceram, supra cardinem, intraui sine strepitu. Dormiebant omnes: tum palpando murum ad lectum adsto. Ι Ο Ε Σ. Quid dices, Sancta Ceres! vehementer enim laboro! Λ Υ Σ. Cum autem simplicem spiritum non duci sentireni:

τὸ μὲν πρῶτον ᾧμην τὴν Λυδὴν αὐτῇ συγκα-
 θεύδουσαν, τὸ δ' ἔκ ἦν, ᾧ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφελξα-
 μετος εὖρον ἀγένοιόν τινος πάνυ ἀπαλῆν, ἐν χροῶ
 κεκαρμέντι· μύρον καὶ αὐτὸν ἀποπνέουσα· τᾶτο
 ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, ἔκ ἂν ὠκ-
 νησα, εὖ ἴξε. τί γελᾶτε, ᾧ Πυθιάς; γέλω-
 τος ἀξία δοκῶ σοι διηγείσθαι; ΙΟΕΣ. Τᾶτό
 σε, ᾧ Λυσία, λελώπηκεν; ἢ Πυθιάς αὐτῇ μοι
 συγκαθευδε. ΠΥΘ. Μὴ λέγε, ᾧ Ἰοέσσα, πρὸς
 αὐτόν. ΙΟΕΣ. Τί μὲ λέγω; Πυθιάς ἦν, Φίλ-
 τατε, μετακλιθεῖσα ὑπ' ἐμῶν, ὡς ἅμα καθεύ-
 δοιμεν. ἐλυπέμην γὰρ σὲ μὴ ἔχουσα. ΛΥΣ.
 Πυθιάς, ὃ ἐν χροῶ κεκαρμένος; εἶτα δι' ἑκτῆς
 ἡμέ-

tem: primo putabam equidem, dormire cum
 ista Lyden. At hoc non erat, Pythias. Sed pal-
 pando deprehendi imberbem quendam, mollicu-
 lum, ad cutem detonsam, unguenta redolentem
 et ipsum. Hoc videns, si quidem cum gladio
 venissem, non cunctatus essem, . . . iam scitis
 . . . Quid ridetis, Pythias? Ridiculane tibi nar-
 rare videor? IOES. Hoc igitur te, Lydia, male
 habuit? Haec ipsa mecum dormiebat Pythias.
 PYTH. Noli hoc illi, Ioëssa, dicere. IOES.
 Quidni dicam? Pythias erat, carissime, vocata a
 me, ut una dormiremus. Tristis enim eram,
 quae te non haberem. LYS. Pythias, ille ad
 cutem detonsus? tum deinde intra sex dies tanta
 illi

ἡμέρας ἀνεκόμησε τσαύτην κόμην; IOES. Ἀπὸ
 πῆς νόσῃ ἐξυρήσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρβρον γὰρ
 αὐτῇ οἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν στηνήν ἐπέθε-
 το. Δείξον, ὦ Πυθιάς, δείξον ἕτως ὄν, πεί-
 σον αὐτόν. ἰδὲ τὸ μαιράκιον ὁ μοιχὸς, ὃν ἐζη-
 λότηπεις. ΛΥΣ. Οὐκ ἐχρῆν ἔν, ὦ Ἰόεσσα,
 καὶ ταῦτα ἐρῶντα, ἐφαψάμενον αὐτόν; IOES.
 Οὐκἔν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι, βέλει δὲ ἀντιλυ-
 πῆσω σε καὶ αὐτῇ ὀργιζομένη δικαίως ἐν τῷ μέ-
 ρει; ΛΥΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ
 Πυθιάς μεθ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι
 ταῖς σπονδαῖς. IOES. Παρέσαι, οἷα πέπον-
 θα διὰ σέ, ὦ γενναϊότατε νεανίσκων Πυθιάς.
 ΠΥΘ.

illi coma renata est? IOES. Ob morbum radi se
 curavit, mi Lysia: defluebant enim illi comae,
 iam vero etiam capillamentum imposuit. Osten-
 de, Pythias, ostende, rem ita se habere: fidem
 fac viro: en tibi adolescentulum, moechum il-
 lum, propter quem eras zelotypus! LYS. Non-
 ne vero oportebat, Ioëssa, idque amantem, qui
 suis ipse manibus illum palpasset? IOES. Ergo
 tibi quidem iam satisfactum est. . . Visne autem,
 vt vicissim ego tibi dolorem obiiciam, iuste ipsa
 vicissim tibi irascens. LYS. Minime vero; sed
 bibamus iam, et nobiscum Pythias, aequum
 enim est, illam nostro foederi interesse. IOES.
 Aderit. Quid ego propter te perpessa sum, ge-
 nerosissime iuuenum, Pythias? P.Y.T.H. Verum
 etiam

ΠΤΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστε μὴ μοι χυλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα ὄρα, ὦ Λυσία, μὴ τινὶ εἴπῃς τὸ περὶ τῆς κόμης.

etiam idem ego vos conciliaui. Itaque noli mihi irata esse. Verum illud . . . vide, Lysia, ne cui dicas, illud de coma!

XIII.

Λεόντιχος, Χηνίδασι καὶ Ἵμνις.

ΛΕΟΝΤ. Ἐν δὲ τῇ πρὸς τὰς Γαλάτας μάχῃ εἶπέ, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προεξήλασαι τῶν ἄλλων ἵππέων ἐπὶ τῷ ἵππῳ τοῦ λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καὶ τοὶ ἄλκιμοὶ ὄντες, ἔτρεσαν εὐθύς ὡς εἶδόν με, καὶ ἔθεις ἐτι ὑπέστη. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγχην ἀκοντίσας,

Leontichus, Chenidas et Hymnis.

LEONT. In pugna vero contra Gallograecos dic, Chenida, quomodo ante reliquos equites eruperim in equo albo, et quomodo Gallograeci, fortes licet, statim ad meum conspectum pertinuerint, et nemo amplius restiterit. Tum igitur ego emissa hasta ducem equitatus illo-

τίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεσηκὸς ἔτι αὐτῶν (ἦσαν γάρ τινες, οἱ ἔμενον διαλύσαντες μὲν τὴν Φάλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτούς) ἐπὶ τέτρως ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἑπτὰ τῶν προεσῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τῶ ἵππῳ· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκῶν, διέτειμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κρᾶνει· ὑμεῖς δὲ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη Φευγόντων. ΧΗΝ. "Ὅτε γὰρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν ἐμονομάχησας τῷ Σατραπῆι, ἔμεγάλα ἐπέδειξω καὶ τότε; ΛΕΟΝΤ. Καλῶς ὑπέμνησας ἐκ ἀγεννῆς εἰδ' ἐκείνης τῆς πράξεως· ὁ γὰρ Σατραπῆς μέγιστος ὢν, ὀπλομάχων ἀρι-

506

lorum ipso cum equo traieci. In reliquos autem, qui constiterant adhuc (erant enim quidam qui manerent, soluta quidem phalange, sed contracti in quadratum oblongum) in hos igitur stricto gladio animose inuadens, ipsa equi impressione septem duces euerto; tum gladio impaeto vnus decurionis cum ipso cranio caput dissecui: vos autem, Chenida, paullo post aderatis, illis iam fugientibus. CHEN. Cum autem, Leontiche, apud Paphlagoniam solitaria pugna depugnares cum Satrapa, nonne magnifica tum quoque opera edidisti? LEONT. Bene admones me actionis et ipsius non ignauae. Satrapa enim, vir maxi-

Luc. Op. T. VII. C c mus,

ρος δοκῶν εἶναι, καταφρονήσας τῶ Ἑλληνικοῦ,
 προπηδήσας ἐς τὸ μέσον, προκαλεῖτο εἴ τις
 ἐθέλοι αὐτῷ μονομαχεῖσθαι. οἱ μὲν ἔν ἄλλοι κατ-
 επεπλήγησαν, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ
 ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καίτοι ἔκ ἀγεννῆς ἀνδρωπος
 ὢν. Ἀρίσχιμος γὰρ ἡγεμῶν ἠγεῖτο Αἰτωλός,
 ἀκοντιστῆς ἄριστος, ἐγὼ δὲ ἐχιλιάρχην ἔτι, πολ-
 μήσας δ' ὅμως, καὶ τὴς ἐταίρας ἐπιλαμβανο-
 μένης ἀποσεισάμενος, ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμᾶ
 ὀρῶντες ἀποσιλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον ἐπι-
 χρῦσοις τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ Φοβερόν
 ὄντα τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην.

ΧΗΝ. Καὶ γὰρ ἔδεισα τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ
 οἶσθα ὡς εἰχόμεν σου δεόμενος, μὴ προσκινδύ-
 νειν,

mus, qui armatorum videretur esse praestantissi-
 mus, Graeci nominis contemptor, in medium
 progressus prouocabat si quis pugnare secum vel-
 let. Reliqui ergo perturbati, decuriones, et
 ductores ordinum, et ipse adeo imperator, quam-
 quam vir minime ignauus. Aristaechnus enim
 ducebat Imperator Aetolus, iaculator optimus,
 ego tum tribunatu adhuc fungebar: audacia ta-
 men sumpta, dimotis, qui me retinere vellent,
 sodalibus: timebant mihi nimirum, videntes
 fulgentem aurcis in armis barbarum, magnum,
 cristaque et vibrata hasta terribilem . . . CHEN.
 Ego quoque tum, Leontiche, timebam, et nosti,
 quam retinuerim te, rogans, ne periculum pro
 aliis

νεύειν; ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος.
 ΛΕΟΝΤ. Ἄλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρῆλθον ἐς
 τὸ μέσον, ἀ χεῖρον τῷ Παφλαγόνος ὠπλισμέ-
 νος, ἀλλὰ πᾶγχρυσος καὶ αὐτός. ὥσε βοὴ εὐ-
 θὺς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρ-
 βάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ καὶ κείνοι ἰδόντες ἀπὸ
 τῆς πέλτης μάλιςα, καὶ τῶν Φαλάρων, καὶ τῷ
 λάφῃ. εἶπέ, ὦ Χηνίδα, τίνι με πάντες τότε
 εἵκαζον; ΧΗΝ. Τίνι δὲ ἄλλῳ, ἢ Ἀχιλλεῖ, νῆ
 Δία, τῷ Θετίδος καὶ Πηλέως; ἄτως ἔπρεπε
 μὲν σοι ἢ κόρυς, ἢ Φοινικίς δὲ ἐπήνθει, καὶ ἡ
 πέλτη ἐμάρμαιρεν; ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ συνέση-
 μεν, ὁ βάρβαρος πρότερος τιτρώσκει με, ὀλί-
 γον

aliis subires: neque enim, te mortuo, viuendum
 mihi putabam. LEONT. Sed ego audacia sum-
 ta in medium progredior, non deterius Paphla-
 gone armatus, sed totus ipse etiam aureus. Ita-
 que clamor statim elatus a nostris pariter atque a
 barbaris. Nam hi quoque ad primum me con-
 spectum nouerant a pelta maxime et phaleris, et
 crista. Dic, Chenida, cui me omnes tum assi-
 milabant? CHEN. Cui vero alii, quam Achilli,
 per Iouem, Thetidis illi atque Pelei filio? adeo
 decebat te galea, adeo floridum colorem sparge-
 bat paludamentum, adeo pelta splendebat.
 LEONT. Cum vero congressi essemus, leuiter
 primo vulnerat me barbarus, aliquantum hosta

γον ἔσον ἐπιψύσας τῷ δόρατι, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσση, παίω διαμπᾶξ εἰς τὸ σῆρνον, εἴτ' ἐπιδραμὼν ἀπεδειροτόμησα τῇ σπάθῃ ῥαδίως, καὶ τὰ ὄπλα ἔχων ἐπανῆλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης πεπηγυῖαν κομίζων, λελημένος τῷ Φόνῳ. ΤΜΝ. Ἄπαγε, ὦ Λεόντιχε, μιὰ ταῦτα καὶ φοβερὰ περὶ στυγῆ διηγῆ, καὶ ἔκ' ἂν ἔτι σε εἰς προσβλέψειέ τις, ἔτω χαιρόντα τῷ λύθρῳ, ἔχ' ὅπως συμπίδι, ἢ συγκοιμηθείη. ἔγωγε ἔν' ἀπειμὶ. ΛΕΟΝΤ. Διπλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα. ΤΜΝ. Οὐκ ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν. ΛΕΟΝΤ. Μὴ δέδιθι, ὦ Ἵμνι. ἐν Παφλαγόσιν ἐκεῖνα πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω. ΤΜΝ. Ἄλλ'

ἐνα-

perstringens paullum supra genu. Ego vero clypeo illius sarissa mea perfosso, mediam pectoris compagem traieci, tum accurrens facile caput gladio amputavi: sic cum armis viri redeo, caput simul sarissa fixum gerens, caede illius madidus. HYMN. Apage, Leontiche, foeda istaec et terribilia de te narras, nec te vlla amplius adspicere sustineat, adeo gaudentem cruore, nedum vt bibat vna aut cubet: equidem hinc discedo. LEONT. Duplam tibi mercedem habe. HYMN. Non sustineo ego iacere cum homicida. LEONT. Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlagones ista acta sunt: iam quidem pacem ago. HYMN.

At

ἐναγής ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέσαζέ σε ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆ βαρβάρῃ, ἣν ἔφερες ἐπὶ τῆ σαρίσση, εἴτ' ἐγὼ τοιζτον ἄνδρα περιβαλῶ, καὶ Φιλήσω; μὴ, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδέν γάρ ἔτος ἀμείνων τῆ δημίας. ΛΕΟΝΤ. Καὶ μὴν εἰ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα, ἡράσθης, ἄν. ΥΜΝ. Ἀκέχσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ, καὶ Φρίττω, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ ὄραν, καὶ τὰ εἶδωλα τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστα τῆ ἀθλίῃ λοχαγῆ, ἐς δύο τὴν κεφαλὴν διηρημένῃ· τί οἶσι τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰθεασαίμην, καὶ κειμένῃς τῆς νεκρῆς; ἐκθανεῖν γάρ μοι δοκῶ, ἔδ' ἀλεκτρυόνα πώποτε φονευόμενον εἶδον. ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγεννής, ὦ Ὑμνί, καὶ

At implatus tamen homo es, stillavitque in te sanguis de capite barbari, quod ferebas in sarissa. Deinde talem ego hominem complectar, et osculer? Absit hoc, o Gratiae! Nihil enim hic homo carnifice melior. LEONT. Quin si in armis me videres, bene noui me amares. HYMN. Cum audierim modo, Leontiche, nauseo, et horreo, et umbras mihi videre videor ac spectra interfectorum, et miseri praesertim decurionis, cui in duas partes caput a te dissectum est: quid putas, ipsum opus et sanguinem si viderem, et iacentes mortuos: moritura enim mihi videor, quae neque gallinaceum gallum necari viderim. LEONT. Adeo ignaua, Hymnis, et pusilli es animi? Ego

καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ὦμην ἠσθήσεσθαί σε ἀκέχσαν. ΤΜΝ. Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι τέτοις, εἴ τις Λημνιάδας ἢ Δαναίδας εὔροις· ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι ἡμέρα ἐστίν, ἔπα καὶ σὺ, ὦ Γραμμῆ· σὺ δὲ ἔρρωσο, χιλιάρχων ἀρισε, καὶ Φονεῦ, ὁπόσων ἀν ἐθέλης. ΛΕΟΝΤ. Μείνον, ὦ Ὑμνί, μείνον. ἀπελήλυθε. ΧΗΝ. Σὺ γάρ, ὦ Λεόντιχε, ἀφελῆ παιδίτην κατεφόβησας, ἐπισείων λόφος, καὶ ἀπιθάνης ἀρισείας διεξιὼν· ἐγὼ δὲ ἐώρων εὐθύς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, ἔτι σου τὰ κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκεῖνα διηγούμενα, καὶ συνέσειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ διακόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης. ΛΕΟΝΤ. Ὡμην ἐρασμιώ-

autem auditu te delectatum iri sperabam. HYMN. At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas Lemniadas inueneris aut Danaidas. Ego autem ad matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere tu quoque, Gramme. Tu vero vale tribunorum fortissime, et interfector, quotcumque hominum volueris. LEONT. Mane, Hymnis, mane . . . Discessit. CHEN. Tu enim, Leontiche, puellam simplicem perterruisti, quatienda crista, et incredibilibus facinoribus enarrandis. Ego vero statim videbam quomodo expallisceret, te adhuc illa de decurione narrante, et vultum mutaret, et perhorresceret, cum distidisse te caput diceres. LEONT. Putabam me amabiliorem illi visum.

ἐρασμιώτερος αὐτῇ φαίνεται, ἀλλὰ καὶ σὺ με
 προσπολώλεκας, ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον
 ὑποβαλὼν. ΧΗΝ. Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιφεύ-
 δεσθαι σοι, ὀρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας;
 σὺ δὲ πολὺ φοβερὸν αὐτὸ ἐποίησας. ἔσω γὰρ
 ἀπέτεμες τῷ κακοδάμονος Παφλαγόνος τὴν κε-
 φαλήν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σα-
 ρίσης, ὥς σε καταρρεῖν τὸ αἷμα; ΛΕΟΝΤ.
 Τῆτο μιᾶρον, ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ τὰ
 γε ἄλλα ἔκακῶς συνεπέπλαστο. ἀπιδι δ' οὖν,
 καὶ πείσον αὐτὴν συγκυθευδήσασαν. ΧΗΝ.
 Λέγω οὖν ὡς ἐφεύσω ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ
 δόξα βελλόμενος; ΛΕΟΝΤ. Αἰσχρὸν, ὦ Χη-
 νίδα. ΧΗΝ. Καὶ μὴν ἐκ' ἄλλως ἀφίκοιτο. ἐλξ
 τείνου

visum iri. At tu insuper me, Chenida, perdi-
 disti, subiicienda mihi illa pugna solitaria. CHEN.
 Nonne igitur oportebat tua adiuuare mendacia
 cum tuae illius gloriationis causam viderem? Tu
 vero ita terribile illud fecisti. Esto enim. Absci-
 deris caput misero Paphlagoni, quid etiam opus
 fuit hasta illud figere, ut sanguis in te deflueret?
 LEONT. Hoc re vera foedum; Chenida, nam
 reliqua non male erant conficta. Abi ergo, et
 illi persuade, mecum ut cubet. CHEN. Dicam
 ergo, te mentitum esse omnia, cum fortis ipsi
 velles videri? LEONT. Turpe hoc; Chenida.
 CHEN. Verum aliter non veniet. Elige ergo
 Cc 4 alter-

τοίνυν θάτερον, ἢ μισῆσθαι ἀριστεύς εἶναι δοκῶν, ἢ καθεύδειν μετὰ Ἑμνίδος, ἐψεῦσθαι ὁμολογῶν. Λ Ε Ο Ν Τ. Χαλεπὰ μὲν ἄμφω αἰρῆμαι δ' ὅμως τὴν Ἑμνίδα. ἄπιθι ἔν, καὶ λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐψεῦσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ.

alterutrum, ut aut odio illi sis cum viri fortis opinione, aut cum Hymnide cubes, mentitum te fassus. LEONT. Ambo quidem difficilia. Praeopto tamen Hymnidem. Abi ergo, et mentitum esse, Chenida, dicito, non tamen omnia.

XIV.

Δωρίων καὶ Μυρτάλη.

ΔΩΡ. **Ν**ῦν με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν ὅτε πένης ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι τὰ τοιαῦτα ἐκόμιζον, ἐρώμενος, ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ, ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὔρος ἤδη ἀκρι-

Dorio et Myrtale.

DOR. **N**unc me excludis, Myrtale, nunc postquam pauper per te factus sum? Cum vero tot tibi res adferrem amasius, vir, dominus, omnia ego fui. Postquam vero ego iam plane

ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὐρηκας
 ἐραστὴν, ἀποκλείομαι μὲν ἐγὼ, καὶ πρὸ τῶν θυ-
 ρῶν ἔσηκα δακρύων, εἰ δὲ τῶν νυκτῶν Φιλεῖται,
 καὶ μόνος ἔνδον ἐσὶ, καὶ παινουχίζεται, καὶ κνεῖν
 Φῆς ἀπ' αὐτῆ. ΜΥΡΤ. Ταῦτά με ἀποπνί-
 γει; Δωρίων, καὶ μάλιχα ὅποταν λέγῃς ὡς πολ-
 λὰ ἔδωκας, καὶ πένης γεγένησαι δι' ἐμέ. λόγι-
 σαι γὰρ ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅποσα μοι ἐκόμι-
 σας. ΔΩΡ. Εὐγε, ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα
 ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος τὸ πρῶτον δύο δρα-
 χμῶν· τίθει δύο δραχμάς· ΜΥΡΤ. Ἄλλο
 ἐκοιμήθης νύκτας δύο. ΔΩΡ. Καὶ ὅποτε ἦκον
 ἐκ Συρίας, ἀλάβασρον μύρα ἐκ Φοινίκης, δύο
 καὶ τοῦτο δραχμῶν, νῆ τὸν Ποσειδῶ. ΜΥΡΤ.
 Ἐγὼ

plane exhaustus; tu vero amatorem Bithynum il-
 lum mercatorem inuenisti, ego excludor, et ad
 fores sto lacrimans; ille vero noctibus amatur,
 et solus intus est, et peruigilia agit, et ex illo
 ferre te dicis vterum. MYRT. Ista me, Dorio;
 enecant, et maxime cum multa te dedisse dicis,
 et pauperem propter me factum esse. Computa
 enim ab initio inde omnia, quaecumque mihi
 attulisti. DOR. Recte, Myrtale, computemus.
 Calceos e Sicyone primum duarum drachmarum.
 Pone drachmas duas. MYRT. Sed cubuisti apud
 me noctes duas. DOR. Et cum venire ex Sy-
 ria, unguenti alabastrum e Phoenice, duarum
 et hunc, ita me Neptunus, drachmarum. MYRT.

Ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χιτῶ-
 νισι, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχοις ἐρέττων,
 Ἐπίερυ τῆ πρῶρῳ ἐκλαθομένου αὐτὸ παρ'
 ἡμῖν, ὁπότε ἐκίθευδε παρ' ἐμοί. . . ΔΩΡ.
 Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνωρίσας ὁ Ἐπίερυ πρῶν ἐν
 Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὦ θεοί, τῆς μάχης.
 κρόμμυα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπέρδας πέντε, καὶ
 στέρας τέσσαρας ὁπότε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσ-
 πόρου, ἐκόμιστά σοι. . τι ἔν; καὶ ἄρτους ὀκτώ
 ναυτικὰς ἐν γυργάθῳ ξηρὰς, καὶ ἰσχάδων βίκον
 ἐκ Καρίας, καὶ ὕσερον ἐκ Πατάρων σανδάλια ἐπί-
 χρουσα, ὦ ἀχάρισε. καὶ τυρόν ποτε μέμνημαι
 τὸν μέγαν ἐκ Γυθίου. ΜΥΡΤ. Πέντε ἰσως
 δραχμῶν, ὦ Δωρίων, ταῦτα πάντα. ΔΩΡ. ὦ
 Μυρ-

At ego tibi nauiganti paruum illud amiculum ad
 femora modo pertinens, vt dum remigas haberes,
 quod oblitus fuerat apud me Epiurus proreta,
 cum mecum cubuisset. DOR. Abstulit illud
 agnitum Epiurus nuper in Samo, post multam,
 o Dii, rixam. Cepas autem ex Cypro et saper-
 das quinque, et percas quatuor, cum e Bosporo
 appelleremus, tibi attuli. Quid ergo? et panes
 octo nauticos, in reticulo siccos, et ficuum or-
 cam e Caria, et nuper e Pataris inaurata sandalia,
 ingrata *mulier*. Casei tandem recordor magni e
 Gythio. MYRT. Quinque forte drachmarum
 ista, Dorio, omnia. DOR. Quantum, nempe,
 Myr-

Μυρτάλη, ὅσα ναύτης ἀνθρώπος ἐδυνάμην, μισθῶ ἐπιπλέων· νῦν γὰρ ἤδη τοίχῃ ἀρχῶ τῶ δεξιῶ, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπερβαῖς; πρῶτην δὲ ὅποτε Ἀφροδίσιαν ἦν, εἰς δραχμὴν ἔθηκα πρὸς τοῖν ποδῶν Ἀφροδίτης σῶ ἔνεκεν ἀργυρῶν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑποδήματα δύο δραχμάς, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς τὴν χεῖρα νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συντεθέντα, εἰς ναύτη ἀνδρὸς ἦν. ΜΥΡΤ.

Τὰ κρίμματα, καὶ οἱ σαπέροαι, ὦ Δωρίων; ΔΩΡ.
Ναί, εἰ γὰρ εἶχον πλείω κομίζεω, εἰ γὰρ ἂν ἤρετον, εἶγε πλετῶν ἐτύχαιον· τῇ μητρὶ δὲ εἰς κεφαλίδαν μίαν σκορόδαν ἐκόμισα πώποτε· ἠδέως δ' ἂν ἐμαθὼν ἄτινά σοι παρὰ τῶ Βιθυνῶ τὰ δῶρα.
ΜΥΡΤ.

Myrtale, vir nauta potui, mercede conductus nauigans. Nunc enim demum lateri remigium dextro praefectus sum: et tu nos contemnis? Nuper vero Aphrodisiis, nonne drachmam posui tua causa ad pedes Veneris argenteam? et iterum matri tuae ad calceos drachmas duas: et huic Lydae saepe in manum nunc duo, nunc autem tres obolos. Haec omnia in summam collecta substantia nautae erat. MYRT. Cepae et saperdae, Dorio? DOR. Omnino: nec enim plura, quae adferrem, habui: nempe nec nauigare, si diues essem. Matri vero neque caput allii unquam attuli. Lubenter autem sciam, quaeenam tibi a Bithyno munera uenerint. MYRT. Hanc pri-

ΜΥΡΤ. Τὰτι πρῶτον ὄρας τὸ χιτῶνιον; ἐκεῖνος ἐπρίατο, καὶ τὸν ὄρμον τὸν παχύτερον.

ΔΩΡ. Ἐκεῖνος; ἤδεν γὰρ σε πάλαι ἔχουσιν.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ὃν ἤδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν; καὶ σμαράγδης ἐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτί; καὶ δάπιδά· καὶ πρῶην δύο μιᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον κατέβηκεν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σάνδαλα Παταρικά, καὶ τυρὸν Γυθιακόν, καὶ Φληνάφης. ΔΩΡ. Ἄλλὰ ἐκεῖνο ἐλέγεις, οἶω ὄντι συγκαθεύδεις αὐτῷ; ἔτη μὲν ὑπὲρ τὰ πενήκοντα πάντως ἀναφαιαντίας, καὶ τὴν χροιάν οἷος κάρβου· καὶ τὰς ὀδόντας αὐτῷ ὄρας; αἱ μὲν γὰρ χέριτες; ὦ Διοσκόρω, πολλὰ, καὶ μάλιστα ὅποταν ἄδῃ; καὶ ἀβρὸς εἶναι θέλη, - ὄνος αὐτολυρίζων Φασίν.
ἀλλὰ

primum vides tunicam? Ille emit, et monile hoc crassius. DOR. Ille? Quin olim te habuisse; noui. MYRT. Quin, quod tu vidiisti, multo erat tenuius, et Smaragdus non habuit: tum *emit* inaures haece, et tapetem: et nuper minas duas, et domus mercedem soluit pro nobis; non sandalia de Pataris, et caseum Gythiacum, et *id genus* nugas. DOR. Sed illud non dicis, quali cum homine cubes? vxorem duxit: supra quinquaginta omnino natus est, recaluafter, et colore instar scarabei. Neque dentes illius vides? Nam gratiae, boni Dioscuri! illius multae, praesertim cum canit et bellus esse vult, - asinus ad lyram, aiunt.

ἀλλὰ ὄναιο αὐτῆ, ἀξία γε ἔσα, καὶ γένοιτο
 ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ, ἐγὼ δὲ καὶ αὐ-
 τὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιον τινὰ τῶν
 κατ' ἐμέ, ἢ τὴν γείτονα ἡμῶν τὴν αὐλητρίδα,
 ἢ πάντως τινά. δάπιδας δὲ, καὶ ὄρμας, καὶ
 διμναῖα μισθώματα, ἔ πάντες ἔχομεν. ΜΥΡΤ.
 ὦ μακαρία ἐκείνη, ἢ τις ἐραστὴν σε, ὦ Δωρίων,
 ἔξει. κρόμμυα γὰρ αὐτῇ οἶσεις ἐκ Κύπρου, καὶ
 τυρὸν, ὅταν ἐκ Γυθίας καταπλέης.

aiunt. Sed fruaris illo; digna quidem es: et
 nascatur vobis puer patri similis. Ego vero et
 ipse inueniam Delphidem, aut Cymbalium quan-
 dam, mei ordinis mulierculam, aut vicinam no-
 stram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes
 vero, et monilia, et binarum minarum merce-
 des, non omnes habemus. MYRT. Beatam il-
 lam, quae amatorem te habebit, Dorio. Cepas
 enim illi adferes ex Cypro, et caseum, cum re-
 dibis e Gythio.

XV.

Κοχλὶς καὶ Παρθενίς.

ΚΟΧΛ. **Τ**ί δακρύεις, ὦ Παρθενί, ἢ πόθεν
κατεαγότας τοὺς αὐλοὺς φέρεις;
ΠΑΡΘ. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ
Κροκάλης ἐρῶν, ἐρξάπισέ με, αὐλήσασαν εὐρῶν
παρὰ τῆ Κροκάλῃ, ὑπὸ τῷ ἀντραξῷ αὐτοῦ
Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τὲς τε αὐλὰς μου
συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνέν-
των ἀνέτριψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπεί-
σας· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖκον ἐκείνου τὸν Γόργον
ἀπὸ τῷ συμποσίῃ κατασπᾶσας τῶν τριχῶν,
ἔπαιον περισάντες αὐτὸς τε ὁ στρατιώτης (Δει-
νόμαχος, οἶμαι, καλεῖται) καὶ ὁ συστρατιώτης
αὐτῷ.

Cochlis et Parthenis.

COCHL. **Q**uid ploras Parthenis, aut unde fra-
ctas fers tibias? PARTH. Miles
Aetolus, ille magnus amator Crocalae pullavit
me, quum deprehendisset tibias canentem apud
Crocalen, conductam a rivali ipsius Gorgo, et
tibias mihi fregit, et mensam inter coenandum
euertit, et craterem irruens effundit. Et rusti-
cum illum Gorgon de conuiuio detractum crini-
bus, pulsarunt circumstantes tum ipse miles, Di-
nomachus puto vocatur, tum illius commilito,
vt

αὐτῷ. ὥς ἐκ οἶδα εἰ βιώσεται ὁ ἀνθρώπος,
 ὦ Κοχλί, αἷμά τε γὰρ ἐρρύη πολὺ ἀπὸ τῶν ρι-
 νῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ἔλεν ἐξώδηκεν αὐτῷ, καὶ
 πελιδνὸν ἐστίν. ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἀνθρώπος,
 ἢ μέθῃ τίς ἦν καὶ παροινία τὸ πρᾶγμα; ΠΑΡΘ.
 Ζηλοτυπία τίς, ὦ Κοχλί, καὶ ἔρως ἔκτοπος·
 ἢ Κροκάλη δέ, οἶμα, δύο τάλαντα αἰτήσασα,
 εἰ βέλεται μόνος ἔχειν αὐτήν· ἐπεὶ μὴ ἐδίδε ο
 Δεινόμαχος, ἐκέλευεν μὲν ἀπέκλεισεν ἡκοντα,
 προσαρρῆξασά γε αὐτῷ τὰς θύρας, ὡς ἐλέγε-
 το· τὸν Γόργον δὲ Οἰνσεά τινὰ γεωργὸν εὖπορον
 ἐκ πολλῶν ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν ἀνθρώπον προσιε-
 μένη, ἔπινε μετ' αὐτῷ, καὶ με παρέλαβεν αὐλή-
 σουσαν παρ' αὐτοῖς. ἤδη δὲ προχωρῶντος τῷ
 πύτῃ,

vt nesciam vivere ne homo possit, mea Cochlis.
 Nam copiosus de naribus profluxit sanguis et fa-
 cies illius tota intumuit et livida est. COCHL.
 Furit né homo, an ebrietas erat et vinolenta insa-
 nia? PARTH. Zelotypia quaedam, Cochlis,
 et amor immoderatus. Crocale autem duo, pu-
 to, talenta cum postulasset, si solus habere ipsam
 vellet, non dante Dinomacho, illum exclusit ve-
 nientem, impacta, vti dicebatur, illi ianua. Gor-
 gum vero, Oenoënsē quendam rusticum diuī-
 tem, suum olim amatorem, et bonum virum,
 admisit, quī cum biberet, me quoque ad canen-
 dum adhibita. Jam vero processerat compositio;
 ego

πότε, ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων, ὁ
 γεωργὸς δὲ ἤδη ἀνίστατο ὀρχησάμενος· ἡ Κροκά-
 λη δὲ ἐκρότει, καὶ πάντα ἦν ἡδέα· ἐν τρισχέ-
 τῳ δὲ κτύπος ἠκούετο, καὶ βοή, καὶ ἡ αὐλὸς
 ἤρᾶσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπαισαν ὄσον
 οἰκτῶ νεανίσκοι μάλα καρτεροί· καὶ ὁ Μεγα-
 ρεύς ἐν αὐτοῖς· εὐθύς ἔν ἀνετέτραπτο πάντα,
 καὶ ὁ Γόργος, ὥσπερ ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπα-
 τεῖτο χαμᾶ κείμενος. ἡ Κροκάλη δὲ, ἐκ οἷδ'
 ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγῆσα παρὰ τὴν γείτονα
 Θεσπιάδα. ἐμὲ δὲ ῥαπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκ-
 φθείρου, Φησί, κατεαγότας μοι τὰς αὐλοῦς
 προσρίψας. καὶ νῦν ἀποτρέχω φράσασα ταῦ-
 τα τῷ δεσπότη· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς
 ὀψό-

ego Lydium quoddam sonabam; saltandi causa
 iam surgere parabat, plaudente Crocale, rusticus;
 laeta erant omnia: cum tibi subito exauditur tu-
 tumultus et clamor, et aulae porta effringitur. Et
 paullo post irruunt octo iuvenes sane robusti, et
 inter illos iste Megarensis. Statim ergo euerla
 omnia, Gorgos ipse, vti dixi, pullatus, et humi
 iacens conculcatus est. Crocale, nescio quomo-
 do, fuga se ad vicinam Thespiadem subduxerat.
 Me vero colaphis caesam Dinomachus iubet in
 malam rem abire, et cum dicto impingit mihi
 fractas tibias: et nunc aufugio, nunciatura haec
 meo hero. Abit vero etiam rusticus, urbanos
 quos-

ἔψόμενός τινας Φίλους τῶν ἀσικῶν, οἱ παραδώ-
 σαι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα. ΚΟΧΛ.
 Ταῦτ' ἐσιν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τέτων
 ἐρώτων, πληγὰς καὶ οἰκας· τὰ δὲ ἄλλα ἡγεμό-
 νες εἶναι καὶ χιλιάρχοι λέγοντες, ἦν τι δῆνα
 δέη, Πέριμεινον, Φασί, τὴν σύνταξιν, ἐς' ἂν
 ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς, καὶ ποιήσω πάντα.
 ἐπιτριβεῖεν δ' ἔν ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' ἔν εὔ-
 ποιῶ, μὴ προσιεμένη αὐτὰς τὸ παράπαν· ἀ-
 λιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ γεωργός
 ἰσότιμος, κολακεύειν εἰδώς μικρὰ, καὶ κομίζων
 πολλά· οἱ δὲ τὲς λόφους ἐπισειόντες ἔτοι, καὶ
 μάχας διηγέμενοι, ψόφοι, ὦ Παρθενί.

quosdam amicos visurus, qui tradant Megarensium
 magistratibus. COCHL. Isti fructus amorum
 istorum militarium, plagae et lites. Caeterum
 duces se ac tribunos cum dicant, si quid dandum
 sit, *Expecta*, aiunt, *collectionem tributi militaris,*
dum stipendium percipiam, et faciam omnia. Male
 pereant igitur superbi impostores. Recte sane
 ego istos omnino non admitto. Piscator mihi
 aliquis obtingat, aut nauta, aut rusticus, aequus
 homo, parum adulandi gnarus, et multum ad-
 ferens. At isti qui suas cristas quatiunt, et enar-
 rant pugnas, *inanis sunt, Parthenis mea, strepitus.*

Περὶ τῆς Περειγρίνου τελευτῆς.

Λουκιανὸς Κρονίῳ εὐπράττειν.

Ο Κακοδαίμων Περειγρίνος, ἢ (ὡς αὐτὸς ἔχαι-
 ρέν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ
 ἐκείνο τὸ τῷ Ὀμηρικῷ Πρωτέως ἔπαθεν· ἅπαν-
 τα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος, καὶ μυρίας τρα-
 πὰς τραπόμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ
 ἐγένετο· προσέτω ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἴχε-
 το. καὶ νῦν ἐκείνος ἀπηνδρῆκωτά σοι ὁ βέλ-
 τιστος κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν
 καὶν διαλαθεῖν ἐπειράθη ἐμβάλων ἑαυτὸν εἰς τὰς
 κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδας ἔτος τὴν πολυαιθρω-
 πότατην τῶν Ἑλληνικῶν πανηγύρεων τήρησας,
 πυρᾶν

De Morte Peregrini.

Lucianus Cronio Salutem.

Infelix ille Peregrinus, aut, vt ipse nominate
 se gaudebat, Proteus, ipsum illud Homericū
 Protei factum subiit; gloriae enim causa cum
 fuisset omnia, et in mille se formas vertisset, de-
 nique etiam in ignem abiit: tanto nempe gloriae
 amore tenebatur. Iamque in carbonem tibi vir
 optimus versus est Empedoclis exemplo, nisi
 quod ille effugere hominum oculos voluit, cum
 in crateras ipse se iniiceret; at hic generosus ho-
 mo, obseruata celebritatum Graecarum frequen-
 tissima,

πυρᾶν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπήδησεν, ἐπὶ τοσά-
των μαρτύρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ τῆς εἰ-
πῶν πρὸς τὰς Ἑλληνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν
τῆς τολμῆματος.

Πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὄραν σε γελῶντα ἐπὶ
τῇ κορύβῃ τῆς γέροντος· μάλλον δὲ καὶ ἀκούω
βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν, ὡς τῆς ἀβελτη-
ρίας, ὡς τῆς δοξοκοπίας, ὡς τῶν ἄλλων ἀλέγειν
εἰώσκειμεν περὶ αὐτῶν. σὺ μὲν ἐν πόρρω ταῦ-
τα, καὶ μακρῶ ἀσφαλέσειεν. ἐγὼ δὲ παρὰ
τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν πολλῶ πλή-
θει τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτὰ· ἐνίων μὲν ἀχθο-
μένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τῆς γέρον-
τος. ἦσαν δέ τινες, οἳ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ'
αὐτῶ,

issima, rogo-exstruato maximo, tot testibus in-
filiit, cum rationem consilii sui non multis ante
ipsum factum diebus apud Graecos reddidisset.

2. Quare te videre mihi videor multum riden-
tem obfusas viri senis nares: vel potius audire cla-
mantem, vah ineptias! vah aerumnosam gloriae
cupiditatem! vah reliqua, quae dicere de talibus
solemus. Ac tu quidem e longinquo ista et mul-
to securius: at ego apud ipsum ignem, et prius
adhuc in magna audientium multitudine ista di-
xi, grauiter ferentibus quibusdam, quotquot
aumentiam senis admirarentur. Erant autem, qui

αὐτῷ, ἀλλ' ἔλίγε δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐχῶ
σοι διεσπάρθαι, ὡσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν
κυγῶν, ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτῆς ὁ Πενθεύς ὑπὸ τῶν
Μαινάδων.

Ἡ δὲ πᾶσα τῆς δράματος διασκευὴ, τοῖάδε
ἦν· τὸν μὲν πρῶτον οἶσθα οἷός γε ἦν, καὶ ἡλί-
κα ἐτραγῶδει παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ τὸν Σο-
φοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τά-
χις εἰς τὴν Ἑλιδὴν ἀφικόμην, διὰ τῆς γυμνα-
σίης αὐτῶν ἐπήκουον ἅμα Κυνικῶν τινος, μεγάλη
καὶ τραχεῖα τῆς Φωνῆς τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ
ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐπιβουμένε, καὶ ἅπασιν
ἀπαξάπλως λοιδορούμενε, εἶτα κατέληξεν αὐ-
τῷ ἡ βοή ἐς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ᾧ,
πειρά-

et ipsi illum riderent. Sed parum abfuit, quin
discerptus tibi fuisset a Cynicis, vt a canibus
Actaeon, aut ipsius Pentheus consobrinus a Mae-
nadibus.

3. Totus autem actionis apparatus hic fuit.
Ipsium auctorem fabulae nosti, qualis fuerit, qual-
que tota vita dederit Tragoedias, supra Sopho-
clem et Aeschylum. Ego vero cum primum ve-
ni in Elidem, statim audiebam per Gymnasium
illorum Cynicum quendam, magna atque aspera
voce, consueta illa, et istam de triuio virtutem
inclamantem, maledicentemque simpliciter omni-
bus. Tum exhibat illi clamor in Proteum: et
quan-

DE MORTE PÈREGRINI 421.

πειράσομαι σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημόνευσαι,
ὡς ἐλέγετο. σὺ δὲ γνωριεῖς δηλαδὴ, πολλάκις
αὐτοῖς παραστὰς βοῶσι.

Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέ-
γειν, ὦ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοὶ, καὶ θάλατ-
τα, καὶ πατρῶε Ἡράκλειε; Πρωτέα, τὸν ἐν Συ-
ρία δεθέντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντα-
κισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πό-
λεως ἐκβληθέντα, τὸν τῷ Ἠλίε ἐπισημότερον,
τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ
δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τῷ βίε
διέγνωκεν ἑαυτὸν; εἰς κενοδοξίαν τινὲς τοῦτο
ἀναφέρουσιν. ἔ γάρ Ἡρακλῆς ἔτως; ἔ γάρ Ἀ-
σκλη-

quantum poterō, studebo ipsa tibi illa, vti pro-
lata sunt, referre. Tu vero agnosces nimirum,
qui saepe clamantibus adstiteris.

4. - *Proteum ergo, inquit, vanae cupidum gloriae dicere quisquam audeat? o terra, et sol, et flumina, et mare, et familiaris Hercules! Proteum illum vincitum in Syria, illum condonantem patriae suae quinquies mille talenta? illum Romanorum urbe eiec- tum, sole illum insigniorem, illum qui cum ipso certare possit Olympio. Sed quod per ignem educere se de vita decrevit; ad vanam gloriam nonnulli hoc referunt.* Nonne enim sic Hercules? Non enim

σκληπίος καὶ Διόνυσος κερκυνῶ; ἔ γάρ τ' ἔ τε-
λευτῶν Ἐμπεδοκλῆς εἰς τὰς κρατῆρας;

Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης (τῆτο γὰρ ὁ
κερκυνῶς ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο) ἤρσθη τινὰ τῶν
παρεσῶτων, τί βέλεται τὸ περὶ τῆ πυρῆς, ἢ
τί Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα;
ὁ δὲ, Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ
Πρωτεὺς Ὀλυμπιάσι. Πᾶς, ἔφη, ἢ τίνας ἔνε-
κα; εἶτα ὁ μὲν ἐπειρᾶτο λέγειν· ἐβία δὲ ὁ Κυ-
νικός, ὡς ἀνύχωνον ἦν ἄλλ' ἀχέειν. ἐπήκουσεν
ἔν τ' ἄλοιπ' ἔπαντιλῶντος αὐτῆ, καὶ θυμω-
σῆς τινος ὑπερβολῆς διεξιόντος κατὰ τῆ Πρω-
τέως· τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον
αὐτῆ Ἀντισθένη, ἔδ' ἐπαρβαλεῖν ἡξίεα αὐτῶ,
ἄλλ'

*Aesculapius ac Bacchus fulmine? Non enim ulcima
aetate in crateras Empedocles?*

5. Cum vero dixisset ista Theagenes, hoc enim
clamoso illi nomen erat, interrogo adstantium
aliquem, *Quid vellet sibi illud de igne, aut quid
ad Proteum Hercules atque Empedocles? Ille, Non
ita multo post, inquit, cremabit se ipse Proteus
Olympiis. Quomodo, inquam, aut, qua de causa?*
Tum ille respondere parabat; clamabat autem
Cynicus, ut alium exaudire non posses. Audiui
igitur profundentem reliqua, et admirabilis quos-
dam dicendi excessus de Proteo proferentem.
Nam Sinopensem illum, aut illius magistrum
Antisthencem, ne comparare quidem illi dignaba-
tur,

ἀλλ' ἔδὲ τὸν Σωκράτη αὐτόν· ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν ἀμίλλαν. εἶτα μέντοι ἔδοξεν αὐτῷ ἴσως πως φυλάξαι αὐτὸς, καὶ ἔτω κατέπαυσε τὸν λόγον·

Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δημιουργήματα ἐθεάσατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα· πλάσαι δὲ καὶ τεχνίται, τῶ μὲν Φειδίας, τῶ δὲ ἡ Φύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεὸς τὸ ἀγαλματῶτο οἰχήσεται, ὀχήμενον ἐπὶ τῶ πυρὸς, ὀρφανὲς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτά ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γελοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἔλκειν, καὶ τέλος ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν Κυνικῶν τινες, παραμυθούμενοι.

Μετὰ

tur, sed nec ipsum Socratem: Iouem potius ad certamen illud prouocabat. Deinde tamen visum illi est aequo aliquatenus fastigio vtrumque seruire, atque ita orationem finiit:

6. Haec nempe duo, inquit, opera praestantissima spectavit orbis, Olympium Iouem et Proicium. Victores et artifices alterius Phidias, alterius vero natura. At nunc de hominibus ad Deos hoc simulacrum abibat, iniectum igni, nobis relictis orphanis. Ista multo cum sudore vbi pronunciasset, plorauit ridicule, et crines sibi vellit, aliquantum tamen parcens, ne nimis traheret: Tandem gannientem adhuc Cynicum quidam velut consolantes abducunt.

Μετὰ δὲ τῷτον ἄλλος εὐθύς ἀναβαίνει, οὐ περιμείνας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἐπ' αἰδομένοις I) τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῶν σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ δῆλος ἦν νεόθεν αὐτὸ δρῶν· εἶτα ἤρξατο ὧδέ πως· ἐπεὶ ὁ κατάρτος Θεαγένης τέλος τῶν μιαιρωτάτων αὐτῷ λόγων τὰ Ἡρακλείτε δάκρυα ἐποίησατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπὸ τῷ Δημοκρίτε γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὐθις ἐγέλα ἐπιπολὺ, ὡς καὶ ἡμῶν τὰς πολλὰς ἐπὶ τὸ ὅμοιον ἐπεσπάσατο.

Εἶτα

7. Post hunc vero alius statim ascendit, dilabi multitudinem non passus, sed ardentibus adhuc prioribus extis infundens libamina. Ac primo quidem multum risit, quod ex imis illum praecordiis facere, appareret. Tum ita fere exorsus est: *Quandoquidem execrabilis ille iste Theagenes finem impurissimae orationis suae Heracliti fecit lacrimas; ego e contrario a Democriti risu incipiam, et denuo risit tantum, ut etiam nostrum plures ad risus societatem pertraheret.*

8. Dein

I. ἐπ' αἰδομένοις] Non damnauerim repetitionem Praepositionis, ἐπ' αἰδομένοις ἐπέχει. sed sine fraude etiam fuerit, quod interpretatus sum, ac si legeretur mutatione tenuissima ἐτι αἰδομένοις. Gesneri

· Εἶτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, Ἦ τί γὰρ ἄλλο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκόντας μὲν οὕτω γελοίων ῥήσεων, ὀρῶντας δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίᾳ καταπτύσει ἕνεκα, μονοναχί κυβισῶντας ἐν τῷ μέσῳ; ὡς δὲ εἰδείητε οἷόν τι τὸ ἀγαλμαῖο ἐστὶ τὸ καυθησόμενον, ἀκῶσατέ με, ἐξαρχῆς παραφυλάξαντος τὴν γνώμην αὐτῆ, καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος· ἔνια δὲ παρὰ τῶν πολιτῶν αὐτῆ ἐπυθανόμην, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν ἀκριβῶς εἰδέναί αὐτόν.

· Τὸ γὰρ τῆς Φύσεως τῆτο πλάσμα καὶ δημι-
 ἔργημα, ὃ τῆ Πολυκλείτου κανῶν, ἐπεὶ εἰς ἄν-
 δρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἄλκας,
 μάλιστα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ
 τῆ

8. Dein se conuertens, *Aue quid enim aliud, inquit, viri, faciendum est, ubi audimus diétiones adeo ridiculas, videmus autem viros senes despiciendae cuiusdam gloriolae causa tantum non saltare in caput in publico. Ut autem sciatis, quale simulacrum sit iam comburendum, me audite, qui diligenter obseruavi illius animum, et vitam exploravi: quaedam vero de ciuibus istius exquirendo cognoui, iisque, qui necessitate quadam recte istum nosse debebant.*

9. Hoc enim fictum naturae manibus simulacrum, hic Polycleti canon, cum ad virilem aetatem peruenisset, in Armenia deprehensus in adulterio plagas accepit sane multas, ac tandem salu de regulis offu-

τῆ τέρως ἀλόμενος διέφυγε, ῥαφανίδι τὴν πυ-
γὴν βεβυσμέτος· εἶτα μεριμνῶν τι ὄραϊον δια-
φθείρας, τρισχιλίων ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γο-
νέων τῆ παιδός, πεινήτων ὄντων, μὴ ἐπὶ τὸν
ἀρεμοσὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἔασεν μοι δοκῶ· πη-
λὸς γὰρ ἔτι ἀπλαστος ἦν, καὶ ἐδέπω ἐντελὲς ἄ-
γαλμα ἡμῖν ἐδεδημιέρητο. ἃ δὲ τὸν πατέρα
ἔδρασε, καὶ πάνυ ἀχῆσαι ἀξίον, καίτοι πάντες
ἴξε, καὶ ἀκηκόατε ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέροντα, ἐκ
ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἤδη γη-
ρῶντα. εἶτα ἐπειδὴ τὸ πρῶγμα διεβεβόητο,
Φυγὴν ἐαυτοῦ καταδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην
ἄλλοτε ἀμείβων.

“ΟΤΕ-

*git, obzuratum raphano podicem auferens. Deinde
adolescensulum formosum cum corripisset, tribus
millibus redemit se a parentibus pueri pauperculis;
ne ad Praesidem Asiae deduceretur.*

IO. Haec, et quae sunt in hoc genere, placet
omitte: argilla enim adhuc erat informis, non-
dum inae perfectum nobis simulacrum effictum fue-
ret. Quae autem patri fecerit, audire omnino ope-
rae precium est. Quamquam nostis omnes et audii-
stis, ut senem suffocauerit; non passus illum ultra
sexaginta annos iam senescere. Deinde cum per-
vulgatum esset facinus, exilio a se damnatus oberra-
vit aliam alia terra permilians.

II. Quo

Ὅτε περὶ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν ζυγγενόμενος. καὶ τί γὰρ; ἐν βραχεὶ παίδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ διασάρχης, καὶ ζυναγωγεύς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τῶν βιβλῶν τὰς μὲν ἐξηγεῖτο, καὶ διεσάφει, πολλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ζυνέγραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκείνοι ἠγάπητο, καὶ νομοθέτη ἐχρῶντο, καὶ προσάτην ἐπέγραφον. τὸν μέγαν γὰρ ἐκεῖνον ἔτι σέβασιν ἀνθρώπων, τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγεν ἐς τὸν βίον.

Τότε δὲ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τέττα ὁ Πρωτεύς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον. ὅπερ καὶ αὐτὸ

II. Quo quidem tempore etiam admirabilem Christianorum sapientiam edidicit, in Palaestina cum sacerdotibus illorum et scribis versatus. Et, quid multa? Breui tempore, ut pueri iuxta se viderentur omnes, effecit, Propbeta ipse, et chori illorum praesul, et concionator, et solus omnia. Ac librorum alios interpretatus est, ac declaravit, multos ipse conscripsit: itaque Dei instar ipsum habebant, et vebantur legislatore, et summi scribebant antistitem. Nempe magnum illum adhuc venerantur hominem; illum cruci in Palaestina, ob introducta in vitam haec mysteria, affixum.

12. Tum quidem deprehensus eo in crimine Proteus in vincula coniectus est: quae ipsa res non par-

αὐτὸ ἔμικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα περιεποίησε πρὸς τὸν ἐξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξοκοπίαν, ὧν ἐρῶν ἐτύγχανεν. ἐπεὶ δ' ἔν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιῶμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκίνεον, ἐξερπάσαι πειρώμενοι αὐτόν. εἶτ' ἐπεὶ τῆτο ἦν ἀδύνατον, ἤγε ἄλλη θεραπεΐα πᾶσα ἔπαρέργωσεν ἀλλὰ, ζὺν σπευδῆ ἐγίγιετο· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἦν ὄρῶν παρὰ τῷ δεσμωτηρίῳ περιμένοντα γράμματα, χήρας τινὰς, καὶ παῖδια ὀρφανὰ· οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάρθουσαν ἔνδον μετ' αὐτοῦ, διαφθείσαντες τοὺς δεσμοφύλακας· εἶτα δεῖπνα ποικίλα εἰσεκομίζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγεοντο, καὶ ὁ βέλτιστος Περεγρίνος (ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο)

vain illi futurare vitae dignitatem conciliavit, et praestigiarum gloriaeque studium, quae iam ante amabat. Cum igitur in vinculis esset, communem eam calamitatem vati Christiani, nihil intentatum relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fieri non poterat, ministerium omne reliquum non obiter, sed summo studio peragebatur. Et mane quidem statim videres praesto esse ad carcerem verulas, viduas quasdam et orphanos. Qui vero honoratiores illorum, ii etiam corruptis carceris custodibus intra apud istum pernoctabant. Deinde coenae inferebantur collaticiae, et sacri illorum libri recitabantur, et praeclarus ille Peregrinus (hoc enim ad-
buc

λειτο) καλὸς Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομά-
ζετο.

Καὶ μὴν καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἐσὶν, ὧν
ἦκόν τινες τῶν Χριστιανῶν σελλόντων ἀπὸ τοῦ
κοινῆ, βοηθήσοντες, καὶ ξυναγορεύοντες, καὶ
παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμήχανον δέ τι
τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδὴν τι τοιοῦτον
γένηται, δημόσιον. ἐν Βαγαῖ γὰρ, ἀφειδῶσι
πάντων. καὶ δὴ καὶ τῷ Περεγρίνῳ πολλαὶ τότε
ἦκε χρήματα παρ' αὐτῶν ἐπὶ προφάσει τῶν
δεσμῶν, καὶ πρέσβον ἕ μικρὰν ταύτην ἐποίη-
σατο. πεπεύκασι γὰρ αὐτὰς οἱ κακοδαίμονες,
τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι
τὸν αἰεὶ χρόνον. παρ' ὃ καὶ καταφρονῶσι τῆ θα-
νάτῃ,

*huc tum nomine consuebat) nouus ab illis dicebatur
Socrates.*

13. *Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus,
Christianorum missu publico, venire quidam, adiu-
turi vium, et aduocati eius futuri, consolaturique.
Incredibilem enim alacritatem ostendunt, si quid ta-
le fiat publice. Ut enim breuiter dicam, nulli rei
parcunt. Itaque etiam Peregrino tum multae ab
illis venire vinculorum causa pecuniae, cumque re-
ditum habuit sibi non mediocrem. Persuaserunt
enim sibi miseri in vniuersum quidem se futuros
esse immortales, et perpetuo tempore victuros: unde
etiam contempnunt mortem vulgo, suaque se sponte
occi-*

νάτῃ, καὶ ἔχοντες αὐτὰς ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτὰς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν ἀλλήλων· ἐπειδὴν ἀπαξ παραβάντες, θεὸς μὲν τὰς Ἑλληνικὰς ἀπαρνήσονται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον ἐκείνον σοφιστὴν αὐτῶν προσκυνᾶσι, καὶ κατὰ τὰς ἐκείνου νόμους βιώσι. καταφρονῶσιν οὖν ἀπάντων ἐξίσης, καὶ κοινὰ ἡγῶνται, ἀνευ τινὸς ἀκριβῆς πίσεως τὰ τοιαῦτα παραδεξάμενοι. ἦν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτὰς γῆς, καὶ τεχνίτης ἄνθρωπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλᾳ πλέσιος ἐν βραχεῖ ἐγένετο, ιδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών.

Πλήν ἀλλ' ὁ Περεγρίνος ἀφείθη ὑπὸ τῶ τότε τῆς Συρίας ἄρχοντος, ἀνδρὸς φιλοσοφίας καί-

occidendo's praebent. Deinde vero primus illis legislator persuasit, omnes esse inuicem fratres, postquam semel transgressi, Gracos Deos abnegauerint, adorauerint autem affixum illum cruci suum Sophistam, atque ex ipsius legibus uiuant. Quare omnia reliqua aequae contemnunt, et arbitrantur communia, quae quidem nullo idoneo argumento receperunt. Si quis ergo ad illos ueniat impostor, et callidus homo, et uiri rebus qui sciat, ilicet breui statim tempore diues factus homines imperitos albis dentibus deridet.

14. Verum Peregrinus ab eo, qui eum praesidebat Syriae, dimissus est, viro, qui Philosophiam ama-

χαίροντες, ὅς συνεῖς τὴν ἀπόνοιαν αὐτῷ, καὶ ἔτι δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς δόξαν ἐπὶ τῷ ἀπολίπῳ, ἀφῆκεν αὐτὸν, ἔδὲ τῆς κολάσεως ὑπολαβῶν ἄξιον. ἢ ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπανελθὼν, καταλαμβάνει τὸ περὶ τῷ πατρὶος Φόνος ἔτι φλεγμοῖνον, καὶ πολλὰς τὰς ἐπανατεινομένας τὴν κατηγορίαν. διήρπασο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν αὐτῷ, καὶ μένοι ὑπελείποντο οἱ ἀγροὶ ὅσον· εἰς πεντεκαίδεκα τάλαντα· ἦν γὰρ ἡ πᾶσα ἔσθια τριάκοντά περ τάλαντων ἄξια, ἣν ὁ γέρον καταλίπειν, ἔχων ὡσπερ ὁ παροργεῖοις Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίων. τοσούτῃ γὰρ ἔδὲ ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν αὐτῇ τὰς γειτνιώσας

σας

amaret, quique intellecta istius amentia, eumque mortem optaturum, ut famam eo nomine relinqueret, hominem, ne dignum quidem poena ratus, dimisit. At ille in patriam reuersus deprehendit flagrantem adhuc illam de patre interfecto famam, et multos accusationem intentantes. Verum etiam pleraeque ipsius opes per illam peregrinationem direptae fuerant, solis relictis agris quindecim circiter talentorum. Totam enim, quam reliquerat senex, substantia triginta forte talentorum fuerit; non quinquies mille, ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim nec uniuersa Parianorum urbs, si vicinas sibi quin-

que

σας παρακλαβῆσα, πραθείῃ ἂν, αὐτοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρασκευῇ.

Ἄλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἐγκλημα φερμὸν ἦν, καὶ εἴκει ἕκ εἰς μακρὰν ἐπανασήσασθαί τις αὐτῷ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἠγανάκτει, χρῆσόν, ὡς ἔφασκαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πενθῆντες, ἔτως ἀσεβῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σφόδρὸς ἔτος Πρωτεύς πρὸς ἅπαντα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸν κίνδυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Παριανῶν (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πιναρὸν ἠμπείχετο, καὶ πήραν παρήρητητο, καὶ τὰ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς ἔσκεύασο.) τοιοῦτος οὖν ἐπιφανεῖς αὐτοῖς, ἀφείναι

que alias assumat, forte vendatur, ipsis cum hominibus, et pecudibus, et apparatu reliquo.

15. Verum, tamem accusatio illa et crimen adhuc calebat, videbaturque futurum, ut non ita multo post aliquis contra illum consurgeret. Et maxime ipse indigne ferebat populus, bonum senem, uti dicebant, qui viderant, impie adeo petiisse lugentes. At sapiens iste Proteus ad haec omnia videte quid inuenerit, et qua ratione effugerit periculum. Progressus nempe in Parianorum concionem (iam autem comam aluerat, et pallium induerat sordidum, et suspenderat peram, et in manu fustis erat, et tragicum omnino habitum sumserat.) Sic ergo in conspectum

εἶναι ἔφη τὴν ἑστίαν, ἣν ὁ μακαρίτης πατὴρ αὐ-
 τῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τῆτο ὡς
 ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς
 δικνομὰς κεχρηνότες, ἀνέκραγον εὐθύς ἓνα Φι-
 λόσοφον, ἓνα Φιλόπατριν, ἓνα Διογένης καὶ
 Κράτητος ζηλωτήν. οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο.
 καὶ εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνήσθαι τῆ Φόνου,
 λίθοις εὐθύς ἐβάλλετο.

Ἐξήκει ἔν τὸ δευτέρῳ πλανησόμενος, ἱκανὰ
 ἐφείδια τὰς Χριστιανὰς ἔχων, ὑφ' ὧν δορυφο-
 ρούμενος, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. καὶ χρένον
 μὲν τινα ἔτιως ἐβόσκετο. εἶτα παρανομήσας τι
 καὶ ἐς ἐκείνης (ὡφθη γάρ τι, ὡς εἶμαι, ἐσθίων
 τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) οὐκ ἔτι προσιεμένῳ
 αὐτῶν

*Spectum illorum prodicens, permittere se ait, ut uni-
 versa patris sui felicitis memoriae substantia sit pu-
 blica. Hoc ut populus audiuit, homines pauperes et
 inbiantes largitionibus, statim exclamant, Unum
 Sapientiae, unum patriae amatorem! unum Dio-
 genis et Cratetis aemulum! Inimicis autem os iam
 obturatum erat, et si quis caedis iniicere mentionem
 conaretur, lapidibus statim perebatur.*

16. Iterum ergo in aliud exilium atque errorem
 egressus est, satis luculenti viatici instar habens
 Christianos, quorum satellitio instructus copiis omni-
 bus abundabat. Atque aliquamdiu ita alebatur.
 Deinde migratis etiam illorum legibus, visus enim,
 prout fuerat prohibitio illis cibo vii; cum non am-
 Luc. Op. T. VII. Ec plus

αὐτῶν ἀπορέμενος, ἐκ παλινωδίας ὤετο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ κτήματα, καὶ γράμματεῖον ἐπιδεῖν, ἢ τίς ταῦτα κομίσασθαι, κελεύσαντος βασιλέως. εἶτα τῆς πόλεως ἀντιπρεσβευσαμένης, ἔδεν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν ἐκελεύσθη, οἷς ἀπαξ διέγνω, μηδενὸς καταναγκάσαντος.

Τρίτη ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον παρὰ τὸν Ἀγαθόβουλον, ἵνα περ τὴν θαυμασὴν ἀσκησιν διήσκητο, ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενος δὲ πηλῶ τὸ πρόσωπον, ἐν πηλῶ δὲ τῶν περιεσώτων ἐήμω ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τῆτο καλῶμενον ἐπιδεικνύμενος. εἶτα παίων, καὶ
παιό-

plus eum admitterent, ad indigentiam redactus aequum censebat, retractata donatione, a civitate repetere bona sua: datoque libello recipere illa Imperatoris iussu postulabat. Deinde, missis contra ipsum a civitate Legatis, frustra fuit, iussusque in bis, quae nemine cogente constituisset, manere.

17. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitationem suscepit, ut rafa dimidia capitis parte, oblita luto facie, in multo circumstantium populo, fricando pudendo, illud quod indifferens ab istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse,

σταλόμενος νάρθηκι εἰς τὰς πύγας, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα 2) θαυματοποιῶν.

Ἐκεῖθεν δὲ ἔτῳ παρεσκευασμένος, ἐπὶ Ἰταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβὰς τῆς νεῶς, εὐθύς ἐλοιδορεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πρῶτατον αὐτὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς· ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα. ἐκείνῳ γὰρ, ὡς εἰκός, ἐλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν, καὶ οὐκ ἤξιζ φιλοσοφίαν ὑποδουόμενον τινὰ κολάζειν ἐπὶ ῥήμασι, καὶ μάλιστα τέχνην τινὰ τὸ λοιδορεῖσθαι πεπειμημένον. τῆτῳ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν τῆς ἐξέτης ἡ-
ξάνε-

ipse, vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque uehementiora etiam spectacula ederet.

18. Hinc autem sic instructus nauigauit in Italiam, et egressus nauis maledicere statim coepit omnibus, Imperatori maxime, quem mitissimum sciret mansuetissimumque: quo maiori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, curabat maledicta, neque dignum se censebat, hominem philosophiae laruam indutum propter uerba punire, eum praesertim, qui sibi artem ipsum illud maledicere fecisset. Isti uero etiam inde fama creuit. Apud

Ec 2

inpre-

2. νεανικώτερα] Dedi uehementiora. Haec saepe uerbi vis est, illustrata a Geuartio ad Statii Sylu. I, 4, 51. s. Papin. lect. I, 32. itemque a Io. Andr. Bosio Diss. ad 2. Tim. II, 22. s. νεωτέριας ἐπιθυμίας. Gesner.

ξάνετο· παρὰ γοῦν τοῖς ἰδιώταις καὶ περίβλε-
πτος ἦν ἐπὶ τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν
ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ σοφὸς ἀπέπειψεν αὐτὸν
ἀμέτρως ἐντρυφῶντα τῷ πράγματι, εἰπὼν μὴ
δέϊσθαι τὴν πόλιν τοιόττε φιλοσόφου. πλὴν
ἀλλὰ καὶ τῆτο κλεινὸν αὐτῆ, καὶ διὰ σώματος
ἦν ἄπασιν, ὁ φιλόσοφος διὰ τὴν παρρησίαν,
καὶ τὴν ἀγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθεῖς. καὶ προσή-
λαυνε κατὰ τῆτο τῷ Μισωνίῳ, καὶ Δίωνι, καὶ
Ἐπικτήτῳ, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐν περιζήσει τοι-
αύτῃ ἐγένετο.

Οὕτω δὴ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν
Ἠλείοις ἐλοιδόρεῖτο, ἄρτι δὲ τῶν Ἑληνων ἐπει-
θεν ἀντάρασθαι ὄπλα Ῥωμαίοις, ἄρτι δὲ ἀνδρᾶ

παι-

*imperitos enim propter ipsum hanc amentiam erat
conspicuis, donec Praefectus urbis, vir sapiens,
nimis se petulanter ea in re gerentem eiecit, praefec-
tus, non indigere urbem tali Philosopho. Verum
enim vero hoc ipsum celebriorem reddidit, cum in
ore esset omnium Philosophus propter dicendi fidu-
ciam et nimiam libertatem urbe exactus: idque
ipsum admouit hominem ad Musonium, et Dionem,
et Epictetum; et si quis alius simili conditione fuit.*

19. Ita certe in Graeciam cum venisset, iam Eli-
ensibus maledicebat: iam suadebat Graecis, uti ar-
ma contra Romanos caperent: iam vitum doctrina

pari

παίδεῖα καὶ ἀξιώματι πρῶχοντα, διότι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψαι ἀπολυμένους τὰς πανηγυριστὰς, κακῶς ἠγόρευεν ὡς καταθελύναντα τὰς Ἑλληνας, δέον τὰς θεατὰς τῶν Ὀλυμπίων διακαρτερεῖν διψῶντας, καὶ νῆ Δία γε καὶ ἀποθνήσκειν πολλὰς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, καὶ τέως διὰ τὸ ξηρὸν τῆ χωρὶς, ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον· καὶ ταῦτα ἔλεγε, πίνων τῆ αὐτῆ ὕδατος. ὡς δὲ μικρῶς κατέλευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε μὲν ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ γειναῖος, εὔρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν.

Ἐς

pariter et dignitate eminentem, quod praeter caetera hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut siquam perducere Olympiam, et prohiberet ne porro sibi perirent spectatores, maledictis incessabat, velut qui effeminaret Graecos; cum deceret sitim ferre spectatores Olympiorum, quin, ita me Iupiter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui tum propter regionis siccitatem, in magna multitudine frequentes erant. Et haec dicebat bibens ipse de eadem aqua. Cum vero parum abessent, quin lapidibus illum, concursu omnium facto, obruerent: tum ad Iouem confugiens vir fortis, mortem euitavit.

Ἔς δὲ τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινὰ διὰ τεττάρων ἐτῶν συνθεῖς τῶν διὰ μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἔπαινον ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς τότε Φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος ὑφ' ἀπάντων, καὶ μηκέτ' ὁμοίως περιθλαπτος ἂν, ἔωλα γὰρ ἦν ἀπαντα, καὶ οὐδὲν ἔτι κτισσῆσαι ἐδύνατο, ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει, οὐπερ ἐξερχῆς ὄριμὸν τινὰ ἐρώτα ἐρῶν ἐτύγγαθε, τὸ τελευταῖον τοῦτο τῶν μαζὰ ἐβουλεύσατο περὶ τῆς πυρῆς, καὶ δίδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθύς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἔμπροσθεν, ὡς ἐς τὰ πρῶτα καύτων ἐκστίν.

Καὶ

20. Olympiade proxima, orationem quatuor interiectis annis a se compositam ad Graecos attulit, laudem eius qui aquam perduxit, et fugae superioris excusationem. Sed cum iam negligere ab omnibus, nec amplius ita conspicuus esset; obsoleta quippe erant omnia, nec novum quidquam poterat proferre, quo percelleret audientes, atque admirandum se conspiciendumque praeberet, cuius rei ab initio inde vehementer cupidus fuerat: viciniam hoc de rogo facinus meditari coepit: sparsitque famam inter Graecos a superioribus statim Olympiis, se futuro tempore se crematurum.

21. Ε

Καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὡς Φα-
 σί, βόθρον ὀρύττων, καὶ ξύλα συγκομίζων, καὶ
 δεινὴν τινὰ τὴν καρτερίαν ὑπισχνόμενος. ἔχρησεν
 δὲ, οἶμα, μάλιστ' ἀπέμεινε τὸν θάνατον,
 καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ τῆς βίης. εἰ δὲ καὶ πάν-
 τως διέγνωσάν οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μη-
 δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγωδίας τέτοις χρῆσθαι,
 ἀλλ' ἕτερον τινὰ θανάτου τρόπον, μυρίων ὄντων,
 ἐλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡρά-
 κλειον τι ἀσπάζεται, τί δήποτε ἐχὶ κατὰ σι-
 γὴν ἐλόμενος ὄρος εὐδένδρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν
 ἐνέπρησε μόνος, ἕνα τινὰ οἶον Θεαγένη τῆτον,
 Φιλοκτήτην παραλαβών; ὃ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς
 πανηγύρεως πληθύνουσης, μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς
 ὀπτῆσαι ἑαυτὸν, ἐκ ἀνάξιων, μὰ τὸν Ἡρακλέα,
 εἶγε

21. Et nunc eadem portenta agit, folianda,
 ut aiunt, fossa, comportandis lignis, et mirifica
 quadam fortitudine pollicenda. Oportebat autem,
 arbitror, primum quidem expectare mortem, non
 aufugere de vita: Sin vero omnino mori illi decre-
 tum sit, non igne vi, neque tragico illo apparatu,
 sed alio mortis genere, cum sexcenta sint, delecto,
 discedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum quid-
 dam amat, quid tandem non silentio eligens siluo-
 sum montem, in illo se cremat solus, uno quodam
 Philoctete, verbi causa hoc Teagene, assumpto? At
 ille Olympiae, plena celebritate, tantum non in
 scena se assabit, non indignus Mehercule! siquidem

εἶγε χρεὶ καὶ τὰς πατραλοίας, καὶ τὰς ἀθέτας,
 δίκας δίδοναι τῶν τολμημάτων· καὶ κατὰ τῆ-
 το πάνυ ὀψὲ δοῦν αὐτὸ ἔοικεν, ἐν ἐχρῆν πά-
 λαί ἐς τὸν τῆ Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν
 ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλλὰ μὴ ἀπαξ χανόντα
 πρὸς τὴν φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ γὰρ
 αὐ καὶ τότε οἱ πολλοὶ μοι λέγουσιν, ὡς εἰδείς
 ὀξύτερος ἄλλος θανάτου τρόπος τῆ διὰ πυρός·
 ἀνοιῶν γὰρ δεῖ μόνον τὸ σῶμα, καὶ αὐτίκα τεθ-
 νάναι.

Τὸ μέντοι θέλω ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς σε-
 μνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ κειόμενος ἄνθρωπος, ἐν-
 θυ μὴδὲ θάπτειν ὅσιον τὰς ἄλλας ἀποθνήσκου-
 τας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων

ΤΙΣ

*patricidas atque aibeos poenas dare facinorum fas
 est, et hoc quidem respectu tarde sane illud facere
 videtur, quem olim oportebat Phalaridis tauro in-
 clusum digna dedisse supplicia, non semel hausta
 ore flamma, momento uno mori. Nam rursus hoc
 quoque multi mihi dicunt, non esse aliud celerius
 igni genus mortis. Licet enim os aperire, et statim
 mori.*

22. *Verum ideo, puto, hoc excozitate spectaculum,
 quasi magnificentum sit homo in loco sacro com-
 bustus, ubi neque sepelire alios mortuos per religio-
 nem licet. Sed nostis, puto, etiam olim aliquem,
 qui*

τις ἔνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον
 ἔκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τάττα, ἐνέπρησε τῆς Ἐφε-
 σίας Ἀρτέμιδος τὸν νεών. τοιῶτόν τί καὶ αὐτὸς
 ἐπινοεῖ, τοσῶτος ἔρωσ τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ.

Καίτοι, Φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων
 αὐτὸ δρᾷ, ὡς διδάξειεν αὐτὰς θανάτῃ κατα-
 Φρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ
 ἠδέως ἂν ἐροίμην ἔκ ἐκεῖνον, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ
 τὰς κακὰς βέλουσθε ἂν μαθητὰς αὐτῷ γε-
 νέσθαι τῆς καρτερίας ταύτης, καὶ καταΦρονεῖν
 θανάτῃ, καὶ καύσεως, καὶ τῶν τοιῶτων δει-
 μάτων. ἀλλ' ἔκ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βουληθεῖητε.
 πῶς ἂν ὁ Πρωτεὺς τῶτο διακρίνει, καὶ τὰς μὲν
 χρήσας ὠφελήσει, τὰς δὲ πονηρὰς οὐ φιλοκιν-
 δυνωτέρως καὶ τολμηροτέρως ἀποΦανεῖ;

Καί-

*qui nobilis cuperet fieri, cum aliam eius rei conse-
 quendae rationem non haberet, Ephesiac Dianae ae-
 dem incendisse. Tale quid et iste excogitat: tantus
 illi famae amor insedit.*

23. *Quamquam dicit, se hominum gratia hoc
 facere, ut mortem contemere illos doceat, et terri-
 bilia sustinere. Ego vero lubens interrogauerim non
 illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imi-
 tatores illius fortitudinis fieri, et mortis contem-
 nendae, et viuicomburii, et terrorum similibum?
 Verum non vos, bene noui, hoc velitis. Quomodo
 ergo discernit illud Proteus, ut bonos iuuet, malos
 non amantiores periculorum et audaciores faciat?*

E e 5

24. *Quam-*

Καίτοι δυνατὸν ἔσω ἐς τῆτο μόνος ἀπαντήσε-
σθαι τὰς πρὸς τὸ ὠφέλιμον ὀψομένους τὸ πρᾶ-
γμα· ὑμεῖς δ' ἐν αὐθις ἐρήσομαι, δεξασθ' ἂν
ὑμῶν τὰς παῖδας ζηλωτὰς τῆ τριτάτῃ γενέσθαι;
ἐκ ἂν εἴποιτε. καὶ τί τῆτο ἠρόμην, ὅπως μηδ'
αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτῆ ζηλώσειεν ἂν;
τὸν ἐν Θεαγένῃ τῆτο μάλιστ' αἰτιάσαιτο ἄντις,
ὅτι τᾶλλα ζηλῶν τάνδρως, ἐχ' ἔπεται τῷ δι-
δασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς
Φησιν, ἀπιόντι, δυνάμενος ἐν βραχεῖ πάνευ-
δαίμων γενέσθαι, συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῆς ἐς τὸ
πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πήρᾳ, καὶ βάρτρῳ, καὶ τρί-
βωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῆ καὶ
ῥάδια, καὶ παντὸς ἂν εἴη· τὸ τέλος δέ, καὶ
τὸ

24. *Quamquam romanus fieri posse, hoc ut soli
veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint.
At ego vos rursus interrogabo, Velitisne vestros
liberos imitatores huiusmodi adionis fieri? Non
sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque
discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit?
Ac Theogenem istum merito quis accuset, quod cae-
tera viri imitatus, non sequitur hac parte magi-
strum, et ad Herculem, ut ait, abeunti se adiungit
comitem, cum possit brevi tempore beatus undique
fieri, modo praecipit in ignem se deiiciat. Neque
enim in pera et baculo, et pallio aemulatio inest;
secura ista, facilia, et uniuscuiusque fuerint. At
finem*

τὸ κεφάλαιον χρῆ ζήλῳ, καὶ πυρὰν συνθέντα κορυμῶν συκίνων, ὡς ἐνι μάλισα χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλῆς, καὶ Ἀσκληπιῶ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὄραν ἐσιν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὡς ἄμεινον τὸ διὰ τοῦ καπνοῦ ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν μόνων ἀν γένοιτο.

Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἴπερ ἄρα καὶ ἐτέλλε μισέ τι τοιῶτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίε αἵματος, ὡς Φῆσιν ἡ τραγωδία, κατεσθιόμενος. οὗτος δὲ, τίνος αἰτίας ἔνεκεν ἐμβάλλει φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νῆ Δί, ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξῃται, καθάπερ αἱ Βραχμῆνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἤξιε Θεαγένης

εἰκάζ-

finem et carni aemulari oportet, et rogo e ficulneis codicibus quantum potest viridibus composita, suffocandum se fumo praebere. Nam ignis ipse non Herculis modo est et Aesculapii, sed sacrilegorum etiam et homicidarum, quos videre licet iudicio damnatos istuc pati. Quare fumo melius est: proprium enim vestrum fuerit.

25. Alioquin ipse Hercules, siquidem tale quiddam ausus est, a morbo impulsus fecit, cum a Centauri sanguine, ut ait tragoedia, excederetur. At hic cuius rei causa in ignem se coniicit? Per Iovem! ut patientiam suam ostendat, sicuti Brachmanes: illis comparandum Theagenes iudicavit, quasi

non

εικάζειν, ὡς περ ἐκ ἐνῶν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναι τι-
 τας μωρὰς καὶ κενოდόξους ἀνθρώπους. ὅμως δ'
 αὖν καὶ ἐκείνους μιμείσθω. ἐκεῖνοι γὰρ ἐκ ἐμ-
 πηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλε-
 ξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καόμενον,
 Φησιν, ἀλλ' ἐπειδὴν νήσωσι, πλησίον παρα-
 σάντες ἀκίνητοι, ἀνέχοντα παροπτώμενοι,
 εἴτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίοντα, οὐδ'
 ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως. ἔ-
 τος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν τεθνήξεται συν-
 αρπασθεὶς ὑπὸ τῆς πυρᾶς; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ
 ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ
 ὅπερ Φασί, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ
 ἐν βόθρῳ τὴν πυρᾶν.

Εἰσί

non possent in India etiam esse stulti quidam et in-
 anis gloriae cupidi homines. Attamen vel bosce ae-
 muletur. Illi enim non insiliant in ignem, ut One-
 sicritus narrat Alexandri gubernator, qui ardentem
 vidit Calanum, sed rogo exstructo prope adstantes
 immoti ustulari se patiuntur: tum conscenso rogo,
 servato eodem habitu cremantur, ne paulum qui-
 dem immutantes de suo decubitu. Iste vero, quid
 magnū, si iniectus statim moriatur, ubi correptus
 ab igne fuerit? Nec illud non licet sperare, futu-
 rum, ut resiliat vel semiustulatus, nisi illud machi-
 netur, quod facere illum aiunt, ut profundus fiat
 atque in fossa rogas.

26. Sunt

· Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαι φασιν αὐτὸν,
καὶ τινα ἐνειράτα διηγείσθαι, ὡς τοῦ Διὸς ἐκ
ἑῶντος μιάνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαρρείτω
τῆτι γε ἔνεκα. ἐγὼ γὰρ διομυσαίμην ἂν, ἢ
μὴν μηδένα τῶν θεῶν ἀγανακτήσειν, εἰ Περε-
γρίνος κακῶς ἀποθάνοι. ἔμην ἔδὲ ῥάδιον αὐ-
τῷ ἔτ' ἀναδύναι. οἱ γὰρ συνόντες κύνες παρορ-
μῶσι, καὶ συνωθῶσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ ὑπεκκαί-
σι τὴν γνώμην, ἐκ ἑῶντες ἀποδεικνῶν· ὧν εἰ
δύο συγκατασπᾶσας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυρᾶν, τῆ-
τι μόνον χάριεν ἐργάσασθαι.

Ἦκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεὺς ἔτι καλεῖσθαι
ἀξιοῖ, ἀλλὰ Φοίνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι
καὶ

26. Sunt autem qui dicant, illum mutare velle
sententiam, et somnia enarrare quaedam, quasi
non sinat Iupiter locum sacrum pollui. Sed bono
potest esse animo ad hoc quidem quod attinet. Ego
enim sacramentum dare paratus sum, Deorum in-
dignaturum esse neminem, si mala morte Peregri-
nus moriatur. Quin nec facile est illi retrahere.
Nam qui cum illo sunt canes, incitant hominem,
et una in ignem contrudunt, et animum illius sub-
inde incendunt, nec metu resilire illum patiuntur.
Quorum si duobus secum detractis in ignem incidat,
hoc solum lepidum opus fecerit.

27. Audio vero illum nec Protea vocari velle
amplius, sed Phoenicis nomen pro suo sibi adsci-
visse,

καὶ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ἔρνεον ἐπιβάνειν πυρᾶς λέγεται, πορρωτάτῳ γήρως προβεβηκώς. ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμούς τινας διέξεισι παλαιῶς δὴ, ὡς χρῶν εἶναι δαίμονα νυκτοφύλακα γενέσθαι αὐτόν. καὶ δῆλός ἐστι βωμῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσᾶς ἀνασῆσεσθαι ἐλπίζων.

Καὶ, μὰ Δία, ἔδεν ἀπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις εὐρέθησεσθαί τινας τῶν καὶ τεταρταίων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτῆ Φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐντετυχηκέναι τῷ δαίμονι τῷ νυκτοφύλακι. οἱ κατάρατοι δὲ ἔτι μαθητὰ αὐτῆ καὶ χρηστήριον, οἶμα, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται. διότι καὶ Πρωτεύς ἐκεῖνος ὁ

Διός,

visse, quod etiam Phoenix, Indica avis, ingredi rogam dicitur, ubi ad extremam senectutem prouecta est. Verum etiam rumores spargit, et oracula quaedam verusta refert, in fatis esse, ut noctis custos genius ipse euadat: ac manifestum est, altaria illum concupiscere, et futurum sperare, uti stes aureus.

28. Neque vero, per Iouem, abhorret in magna dementium multitudine inuentum iri, qui quarta se per ipsum liberatos dicant, et noctu sibi occurrisse noctis illum custodem genium. Execrabiles autem isti illius discipuli, etiam oraculum, puto, et adyrum in rogo illius machinabuntur, propterea, quod

Pro.

Διὸς, ὁ πρῶτος τῆ ὀνόματος, μαντικός ἦν.
μαρτύρομαι δὲ, ἢ μὴν καὶ ἱερέας αὐτῆ ἀποδειχ-
θῆσεσθαι, μασίγων, ἢ καυτηρίων, ἢ τινος
τοιαύτης τερατεργίας, ἢ καὶ, νῆ Δία, τελε-
τήν τινα ἐπ' αὐτῷ εἴσεσθαι νυκτέριον, καὶ δα-
δαχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ.

Θεαγένης δὲ ἑναγχός, ὡς μοί τις τῶν ἐταί-
ρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη προειρηκέναι
περὶ τέτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνήμονευσεν

Ἄλλ' ὅποταν Πρωτεύς Κυνικῶν ἔχ' ἀριστός
ἀπάντων,

Ζηνὸς ἐριγδέπτε τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύ-
σας,

Ἐς

Proteus ille Iouis filius primus huius nominis auctor
vates fuit. Testor autem sacerdotes etiam illius
constitutum iri, flagrorum, aut ustulationum, aut
prodigiosarum id genus actionum: vel, per Iouem,
mysteria quaedam institutum iri nocturna, et facum
gestationem circa rogam.

29. Theagenes autem nuper, ut renunciauit mihi
aliquis sodalium, etiam Sibyllam dixit de hisce ali-
quid praedixisse. Nempe versus recitauit illos:

Ἄστ' ὅπου ἰαμ Πρωτεύς, Κυνικῶν μᾶξιμος
ἄπᾶντων,

Ἀδ' Ἰοῦς ἀλτίτωνι συκκένσις ἰγνίβυς ἀεδῆμ

Ἰν

Ἔς Φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὀ-
λυμπόν,

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ ἀρούρης καρπὸν
ἔδρασι,

Νυκτιπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,
Σύνθρονον Ἡφάιστῳ καὶ Ἡρακλῆϊ ἀνκτι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι Φη-
σίν. ἐγὼ δὲ Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τέ-
των ἐρῶ. Φησὶ δὲ ὁ Βάκισ οὕτω σφόδρα εὖ
ἐπειπὼν,

Ἄλλ' ὅπῳταν Κυνικός πολυώνυμος ἐς Φλό-
γα πολλήν

Πηδήσῃ δόξης ὑπ' ἐριννυῖ θυμὸν ὀρινθεῖς,
Δὴ

In flammam insiliens, altum conscendet O-
lympum;

Tunc una, quotquot vascuntur munere
terrae,

Noctiuagum iubeo venerari Heroa, Poten-
tem,

Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, se-
dentem.

30. Haec a Sibylla se accepisse ait Theagenes.
At ego Bacidis illi de hisce rebus oraculum dicam.
Ait autem Bacis ita praeclare adiciens caeteris:

Ast ubi iam vario Cynicus cum nomine flam-
mam

Insiliet, furiis agitatus pectore Famae:

Tunc

Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπενας, οἳ οἱ
ἔπονται,

Μιμῆσθαι χρὴ πότμον ἀποιομένοιο λυ-
κοιο.

Ὅς δέ κε δειλὸς ἔων; Φεύγει μένος Ἡφαί-
σοιο,

Λάεσσι βαλέειν τῆτον τάχα πάντας Ἀ-
χαιῆς,

Ὅς μὴ ψυχρὸς ἔων, θερμηγορέειν ἐπιχειρῆ,
Χρυσῷ σαξάμενος πήρην, μάλα πολλὰ δα-
νείζων,

Ἐν καλαῖς Πάτρασιν ἔχων τρεῖς πέντε τά-
λαντα.

Τί ὑμῖν δοκεῖ ἄνδρες; ἄρα Φαυλότερος χρησιμο-
λόγος ὁ Βάκις τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥς ἔρα τοῖς
θαυ-

Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata
magistrum,

Fata lupi, edico, iam discedentis obibunt.

Sed quicumque metu Vulcani fugerit aestus,

Iactis confestim hunc saxi petat omnis Achi-

vus,

Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,

Distendens auro peram de foculo capto,

Patris condita habens pulchris ter quinque

talenta.

*Quid vobis videtur, auditores? Numquid deterior
Sibylla vates esse Bacis? Itaque auctor sim admira-*

Luc. Op. T. VII.

FF

bili-

θαυμαστίς τέτοις ὁμιληταῖς. τῷ Πρωτέως, περισκοπεῖν ἔνθα ἑαυτὸς ἐξαερώσσυσι· τῷτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι.

Ταῦτ' εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιεσῶτες ἅπαντες, Ἦδη καίεσθωσαν, ἄξιοι τῷ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν, Νέστωρα δ' ἐκ ἔλαθεν ἰαχὴ τὸν Θεαγένη· ἀλλ' ὡς ἤκασε τῆς βοῆς, ἤκεν εὐθύς, καὶ ἀναβὰς, ἐκκεράγει, καὶ μυρία κακὰ διεξήκει περὶ τῷ καταβεβηκότος· οὐ γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφείς αὐτὸν διαρρήγνυμενον, ἀπήειν ὀψόμενος τὸς ἀθλητάς· ἤδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδίκα ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλεθρίῳ. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἥλιδι.

Ἐπεὶ

bilibus illis Protei sodalibus, ut ipsi quoque circumspiciant locum, ubi in aëra se dissoluant, isto enim verbo combustionem vocant.

31. Haec illo dicente exclamabant qui circumstabant omnes, *Iam comburantur digni igne!* Atque hic quidem cum risu descendit. *Sed non fugerunt Nestora voces, Theagenem puto: verum audito clamore venit statim, escendensque clamavit, et sexcenta mala protulit contra eum, qui descenderat; nec enim novi, quomodo vir ille optimus vocatus sit. Ego vero relinquens hominem dirumpentem se abii visurus athletas: Iam enim esse dicebantur in Plethrio iudices certaminum.* Haec tibi Elide.

32. Ipsam

Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀφικόμεθα, με-
 σὸς ἦν ὁ ὀπισθόδομος τῶν κατηγορέντων Πρω-
 τέως, ἢ ἐπαινέντων τὴν προαίρεσιν αὐτῆ, ὡς
 καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἤλθον οἱ πολλοί, ἀχρι δὲ
 παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεύς μυρίῳ τῶ πλήθει
 παραπεμπόμενος, κατόπιν τῆ τῶν κηρύκων 3)
 ἀγῶνος, λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ,
 τὸν

32. Ipsam vero Olympiam cum venissemus,
 plenum erat posticum templi vel accusantium
 Protea, vel propositum illius laudantium: adeo
 ut etiam ad manus multi illorum venirent, donec
 ipse progressus innumerabili comitante multitudine
 Proteus, post praeconum agonein verba fecit
 Ff 2 de

3. κατόπιν τῆ τῶν κηρυκων] Οπισθόδομον
 Iouis Olympii fuisse auditorium, vel ex He-
 rodoti Lucianeis principio itemque *Fugit. c.*
 7. satis apparet. Nec ergo dubium, prae-
 conum ibi etiam certamina potuisse institui.
 Ἄγῶν etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν
 θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Por-
 ro κατόπιν tum ad locum tum ad tempus
 posse referri, tralaticium est. Itaque post
 agonein praeconum significat, vel, postquam
 certarunt praecones; vel, post s. pone eum
 locum, ubi certare solent. Vtrum hic ve-
 rius, difficile dictu est, et parum ad senten-
 tiam refert. *Gesner.*

ἐν χρητῶν τρόπων θανάτῳ καταφρονεῖν. πάντας ἔν
 δεῖ μοι τὰς ἀνθρώπων φιλοκτήτας γενέσθαι.
 οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἐδά-
 κρουν, καὶ ἐβόων, Σώζε τοῖς Ἕλλησιν· οἱ δὲ
 ἀνδρωδέστεροι ἐκεκράγισαν, Τέλει τὰ δεδογμέ-
 να· ὑφ' ὧν ὁ πρεσβύτερος ἐμετρίως ἐθορυβή-
 θη, ἐλπίζων πάντας ἔξεσθαι αὐτῷ, καὶ μὴ προή-
 σασθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἄκοντα δὴ καθέξειν ἐν
 τῷ βίῳ. τὸ δὲ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πάνυ ἀ-
 δόκητον αὐτῷ προσπεσόν, ὡχριστὸν ἔτι μᾶλλον
 ἐποίησε, καί τοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροιάν ἔχον-
 τι, καὶ, νῆ Δία καὶ ὑποτρέμειν, ὥστε κατέπαυ-
 σε τὸν λόγον.

Ἐγὼ

*quem ad modum mortem oporteat contemnere. Ita-
 que Philoctetas mihi fieri omnes homines, aequum
 est. Qui ergo stupidiores erant hominum lacri-
 mari et clamare; Scrva te Graecis! Qui autem
 fortiores, ii clamarunt; decreta perage! a quibus
 non mediocriter perturbatus est senex, qui spe-
 rasset futurum, ut omnes retinerent se, neque
 igni permetterent, sed inuitum in vita manere
 cogerent. Quum ergo plane praeter opinionem
 illi accideret, ut decreta perficienda essent, ea res
 magis etiam expallescere illum fecit, (quamquam
 cadaueroso iam ante colore esset) et tremere et-
 iam, medius fidius! Itaque orationem finiit.*

Ἐγὼ δὲ εἰκάζεις, οἶμαι, πῶς ἐγβῶν· οὐδὲ γὰρ ἐλεεῖν ἄξιον ἦν, ἔτῳ δυσέρωτα τῆς δόξης ἄνθρωπον ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὁμῶς ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, καὶ εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ τὸν σκυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου ἐχομένοις, πολλῶν πλείους ἔπονται.

Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλος εἶχε, κάλλι-
σα Ὀλυμπίων γενόμενα, ὧν ἐγὼ εἶδον, τετρα-
κίς ἤδη ὄρων. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἦν εὐπορήσαι ὀχή-
ματος ἅμα πολλῶν ἐξίόντων, ἄκων ὑπελιπό-
μην.

34. Ego vero quam riserim, puto, coniiicis. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita inuenustus supra omnes, qui iisdem furiis aguntur; amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, et ingurgitabat se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plures sequi.

35. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima, quae ego vidi Olympiorum, qui quater iam viderim. Ego vero, neque enim vehiculi copia erat multis simul discedentibus, inuitis ibi
reli-

μην. ὁ δὲ αἰεὶ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευ-
ταῖον προειρήκει ἐπιδείξασθαι τὴν καῦσιν· καὶ
με τῶν ἐταίρων τινὸς παραλαβόντος περὶ μέ-
σας νύκτας, ἐξαναστὰς, ἀπήειν εὐθὺ τῆς Ἀρ-
πίνης, ἔνθα ἦ ἡ πυρά. σταδίοι πάντες ἔτι εἰ-
κοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἵππόδρομον
ἀπιόντων πρὸς ἔω· καὶ ἐπεὶ τάχις αἰφικόμε-
θα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νενησμένην ἐν βύ-
θει, ὅσον ἐς ἑργυιὰν τὸ βάθος. δῶδες ἦσαν
τὰ πολλὰ, καὶ παρεβέβυσο τῶν Φρυγάνων,
ὡς ἀναφθεῖν τάχις.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν (ἔδει γὰρ καὶ
κείνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τῆτο ἔργον) πρὸ-
εἰσιν.

relictus sum. At iste subinde differens, tandem
praedicat noctem, qua spectaculum sui cremandi
editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis ad-
sumsisset, surgens circa mediam noctem recta
Harpinam petii, vbi rogos erat. Stadia haec
sunt viginti Olympia iuxta Hippodromum orien-
tem versus euntibus. Cum primum eo venisse-
mus, rogam deprehendimus in fossa ad passus
vnius profunditatem structum. Faces multae ad-
erant et sarmenta vbique interposita ignem celer-
rime vti conciperet.

36. Ex oriente luna, oportebat enim hanc quo-
que videre pulcherrimum facinus, procedit iste

εἰσιν ἐκεῖνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰεὶ τρόπον, καὶ ζῆν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν. καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δῶδα ἔχων, ἔ Φαῦλος δευτεραγωνιστής. ἐδάδοφόροι δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς· καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἄτε ἀπὸ δάδων, καὶ Φρυγάνων· ὁ δὲ, καὶ μοι πάνυ ἤδη πρόσσεχε τὸν νῆν, ἀποθέμενος τὴν πήραν, καὶ τὸ τριβῶνιον, καὶ τὸ Ἡρακλειον ἐκεῖνο ῥόπαλον, ἔση ἐν ὀφόνῃ ῥυπώσῃ ἀκριβῶς. εἶτα ἤτει λιβανωτὸν ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ· καὶ ἀναδόντος τινός, ἐπέβηλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τραγωδίαν ἦν ἡ μεσημβρία) Δαίμονες 4) μητρῶοι καὶ

quotidiano more indutus, et cum illo Cynicorum principes, praesertim generosus ille Patrensis, facem gestans, non malus secundarum partium certator. Facem gestabat vero etiam Proteus. Accedentes autem alter ab altera parte ignem incenderunt maximum, quippe a facibus ac sarmentis. Iste vero, et iam mihi diligenter attende, deposita pera, pallio, et Herculeae illa clava, adstabat in linteo plane sordido. Tum tu petiit, quod in ignem iniiceret, datumque ab aliquo, iniecit, dixitque conuersus ad meridiem (nam hoc quoque ad tragoediam pertinet, meridies)

Mater-

4. Δαίμονες] Deme Tragicam magnificentiam,

et

καὶ πατρῶοι δέξασθέ με εὐμενεῖς. ταῦτα εἰπὼν,
ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, ἔ μὴν ἑωρᾶτό γε, ἀλλὰ
περισχέσθη ὑπὸ τῆς φλογός, πολλῆς ἡμένης.

Αὔθις ὄρω γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, τὴν
κατασροφὴν τῆ δράματος. ἐγὼ δὲ τὰς μητρίας
μὲν δαίμονας ἐπιβοώμενον, μὰ τὸν Δί, ἔσφό-
δρα ἠτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τὰς πατρίας ἐπεκα-
λέσατο, ἀναμνησθεῖς τῶν περὶ τοῦ φθόνου εἰ-
ρημένων, ἔδὲ κατέχευεν ἠδυνάμην τὸν γέλωτα.
οἱ

*Materni paternique Daemones, volentes propitii me
recipite! Haec vbi dixisset, in ignem insiliit. Ve-
rum non videbatur, circumfusus a multa, quae
surgebat, flamma.*

37. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie,
fabulae conuersionem. Equidem maternos dae-
monas inuocantem non valde, ita me Iupiter,
reprehendi: sed cum paternos etiam aduocaret,
recordatus eorum, quae de caede *illius* dicta sunt,
neque risum tenere tum poteram. Cynici au-

Ff 5

tem

et erunt, quos inuocant, Daemones, ipsi
Manes animae felices maiorum. *Hierocles*
ad A. C. 3. p. 38. *Needb.* τὰς ἀνθρωπίνας
ψυχὰς ἀληθεία καὶ ἀρετῇ κοσμηθεῖσας Δαί-
μονας καλεῖ, ὡς δαήμονας καὶ ἐπισήμονας.
Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequun-
tur. *Gesner.*

οἱ Κυνικοὶ δὲ περιζάντες τὴν πυρὰν, ἔκ ἐδάκρυον
 μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην τινὰ, εἰς τὸ
 πῦρ ὀρώντες, ἄχρῳ δὲ ἀποπνιγεῖς ἐπ' αὐτοῖς 5);
 Ἄπίωμεν, Φημί, ὦ μάτσιοι. Ἔ· γὰρ ἡδὺ τὸ
 θεάμα ὠπτημένον γέροντα ὄραν, κνίσσης ἀνα-
 πιμπλαμένους πονηρᾶς. ἢ περιμένετε ἕς' ἂν γρα-
 φεύς τις ἐπελθὼν, ἀπεικάζῃ ὑμᾶς, οἷος τοὺς
 ἐν τῷ

tem rogam circumstantes non illi quidem flebant,
 sed silentio ignem adspicientes moestitiam quan-
 dam prae se ferebant: donec ego, quem ea res
 pene enecaret, *Abeamus* dicerem, *vani homines!*
Neque enim iucundum spectaculum, senem affari
videre, et malo nidore oppleri. An expectatis dum
picior aliquis superueniens depingat vos, uti sodales
 in

5. ἀποπνιγεῖς ἐπ' αὐτοῖς] Malim hic dixisse
 Lucianum causam aliquam Physicam sui dis-
 cessus. Ridere se horum hominum stulti-
 tiam profitetur; vix ergo est, vt eodem spi-
 ritu dicat, se ab illis s. propter illos ἀποπνι-
 γῆναι, prae indignitate paene suffocatum.
 Itaque opto in libro aliquo bono inueniri
 ὑπ' αὐχμῆς vel ἀτμῆς, vt dicat, cum mo-
 lestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus,
 discessionem se parasse. Interpretationem
 dedi, quae vtrique sensui sic satis conuenire
 videtur: nam ea res potest esse affectata illa
 Cynicorum tristitia, potest esse fumus et ni-
 dor vstulati Protei. *Gesner.*

ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἑταίρους τῷ Σωκράτει παραγράψουσιν; ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἠγανάκτουν, καὶ ἐλκιδορῶντό μοι, ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἤζαν. εἶτα ἐπειδὴ ἠπείλησα ξυναρπάσασθαι τινὰς ἐμβάλλειν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἔποιντο τῷ διδασκάλῳ, ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἤγον.

Ἐγὼ δὲ ἐπανιών, ποικίλως, ἑταῖρε, πρὸς ἑμαυτὸν ἐνενόουν τὸ φιλέδοξον οἷόν τί ἐστιν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος αὐτός ὁ ἔρως ἀφυκτος, καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ ὅπως ἐκείνῳ τάνδρῃ, καὶ τὰλλα εὐπλήκτως, καὶ ἀπονενοημένως βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός.

Εἶτα

in carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari et male mihi dicere, quidam vero ruere etiam ad baculos. Deinde cum interminatus essem, me quosdam illorum correptos in ignem esse detrusurum, magistrum uti sequerentur, quietem pacemque egere.

38. In reditu autem, varie mecum, mi sodalis, cogitabam de cupiditate gloriae, vim illius perpendens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, nedum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementerque, et ut igne dignus esset, vixisset.

39. Tum

Εἶτα ἐρετύγγατον πολλοῖς ἀπιῶσιν, ὡς θεά-
 σαιτο καὶ αὐτοί. ὥσιτο γὰρ ἔτι καταλήψε-
 σθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τότε τῇ πρε-
 τεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον
 ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰς Βραχμᾶ-
 νας Φασί πειεῖν) ἐπιβήσεσθαι τῆς πυρᾶς. ἀπ-
 ἔσρεφον δ' οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἡ-
 δὴ τετελέσθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ τοῦτ' αὐ-
 τὸ περισπούδασον ἦν, καὶν αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τό-
 πον, καὶ τι λείψανον καταλαμβάνειν τοῦ πυ-
 ρός. ἔνθα δὴ, ὦ ἑταῖρε, μυρία πράγματα εἶ-
 χον, ἅπασι διηγούμενος καὶ ἀνακρίτουσι, καὶ
 ἀκριβῶς ἐκπυθαινομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τί-
 να χαρίεντα, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοί, τὰ πρα-
 χθέν-

39. Tum incidi in multos ad spectaculum ab-
 euntes ipsos quoque, qui putarent nempe se vi-
 vum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quo-
 que pridie eius diei divulgatum fuerat, illum ita
 ut exorientem solem salutaret, quod scilicet
 Brachmanas facere dicunt, rogam conscensu-
 rum esse. Multos igitur illorum auerti, cum
 iam perfectum esse opus, dicerem, quibus qui-
 dem non id ipsum curae esset, etiam locum in-
 spicere, et aliquid de igni reliquum secum au-
 ferre. Hic sane, mi sodalis, sexcenta negotia
 habui, dum omnibus enarro interrogantibus, et
 accurate singula exquirentibus. Si quem igitur
 viderem politum doctrina hominem, nuda illi
 acta,

χθόντα διηγούμενη. πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ
 πρὸς τὴν ἀφρόσιν κεχηρῶτα, ἐτραγῶδουν τί-
 παρ' ἑμαυτοῦ, ὡς ἐπειδὴ ἀνιήφθη μὲν ἡ πυρὰ,
 ἐνέβηλε δὲ φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς, σεισμῶ
 πρότερον μεγάλῃ γενόμενου, σὺν μυκηθμῶ τῆς
 γῆς, γύψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς φλογός,
 αἶχαιτο ἐς τὸν ἔρανον, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ
 Φωιῇ λέγων, Ἐλίπεν γὰρ, βρῖνω δ' ἐς Ὀλυμ-
 πον. ἐκείνοι μὲν ἔν ἐτεδήπεσαν, καὶ προσεκύ-
 νουν, ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με λέγον-
 τές, πρότερον πρὸς ἔω, ἢ πρὸς δυσμὰς ἐνεχθεῖη
 ὁ γύψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς.
 Ἀπελθὼν δὲ ἐς τὴν παρῆγυριν, ἐπέστην τινὶ
 πολιῷ ἀνδρὶ, καὶ, ἰὴ τὸν Δία, ἀξιοπίσω τὸ πρόσ-
 ωπον

acta, velut tibi modo, enarrabam. Apud stipi-
 tes vero, et inhiantes narrationi, tragicae quid-
 dam grauitatis de meo adiciebani, vt hoc, Cum
 accensus esset rogas, et iam iniecisset se Proteus,
 motu telluris magno cum mugitu ante facto, euo-
 lantem media de flamma vulturem, caelum ver-
 sus abiisse, humana magna voce clamantem;
Reliqui terram, abeo in Olympum! Hi ergo obstu-
 pescentes cum horrore quodam adorare, et ex me
 quaerere, *Vnum versus orientem an ad occiden-
 tem volasset vultur?* quibus ego, quidquid in buc-
 cam veniret, respondi.

40. Tum in concionem delatus adstiti cano
 cuidam viro, et fide digno, medius fidius, si
 vultam

ωπον ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ τῇ λοιπῇ σεινότη-
τι, τάτε ἄλλα διηγούμενον περὶ τοῦ Πρωτέως,
καὶ ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι, θεάσοιτο αὐτὸν ἐν
λευκῇ ἐσθῆτι μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπο-
λίποι περιπατῶντα. Φαιδρὸν ἐν τῇ ἑπταφώνῳ
σοῦ, κοτίνῳ τε ἐξεμμένον· εἴτ' ἐπὶ πᾶσι προσ-
έθηκε τὸν γύπα, διομνύμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἐω-
ρακέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς. ὃν ἐγὼ
μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι, καταγε-
λῶν τὰ τῶν ἀνοήτων καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον.

Ἐνόςαι τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσε-
σθαι, ποίας μὲν ἔμελίττας ἐπισήσεσθαι ἐπὶ
τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας ἐκ ἐπαγαγέσθαι,
τίνας δὲ κορώνας ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ
ἐπὶ

vultum. spectares cum barba et grauitate reliqua,
cum et reliqua narraret de Proteo, et vt vidisset
ipsum paullo ante; post combustionem, in veste
candida, et modo inambulantiem laetum atque
hilarem in septem vocum porticu reliquisset, co-
ronatum olea. Deinde post omnia etiam vultu-
rem illum adiecit, iuratus, ipsum se vidisse de-
rogo evolantem, quem ego paullo ante dimise-
ram, vt ridiculos faceret amentes homines et mo-
ribus stupidos.

41. Caeterum cogita, quae in illo postea futu-
ra esse credibile sit: quas non apes in illo loco
conuenturas? quas non congregaturas se cicadas?
quas non cornices inuolaturas, vt in sepulcrum.

Hesio-

ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον· καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰ-
κόνες μὲν γὰρ παρά τε Ἑλλείων αὐτῶν, παρά
τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεσαλκέναι
ἔλεγον, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀνασησομέ-
νας. Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πό-
λεσιν ἐπισολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τι-
νὰς, καὶ παραινέσεις, καὶ νόμους. καὶ τινὰς ἐπὶ
τέτῳ πρεσβευτὰς τῶν ἐταίρων ἐχειροτόνησε,
νεκροαγγέλους καὶ νεκτεροδρόμους προσαγορεύσας.

Τῆτο τέλος τῆ κακοδαίμονος Πρωτέως ἐγένε-
νετο, ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς
ἀλήθειαν μὲν ἐδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ
δόξῃ δὲ, καὶ τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ, ἀ-
παντα εἰπόντος αἰεὶ, καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ
ἀλέ-

Hesiodi: et id genus alia? Statuas quidem cum
apud ipsos Elienses, tum apud Graecos reliquos,
quibus etiam scripsisse dicebant, statim multas
statuas ei noui. Aiunt vero, nobilibus oppidis
fere omnibus missas ab eo epistolas in praeceptio-
nibus, et adhortationibus, atque legibus. Etiam
sodalium nonnullos eius rei causa legatos consti-
tuerat, quos mortis nuncios et inferorum cursores
appellabat.

32. Hic finis fuit infelicis Protei, viri, qui,
vt breui sermone complectar, ad verum quidem
respexerat nunquam, gloriae autem et laudis po-
pularis causa dixerat semper feceratque omnia,
adeo vt in ignem etiam insiliret, cum neque frui

ἀλέσθαι, ὅτε μηδ' ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν γενόμενος.

Ἐν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς ἔχης ἐπιπολὺ γελᾶν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλαι οἴσθαι εὐθύς ἀκέσας με, ὅτε ἦκον ἀπὸ Συρίας διηγημέου, ὡς ἀπὸ Τρωάδος συμπλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τὴν τῆ ἄλλην τὴν ἐν τῷ πλῶ τρυφῆν, καὶ τὸ μειράκιον τὸ ὠραϊόν, ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ αὐτὸς τινα Ἀλκιβιάδην· καὶ ὡς ἐπιτραχθεῖη μὲν τῆς νυκτός, ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνόφῃ καταβάντος, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυμαστός, καὶ θανάτῃ κρείττων εἶναι δοκῶν.

Ἄλλὰ

iam posset laudibus, quippe quarum sensus peruenire ad ipsum non posset.

43. Desinam, cum vnum adhuc tibi narrauero, ut ridere possis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso nauigauerim, et cum reliquum hominis in illa nauigatione luxum, tum formosum illum adolescentulum, quem ad caninam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipse quoque aliquem Alcibiadem, et ut perturbatus fuerit, noctu, medio in Aegeo, descendente turbine et fluctum excitante maximum, ploraueritque cum mulierculis vir admirabilis, et qui superior mortis metu esse videretur.

44. Ve-

Ἀλλὰ μικρὰν πρὸ τῆς τελευτῆς, πρὸ εἰνέα σχεδὸν πρὸ ἡμερῶν, πλεῖον, οἶμα, τῷ ἱκανοῦ ἐμφαγῶν, ἡμεσέ τε τῆς νυκτός, καὶ ἐάλω πυρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξανδρος ὁ ἰατρὸς διηγῆσατο, μετακληθεὶς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐτόν· ἔφη ἔν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον, καὶ τὸν φλογμὸν εὐφέροντα, καὶ ψυχρὸν αἰτῆντα πάνυ ἐρωτικῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δῆνα. καίτοι εἰπεῖν ἔφη, πρὸς αὐτὸν, ὡς εἰ πάντως θανάτῃ δεόιτο, ἤκειν αὐτὸν ἐπὶ τὰς θύρας αὐτόματον. ὡς ἐκαλῶς ἔχει ἔπεσθαι, μηδὲν τοῦ πυρὸς δεόμενον· τὸνδ' αὖ φάναι· Ἀλλ' ἔχ ὁμοίως ἔνδοξος ὁ τρόπος γένοιτ' ἂν, πᾶσι κοινὸς ὢν.

Ταῦ-

44. Verum paullo ante mortem, nouem circiter diebus ante, cum plus quam oportebat, puto, ingurgitasset, et vomuit noctu, et feбри correptus est satis vehementi. Haec vero Alexander mihi medicus narrauit, qui vocatus erat, ut illum inuiferet. Aiebat ergo se inuenisse hominem humi se volutantem, impatientemque aestus, et amatoriis velut blanditiis petentem frigidam: se autem non dedisse: verum illud dixisse, Si omnino morte opus haberet, ipsam sponte iam venire ad ianuam, itaque bene facere, si illam sequeretur, nec ignem expeteret. Istum contra dixisse: At non aequè gloriosum futurum mortis genus, quod omnibus commune esset.

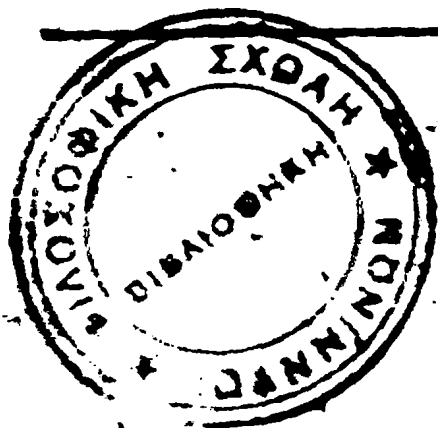
G. g 2

45. Haec

Ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἔγω δὲ εἶδ' αὐτὸς
 πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκρατισμένον,
 ὡς ἀποδοκιμασεῖ τῷ ὀριμῷ Φαρμάκῳ. ἔρως; ἔ-
 στάν τὰς ἀμβλωπῆντας ὁ Αἰακὸς περὶ ἐξέχε-
 ται; ὁμοίως ὡς εἴ τις ἐπὶ σκῆψιν ἀναβιβεσθῆαι
 μέλλουσι, τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ πρόσπτασμα θεί-
 ραπέυει. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημοκρίτης, εἰ ταῦτα
 εἶδες; κατ' ἀξίαν γέλασται ἂν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ. καί-
 ται πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τρεῖς τὸν γέλωτα; σὺ
 δ' οὖν, ὦ φιλότιμος, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλι-
 στα ἰσότητι τῶν ἄλλων ἀκρίτου θυμαζόντων
 αὐτῶν.

45. Haec Alexander. Ego vero, et ipse non
 multis ante mortem diebus inunctum vidi, ut la-
 cranis motis oculos purgaret acerbo medicamen-
 to. Vides? Non sane recipit, qui hebetes ocu-
 los habent, Aecus. Simile hoc est, ut si quis
 in crucem mox agendus digiti offensionem curet.
 Quid tibi videtur facturus fuisse, si vidisset ille,
 Democritus? Risisset ne, prout dignum est, vi-
 rum? Quamquam vnde tantum illi risus suppe-
 tisset? Tu ergo, amice, ride ipse quoque, et
 maxime cum alios admirari istum audieris!

Allo

A llocutio, siue Bacchus	3
Allocutio, siue Hercules Gallicus	14
De Electro, seu Cycnis	23
Muscae Encomium	30
Aduersus Indoctum, et libros multos eminentem	44
De non temere credendo, calumniae	87
Pseudologista, siue de Apophrade	125
De Domo	173
Macrobiani	209
Patriae Encomium	234
De Dipfadibus	245
Dissertatio cum Hesiodo	255
Nauigium, seu vota	266

Dialogi Meretricii.

Glycera et Thais	327
Myrtium, Pamphilus et Doris	330
Mater et Philinna	336
Melissa et Bacchis	341
Clonarium et Leaena	348
Cro-	

Crobyle et Corinna	354
Mater et Musarium	360
Ampelis et Chrysis	367
Dorcas, Pannychis, Philostratus, Polemon	371
Chelidonium et Drofe	379
Tryphaena et Charmides	385
Ioessa, Pythias et Lysias	391
Leontichus, Chenidas et Hymnis	400
Dorio et Myrtale	408
Cochlis et Parthenis	414
De morte Peregrini	418

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA

